BESTSELLER

PREFERATA

REGELU

IRosamond Marshal a rămas orfană la o vîrstă foarte fragedă şi este lăsată

în grija Eleanorei de Montfort, sora regelui Henry al III-iea şi soţia renumitului

lord al războiului, Simon de Montfort. Ajunsă acum pupilă a regelui şi sub tutela

versatei contese, Rosamond
va dobîndi de la aceasta nu
numai arta de a fi o castelană

desăvîrşită, ci şi arta de a-şi
exereita puterea ca femeie
purtînd reşminte atrăgătoare,

făcînd conversaţii inteligente şi fermecîndu-i nemilos pe bărbaţi.

Cind Rosamond atinge vîrsta potrivită căsătoriei, frumoasa moştenitoare nu

pare prea dornică să
părăsească siguranţa
castelului soţilor Montfort.

Fiindcă fusese logodită de
timpuriu cu puternicul
cavaler Rodger de Leyburn,

un chipeş burlac rîvnit de
femei, acum a venit timpul ca
mariajul lor să devină oficial.

Diabolicul Rodger este
suficient de experimentat,
încît să-i anuleze Rosamondei

toate stratagemele folosite
pentru a-l face să rupă
logodna. Mai mult de atît,

prinţul Edward nu mai
acceptă nici o scuză a

Rosamondei, prin care ea tot
amînă casatoria.

încet şi cu măiestrie
Rodger o curtează pe
Rosamond, convmgmd-o că

iubirea lui este mai presus de
averile şi. proprietăţile ei.
.

li
www.miron.ro MAGAZIN VIRTUAL LEI: 29,00

9 786068 844169

Castelul Kenilworth,
Warwickshire, Mai 1253

Rosamond Marshal o ţinea strîns de braţ pe Eleanor de Montfort, care îi era tutore şi acum o conducca

în biblioteca reşedinţei din Kenilworth.
Copila de numai doisprezece ani era
îmbrăcată într-o rochie cafenie,

simplă, de doliu, iar faţa îi era palidă
ca şi dantela pe care o purta pe cap,
ca să-i ţină strîns părul blond. Avea

ochii mari, o fetişoară delicată şi-i
privea pe cei aflaţi în încăpere de
parcă nici nu i-ar fi văzut.

Cu trei zile în urmă fratele ei, Giles, care avea doar paisprezece ani, fusese ucis accidental într-un turnir.

Cînd Rosamond simţi că lady Eleanor o strînge de mînă, făcu o reverenţă în faţa regelui Henric, frate

cu lady Eleanor, tutorele ei. Simon de Montfort, soţul doamnei Eleanor, stătea alături de rege, iar prinţul

Edward, moştenitorul tronului, în
vîrstă de numai cincisprezece ani,

aştepta alături de prietenul său,
Rodger de Leyburn.

Documentul, care oficializa logodna tinerei lady Rosamond Marshal cu sir Rodger de Leyburn se

afla pe o masă de stejar; trebuia să fie semnat de toţi cei prezenţi în biblioteca de la Kenilworth. Lady

Eleanor luă pana de scris şi i-o dădu Rosamondei:

- Semnează aici,
draga méa

.Fără să arunce nici măcar o privire spre tînărul cu care urma să fie logodită, copila luă condeiul şi semnă documentul, ca şi cînd ar fi fost în transă. Se retrăsese într-un cotlon adînc al sufletului, ca să-şi poată alina suferinţa insuportabilă provocată de moartea fratelui ei. Cum tînăra moştenitoare era acum singură pe lume, toţi au fost de părere că era cel mai bine să i se găsească un soţ potrivit. Rosamond acceptă alegerea tutorilor ei fără să pună nici o întrebare.

Prinţul Edward puse mîna pe umărul prietenului său, iar Rodger de Leyburn se apropie de masă şi semnă la rîndul său certificatul de logodnă. Brunet, cu ochi verzi pătrunzători şi deosebit de atrăgător, de Leyburn era foarte încîntat dc logodna cu Rosamond Marshal, doar că nu părea prea grăbit să treacă la fapte.

Veni şi rîndul regelui să semneze, apoi prinţul şi soţii Montfort au semnat ca martori şi astfel legătura a devenit oficială. Lady Eleanor şi Rosamond au plecat primele, iar după ce uşa bibliotecii s-a închis în urma lor, Edward i s-a adresat prietenului său:

- Rodger, nu vei regreta ce ai făcut; Rosamond Marshal este o partidă extraordinară.

Cu siguranţă tînăra moştenitoare era un trofeu pe care mulţi pretendenţi îl vînau. Regele Henry dorise ca Rosamond să devină soţia fiului fratelui său vitreg de peste hotare, Geoffrey de Valencc. Doar că Simon de Montfort i-a spus răspicat regelui că baronii vor lua armele şi vor ataca, dacă încă o moştenitoare engleză va fi oferită unui străin. Simon a mai spus clar că baronii s-au săturat ca regele lor să risipească bani, pămînturi şi castele pentru rudele lui din străinătate. Aşa că Henry a mîrîit, dar a acceptat ca fiul său, Edward, să-l aleagă pe viitorul soţ al Rosamondei Marshal.

în următorii cinci ani regele Henry a ignorat cu bună ştiinţa mînia acumulată de baroni. Numea străini în

posturile importante şi convoca Parlamentul doar cînd avea mare nevoie de bani, făcînd promisiuni pe care nici nu intenţiona să le respecte. în cele din urmă baronii au ajuns la limita răbdării. Alegîndu-l pe Simon de Montfort conducătorul lor, au emis un ultimatum pe care l-au înaintat regelui Henry: ori transfera autoritatea guvernamentală unui consiliu format din lideri englezi, ori va izbucni un război civil.

Imediat regele Henry s-a calmat şi a semnat Dispoziţiile de la Oxford, în care erau prevăzute solicitările baronilor. Fraţii vitregi ai regelui, care au trăit în lux pînă atunci, s-au refugiat pe continent, iar baronii au avut convingerea că au salvat Anglia de la ruină, însufleţiţi de victoria repurtată la Oxford, baronii au plecat apoi să înnăbuşe revolta din Ţara Galilor. Prinţul Edward, acum în vîrstă de douăzeci de ani şi recent întors din Gasconia, s-a alăturat acestei campanii, iar Henry al Angliei a traversat Canalul Mînecii pentru a semna un tratat cu Louis al Franţei în legătură cu nişte provincii disputate.

Totuşi, cu prima ocazie, Henry intenţiona să facă un pas important în sensul reinstalării autorităţii sale acasă - voia să-l roage pe Papă să-l absolve de jurămîntul depus pentru respectarea Dispoziţiilor de la Oxford. Le va arăta el baronilor cine conduce Anglia. Regele şi doar regele!CAPITOLUL UNU

Castelul Kenilworth Noiembrie 1258

O groază atît de cumplită o cuprinse pe Rosamond Marshal, încît i se tăie răsuflarea. O rupse la fugă din clipa cînd a zărit călăreţul pe un cal negru, ştiind instinctiv că cl o va urmări. Fără milă! Faţa călăreţului nu se vedea. Doar atît ştia: că necunoscutul este brunet, însă cel mai mult o înspăimînta calul. Era uriaş, negru şi înfricoşător.

Un fior rece o străbătu pe şira spinării. Părul ei blond îi cobora în valuri pe umeri, fluturînd în alergare, iar ea îşi tot ridica poalele rochiei, ca să alerge mai uşor şi să se depărteze mai rapid din calea copitelor necruţătoare.

Simţea că nu mai poate respira pînă ce nu va ajunge într-un adăpost. îşi auzea propriul puls bufnind asurzitor în urechi şi îndrăzni să privească înapoi. Făcu ochii mari de spaimă şi scoase un ţipăt ascuţit tocmai cînd văzu picioarele animalului ridicate spre ea, după care se prăbuşi la pămînt, sub copitele ucigătoare.

Rosamond deschis ochii brusc. în cîteva secunde recunoscu locul unde se afla. Stătea întinsă în patul ei, cu părul vîlvoi şi cămaşa de noapte răsucită pe coip şi avea picioarele dezgolite.

Răsuflă uşurată şi se ridică în capul oaselor.

- Ce s-a întîmplat, Rosamond? o întrebă domnişoara de Montfort, venind desculţă şi speriată spre patul ei, din spaţiosul dormitor pe care-l împărţeau la castelul Kenilworth.

Rosamond îşi netezi părul şi încercă să-şi liniştească prietena.

- Nu-i nimic, Demi.

- Dar ai strigat, insistă tînăra brunetă. Ai avut din nou coşmarul acela, care tot nu-ţi-dă pace?

- Nu, sigur că nu, zise Rosamond. Avea şaptesprezece ani, aproape cu trei ani mai mult decît Demoiselle, cum preferau toţi să o numească pe tînăra Eleanor de Montfort. Apelativul neobişnuit îi fusese atribuit de o doică franţuzoaică, deoarece mama şi fiica purtau acelaşi nume. Rosamond era hotărîtă să nu o sperie pe mai tînăra ei prietenă. Rîse, încercînd să pară netulburată: pe mine nu mă sperie un simplu vis urît.

- Am putea să aprindem o lumînare? zise Demoiselle, care se temea de întuneric. Acesta era motivul pentru care dormea în aceeaşi cameră cu Rosamond, la etaj, în Turnul Doamnelor.

- Demi, îmi pare foarte rău că te-am trezit. Aprinse luminarea aromată, pătrată, aflată pe un suport metalic, apoi o conduse pe Demoiselle în patul ei, o înveli şi reveni şi ea în pat. Rosamond şopti rapid o rugăciune, prin care mulţumi pentru faptul că se află în castelul Kenilworth în siguranţă. Reşedinţa era amplasată în comitatul Warwickshire, într-o zonă de şes, la vreo optzeci de mile de Londra şi pentru ea acest castel era paradisul, refugiul, locul unde se simţea ocrotită de lumea nemiloasă.

Rosamond privea acum umbrele tremurînde de pe perete. Nu mai visase acea imagine cumplită dc mult timp şi spera că s-a eliberat de ea, dar se pare că eliberarea nu era deplină. Deşi ştia ce
anume provocase visul, preferă să nu mai spună de el nimănui.

Amîndoi părinţii ei muriseră cînd ca şi fratele ei, Giles erau copii şi atunci au intrai sub tutela regală. Cum Giles avea aproape aceeaşi vîrstă cu prinţul Edward Plantagenet, el a fost primit în casa prinţului, devenind unul dintre zecile de nobili prinţi, care-i ţineau companie lui Edward. Rosamond totuşi fusese adusă în casa surorii

regelui, Eleanor de Montfort, contesă de Leicester, deoarece Rosamond era nepoata răposatului William Marshal, care a fost primul soţ al prinţesei Eleanor.

Fratele şi sora se vedeau adeseori, fiindcă Simon de Montfort, conte de Leicester, era naşul prinţului Edward, iar tinerii erau iniţiaţi în tehnica militară de către marele lord al războiului. După ce a împlinit cincisprezece ani, lordul Edward, cum era numit moştenitorul tronului, se înconjurase de tineri care erau capabili de excese nebănuite; unii erau verii lui din Provence şi Lusignan, iar aceştia nu aveau deloc reţineri.

Deşi regele Henry interzisese participarea lui la turnir, lordul Edward şi tovarăşii săi au luat parte la un turnir din Ware. în acea zi fatidică Giles Marshal şi-a pierdut viaţa într-un accident. Cum Rosamond avea doar doisprezece ani pe atunci, detaliile i-au fost ascunse, dar ea auzise cum se povestea că un armăsar neîmblînzit l-a ucis trîntindu-l sub copitele lui. Iniţial avea coşmaruri în fiecare noapte, dar cu timpul ele s-au mai rărit, iar timp de doi ani a scăpat de ele.

Rosamond îşi amintea cum după accident toată lumea se purta frumos cu ea. Era singură pe lume şi cîţiva dintre tovarăşii lui Giles au încercat chiar să-i ceară mîna, iar la insistenţele lordului Edward, ea a fost logodită cu prietenul lui cel mai bun, Rodger de Leyburn, care ocupa un loc important în suita regală.

Rosamond îşi amintea de răutăţile acelor tineri. Oftă. Deşi trecuseră cinci ani de atunci, părerea ei era că prinţul şi suita lui erau nişte nobili aroganţi, răsfăţaţi şi nelegiuiţi. Iar asta era adevărat. Toţi erau nestăpîniţi şi căutau cu luminarea necazurile. Nu se gîndeau decît la cai, la arme şi la cum puteau să intre în aşter- nuturile servitoarelor.

Gîndul ei zbura acum spre sir Rickard de Burgh, care era fiul unui nobil bogat, Falcon de Burgh, lord de

Connaught. Sir Rickard avea reputaţia că poate prevedea viitorul. Era un bărbat între două vîrste, nu un tînăr impetuos, iar vîrsta îi dădea o eleganţă deosebită. Era brunet, cu tîmplele uşor cărunte şi ochi verzi, pătrunzători, care atrăgeau ca doi magneţi. Tonalitatea scăzută şi melodioasă a vocii lui baritonale, precum şi accentul irlandez au cucerit imediat inima Rosamondei, iar la fiecare cuvînt al lui, ea suspina.

Pentru ea sir Rickard de Burgh reprezenta esenţa cavalerismului şi a onoarei, fiindcă el se legase să o protejeze şi să o slujească pe prinţesa Eleanor Plantagenet, după ce decesul lui William Marshal a lăsat-o văduvă de foarte tînără. Se zvonea că a rămas chiar neînsurat fiindcă nici o domniţă nu a reuşit să-i ajungă la inimă.

Rosamond visa în secret că poate ea va fi cea care va reuşi să beneficieze de favorurile lui. Inima ei de fecioară tresălta de admiraţie şi veneraţie faţă de chipeşul cavaler irlandez, protectorul doamnei de Montfort.

Acum era dimineaţă, iar ea uitase de visul urît, în timp ce se îmbrăca, în acelaşi timp cu Demi, iar tinerele ascultau cum contele Simon revenise din Ţara Galilor însoţit de numeroşi cavaleri. Demi era bucuroasă de revenirea tatălui său, iar Rosamond era oarecum mulţumită că ea nu mai suferă de această temere paralizantă că-şi va pierde părintele drag. Cel mai rău lucru pe această lume i se părea să pierzi pe cineva drag.

Demoiselle era nerăbdătoare să-şi vadă tatăl, iar Rosamond spera ca şi sir Rickard de Burgh să se fi întors. Cele două tinere îşi aranjară vălurile pe cap, apoi plecară grăbite pe scări, spre marele salon de la parter.

Kenilworth era un castel de mărimea curţii regale, iar activitatea în incinta sa era efervescentă, fiindcă Eleanor de Montfort, contesă de Leicester îl administra ca o matcă. Era sora regelui Angliei, preocupată mereu să-şi facă datoria de stăpînă a castelului, aşa cum era mîndră şi

ca prinţesă. Cu toate că deja avea copii mari, Eleanor era o femeie frumoasă, care-şi purta părul negru splendid aranjat, fără să lase la vedere cele cîteva fire de păr alb. Era mică de statură, dar se farda discret şi folosea ruj de buze, precum şi tot felul de pudre, dar şi creion cu care îşi contura ochii, ca să le ofere o nuanţă mai puternică.

Eleanor se mîndrea cu silueta ei. Avea aceeaşi talie ca înainte de naşterea copiilor şi mereu alegea ca decolteul să fie suficient de adînc, încît să lase vederii sînii cu care se mîndrea. Eleanor era o femeie veselă, cu sînge nobil, iar asta i se citea în toate gesturile. Iubea hainele, dar şi bijuteriile: era contesă şi prinţesă pînă în măduva oaselor. Soţul ei o adora şi avea mare încredere în ea.

Cîteodată Simon îşi pîndea fiica, o surprindea şi o ridica în braţe ca să-i spună vesel:

- Oare tînăra aceasta fermecătoare să fie chiar fiica mea? Demoiselle, de cînd am plecat, te-ai făcut o domnişoară. Eşti la fel de frumoasă ca mama ta; sper să nu-i moşteneşti puterea voinţei. Simon aruncă o privire spre soţia lui, iar ea îi răspunse cu un suris care parcă îi amintea de clipele pasionale petrecute noaptea, cînd acesta sosise acasă. Simon trecuse de cincizeci de ani, însă era un bărbat încă viril, cu o prezenţă puternică. Avea o constituţie de soldat: fiind foarte înalt, cu un bust sculptat şi umeri puternici, braţe şi picioare vînjoase, era perfect potrivit pentru rigorile campaniilor galeze. Simon de Montfort avea multe lecţii de predat tinerilor despre curaj şi datorie.

Fiica lui îl săruta acum pe obraz.

- Castelul a fost pustiu fără tine, tată.

- Se va umple imediat, pe măsură ce oamenii mei se vor întoarce din Ţara Galilor. Cînd va ajunge şi vărul tău, Edward, atunci va deborda de veselie.

- Vine şi lordul Edward? întrebă Eleanor. Fratele ci, regele Henry şi Simon de Montfort erau aproape duşmani.

- Eu sînt naşul lui Edward, Eleanor. Dacă tatăl său şi cu mine nu sîntem de acord asupra multor probleme esenţiale, asta nu înseamnă că eu şi Edward nu putem să fim prieteni.

- De acord cu tine, dragul meu. Ai o influenţă deosebită asupra lui. Nepotul meu Edward va fi un rege perfect. Cînd îi va veni rîndul la tron, îi va eclipsa pe tatăl şi pe bunicul său.

- în ciuda reputaţiei lor de gălăgioşi şi instigatori, el şi nobilii lui s-au comportat foarte bine în campania galeză.

- Nişte tineri năbădăioşi! zise Eleanor pe un ton matemal.

- Deja sînt bărbaţi, fără îndoială.

Rosamond ridică privirea spre tavan, iar Demi începu să rîdă, imaginîndu-şi intrarea tinerilor guralivi. La o lună după logodna Rosamondei, familia regală a plecat în Spania, unde prinţul Edward, moştenitorul tronului, s-a căsătorit cu Eleanora de Castilia, micuţa de doar zece ani. Căsătoria politică asigura pacea între Anglia şi Spania, iar imediat după ceremonie lordul Edward şi nobilii săi au plecat călare spre Gasconia, unde el s-a instalat ca lider. Cînd a revenit în Anglia, la douăzeci de ani, lordul Edward avea reşedinţa la Windsor, castel construit special pentru el.

Acum el conducea o trupă extinsă de tineri gasconi şi era mereu pregătit pentru acţiuni militare, aşa încît era de neoprit în campania din Ţara Galilor.

- Nu-mi amintesc prea multe despre Edward, poate doar că avea părul prea lung şi că era poreclit Picioare-Lungi, fiindcă este foarte înalt, zise Demi.

Rosamond căuta cu privirea în încăperea de la intrare, curioasă să-l zărească pe un anume cavaler.

- Da, fiindcă au trecut cinci ani de cînd l-am văzut ultima dată...slavă cerului.

Demi rîsc de cuvintele îndrăzneţe ale prietenei sale.

- Nu-mi amintesc de nici un cavaler din suita lui.

- Ce noroc pe tine. Erau o adunătură de needucaţi, care se tot hîrjoneau şi se provocau la luptă fără rost. Singurul pe care-l suportam era Harry de Almaine, asta fiindcă mama lui era Isabella Marshal, iar el îmi este văr de-al doilea.

- Dar ce zici de Rodger de Leyburn? întrebă curioasă Demi.

- Ce-i cu el? zise Rosamond, ridicînd din umeri indiferentă.

- Dar este logodnicul tău!

- Nu pentru mult timp! Curînd voi scăpa de urîciosul acela, zise Rosamond, după care îşi linse mierea de pe degete.

- Dar este chiar atît de urît? întrebă Demi dezamăgită.

Rosamond pufni în rîs.

- Mi-a lăsat o impresie atît de ştearsă, încît nici nu-mi amintesc asta.

Fetele au continuat micul dejun, apoi s-au îndreptat grăbite spre prima lor lecţie din acea zi. Eleanor de Montfort era adepta învăţării permanente şi nu i-ar fi permis fiicei sale să lipsească pentru simplul motiv că tatăl ei s-a întors acasă. Cele două tinere studiau limbile străine cu fratele Adam, un călugăr franciscan erudit, care se ocupase de înzestrarea bibliotecii castelului Kenilworth. Tinerele vorbeau franceza fluent, iar Rosamond începuse să se simtă atrasă de spaniolă, în vreme ce Demi prefera să studieze limba galeză. Istoria şi problemele de guvernare făceau parte din programul lor de studiu, la fel ca muzica şi artele.

în paralel cu această educaţie liberală, fiecare se pregătea să devină stapîna desăvîrşită a propriului castel.

învăţau cum să administreze o bucătărie, o spălătorie, o distilerie şi o casă plină cu servitori. învăţau să prepare leacuri din ierburi, îndrumate de călugăriţele de la St. Brides, precum şi să coasă, să cauterizeze şi să bandajeze rănile ostaşilor, în cazuri de extremă urgenţă.

Mai presus de toate aceste cunoştinţe, Rosamond căpătase încredere în sine şi nu mai era deloc vulnerabilă, cum fusese în copilărie. Modelul ei demn de urmat era acum prinţesa Eleanor, lady de Montfort. Căuta să imite umorul ascuţit al femeii, rîsul ei însufleţit, dar şi ţinutele deosebite, încununate de conduita regală. Eleanor ştia cum să discute cu un grăjdar, dar şi cum să arunce o privire semeaţă, care ar fi îngheţat-o pe însăşi regina Angliei. Rosamond Marshal devenea rapid genul de femeie puternică, pe care-l întruchipa contesa de Leicestcr.

A doua zi de dimineaţă Rosamond alese o rochie de culoarea lavandei, în ton cu nuanţa ochilor ei. Corsajul era brodat cu perle mărunte, la fel mînecile şi decolteul pătrat. Ţinutele ei frumoase o făceau să capete şi mai multă încredere în sine. Luă cu ea o agendă unde nota detalii despre ierburi şi plante de leac şi merse în distilerie unde pregătea nişte amestecuri menite să uşureze durerile naşterii şi durata travaliului.

Călugăriţele au rămas cumva uimite cînd au descoperit că Rosamond citea dintr-un jurnal medical din Cordoba, Spania, centrul indisputabil al medicinci mondiale. în paginile cărţii ea găsise informaţii despre ierburi care alinau durerile, dar şi despre anumite specii care preveneau sarcina. Călugăriţele ştiau că ierburile care ofereau alinare durerilor, trebuiau folosite doar pentru bărbaţii cu răni grave, căpătate în lupte. Rosamond insista că, dacă se ştia că acele ierburi alină durerile, ele trebuiau folosite şi pentru alinarea durerilor la naştere. Călugăriţele susţineau însă că acele dureri ale facerii era *naturale* şi că *trebuiau* îndurate. Rosamond renunţă să le convingă, dar

căuta să le ofere femeilor din Kenilworth atunci cînd aveau nevoie de analgezice.

în timp ce Rosamond culegea, sorta şi usca plantele de leac, ea crease un parfum. Amestecase nişte petale de trandafir şi flori de cais, pe care le pusese la macerat în ulei de migdale. Aroma lor o bucura, aşa că se tamponă cu esenţa între sîni, după care se gîndi să urce pe meterezele castelului, de unde să privească alaiul ostaşilor care reveneau din luptă.

Apele rîului Avon umpluscră canalul care înconjura castelul, iar lumina soarelui se reflecta superb pe întinderea calmă. Castelul părea în ochii Rosamondei cel mai frumos loc de pe pămînt, iar inima îi tresălta de bucurie că luptele s-au încheiat. încerca să-l distingă printre drapele pe acela purtat de soldaţii lui Rickard de Burgh.

Întîrziase cam mult la lecţia cu fratele Adam, iar acum se îndrepta spre o scară spiralată care scurta accesul spre bibliotecă. La o distanţă destul de mică, pe culoar, în faţa ei îl văzu pe sir

Rickard de Burgh. Bucuroasă de prezenţa lui acolo, îl strigă şi încercă să-l ajungă din urmă.

- Sir Rickard. Văzînd că acesta nu răspunde, se gîndi că poate nu a auzit-o, aşa că repetă: Sir Rickard?

Cînd bărbatul masiv se întoarse spre ea, Rosamond realiză că părul acela negru şi ochii verzi nu erau ai bărbatului pe care se aştepta să-l vadă. Părea un om rece şi cu o voinţă de fier, aşa că tresări, speriată.

- Nu sînteţi sir Rickard!

- Din păcate nu sînt. Bărbatul o privi foarte interesat, iar ochii lui păreau fermecaţi de podoaba ei capilară în nuanţa mierii de albine. Ochii ei de o nuanţă incertă, dar unică, precum şi buzele cărnoase, în formă de inimă l-au lăsat fără grai. Se uită apoi la sînii aceia îndrăzneţi, care răzbăteau din decolteul generos al rochiei scumpe, iar sub faldurile bogate el îşi imagină că această

fecioară are picioare lungi, ca ale unui mînz. Nu se putu abţine şi-i zîmbi.

- Crezi că te-ai mulţumi cu mine, în locul lui, chérie?

Rosamond încremeni şi-l privi sfidător.

- în nici un caz. în mod inexplicabil, tot ea era furioasă pe asemănarea dintre acest demon insolent şi cavalerul onorabil la care visa cît era ziua de lungă. Cum îndrăzneşti să mă priveşti atît de insistent?

- Chérie, privirea mea aduce un omagiu frumuseţii tale.

- Acum chiar că ai tupeu! Te uitai la mine de parcă...

- De parcă mi-ar plăcea să te duc în patul meu? Cîtă îngîmfare. Se vede clar că eşti o fecioară îngheţată, care are nevoie să se topească. Eu chiar mă îndreptam spre baie, iar dacă doreşti, poţi să mă însoţeşti. Presupun că o baie fierbinte te-ar vindeca.

Rosamond ridică braţul, cu intenţia să-l plesnească peste obraz, însă bărbatul îi prinse rapid degetele firave, apoi foarte calm le ridică spre buze.

- Mmm, adulmecă el, caise şi migdale...numai bune de mîncat. Rîse, iar atunci i s-au văzut dinţii albi, perfecţi, pregătiţi parcă să o muşte.

- Dă-mi drumul la mînă, ticălos necioplit, altminteri strig!

- Sperînd că onorabilul sir Rickard va veni alergînd să te salveze? întrebă el zeflemitor.

Rosamond simţea că ia foc.

- Ticălosule, nu am nevoie de.nici un bărbat să mă salveze. Cu o mişcare surprinzătoare, îi trase un genunchi în zona dintre picioare, unde spre norocul lui avea o platoşă de protecţie a organelor genitale. Chiar şi numai gîndul că i-ar fi putut afecta bărbăţia îl făcu să scoată flăcări pe ochi.

Rosamond zîmbi ironic, apoi îşi coborî privirea spre acea regiune intimă.

- Presupun că o baie fierbinte te-ar vindcca.

Doi ochi verzi, mînioşi au privit-o cum coboară în grabă pe treptele de piatră.

- Aşteaptă puţin, mica mea vrăjitoare, trebuie să stabilim cine a cîştigat. Dădu din cap suficient de înfuriat, dar în acelaşi timp impresionat de curajul şi de firea bătăioasă a fetei, după care începu să rîdă, fiindcă îi revenise buna dispoziţie.

După amiaza, mai tîrziu, la Kenilworth era obiceiul ca femeile să se adune în seră. Contesa avea o croitoreasă iscusită şi vreo zece cusătorese pricepute în ale broderiei, astfel că ele puteau broda sau repara o tapiserie, în timp ce le ofereau tinerelor cameriste lecţii de cusut şi brodat. Era partea din zi cea mai plăcută, fiindcă femeile din castel se adunau, socializau şi bîrfeau.

Cînd sosi Rosamond, nerăbdarea femeilor se simţea în aer. Ha află că sosise moştenitorul tronului, iar după cum l-au descris ele, lordul Edward era asemeni unui zeu cu păr de aur. La fel de chipeşi şi fermecători erau cavalerii lui însoţitori. în sala de baie una dintre femei, Bertha, era responsabilă cu îmbăiatul. Toate privirile erau acum aţintite spre ea, iar povestea ei căpătase multe înflorituri.

- Lordul Edward era însoţit de doi domni, cărora le spunea Dick şi Rod - ce bine li se potriveau numele!

Rosamond schiţă un zîmbet, fiindcă se gîndca la conotaţiile numelor lor.

- Eşti sigură că un bărbat trebuie să fie evaluat după intelectul său? zise ea.

- Eu prefer muşchii, nu creierul, în orice noapte din săptămînă, zise Nan, una dintre cameriste. Haide, mieluşica mea, e timpul să te îmbraci. Trebuie să arăţi perfect la cină.

Rosamond ajunse în dormitorul pe care-l împărţea cu Demi, iar aceasta se îmbrăcase deja într-o rochie roşu-închis. Făcu o piruetă în faţa Rosamondei.

- Mama vrea să stau alături de ea în seara asta, zise ea. Trebuie să mă grăbesc.

- Asta fiindcă vrea să arate cît e de mîndră de tine! Arăţi superb; nu uita să-ţi faci o intrare pe măsură. La cei paisprezece ani ai săi, Demoiselle învăţa rapid ce puteri putea avea o femeie.

Rosamond ştia că toate femeile de la castel se vor îmbrăca în cele mai frumoase veşminte în seara aceasta, iar ea alese rochia albastru-sidefat, din catifca, care avea la spate o mică trenă, după ultima modă. Nan îi perie părul de culoarea spicelor coapte, apoi i-l prinse uşor la spate cu o diademă argintie, încrustată cu pietre albastre.

Se auzeau numeroase voci din Sala Mare chiar cînd Rosamond ieşea din apartamentele doamnelor. Nan rămase cu celelalte servitoare, în zona ocupată de ele. Rosamond îl zări imediat pe moştenitorul regal. Lordul Edward stătea de vorbă cu lady Eleanor, care purta o rochie violet-imperial şi cu Demoiselle, iar cele două brunete frumoase păreau foarte minione, în comparaţie cu statura lui impunătoare.

Rosamond admiră ţinuta prinţului: o tunică de culoarea macului, pe care erau brodaţi trei lei aurii. în picioare purta cizme înalte, din piele, care-i veneau perfect; dar nu hainele elegante o uimeau, ci bărbatul care devenise acum. Nu mai era un tînăr deşirat, ci avea pieptul puternic al unui bărbat, umerii musculoşi şi spatele bine conturat. Purta acum barbişon, iar ochii lui albaştri, strălucitori păreau că ard de pasiune pentru viaţă.

Eleanor îi făcu un semn discret pupilei sale, iar Rosamond se apropie de lordul Edward, simţindu-i energia debordantă. Lady de Montfort făcu din nou prezentările.

- Deşi poate ţi-c greu să crezi, aceasta este Rosamond Marshal.

Rosamond făcu o reverenţă, iar Edward o privi uimit.

- Pentru Dumnezeu, trandafirul a înflorit! Spunînd acestea, îi luă mîinile şi o ajută să se ridice. Ce s-a întîmplat cu fetiţa morocănoasă, care înjura cot la cot cu grăjdarii?

- Mai înjur şi acum, dacă sînt nevoită, milord Edward, dar trebuie să mărturisesc şi că transformarea dumitale este una miraculoasă.

Eleanor rîse din toată inima.

- Adevărat, este desâvîrşit, încît confirmă înzecit credinţa că regii au origini divine.

- Nu e de mirare că Simon vă adoră, doamnă. Edward o luă de braţ pe Rosamond. Pot să v-o răpesc pentru cîteva minute?

O conduse pe holul plin de lume şi mulţi ochi curioşi îi urmăreau.

- De-abia aştept sâ-i văd mutra cînd te va vedea.

- Cine?

-Rod.

Ea roşi, fiindcă îşi aminti de comentariile deocheate ale femeilor despre cavalerii luptători. C îţi va bărbaţi erau adunaţi în jurul lui Simon, dar ei se depărtară cînd apăru lordul Edward. Rosamond tresări cînd îl văzu pe cel care era adîncit într-o conversaţie cu contele Simon; ar fi trebuit să-şi dea seama că demonul cu ochi verzi, pe care l-a întîlnit acum cîteva zile era Rod, exact cel pe care îl complimentau bîrfele femeilor care l-au ajutat să facă baie.

- Rosamond Marshal, cea mai mare plăcere pe care o resimt în acest moment este să ofer mîna ta încă o dată logodnicului tău, sir Rodger de Leyburn.

Se uitau unul la altul absolut uluiţi. Rosamond observă că el şi-a revenit din şoc înaintea ei. Se citea pe faţa lui cît de fericit l-a făcut această veste. Arăta ca un

bărbat care tocmai a descoperit o perlă într-o stridie. Ştia că reacţia ei era prea exagerată, dar nu putea să-şi ia ochii de la el. Era înalt ca lordul Edward şi contele Simon. La fel de elegant îmbrăcat, în stil continental. Purta o tunică verde- smarald, pe care era brodat blazonul familiei, un vultur auriu. în picioare purta cizme din piele fină, strînsc pe gamba musculoasă.

Făcu o plecăciune, iar Rosamond îl privea cum îi ia mîna şi o ridică spre buze. Ochii accia verzi o sfredeleau triumfător, iar zîmbetul lui parcă îi muşca din obraz.

- Domnişoară, sînt încîntat.

Diavolul împieliţat o lua peste picior, iar ei îi venea să-i şteargă rînjetul acela cu o palmă.

- Logodnic? Nu, nu, nici în vis nu mi-aş permite să-l oblig pe sir Rodger să revină la gestul cavaleresc pe care l-a făcut acum cinci ani, doar ca să consoleze o biată copilă nefericită.

El mări ochii, iar degetele puternice le strînseră pe ale ei, ca să-i arate cui aparţinea mîna ei.

- Milady, sînt absolut onorat.

- Milord, te eliberez! Rosamond'îşi trase mîna şi făcu un pas înapoi, ca să încheie conversaţia pe această temă.

Lordul Edward începu să rîdă în hohote.

- Rod, tînăra domniţă se cam joacă acum cu noi. Ştie prea bine că această partidă este pe placul meu.

Rosamond se simţea cu totul neînsemnată şi-l privi disperată pe contele Simon, care tăcca, spre iritarea ei. Ştiind prea bine că nu se putea împotrivi şi nici nu putea să protesteze în vreun fel în faţa prinţului, făcu exact cum crezu că era mai bine:

- Domnilor, dacă sînteţi amabili, vă rog să mă scuzaţi. Trebuie să-l găsesc pe vărul meu, Harry; l-am neglijat inadmisibil toată seara.

- Pentru moment, te vom scuza, Rosamond, zise Edward, dar mai tîrziu te aşteptăm să ni te alături la cină. Era practic o poruncă regală.

Ea făcu tot posibilul să refuze.

- Prefer să iau cina alături de Harry.

- Uiţi că şi vărul nostru Harry are origini regale. Va lua masa pe estradă, lîngă noi toţi. zise Edward.

Rosamond ştia că nu e bine să se pună rău cu Edward; ei obţinea întotdeauna ce-şi dorea. Făcu o reverenţă, deşi clocotea de furie şi spuse:

- Bine, atunci ne vedem mai tîrziu.CAPITOLUL DOI

Cu prima ocazie, Simon de Montfort îl luă de-o parte pe Rodger de Leyburn. Rod îl venera pe contele Simon-eroul încă de cînd era copil. Contele îşi cîştigase reputaţia de cel mai iscusit luptător din Europa. El reprezenta idealurile oricărui tînăr, datorită devotamentului său faţă de o cauză. Contele Simon era un adevărat cavaler în armură strălucitoare, în comparaţie cu incapabilul rege Henry. Baronii l-au ales ca lider al lor, iar pînâ şi nobilii foşti regalişti, cum era Richard de Clare, conte de Gloucester, i-au jurat credinţă lui Simon de Montfort.

- Mulţumesc, Rod, pentru că l-ai convins pe Edward să viziteze Kenilworth.

- Milord conte, el are nevoie de sfaturile domniei tale. Instinctul lui nativ de militar îi oferă mai multă energie decît oricărui alt bărbat pe care l-am cunoscut eu. L-ai învăţat să fie un soldat desăvîrşit, iar dacă te va asculta, îl vei învăţa şi să fie un mare rege.

■■ Dacă va urma drumul drept şi va avansa constant, Edward are în el puterea să devină *cel mai mare* rege al Angliei.

Rod zîmbi.

- Nu lasă nimic să-i stea în cale; devine fanatic atunci cînd e vorba să-şi atingă scopurile stabilite.

- Ceea ce este, desigur, singura cale spre reuşită. Simon îl studie atent pe Leyburn. Bănuiesc că te asemeni mult cu el.

- Milord, mi se pare mie sau vă deranjează hotărîrea mea de a mă căsători cu Rosamond Marshal?

- Dumnezeule, nicidccum. Nu consider că un bărbat greşeşte dacă este destul de ambiţios încît să se însoare cu o moştenitoare; eu am făcut la fel. Rosamond Marshal este o partidă perfectă. Ea îţi va aduce două domenii, ale căror venituri vor spori în mod constant. Te felicit din toată inima.

- Vă mulţumesc, milord conte.

- Tu şi Rosamond aveţi de gînd să faceţi nunta curînd?

- Eu aş lua-o de soţie şi mîinc, dacă ca ar dori, dar cred că Rosamond mai are nevoie de cîteva argumente convingătoare. Sigur că mi-aş dori să devină soţia mea înainte să ne întoarcem la Londra.

- Cum regele Henric este în Franţa, este înţelept ca lordul Edward să revină în capitală. Ca moştenitor al tronului, ar fi un gest politic din partea lui Edward să cunoască foarte bine Consiliul celor Cincisprezece, alcătuit prin Dispoziţiile de la Oxford, înainte de redeschiderea Parlamentului.

Rod ştia că între de Montford şi regele Henry se ducea o bătălie mută, iar pentru el era evident că Simon îl voia pe lordul Edward de partea sa în acest conflict mocnit.

- Lordul Edward este un bărbat abil; mereu se poate conta pe el că va acţiona înţelept.

- Loialitatea dumitalc faţă de Edward este demnă de tot respectul.

- Vă mulţumesc, milord conte.

Rosamond îl găsi pe vărul Harry discutînd cu mătuşa lui, Eleanor de Montfort. Harry era roşu în obraji şi părea la fel de tînăr, deşi fizic se maturizase şi el la fel de mult ca

vărul său, Edward. Rosamondei i se părea că seamănă mult cu mama lui, Isabella, dar nu-i aminti acest lucru, ca să nu-l îndurereze, fiindcă frumoasa Isabella Marshal murise. Tatăl lui, Richard de Cornwall, fratele regelui Henry, era recăsătorit acum cu o prinţesă străină.

- Harry! Slavă cerului că s-au terminat luptele şi eşti bine, sănătos.

- Ce copilării spui! Doar sînt soldat; îmi place să lupt. Acum am propriile mele trupe cu oameni din Cornwall. Numai o campanie în Ţara Galilor transformă adolescenţii în bărbaţi. L-ai văzut pe Edward?

- Da, s-a schimbat enorm, dar nu la fel de mult ca Rodger de Leybum...nici nu l-am recunoscut!

- Rod este cu doi ani mai mare decît Edward. A devenit bărbat înaintea noastră. Doamnele sînt topite după el, chipul lui periculos şi întunecat le dă gata imediat.

- Pe mine nu m-a dat gata! îmi dă prea multă atenţie şi vreau să stai lîngă mine la masă, ca să-l ţin la distanţă.

- Rosamond, cred că ţi-ai pierdut minţile. Toată lumea ţine la Rod; îşi face prieteni mai uşor decît orice bărbat pe care-l cunosc. Are calităţi care atrag pe toată lumea. Este preferatul lui Edward şi conducătorul indiscutabil al burlacilor-cavaleri. Ar trebui să te consideri norocoasă că primeşti atenţia lui totală.

- Ei bine, nu mă consider deloc aşa. De fapt vreau să rup logodna.

- Ţi-ai pierdut minţile cu totul? Poate avea orice femeie doreşte; nu are nevoie să se oprească la tine, Rosamond.

- Să se *oprească* la mine? zise ea, ridicînd bărbia sfidător. Harry, văd că ai limba prea ascuţită. Ar trebui să te trag de urechi cînd spui prostii.

- Ah, poate, dar ai nevoie de mine la cină, zise el zîmbind ştrengăreşte.

Richard de Clare, conte de Gloucester îl bătu pe umăr pe Hany.

- Ai grijă cum te porţi,-frăţioare. Sînt cu ochii pe tine! Richard era fiul cel mai mare al Isabellei Marshal, din prima ei căsătorie cu Gilbert de Clare. Harry era fiul ei cu cel de-al doilea soţ, fratele regelui, Richard de Cornwall. Richard de Clare era cu doisprezece ani mai mare decît Harry. Richard roşea imediat atunci cînd începea să se enerveze şi asta era foarte vizibil.

- Richard! îl întîmpină Rosamond cu un sărut. Nici nu ştiam că vei fi aici; mă aşteptam să pleci direct spre Gloucester.

-Sînt aici ca să-l sprijin pe Simon. Tot mai mulţi nobili vor ajunge aici în fiecare zi, iar regele va şti cîţi ne-am adunat la Kenilworth. Dacă vede că sîntem uniţi împotriva lui, nu va cuteza să ne înfrunte.

Rosamond se întrista. De ce nu pot oamenii să trăiască în pace? De-abia se încheiase o bătălie, că au şi început să discute despre următoarea. Dacă regele şi contele Simon erau în tabere opuse, atunci ce naiba căuta la Kenilworth fiul regelui? Era de neconceput ca Edward să se ridice împotriva tatălui său. Rosamond se gîndi că poate oamenii lui Edward erau aici ca să spioneze. Apoi îşi zise că probabil exact asta era şi dorinţa lui Simon. Era mult prea isteţ şi uns cu toate alifiile, ca să permită unor tineri aroganţi, cu caş la gură, să-l dcpăşească.

Rosamond îşi făcea speranţe că, dacă regele Henry şi contele vor fi în tabere diferite, atunci Simon şi Eleanor de Montfort nu-i vor mai permite pupilei lor să se mărite cu Rodger de Leyburn, care ar fi în tabăra adversă.

Oarecum mai liniştită acum şi încrezătoare că logodna ei se va destrăma, Rosamond acceptă braţul vărului Harry, care o conduse spre masă. Cînd îl văzu pe de Leybum că se apleacă galant şi-i trage scaunul alăturat de al lui, trecu pe lîngă el ca şi cînd ar fi fost invizibil.

Harry o conduse lîngă lordul Edward, sperînd că o va avea pe Rosamond între el şi prinţ, însă acesta i-a aruncat o privire dezaprobatoare, iar Harry se conformă şi zise imediat:

- Rod, nu vrei să stai în locul meu, alături de Rosamond? Văd că fratele meu Gloucester mă cheamă din priviri.

- Să fii al naibii, Harry, şuieră ea printre dinţi, dezamăgită de gestul lui.

Edward o privea amuzat.

- Poate că ai acrul unei doamne, dar ai rămas cu limba otrăvită a neamului Marshal. îi făcu semn cu ochiul amicului său: Rod, mi se pare că vei avea mult de lucru cu ea, ca să o dai pe brazdă. Nu te invidiez.

- Pun pariu cu viaţa că toţi bărbaţii din accastă adunare mă invidiază, milord. Cuvintele lui erau galante, dar privirea lui strălucea electrizant, dîndu-i de înţeles Rosamondei că îi era pe plac provocarea de a o îmblînzi.

- O mînză tînără şi energică are nevoie de o mînă puternică şi de cîţiva pinteni precişi, o tachină nemilos Edward.

- Aşa cum caii tineri nărăvaşi mai au nevoie să fie biciuiţi din cînd în cînd, replică acid Rosamond.

- Touché! Milord, doamna este sclipitoare, zise Rod zîmbind apreciativ. îi făcu semn scutierului său, Griffin să toarne vin în cupe, apoi se ridică şi toastă în cinstea ei.

Rosamond bău şi ca, apoi îşi linse buzele.

- Nu neapărat. Pare sclipire doar atunci cînd discut cu oameni cărora le lipseşte asta.

- Cred că acum se referă la tine, Rod; ar fi fost o adevărată tragedie dacă s-ar fi referit în termenii aceştia la prinţul moştenitor. Era clar, Edward se distra copios.

Rodger o privea zîmbitor.

- Posibil, aşa *eram*, cînd ne-am întîlnit ultima dată. Aveam doar şaptesprezece ani.

Ea avea şaptesprezece ani! Oare acest tip arogant o insulta?

- Nu-mi amintesc nimic despre tine. Ce ţi-a rămas în memorie legat de mine? întrebă ea direct.

- Te plimbai cu nişte cîini, avansai cu greu prin noroi şi păreai foarte nefericită. Cînd Harry te-a numit şobolan înecat, ai început să arunci în noi cu pietre.

- Şi înjurai ca un demon, adăugă Edward.

Rosamond roşi, cînd auzi cum o ironizau toţi.

- Dacă manierele mele erau atît de insuportabile, presupun că domeniile mele ţi s-au părut foarte tentante. Acum Rosamond chiar jubila să-l vadă pe Rodger de Leyburn amuţit de această insinuare. Nici Edward nu mai zîmbea.

- Unde naiba vrei să ajungi?

- De ce s-a oferit să mă ia de soţie? continuă ea fără pic de ezitare. Nu există decît un singur răspuns: fiindcă sînt moştenitoare, zise ea scurt.

- Nu, Rosamond, aici te înşeli, replică prinţul, de această dată pe un ton iritat. S-a oferit să te ia de soţie fiindcă eu l-am rugat. A fost un aranjament pe placul tuturor. Baronii urlau într-una că lc oferim moştenitoarele noastre unor străini, aşa că am avut grijă să devii soţia unui englez.

Rosamond clipi de cîteva ori, fiindcă părea deranjată de iritarea lui Edward, cînd practic ea era cea umilită în acest context. Faptul că nu mai avea părinţi de cînd era mică o făcea extrem de vulnerabilă, iar asta o agasa. I se părea că, dacă a rămas atît fără părinţi, cît şi fără frate, nu mai era demnă să aibă o familie şi că nu merita să fie iubită. Brusc simţi o mînă peste a ei. Atingerea reconfortantă îi dădea o senzaţie plăcută.

- Ai fost un plăcut şi neaşteptat premiu. A fost cea mai mare onoare pentru mine să mă logodesc cu o domnişoară din nobila familie Marshal.

Rodger de Leyburn era oare sincer, sau o lua peste picior? se întreba acum. Măcar cuvintele lui au refăcut buna dispoziţie a prinţului. Rosamond îl văzu zîmbind din nou.

- Eu sînt singurul bărbat însurat dintre cavalerii mei burlaci; e timpul să-mi ţină companie cineva, spuse prinţul.

- Dar eşti căsătorit doar cu numele, sublinie Rosamond. Simţea cum de Leyburn o strîngca de mînă, în semn de avertisment.

- Nu pentru mult timp. Eleanor de Castilia va împlini curînd şaisprezece ani. Deja la Windsor s-au amenajat special pentru ea apartamente elegante.

- Milord, ţi-o mai aminteşti? îl întrebă Rosamond provocator.

- Sigur că-mi amintesc distracţiile organizate cu ocazia petrecerii de nuntă. Costume viu-colorate şi toată Castilia în straie de sărbătoare. Concursurile de călărie au fost senzaţionale. Am primit un cadou splendid de la regele Alphonso: un cal pursînge spaniol, cu care am participat la turniruri şi am cîştigat de fiecare dată.

Cînd auzi cuvîntul turnir, Rosamond îşi smuci mîna.

- Ei bine, calul a făcut o impresie pregnantă, în comparaţie cu mireasa, zise ea sarcastic.

Lordul Edward nu-i mai auzi replica, fiindcă tocmai se aducea desertul special pregătit de lady Eleanor pentru sosirea lui. Tăvi pline cu plăcinte cu fructe erau aşezate în faţa lor, pe masă. Se aprinseră şi cîteva torţe, după care în sală au intrat muzicienii, care interpretau muzică galeză, pentru a sărbători succesul ultimei campanii.

Rodger de Leyburn o simţea pe tînăra aşezată alături de el. O studia, ajutat de licăririle flăcărilor albăstmi-gălbui de pe mese şi ar fi dorit să-i citească gîndurile. Probabil că astrelc s-au amuzat în ziua cînd a fost logodit cu o fecioară de numai doisprezece ani. Edward i-a oferit-o drept recompensă, fiindcă tînăra Marshal era o

moştenitoare bogată. Cine s-ar fi gîndit că se va transforma într-o frumuseţe care aruncă săgeţi, dar rămîne totuşi o femeie extrem de atrăgătoare?

El ştia că fata nu vrea să aibă de-a face deloc cu el şi că va încerca orice, ca să anuleze logodna. Doar că pentru el nu conta ce doreşte ea. Acum, că o văzuse, avea de gînd să şi-o facă a lui. Şi asta mai degrabă curînd, decît mai tîrziu.

îşi îndreptă atenţia asupra prinţului. Era adevărat ce spusese contele Simon: el şi Edward semănau foarte mult. Pe amîndoi îi călăuzea aceeaşi ambiţie nestăvilită. Acesta era şi motivul prieteniei lor, pe lîngă faptul că îşi cunoşteau unul altuia secretele, pe care le păstrau cu orice preţ.

Cu orice preţ...cuvintele îi răsunau în minte, în timp ce număra bărbaţii care nu ar fi lăsat nimic să le stea în cale pentru a- şi atinge un scop. Doar Simon de Montfort şi Edward Plantagenet erau dispuşi să facă orice, sacrificînd pe oricine. Dar el? Deja avea pe conştiinţă toate cele şapte păcate, pe care le-a comis în cei douăzeci şi doi de ani ai săi. Totuşi, nimeni nu-l putea acuza de indiferenţă. Acesta fusese păcatul tatălui său, din cauza căruia familia lui a cunoscut sărăcia lucie. Slavă cerului că unchiul lui era ambiţios. Prin influenţa sa la curte aranjase ca nepotul lui să fie numit paj, după care i-a spus lui Roger că viitorul era în propriile sale mîini. Aşadar va face tot ce va fi omeneşte posibil pentru ca Rosamond Marshal să nu-i scape printre degete.

Discuţia despre căsătorie o nelinişti pe Rosamond şi la finalul mesei plecă în camera ei, urmată de Demoiselle, care era foarte curioasă.

- Oh, Rosamond, este atît de chipeş! Ce ţi-a spus?
- Lordul Edward? o tachină Rosamond.
- Nu, prostuţo, Rodger de Leyburn.
- îl găseşti atrăgător?

- Oh, da. înalt, brunet, fermecător. Cînd i-am privit ochii aceia verzi, am simţit că mi se înmoaie genunchii şi inima mi se zbate. Dar tu?

- Da, acelaşi efect l-a avut şi asupra mea...doar că eu am simţit cum începe să mi se zbată stomacul.

Demi începu să rîdă.

- Oh, Rosamond, ce rea eşti.

- Ştiu. Intenţionat l-am acuzat că a acceptat logodna cu mine fiindcă moştenesc o avere.

- Dar acesta este motivul pentru care fiecare dintre noi primeşte oferte de căsătorie. Fiicele din familiile nobile nu se căsătoresc din dragoste. Tu asta îţi doreşti în secret, Rosamond?

- Dragoste? spuse ea zeflemitor. E ultimul lucru pe care mi- 1 doresc! Rosamond pierduse toate persoanele dragi. Nu îşi va mai permite niciodată să aibă sentimente atît dc profunde faţă de altcineva. Mîine seară nu voi sta la masă alături de el, se ambiţionă ca. Voi găsi o cale să rup logodna asta blestemată. Evident, omul e diabolic, dar dacă îşi închipuie că mă voi cununa cu el şi îi voi pune pe masă zestrea mea, înseamnă că va fi foarte dezamăgit!

Apartamentele ocupate de Eleanor şi Simon erau la un etaj superior al castelului Kenilworth, numit Turnul lui Cezar. După banchet, el urcă şi deschise uşa dormitorului conjugal, iar aici văzu că soţia lui a aprins lumînări parfumate, pe care le-a pus aproape de şemineul în care ardeau buşteni groşi.

Simon simţi cum îi fierbe sîngele, anticipînd ce va urma. Ştia că Eleanor aprinde focul în dormitor numai atunci cînd intenţionează să umble dezbrăcată. Simţi cum i se scurge tot sîngele în zona intimă şi i se accelerează pulsul. Eleanor apăru din camera laterală. Se dezbrăcase de rochie, şi-a scos bijuteriile, dar a rămas în furou lung şi în ciorapi de mătase, pe care el i le dădea jos întotdeauna.

Simon desfăcu braţele, iar ea alergă spre pieptul lui, nerăbdătoare.

- Bun venit acasă, Sim, îi şopti ea pe numele cu care îl alinta mereu atunci cînd făceau dragoste.

O strînse la piept, lipită de inima lui şi şopti:

- Tu îmi faci viaţa împlinită. O îndepărtă uşor, ca să o privească, apoi o sărută pe pleoape. Uimitor, cît de mult o dorea, la fel dc mult cît a dorit-o cînd a convins-o să se cunune cu el în secret. îţi dai seama cît de dor mi-a fost de tine?

- Sigur! Mi-ai demonstrat-o cînd ai ajuns acasă, la miezul nopţii. Acum e rîndul meu să-ţi demonstrez. Tonul ei blînd voia săi mascheze intensitatea sentimentelor. De fiecare dată cînd Simon pleca la luptă, ea se temea că nu-l va mai revedea. Cu timpul se învăţase să nu-i arate niciodată cît de teamă îi era. Cum ar fi putut el să creadă în propria lui invulnerabilitate, dacă ea se îndoia de el?

Acum îşi îmbrăţişa iubitul cu atîta ardoare, ştiind că va veni o zi cînd nu va mai ajunge acasă victorios. Alungă acest gînd urît şi rîse cînd îi spuse:

- Mereu uit cît de mare eşti.

- Hai să-ţi reîmprospătez memoria, sugeră el, zîmbindu-i sugestiv, apoi se lipi cu erecţia puternică de pîntecul ei.

- Nu doar acolo, spuse ea rîzînd, ci în întregime.

Mîinile lui fremătau nerăbdătoare cînd i-au îndepărtat furoul, apoi ciorapii, unul cîte unul.

- Mergi puţin prin faţa mea, o îndemnă el.

Eleanor îşi scoase agrafele de păr şi lăsă buclele bogate să-i cadă peste umeri, ca un şal, apoi cu paşi de pisică, foarte mîndră, traversă camera dintr-un colţ în altul. Deşi trecuse bine de patruzeci de ani, ştia că în ochii lui Simon va rămîne veşnic tînără şi frumoasă.

Simon o dezbrăcă lent, apoi veni în spatele ei, fiindcă nu mai putea să reziste atracţiei magnetice a trupul ei.

- Du-mă în pat, şopti ea, iar cînd o luă pe sus, ridicînd-o în braţele lui puternice, ca se simţi de-a dreptul copleşită de vigoarea şi pasiunea lui. Cînd el a fost plecat în campanie, ea a trebuit sa fie puternică, dar acum, cînd erau amîndoi întinşi în patul enorm, ştia să fie blîndă, feminină şi delicată. Mîinile lui pricepute găseau cele mai sensibile locuri, iar ea devenea şi mai moale la atingerile lui; atingerile lui intime o excitau imediat; degetele lui şi gura hui o făceau să geamă de plăcere, ascuţindu-i dorinţa stîmită mereu de trapul lui puternic. Apoi, după aceste dezmierdări fermecătoare, o acapara total cu bărbăţia lui, invadîndu-i fiinţa şi umplînd-o cu esenţa lui de mascul.

Eleanor ştia şi ea ce doreşte el. îl cuprindea de gît şi şoptea cuvinte dulci, suflîndu-i pe piele sărutări delicate, apoi din ce în ce mai apăsate.

- Te iubesc atît de mult, bijuteria mea nepreţuită, spuse el.

Ea îşi lipi gura de a lui. Era momentul să-i arate cît de mult
îl iubeşte la rîndul ei.

A doua zi au sosit mai mulţi cavaleri. Lincoln şi John de Warenne, cei doi fraţi, contele de Surrey a venit însoţit de suita sa de călăreţi. Apoi peste alte două ore, au apărat fiul lui Richard de Clare, Gilbert, împreună cu soţia lui. Tatăl său nu i-a permis să participe la campania galeză, fiindcă avea doar cincisprezece ani.

Rosamond şi Demi erau îneîntate să-l revadă pe roşcovanul Gilbert, pe care-l cunoşteau din copilărie. Era acum însurat cu o frumoasă cu ochi negri, pe care i-a ales-o însuşi regele Henry acum cinci ani, fiindcă avea o avere considerabilă şi era chiar nepoata lui.

Eleanor de Montfort îl rugă pe Harry de Almaine să facă prezentările.

- Ea este Alyce de Clare, soţia lui Gilbert.

- Pot să v-o prezint pe fiica mea, Demoiselle şi pe Rosamond Marshal?

- Bun venit, lady Alyce, zise Demi.

Alyce o examină grăbită pe tînăra sfioasă şi privirea ei se opri asupra Rosamondei.

- încă un membru al familiei Marshal...parcă nu se mai termină. Alyce avea un ton provocator şi un accent franţuzesc pregnant.

Rosamond o privi indignată şi dădu să protesteze.

- Nu, nu te rog să nu-mi explici legătura dumitale cu soţul meu, este mult prea complicat. Are atîţia veri, cîte oi sînt în Gloucester! Alyce i se adresă contesei: Lady Eleanor, ştiţi că eu şi Gilbert dormim în camere separate?

Eleanor de Montfort o privi cu superioritate şi zise:

- Eu ştiu absolut *totul.*

Chiar atunci apăru valetul lui Gilbert, cărînd un cufăr imens.

- Iată o parte din bagajele mele, zise Alyce. Mai întîi aş avea nevoie să fac o baie, nu?

- Da, aveţi nevoie să faceţi o baie, zise Eleanor, cu un aer distant. Veniţi sus, cu mine.

- Ca să vă spălaţi de mirosul de oaie de Gloucester! adăugă Rosamond, înainte ca tînăra elegantă să se depărteze prea mult.

Regele o măritase pe fiica fratelui său vitreg, Alyce de Angouleme cu un membru al celei mai bogate familii din Anglia. Nu conta că Gilbert de Clare avea doar zece ani la momentul căsătoriei, în timp ce Alyce era o tînără coaptă din punct de vedere sexual la cei şaisprezece ani ai săi.

- Bietul Gilbert, şopti Demi. Trebuie să fie groaznic să fii însurat cu o femeie mai mare, care să aştepte să te maturizezi.

- Ea nici nu-l consideră destul de matur să împartă patul cu ea, însă e perfect de acord ca el să-şi împartă averea cu ea, remarcă Rosamond.

- Da, am văzut că pelerina cu care a venit călare era tivită cu blană de hermină.

- Asta pentru ca lumea toată să vadă că are legături cu regalitatea. Oare dc ce ne mai mirăm că baronii detestă toate rudele străine ale regelui? Toţi sînt ca roiurile de lăcuste, care depăşesc cu mult numărul oilor autohtone!

- Ai văzut ce rece s-a purtat mama cu ea? zise Demi zîmbind. Pun pariu că diseară se va îmbrăca în ceva spectaculos, doar ca să o eclipseze.

Lordul Edward îşi petrecu prima dintr-un şir de zile alături de Simon de Montfort. Au discutat ore în şir, plimbîndu-se umăr la umăr, răstimp în care au făcut schimb de idei şi păreri despre războaie, domeniu de care Edward era foarte interesat. Au mai vorbit şi despre cel mai bun mod în care Anglia putea fi guvernată.

Contele Simon era un bărbat cu putere mare de convingere, hotărît să-l facă pe moştenitorul tronului să se alăture baronilor, sperînd că Edward va vedea clar popularitatea cauzei, evidenţiată şi de numărul mare de conţi şi nobili care erau prezenţi la Kenilworth. De data aceasta toţi s-au hotărît să-l oblige pe rege să- şi respecte promisiunile făcutc la Oxford. Englezii trebuiau să deţină posturile cele mai înalte din administraţie şi nu rudele din străinătate sau preferaţii lui Henry.

Simon avu grijă să-l felicite pe Edward pentru rolul jucat în campania din Ţara Galilor.

- Cred că Llewelvn de Wales a fost convins să semneze armistiţiul de doi ani fiindcă am fost uniţi. Cînd un

Plantagenet face corp comun cu baronii săi, forţa este de neîmins.

Pe măsură ce discutau, Edward realiza cît de înţelepte erau cuvintele lui Simon, precum şi faptul că moştenirea lui presupunea şi responsabilităţi. Regele era dator faţă de supuşii săi, la fel cum era valabil şi invers, iar Simon îi explica tînărului cum stau lucrurile. Deşi ştia că prinţul îşi iubeşte părintele, spera că el nu este orb în faţa defectelor lui ca rege.

Simon de Montfort discuta despre prevederile de la Oxford, document pe care regele a fost silit să-l semneze. Părerea lui era că ele nu erau drastice, dar mai degrabă rezonabile, menite să dea naştere unui sistem drept de guvernare, din care să beneficieze atît nobilii, cît şi oamenii de rînd, iar rezultatul să fie o Anglie mai puternică şi mult mai prosperă.

Edward şi Simon au dezbătut multe alte probleme în termenii cei mai amicali, căzînd de acord asupra multor chesiuni militare şi politice. Alături de ei veni şi Richard de Clare, conte de Gloucestcr, care era primul pe lista celor care au semnat documentul de la Oxford, cu toate că în spatele cauzei baronilor Simon reprezenta forţa motrice.

La cină Eleanor de Montfort rearanjă locurile la masă, la solicitarea lordului Edward, care voia să fie flancat de soţul ei şi de Richard de Gloucestcr. Cei trei erau atît de cufundaţi în discuţii încît nu le mai păsa de ce se petrece în jurul lor. Edward asculta cu atenţie părerile celor doi interlocutori în chestiuni legate de nobilime şi de dependenţa oamenilor simpli de aceştia, numai că era necesar ca vocea lor să fie reprezentată în Parlament.

Lady Eleanor purta o rochie albastru-închis, accesorizată cu un colier din safire. Ceva mai devreme a instruit-o pe Bette, camerista Demoisellei să-i transmită că în această seară va purta alb.

- Bette, dar mă face să par prea tînără, protesta Demi. Vreau să port roşu. Alyce de Clare va purta cu siguranţă ceva dramatic, doar ca să se afle în central atenţiei!

- Ascultă sfatul mamei tale, ea este foarte deşteaptă, o îndemnă Rosamond. Albul îţi va da un aer virginal, ceea ce ar trebui să fie valabil pentru Alyce de Clare, dar evident nu este.

- Mieluşica mea, Rosamond are dreptate, o sfătui Bette. Lasă- mă să-ţi împletesc nişte şiraguri de perle prin părul tău frumos.

Demoiselle renunţă şi se aşeză în faţa oglinzii, iar Bette luă peria de păr.

- Tu ce rochie vei îmbrăca, Rosamond?

- Una cenuşie, fără culoare, declară prietena ei. Nu vreau deloc să atrag atenţia ştii-tu-cui şi oricum voi coborî în salon tîrziu, după cc toată lumea va fi aşezată.

Treizeci de minute mai tîrziu Rosamond se afla aşezată în faţa oglinzii strălucitoare de argint, în timp ce Nan îi lega tunica la spate.

- Perfect, zise ea şi îşi aranjă un voal peste păr.

- Perfect hidoasă! o corectă Nan. Ştia că hainele frumoase ale Rosamondei îi confereau încredere în sine, un sentiment pe care tînăra nu-l avea chiar întotdeauna, deşi ştia cum să ascundă bine asta. Ai destul timp ca să te schimbi; o să-ţi aduc rochia aceea verde-jad, care-ţi scoate în relief culoarea pămlui.

- Nu, Nan, mulţumesc, se încăpăţînă ea. Te rog, mergi jos şi mănîncă, pînă nu se ocupă toate scaunele.

După ce femeia plecă, Rosamond mai zăbovi un sfert de oră, după care începu să coboare scările spre marele salon. Se gîndea la motive prin care să evite să se aşeze la masa principală, în caz că i se păstrase un loc special. *Dacă lordul Edward insistă, cred că nu voi avea de ales, dar măcar i-am obligat să mă aştepte, iar tunica aceasta de culoare oribilă îi va demonstra lui Rodger de Leyburn că nu mă interesează sá-i atrag atenţia şi nici sa-ifacpe plac!*

Rosamond nu văzuse niciodată salonul atît de plin cu oameni cum era în seara aceasta. Mesele erau ocupate de la un capăt la altui. Căută cu privirea un loc liber, în timp ce servitorii treceau pe lîngă ea cu tăvile pline cu bunătăţi, fără să o bage în seamă măcar. Nici un paj sau vreun valet nu se oferi să o ajute. Rosamond privi spre estrada unde era aranjată masa principală, unde mîncase seara trecută. Luminări licăreau pe masă, îmbrăcînd totul în auriu, iar torţe înalte erau aşezate între ele şi făceau să strălucească bijuteriile şi veşmintele oaspeţilor de onoare de la Kenilworth.

Era clar că lordul Edward nu i-a rezervat un loc lîngă el. Era atît de atent la conversaţia cu contele Simon şi cu Richard de Clare, încît nici nu o observase pe Rosamond Marshal. Lady Eleanor şedea alături de soţul ei, iar lîngă ea Demoiselle arăta ca o prinţesă din basme: Gilbert de Clare, tînărul roşcovan o sorbea din priviri.

Rosamond se uită după Harry de Almaine, iar cînd îl zări, observă că nici el nu i-a păstrat un loc. Afurisitul! Sorbea din vin şi rîdea ca nebunul aparent amuzat de ce-i şoptea doamna aşezată lîngă el. Rosamond făcu ochii mari, căci respectiva nu era nicidecum o doamnă, ci Alyce dc Clare. Aşezat pe celălaltă parte era sir Rodger de Leyburn! Alyce flirta în mod deschis cu diavolul brunet de lîngă ea; ba îi arunca priviri languroase, ba îl plesnea uşor pe umăr, în glumă, sau ducea mîna la gură, ca să şoptească vorbe ce nu trebuiau auzite decît de el.

Rosamond îşi aminti brusc cuvintele lui Harry: *poale avea orice femeie doreşte; nu are nevoie să se oprească la tine, Rosamond.*

Doamne fereşte, femeia stătea pe locul *ei,* flirta cu

logodnicul *ei* şi, ca insulta să fie supremă ticăloasa purta o rochie verde-aprins! Rosamond privi spre tunica ei ştearsă şi uşurel se retrase din salon. În viaţa ei nu s-a simţit atît de ncatrăgătoare, de nesemnificativă şi nicicînd nu i-a fost atît de milă de ea însăşi! Părea că nimeni nu-i simte lipsa

!CAPITOLUL TREI

Alyce de Clare avea părul negru-abanos, lung, şi-i cădea ca o cascadă pe umeri. Pielea ei deschisă contrasta perfect cu podoaba capilară şi cu ochii, pe care-i conturase cu creionul negru, adus pe bani mulţi tocmai din Egipt. Stăpînea foarte bine arta flirtului combinînd-o cu gesturi provocatoare, exersate asupra altor bărbaţi, mai puţin asupra propriului ei soţ.

Alyce avea douăzeci şi unu de ani acum şi era deja foarte sofisticată şi senzuală; chiar şi cînd avea şaisprezece ani şi tocmai ce venise din Angouleme, a fost în stare să-l învîrtă pe deget pe unchiul ei, regele Henry, manipulîndu-l cu uşurinţă. Regele a fost foarte generos cînd a măritat-o cu un membru al bogatei familii de Clare. Cu multă înţelepciune Alyce nu a protestat pentru faptul că Gilbert cel Roşu avea atunci doar zece ani, fiindcă într-o zi el va moşteni puternicul domeniu de Gloucester. Tatăl lui Gilbert, Richard de Clare, contele de Gloucester, s-a simţit flatat de această alianţă cu familia regală, numai că mariajul i-a făcut pe mulţi să privească sceptici. Baronii în special au fost furioşi pentru că unui alt exponent lacom al străinătăţii îi fusese permis să-şi cufunde degetele în cuferele Angliei.

în momentul de faţă Alyce îşi muia degetul în cupa cu vin, apoi îl sugea provocator.

\- Mmm, delicios.

Rodger de Leybura o apostrofă:

\- Alyce, ştii că acela este vinul meu?

- Sigur că ştiu. Ce plăcere aş simţi dacă mi-aş scufunda degetul în propria mea...cupă?

- Ce-ţi mai place să tachinezi...şi eşti cam lacomă, şopti Rod.

- Şi mai sînt nerăbdătoare! zise ea, apoi scoase din gură vîrful limbii.

El o privea îngăduitor şi amuzat.

- Mai bine ţine-o în gură.

- Oooh, pun pariu că spui asta tuturor femeilor cu care te culci!

- Nu sînt nevoit să le conving, replică el amuzat.

- Rod, Rod...numele acesta are o conotaţie adorabilă. Este atît de pervers şi sugestiv.

- Tu eşti cea care acum este perversă şi sugestivă, Alyce.

- Da, noi doi avem atît de multe în comun.

- Avem, chérie. Ridică pocalul şi-i făcu semn cu ochiul. Va trebui să te porţi frumos încă un timp.

Atunci ca făcu un semn spre valetul lui sir Rodger, Griffin, căruia îi sugeră să debaraseze masa, apoi începu să bată cu unghiile în masă, extrem de nerăbdătoare.

- Se spune că anticiparea întăreşte plăcerea, nu-i aşa?

- Sporeşte plăcerea, o corectă Rod, deşi mi se pare că este mai mult adevăr în felul cum ai spus-o tu.

Alyce îşi concentră acum atenţia asupra lui Harry. II lovi uşor pe mînă şi-i zise printre dinţi:

- Termină de mîncat, că altfel nu vom putea să plecăm de aici.

Rod îi făcu şi lui semn cu ochiul.

- Printre noi sînt unii care trebuie să-şi potolească alte pofte.

Rosamondei nu-i era foame deloc, aşadar nici nu-i păsa dacă nu ia cina în seara asta. îşi smulse voalul de pe păr şi se îndreptă furioasă spre camera ei, înveninată de cei care i-au stricat liniştea. Imaginea Alycei de Clare pe estradă, la masa principală, înveşmîntată opulent, cu aerul acela dominator o copleşea. Rosamond vorbea singură:

- De ce naiba trebuie să fie atît de atrăgătoare? De ce a trebuit să vină la Kenilworth? Rosamond îşi dădea şi răspunsurile: Fiindcă toţi *bărbaţii* sînt aici şi este dezgustător de evident că Alycei îi plac bărbaţii! Ei bine, să-i ia pe toţi. Rosamond a fost mulţumită la Kenilworth pînă ce lordul Edward a venit cu amicul lui libidinos, care a început să se laude că este logodnicul ei, iar liniştea ei a dispărut de atunci.

Imaginea lui Rodger de Leyburn îi reapăru în minte: impunător şi extrem de atrăgător. Acum îi era clar de ce venise degrabă Alyce de Clare la Kenilworth.

- Oh, Doamne, şopti ea, diavolul cu ochi verzi îi face avansuri unei femei măritate, în timp ce este logodit cu mine!

încetişor Rosamond realiză că acum avea ocazia să scape de odiosul de Leyburn. Va merge la el şi-i va cere imediat să o elibereze. Sub nici o formă nu o putea refuza, mai ales că ea l-a surprins împreună cu Alyce!

Rosamond nu ştia ce dormitoare li s-au rezervat lordului Edward şi însoţitorilor săi, dar foarte sigur bărbaţii vor înnopta într- unui din ccle cinci turnuri ale castelului Kenilworth. Turnul lui Cezar era domeniul Eleanorei şi al lui Simon, iar ea şi Demi erau găzduite în tumul Doamnelor. Mai mult ca sigur că tinerii nobili vor dormi în tumul Warwick, ceva mai spaţios decît celelalte şi aproape de sala de baie.

Rosamond scoase din şifonier o pelerină cu glugă. Pe culoarele castelului era întuncric noaptea, însă oricum nu voia să fie recunoscută prin preajma dormitoarelor cavalerilor, aşa că trebuia să-şi ascundă bine podoaba capilară blondă, inconfundabilă.

Aşa că se înfăşură în pelerina roşu-închis şi îşi prinse bine părul sub glugă, Ieşi încetişor, dinspre salonul marc de jos răsuna muzica. Trebuia să ajungă în zona crenelurilor pînă la finalul petrecerii şi avea ceva de mers. Ajunse în turnul Warwick, ferindu- se cu grijă de patrulele postate la intrare, apoi se adăposti, ghemuindu-se la nivelul unui parapet, de unde se putea vedea culoarul şi aşteptă.

Trecu destul timp pînă ce lordul Edward urcă pe scara turnului şi curînd urcară şi ceilalţi gentlemani, evident şi Rodger de Leyburn. El stătea în camera de

lîngă Edward. Cînd în sfîrşit au plecat şi ultimii servitori, se lăsă linişte şi Rosamond începu să se îndoiască de roadele aşteptării ei. Doar nici o doamnă nu ar fi cutezat să se avînte pînă aici, în acest bastion masculin, la această oră. Era aproape miezul nopţii şi se cam temea pentru siguranţa ei.

Dar imediat o văzu. Doamna purta o mantie lungă şi nu-şi acoperise părul, astfel încît se vedea clar că era Alyce de Clare. Rosamond o văzu cum bate de două ori la uşa lui Roger de Leyburn. Uşa se deschise rapid, iar vulpea brunetă se strecură înăuntru.

Rod zîmbi cuceritor şi-i scoasc pelerina femeii.

- Alyce, am crezut că te-ai răzgîndit.

Ea se ridică pe vîrfuri şi-l sărută.

- Dragul meu, mă cunoşti foarte bine. De fapt din amintiri, ştii totul despre mine. în noaptea asta sînt mai nerăbdătoare decît am fost acum cinci ani.

- Anticiparea întăreşte plăcerea, zise el zîmbind. Suflă în luminări, iar foşnetul hainelor ei îi produse un efect afrodiziac. în timp ce o conducea spre pat, amintiri despre neuitata noapte de acum cinci ani îi reveneau în minte.

Ceremonia căsătoriei Alycei de Angouleme cu Gilbert de Clare a fost oficiată la Palatul Westminster, unde tatăl miresei trăia în lux. Mariajul nepoatei regelui a constituit o ocazie strălucitoare, iar petrecerile au ţinut toată săptămîna, exclusiv pe cheltuiala lui Henry, care era nerăbdător să impresioneze, dar şi să cîştige admiraţia fraţilor săi vitregi de pe continent.

Mireasa cu ochi negri a primit numele de Clare, fiind cel mai nobil din ţară, fapt care i-a adus bogăţii şi averi imense, nu numai în bani, dar şi în terenuri şi castele. Gilbert, mirele de zece ani, a primit un cîine de vînătoare ca recompensă. Rod îşi amintea clar cum toată săptămîna dinaintea evenimentului, Alyce a flirtat cu el ca o neruşinată. Avea şaisprezece ani şi era destul de coaptă pentru prima experienţă sexuală. Evident, nimeni nu se aştepta ca ea să aibă răbdare pînă ce Gilbert va fi destul de matur ca să o satisfacă, aşa încît Rod a decis să rezolve el însuşi această problemă şi a primit la rîndul său o recompensă absolut satisfăcătoare.

Îşi amintea acum detaliile primei lor întîlniri. Alyce purta o rochie de culoare crem, dintr-o dantelă fină. Au mîncat fructe, au băut vin, au gustat din tortul miresei, au rîs împreună cu toţi oaspeţii, pînă ce aceştia au început să se îmbete încet, încet. Cînd Alyce nu a mai putut să-şi ia mîinile de pe el, Rod a ajutat-o să se ridice, apoi a condus-o prin labirintul de scări şi culoare ale palatului Westminster, pînă au ajuns la dormitorul lui.

Îşi amintea şi acum foarte clar cum i-a descheiat toţi nasturii de la rochie - douăzeci şi patru de bucăţi - după care a deschis o uşă laterală, spre apartamentele prinţului Edward.

- Milord, vă aduc o mireasă care a fost profund neglijată. Are mare nevoie de consolare regală. Ca prinţ şi gentleman, ştiu că nu îi veţi ignora solicitarea. Rod îi

sărută mîna galant, apoi îi zise tinerei: Alyce, ţi-am promis un *cavaler*, pe care nu-l vei uita niciodată.

Stînd acum în întuneric, întins pe pat, cu braţele îndoite sub cap, Rod zîmbi satisfăcut. La o zi după ce verii vitregi şi-au petrecut noaptea împreună, lordul Edward l-a numit pe Rod administratorul curţii sale regale.

Rosamond aştepta în faţa uşii, oferindu-le celor doi suficient timp ca să se compromită. Nu avea de gînd să bată la uşă; nu trebuia să fie politicoasă. Pur şi simplu va deschide uşa larg şi-i va surprinde îmbrăţişaţi. îşi făcea curaj pentru gestul îndrăzneţ pe care urma să-l facă, apoi trase aer în piept. Cu mîna pe clanţa de fier, apăsă şi uşa se deschise. Spre dezamăgirea ei, înăuntru nu se vedea nimic; era întuneric-beznă şi o linişte desăvârşită.

Răsuflă prelung şi păşi timid înăuntru. Cînd ochii i s-au mai obişnuit cu întunericul, văzu lumină pătrunzînd pe sub uşa unei alte camere, lipită de aceasta. Înţelegînd că făptaşii erau în acea încăpere, traversă camera tiptil şi se opri să asculte. Rosamond auzi rîsetele senzuale ale unei femei şi realiză al cui era glasul.

Fără să-şi dea seama de unde vine, simţi cum un braţ puternic îi acoperă gura. Se sperie îngrozitor şi ar fi făcut tămbălău mare de spaimă, dacă mîna nu s-ar fi lipit foarte bine de buzele ei. Simţi că se sufocă la un moment dat şi dădu să fugă, dar picioarele nu o ascultau, iar inima îi bubuia în piept.

- Nu o deschide, Rosamond.

Cuvintele erau şoptite pe un ton atît de scăzut, încît ea se gîndi că poate şi le-a imaginat, pînă ce simţi gura lui lipită de ureche. Instantaneu a ştiut cine este şi a început să se zbată, ca să- i îndepărteze palma. Braţul lui puternic o învălui cu totul şi simţi în jurul taliei un corset din oţel, care o ţintuia locului.

- Taci!

Era un ordin căruia trebuia să i se supună, aşa că se linişti, apoi auzi un foşnet şi un rîset care sigur ieşise din gura Alycei; ba mai mult de atît, femeia era chiar de partea cealaltă a uşii închise.

- *Edward, chiar că ai mădularul cel mai lung din tot regatul!*

- *Mădular? Este un sceptru regal, mica mea desfrăbălată.*

- *Este o armă formidabilă; bagă-l în teacă înainte să leşin.*

- *Pe toţi sfinţii, lasă că te fac eu să leşini, gemu el întărîtat şi o penetra nerăbdător.*

Rosamond auzi ţipătul erotic al Alycei, apoi se auziră bufniturile repetate şi sacadate ale unui corp sprijinit de uşă. Bufniturile au durat foarte mult şi erau însoţite de gemetele şi gîfîitul celor doi.

- *Oooh, ador cînd mă iei aşa, pe uşă, asta mă face să simt cît de nerăbdător eşti să te adînceşti în mine.*

Cu toate că era întuneric, Rosamond ştia că a roşit. Simţea cum fierberea din obraji îi cobora pînă în sfîrcuri. Pînă acum nu a fost deloc expusă informaţiilor directe despre plăcerile carnale, însă acuplarea zgomotoasă a celor doi chiar rezemaţi de uşă părea atît de descriptivă, încît imaginaţiei nu-i mai rămîneau multe detalii.

Rosamond simţea spirale fierbinţi încolăcindu-i-se prin pîntece, coborînd spre buric, localizîndu-se spre zonele intime, acoperite de lenjeria pe care acum o simţea cum îi mîngîie pielea sensibilă; senzaţii noi, puternice şi excitante o copleşeau.

- *Acum, acum, te rog, Edward, acum!*

- *Ce frumos mă implori, Alyce, cum aş putea să-ţi mai rezist?*

Bufniturile s-au înteţit, devenind din ce în ce mai intempestive, iar la un moment dat se auzi un ţipăt gemut, ascuţit, care se estompă, ca şi cînd buzele s-ar fi lipit de alte buze. Urmă o tăcere incitantă, urmată de un oftat prelung.

- *Gura ta îmi violează buzele aşa cum nimeni nu a maijacut- o - du-mă în pat.*

Chicotelile au continuat, pe măsură ce îndrăgostiţii s-au depărtat de uşă şi au ajuns în pat. în cîteva momente s-a lăsat liniştea, iar Rosamond îşi auzea bătăile inimii, parcă spărgîndu-i timpanul. închise ochii şi simţi cum i se scurge sîngele din obraji. Alyce de Clare avea relaţii adultere cu prinţul Edward.

Rodger de Leyburn îşi dezlipi palma de pe gura ei şi o trase cu el în mijlocul camerei. Aprinse o luminare şi îi trase gluga de pe cap, iar pletele de culoarea spicelor de vară i se revrsau pe umeri. O privire spre chipul ei palid şi buzele tremurînde au fost de ajuns ca să-i înţeleagă trăirile. Turnă puţin vin într-o cupă şi i-o ridică spre buze, ca să bea puţin.

- De unde ştiai că sînt eu? şopti ea.

- Parfumul tău este unic. Bea, zise el ferm, dar blînd şi-i oferi un scaun.

Ea se supuse şi resimţi înmugurind un trandafir roşu în piept.

- Rosamond, eşti martoră la un secret pe care doar tu şi cu mine îl cunoaştem.

- Eu...am crezut că este cu tine.

- Asta e şi ideea. Toii cred asta de cinci ani. Toţi sînt dispuşi să se uite cu îngăduinţă la un flirt nevinovat. Ar fi cu totul altă problemă dacă s-ar şti că lordul Edward face sex cu soţia lui Gilbert de Clare. Nu trebuie să sufli o vorbă nimănui despre acest secret periculos.

Rodger de Leyburn o văzu cît de tulburată este şi de-abia atunci bănui că Rosamond Marshal chiar a fost o tînără nevinovată pînă în seara aceasta. Intenţia ei a fost să-l surprindă singur cu Alyce, însă actul sexual la care a asistat a şocat-o rău.

- Vino, te conduc pînă în tumul Doamnelor.

Cînd el întinse mîna să îi ridice gluga, ea se feri de atingerea lui. Deschise uşa şi o pofti să iasă, apoi merse în faţa ei pe crenelurile luminate de strălucirea lunii.

Au trecut pe lîngă un paznic, iar el l-a salutat, fiindcă nu era nimic neobişnuit să umble prin castel însoţit de o femeie. Ajunşi în turnul Doamnelor, Rod se opri chiar în faţa uşii camerei ei şi îi blocă accesul cu braţul lui puternic. întoarsă cu faţa spre el, Rosamond simţi atingerea trupului aceluia uriaş, impresionant şi copleşitor.

- Vei păstra secretul, Rosamond?

Se lăsă tăcerea. Cu gesturi sigure şi cunoscătoare, el îi ridică bărbia şi o foiţă să-l privească în ochi.

- Vei păstra tăcerea? o întrebă din nou.
- Vei rupe logodna noastră?

Lui nu-i venea să crcadă ce aude.

- îndrăzneşti să negociezi cu mine?
- Vrei să previi un scandal monstruos...
- Vreau să previn o crimă! Ştii ce fire dificilă are Richard de
Gloucester şi cît de mîndru este el. Ar lua situaţia ca pe o insultă personală din partea coroanei. Disputa lui cu prinţul s-ar putea încheia cu moartea unuia dintre ei.
- Dacă jur că voi păstra tăcerea...mă vei elibera de contractul de logodnă?

El o strînse de umeri cu mîinile lui puternice.

- Nu, Rosamond, nu te voi lăsa niciodată. Vei fi a mea cu orice preţ!

Chipul ei uimit îi mai domoli accesul de mîndrie. Aparent faptul că el era cavaler şi înalt ofiţer.în garda regelui nu însemna nimic pentru ea.

- De ce nu doreşti să te căsătoreşti cu mine? întrebă el blînd.

- De ce trebuie să fiu obligată să onorez o promisiune pe care am facut-o cînd aveam doisprezece ani? îl sfidă ea cu întrebarea. Rosamond ştia doar atît: că nu vrea să fie smulsă din traiul liniştit de la Kenilworth. Bărbatul smead, care o domina acum cu statura lui impunătoare o speria, dar o şi fascina, cu toate că nu voia să recunoască asta deschis. Dacă-şi va pune averea şi viitorul în mîinile lui, ar pierde controlul asupra propriului ei destin.

- Acceptă să petreci un timp cu mine...dă-mi voie să-ţi fac curte...curînd te voi face să te răzgîndeşti, chcrie, îi vorbi el foarte convingător.

Cum Rosamond stătea cu spatele lipit de uşa din lemn de stejar, inevitabil îşi aminti de scena erotică la care tocmai asistase cu cîteva minute în urmă. îi trecu prin minte o secundă că Roger de Leyburn o va cuprinde în braţe, o va săruta apăsat pe gură şi atunci să mai îndrăznească ea să i se opună! îi simţea puterea atît de aproape, iar mirosul lui masculin îi acaparase simţurile, ascuţindu-i-le, pe măsură ce îndrăzneala lui era tot mai evidentă.

Inima începuse să-i bată nebuneşte şi curînd se trezi că gîfîie de emoţia anticipării.

El însă îşi luă mîinile de pe umerii ei, iar în clipa următoare Rosamond se echilibă şi se sprijini cu mîinile pe pieptul lui. Gîndurile şi sentimentele ei erau profund tulburate. Ce naiba se întîmpla cu ea? Spera din tot sufletul ca de vină să fie vinul băut pe stomacul gol, pentru toate aceste reacţii necontrolate. Cînd el îi deschise uşa spre turn, Rosamond se strecură imediat înăuntru.

Ca să nu o trezească pe Demi, merse pe vîrfuri, cu toate că inima bubuia să-i spargă pieptul. Se dezbrăcă pe întuneric, lăsînd mantia şi tunica pe tăblia patului, apoi se strecură sub pătură. Derulă mental evenimentele serii şi începu să tremure de umilinţă şi furie, ambele îndreptate asupra ei însăşi. De unde atîta încăpăţînare şi impulsivitate din partea ei? Ce căutase ea în camera lui Rodger? Liniştea i-a fost tulburată, iar pacea minţii zdruncinată. Dacă ar putea să întoarcă timpul înapoi şi să reînceapă seara, ar îmbrăca rochia cea mai frumoasă şi ar coborî bucuroasă în marele salon, să ia cina.

Rosamond nu dorea să cunoască secretele nimănui, cu atît mai puţin pe cele ale prinţului. Alungind cu greu din mintea ei chipul lui Rodger, pe cel al Alycei şi al lui Edward, reuşi să se cufunde într-un somn mult aşteptat.

Treptat mirosul lui masculin o copleşea.

- Nu! ţipă ea scurt, apoi începu să gîfîie. El o luă pe sus şi o sărută pătimaş, fără să lase loc de refuz. Văzînd-o că se zbate, o apăsă mai tare de uşa dură din lemn de stejar. Cu o mînă reuşi să- i depărteze uşor picioarele şi-şi strecură o coapsă între ele, pînă ce sărutarea şi apăsarea constantă au facut-o să nu se mai mişte. Brusc ea îşi dădu seama că nu se poate apăra împotriva forţei lui dezlănţuite. De-abia cînd a resimţit un uşor abandon al ei în acea îmbrăţişare fierbinte, Rodger i-a eliberat gura.

Cînd îl privi în ochii aceia verzi, resimţi plăcerea perversă a apăsării uşii de lemn în spate, iar pe abdomen presiunea erecţiei lui nestăpînite.

- Mai spune o dată, şopti ea.

- Rosamond, nu te voi lăsa niciodată. Vei fi a mea cu orice preţ! Ochii lui insistenţi pecetluiau această promisiune.

Se simţea entuziasmată. O dorea nu doar pentru o noapte, ci pentru totdeauna. Voia să se însoare cu ea nu doar pentru castelele ei, ci pentru ea însăşi! Ce plăcut era să-l fină aşa, în aşteptare, implorînd-o, facîndu-l să sufere pînă la consumarea relaţiei. Atinse uşor vena care pulsa pe gîtul lui viguros, apoi îl mîngîie pe buze. Avea gura cea mai frumoasă şi ademenitoare pe care a văzut-o ea vreodată. Precis gura nu o minţea? După spusele lui, o dorea numai pentru ce era ea însăşi, nu pentru moştenirea numelui Marshal. Mai mult ca

orice pe lume, ea dorea să-l creadă, ardea de nevoia să fie iubită de cineva.

Rosamond se cutremură. Apropierea lui o îmbătase suficient, iar acum nu voia să-l lase să-i citească în ochi cît de mult îl doreşte şi ea. Mîinile lui urcau insinuant pe trupul ei, apoi degetele îşi găseau drum printre şuviţele de păr şi cuprindeau capul ei frumos, pe care-l ţineau captiv, într-o nouă sărutare arzătoare şi profundă. Îi cotropea buzele cu o senzualitate debordantă şi cu o ferocitate care pe Rosamond o copleşeau. Era pierdută, aşa că lăsă cale liberă limbii lui insistente, care avansa tot mai adînc. începu să se mişte ca să-i simtă între picioare căldura mădularului excitat.

- *Nu mai sînt o fecioară îngheţată, care are nevoie să fie topită...iubeşte-mă, Rodger, iubeşte-mă!*

Cînd Rosamond deschisc ochii dimineaţa, visul acela era la fel de prezent. Reţinuse toate detaliile senzuale şi era şocată de sentimentele resimţite pentru Rodger de Leyburn. Cum a putut sâ- i permită să o sărate şi să o atingă în locurile intime, chiar dacă era doar un vis? Refuza să recunoască faptul că-l considera atrăgător şi dădea vina pe evenimentele la care a fost martoră noaptea trecută. Din nou roşi, amintindu-şi de aventura sexuală la care a fost martor auditiv. Şi mai-rău era că amanţii erau lordul Edward şi Alyce de Clare, iar asta o şoca. Preferă să se refugieze în mînie; era numai

vina diabolicului de Leyburn că ea a trebuit să afle de acea legătură scandaloasă!

Rosamond nu dorea să-i împărtăşească acest secret, în ciuda faptului că se simţea atrasă de el. Doamne, dacă era după el, curînd o va trage în patul lui, în viaţa lui! Cînd văzu pelerina şi rochia căzute pe jos, se înfurie şi mai tare. Ce naiba a apucat-o aseară, cînd s-a strecurat în camera lui? Trebuia să nu se mai comporte nesăbuit. Va merge acum la singura persoană care putea să o ajute; persoana care îi fusese atît mamă, cît şi înger păzitor, de cînd a rămas orfană în copilărie. Rodger de Leyburn nu-i putea ţine piept contesei Eleanor de Montfort!

- Lady Eleanor, pot să vorbesc cu domnia ta despre ceva ce mă tulbură înspăimîntător? zise Rosamond, apărînd în faţa ei, după ce făcuse o reverenţă şi se apropie de masa la care castelana era aşezată.

Eleanor făcu semn spre scaunul de lîngă ea.

- E vorba de logodna ta, nu-i aşa, Rosamond?

- Da! Cum ai ghicit?

- Doreşti să se încheie logodna şi să te măriţi.

- Da...nu! Vreau să închei logodna, lady Eleanor, dar nu doresc să mă mărit!

- Rosamond, scumpa mea, ai şaptesprezece ani, o vîrstă foarte potrivită ca să devii soţie. Ai învăţat

tot ce trebuie să ştii, ca să devii nu numai o mireasă excelentă, dar şi o castelană desăvîrşită.

- Nu vreau să mă mărit cu Rodger de Leyburn; nu vreau să plec de la Kenilworth.

- Oh, drăguţa mea, mă tem că te-am protejat prea mult de toate ale lumii. Ar fi trebuit să te încurajez să-ţi vizitezi mai des moşiile, ca să ştii cum să le administrezi. înţeleg că refugiul tău este la Kenilworth, încă de cînd erai o copilă, dar acum ai devenit femeie. Vreau să te văd că-ţi întinzi aripile şi-ţi ocupi locul cuvenit în societate.

- Rodger de Leyburn nu doreşte decît moştenirea care vine cu numele Marshal!

- Rosamond, nu e adevărat. Ca administrator al lordului Edward, sir Rodger este oricum un bărbat bogat. Dacă te simţi intimidată de faptul că vei face parte din alaiul regal, fă bine şi lasă grijile de-o parte. Bătrînul Palat Wcstminstcr îţi permite să locuieşti chiar în inima Londrei, iar Castelul Windsor este un loc unde s-au construit multe turnuri noi pe malul Tamisei.

- *Sir Rodger* mă intimidează, izbucni Rosamond.

- Scumpa mea Rosamond, sir Rodger a luat micul dejun cu mine azi dimineaţă. Te-a lăudat foarte mult şi înţeleg că e îndrăgostit de tine pînă peste cap. Ascultă-mi sfatul şi nu te mai opune căsătoriei, cum am făcut eu cu contele Simon. Nu-ţi va folosi la nimic; un

bărbat atît de hotărît cum este el va obţine ce-şi doreşte cu orice preţ.

- Fir-ar el să fie ! rosti Rosamund furioasă. Afurisitul a ajuns la tine înaintea mea. Nu e deloc îndrăgostit de mine.

Rosamond, habar nu ai cît eşti de drăguţă. Părul tău are o nuanţă aurie orbitoare, iar ochii tăi în nuanţe de violet sînt fermecători. îmi aminteşti de o gazelă pe care am zărit-o în deşertul Arabiei. Reacţia ta furtunoasă faţă de Rod îmi spune că nici ţie nuli este indiferent, totuşi. O tînără isteaţă ca tine ar trebui să ştie cum să-l învîrtă pe degetul mic. 'Descoperă-ţi puterile de femeie, Rosamond şi nu te teme să le foloseşti!CAPITOLUL PATRU

în următoarea săptămînă Simon de Montfort a petrecut mare parte a timpului său în compania lui Edward Plantagenet. în mod cert, contele Simon căuta să-l atragă pe prinţ de partea baronilor. Era un om cu o mare putere de convingere şi cu scopuri bine- stabilite, pe care mereu şi le atingea. Curind bărbatul brunet şi cel blond au aflat că au multe în comun. Amîndoi debordau de energie şi ambiţie. Puteau să meargă să vîneze toată ziua, apoi să stea la discuţii toată noaptea, dezbătînd probleme de război, manevre militare sau economice. Organizau şi sesiuni de pregătire pentru cei mai tineri soldaţi, iar aici le demonstrau personal cum să manevreze paloşul, scutul sau toporul de luptă.

Simon sublinia că aceleaşi calităţi de conducător în luptă îi sînt necesare şi unui conducător de ţară. îţi

trebuie curaj, viziune în viitor, strategie, hotărîre, tenacitate, măiestrie şi credinţa în propriul destin. Lordul Edward avea de toate, iar Simon descoperea acum la el şi o oarecare şiretenie, asemănătoare cu a lui. De Montfort era foarte ambiţios, iar el ştia că Edward este înzestrat cu toate calităţile unui lider.

Oare cît va mai trece pînă ce lordul Edward îşi va exercita puterea de magnetism şi îşi va pune în valoare aura regală, pentru ca să-i atragă pe oameni, iar ei să-şi transfere loialitatea de la Simon la el însuşi? înainte ca Edward să-şi recunoască propriile puteri, de Montfort voia ca el să semneze un jurămînt solemn, prin care să respecte Prevederile de la Oxford.

în accst scop, contele Simon îl căută pe Rodger de Leyburn, un alt tînăr ager şi extrem de pasionat de cauza baronilor.

- Rod, tu eşti mai apropiat de Edward decît orice alt căpitan al său. Oare am dreptate cînd consider că el este deja convins de cauza noastră?

- Dorinţa lui ar fi să-i reunească pe baroni şi pe regalişti, fiindcă ştie că va fi spre binele ţării. Ostilitatea perpetuă are ca rezultat animozităţi şi duşmănie în rîndul maselor. Speranţa lui este că un guvern mai puternic va rezolva problemele, nu le va crea. Părerea lui este că regele trebuie să aibă consilieri englezi, oameni cu viziune şi politici înţelepte, care să încurajeze alianţele comerciale şi să se opună

cheltuielilor cu războaie prin străinătate, care secătuiesc trezoreria.

- Cred şi eu că nu se va opune Prevederilor, dar am nevoie de mai mult, zise Simon. înainte ca Parlamentul să fie de acord, aş dori ca el să semneze, jurînd că va respecta Prevederile.

- îmi voi folosi toată influenţa pe care o am, conte Simon.

- Eşti un om bun, Rod. Ai stabilit deja data căsătoriei?

Rodger zîmbi dezamăgit:

- Am o mare problemă; logodnica mea nu e deloc interesată să-mi devină soţie. Lady Eleanor m-a sfătuit să nu consider asta un răspuns, dar se pare că Rosamond nu mai doreşte să-mi adreseze nici un alt cuvînt.

- Asta numeşti tu problemă? zise Simon izbucnind în rîs. Nici nu-ţi dai seama peste cîte obstacole am trecut eu. Eleanor depusese un jurămînt de castitate, aşa că ne-am cununat în secret. Cînd s-a descoperit uniunea noastră, biserica a anulat cununia. Nu am avut de ales şi a trebuit să merg la Roma, unde l-am mituit pe Papă! Tu nu trebuie decît să convingi o femeiuşcă! Simon îl bătu amical pe spate pe Rod. Dacănu-ţi reuşeşte nici o metodă, ştii care e metoda prin care schimbi răspunsul unei doamne din nu în da? Las-o însărcinată!

Rosamond o găsi pe Demoiselle în distilerie, unde presa nişte căpşuni pe care le adăuga la ceara pentru

luminări. Rosamond trase adînc aer în piept, fiindcă îi plăcea aroma.

- Am hotărît să-mi vizitez moşia de la Pershore, anunţă ca. Voia să scape de Rodger de Leyburn, iar conversaţia cu Eleanor despre vizitarea proprietăţilor ei i-a oferit soluţia perfectă în acest scop. Evident că doamna aproba şi aştepta cu nerăbdare cununia ei cu Rodger de Leyburn, însă pe ea asta o dezamăgea. O vizită la pershore mai amîna evenimentul şi-i oferea puţin timp ca să se gîndească în ce mod putea să anuleze logodna.

Demi se opri din treabă şi o întrebă:

- Mama ţi-a dat permisiunea?

- Dar ea mi-a sugerat să plec, zise Rosamond entuziasmată, deşi era o minciună. Mi-a amintit că sînt femeie matură acum şi că trebuie să mă ocup de proprietăţile mele.

- Cred că are dreptate. Ce bine de tine! Pershore e la vreo douăzeci de mile distanţă. Vei merge în vizită şi la castelul Deerhurst?

Rosamond lăsă privirea în pămînt şi simţi o săgeată în inimă. Castelul Deerhurst fusese al lui Giles, iar de la moartea fratelui ei, ea nu a mai pus piciorul acolo. Acum era al ci, dar îi era greu să-l viziteze.

- Nu cred că am timp, fiindcă trebuie să revin la Kenilworth pentru sărbătoarea sfîntă de iarnă.

- Oh, va trebui să revii pînă ce vor înccpc sărbătorile de iarnă, fiindcă am auzit că anul acesta vom pleca la Londra după solstiţiul de iarnă!

- Sigur că da, zise Rosamond, care deja se gîndea la viitorul apropiat. Ştiu că vor avea loc sesiunile Parlamentului de Candlemas. Ştia foarte bine că lordul Edward va pleca la Londra, însoţit de cavalerii săi; poate că vor pleca înainte ca ea să revină de la Pershore...dacă va zăbovi mai mult acolo.

În seara aceea Rosamond a îmbrăcat o rochie roşie din catifea şi a coborît la cină, în Marele Salon, unde a început să-l caute din priviri pe Richard de Clare, vămi ei. Aflase că, atunci cînd o femeie vrea să obţină ceva de la un bărbat, trebuie să arate perfect. îl zări în mulţime şi sc îndreptă spre masa lui.

- Pot să mă aşez alături de tine, milord?

- Ar fi plăcerea mea, scumpete. Te-ai făcut atît de frumoasă, Rosamond; ce doreşti de la mine? Nu, să nu te aud că protestezi, cînd o femeie caută un bărbat, întotdeauna ca doreşte *ceva.*

Atunci ea îi zîmbi cuceritor. Deşi trecuse bine de treizeci de ani şi era cu doisprezece ani mai mare decît fratele lui vitreg, Harry, Richard moştenise aspectul fizic de la mama lui, Isabella Marshal şi era încă un bărbat foarte frumos.

- Vreau să ajung la proprietăţile mele de la Pershore şi am nevoie de o escortă, zise ea.

- Ei bine, îţi voi face această favoare cu plăcere. în fiecare zi am ostaşi şi cavaleri care se întorc la Gloucester, iar Pershore este foarte aproape.

- Mulţumesc, Richard, ştiam că pot să mă bazez pe tine. Te rog, nu-i spune lui Harry, fiindcă el mă va da de gol şi va afla diavolul de Leyburn.

- Oh, îndrăgostiţii s-au certat deja?

- Da, spuse scurt Rosamond, ceva de genul acesta.

Chiar în clipa aceea ochii verzi ai diavolului erau aţintiţi asupra ei. Sir Rodger a văzut-o de cum a intrat în Marele Salon, care în această seară găzduia mai bine de două sute de persoane. Cu părul ei de culoarea aurului, dar şi cu statura ei zveltă, evident că atrăgea atenţia. Rod o văzu că se îndreaptă spre Richard de Gloucester şi îşi ţinu respiraţia. *Nu cred că va avea tupeu să fie atît de nechibzuită*, îşi zise el. îi şopti ceva la ureche lordului Edward, iar acesta îl chemă pe valetul din spatele scaunului său şi-l trimise cu un mesaj pentru Gloucester.

- Lordul Edward solicită plăcerea de a se bucura de compania doamnei, milord.

Rosamond auzi şi comentă sarcastic:

- Edward nu solicită niciodată, el ordonă.

- Iar un ordin de la prinţ nu poate să fie ignorat, zise zîmbitor Richard. Regalitatea are privilegiile sale, ştii asta.

Rosamond se albi la faţă de nervi. *Richard, fir-ar să fie de treabă, tu nici nu ştiil*

Veni la masa prinţului şi se aşeză pe locul rezervat ei, între Edward şi Rodger, care se ridică galant şi-i ţinu scaunul să se aşeze.

- Plăcerea companiei tale l-a copleşit pe Sir Rodger.

- Plăcerea va fi *doar a lui,* replică Rosamond şi aruncă o privire agasată spre bărbatul din spatele ei, iar dintr-o dată şi a dat seama de ce fusese adusă aici, de la Gloucester. Milord, aflaţi că posed un oarecare grad de inteligenţă.

- Frumuseţe, inteligenţă şi o fire înfocată sînt o combinaţie pîrjolitoare.

- Mda, cine se apropie prea mult, s-ar putea prăji!

Rod profită de provocarea ei şi puse mîna peste a ei. Rosamond l-ar fi împuns cu cuţitul de pe masă, dar se controlă şi preferă să-l ciupească, pînă ce i-a dat sîngele. El păru că nici nu simte vreo durere, însă o privi cu un amestec de severitate şi agresivitate.

- Mă tem că eşti cam prea impulsivă, domniţă şi asta ţi-ar putea dăuna. Ar fi timpul să te îmblînzească un bărbat. O pătrunse cu privirea pătimaşă, iar între picioare flacăra îi pîrjolea de dorinţă; nici nu se sinchisea să-i ascundă ei asta.

- Şi ţi-ar plăcea slujba asta? îi aruncă ea cuvintele, lăsîndu-şi capul pe spate.

Lordul Edward se aplecă spre urechea ei şi-i şopti amuzat:

- Rosamond, aud absolut fiecare cuvînt pe care-l spui.

Ea îi răspunse cu îndrăzneală:

- Dar *noi* nu avem secrete. în clipa cînd a rostit fraza, a ştiut că va regreta. Simţi cum Rod o strînge de mînă pînă ce degetele i s-au albit, însă ştia că merita avertismentul, pentru ca pe viitor să- şi controleze limba ascuţită. Tot el a schimbat subiectul, ca să o ajute.

- Mîine va fi o zi interesantă, dacă vei urmări spectacolul de pe meterezele castelului. Contele Simon a propus ca ostaşii noştri să traverseze mlaştina îmbrăcaţi în armuri.

- Vei fi şi tu alături de ei ?

- Desigur.

- Bine! Un plonjon în apă îngheţată ţi-ar vindeca umflătura aceea. Rîse cu subînţeles, apoi adăugă: de pe mînă.

Rodger de Leyburn nici nu se gîndea să-i permită să aibă ultimul cuvînt. Se interesase despre un anume cavaler, pe nume Rickard şi aflase că acesta era nimeni altul dccît sir Rickard de
Burgh, a cărui familie bogată, irlandeză avea în proprietate toate domeniile la vest de rîul Shannon. Cînd valetul lui, Griffin, i-a adus informaţia, s-a trezit străpuns dc fulgerul invidiei. Să ai un tată bogat şi proprietăţi întinse... Rosamond Marshal pomenise numele lui cu emoţie în glas, iar acum el fierbea de gelozie.

- Cavalerul tău rătăcitor, sir Rickard de Burgh s-a întors în Irlanda, am auzit.

- în Irlanda? tresări ea.

El o privea cu flăcări în ochi.

- Se vorbea despre o nuntă. Mireasa este irlandeză, desigur. Mi se pare absolut firesc să te căsătoreşti cu cineva din ţara natală.

Nu, nu se poate! Nu se poatel Rosamond avea senzaţia că o mînă vrăjmaşă îi smulge inima din piept. Nu mai auzea nimic în jurul ei, însă simţea o durere cumplită. De-abia mai putea respira. Lacrimile se adunaseră în ochi şi ţiuitul din urechi era asurzitor.

Rodger o privea îndeaproape şi citea suferinţa pe faţa ei. I-a transmis vestea cu o satisfacţie extremă, dar acum parcă regreta că o vede mîhnită. Se gîndi să o consoleze cumva, dar nu o făcu. Al naibii să fie dacă o va încuraja pe viitoarea lui mireasă să afişeze sentimente pentru un alt bărbat, mai ales cînd acesta era redutabilul Rickard de Burgh.

Rosamond nu ştia cît a trecut pînă cc şi-a revenit, însă se mai linişti cînd văzu că se strînge vesela de pe mese. Ar fi dat fuga în camera ei, dar, de parcă era în transă, se ridică, făcu o reverenţă spre lordul Edward şi ieşi din Marele Salon.

Ajunsă în dormitorul ei, tot şi-ar fi dorit să plece de la Kenilworth. dar îşi aminti că în zori va face asta, îndreptîndu-se spre Pershore. Mîine va fi o zi perfectă pentru a evada, fiindcă toţi vor fi atenţi la traversarea

prin mlaştină. îi spuse lui Nan să facă bagajele în seara aceasta, fiindcă va pleca spre Pershore, iar tot ,,nîine în zori îi va cere voie Eleanorei, aşa că acum termină de împachetat şi se urcă în pat, epuizată, după care adormi imediat.

Agonia Rosamondei continuă, cînd devreme în zori merse s<j.-i spună de plecare contesei. Ştia că Eleanor va fi bucuroasă pentru iniţiativa ei, dar pe ascuns se amuza. *Ea ştie că jug,* se gîndi Rosamond. *Crede că fug din calea lui Rodger de Leyburn şi are cl/eptate...dar fug şi de mine însămi şi de neliniştea mea! Nu pot scl suport faptul că sir Rickard se va căsători, dar nu pot nici să rcpnîn la Kenilworth, ca să-mi plîng de milă. Trebuie să evadez! Dacă aş putea să fac altceva măcar o vreme, pînă va dispărea ditrerea din inima mea.*

- Draga mea, ai grijă să iei cu tine un rîndaş pentru cai şi cîţi sefvitori vei avea nevoie. Sînt sigură că vei găsi un loc în care să dormi, aşa că ia cu tine nişte aşternuturi curate, că nu ocupă loc
mtdt.

Cum bărbaţii care se întorceau la Gloucester porneau la drum foarte devreme, era de aşteptat ca ei să ajungă la Pershore înainte ¿c prînz. Tot drumul Rosamond a fost gînditoare şi melancolică. Cît de proastă a fost să se îndrăgostească de sir Rickard de Burgh? Ev'ident, era cavalerul perfect, după care orice fată ar fi oftat, dar cţt de caraghioasă era, fiindcă nu

trecea peste această dragoste nebună pentru războinicul irlandez.

Cînd iubeşti pe cineva, înseamnă că îl vei pierde. Aşa a fost mereu! Cînd îşi va învăţa lecţia? După ce şi-a păzit inima cu grijă, ce o apucase de a lăsat garda jos? Oare Demi avea dreptate, că ea tînjeşte după iubire? Singura recompensă pentru iubire este suferinţa! Rosamond ştia că o femeie poate muri cu inima zdrobită. Aşa a păţit mama ei, cînd tatăl ei a fost ucis în bătălie. Se gîndi acum că va trebui să-şi protejeze inima în spatele unei carapace de otel, numai că asta nu diminua durerea pricinuită de căsătoria lui sir Rickard de Burgh. Ştia clar că doar timpul putea să facă asta.

La ora prînzului călătorii au ajuns la destinaţie. Rosamond a mulţumit cavalerului care a însoţit-o pînă la Pershore, iar acesta şi suita lui de ostaşi au plecat mai departe, fiindcă voiau să ajungă la Gloucester înainte de a se întuneca.

Cînd ea şi Nan au intrat în castel, peste tot zburau găini şi gîşte, iar nişte cîini le alergau în voia lor. Cîţiva bărbaţi stăteau şi beau bere, iar cînd au văzut-o pe Rosamond, au rămas cu gurile căscate, însă nu s-au oferit să le ajute pe cele două călătoare, nici nu s-au arătat prea respectuoşi cu stăpîna castelului. Rosamond se înfurie.

- Cine este şeful aici?

Un bărbat se ridică în picioare, iar Rosamond realiză că era beat-criţă...ca de altfel toţi ceilalţi!

- Beţivani puturoşi şi murdari, eu sînt Rosamond Marshal! Unde este administratorul meu? Descâlecă, fiindcă nimeni nu răspundea, apoi dădu frîiele calului grăjdarului cu care venise. Ned, du caii la adăpat şi hrăneşte-i, pînă ce voi reuşi să mă înţeleg cu nemernicul acesta de administrator!

Cînd intră în sala de mese, îl găsi pe administrator luîndu-şi tacticos prînzul, alături de servitori şi bucătărese, iar mesele erau pline cu bucate alese şi cu vin. Oamenii aceştia mîncau tot atîtea feluri de mîncare ca şi nobilii care erau invitaţi la un banchet la Kenilworth.

Administratorul păru deranjat de prezenţa ei la ora prînzului. Era un om gras, cu faţa roşie, transpirată şi purta o tunică dintr-un material scump, iar la gît avea un lanţ de aur. Le privea impertinent pe Rosamond şi pe Nan

- .Spuneţi ce treabă aveţi.

- Sînt Rosamond Marshal, zise ea arborînd un aer de stăpînă. Am venit să-mi inspectez moşiile, domnule şi ce văd aici nu-mi este deloc pe plac!

- Ce păcat. Eu deţin autoritatea deplină aici.

- Eu sînt stăpîna domeniului Pershore!

- Numele meu este Dymock, sînt şefia Pershore. Nu sînteţi decît o tînără însoţită de dădaca ei. Doar nu vă închipuiţi că puteţi veni aici şi începeţi să daţi ordine?

- Domnule Dymock, stai să mă vezi...eşti concediat pentru obrăznicie!

Bărbatul începu să rîdă.

- Ei bine, lady Marc Doamnă de la castel, nu puteţi să mă concediaţi. Am fost numit de contele de Gloucester să am grijă de Pershore aşa cum consider eu că trebuie. De trei ani, de cînd fac asta, nu am primit nici o plîngere de la persoana respectivă.

în momentul acela veni şi băiatul care se ocupa de cai.

- Milady, grajdurile sînt foarte murdare; boxele cailor nu au fost curăţate cu lunile. Grăjdarul a refuzat să-mi dea nutreţ pentru cai, dar oricum acolo nu este un loc potrivit în care să ne adăpostim caii.

Rosamond rămase consternată cînd văzu ochiul vînăt al tînăralui.

- Ned, ticălosul acela te-a lovit? întrebă ea şi lovi nervoasă cu biciul în cizmă. Voi veni imediat să văd ce este acolo. între timp, domnule Dymock, ai grijă ca însoţitoarea mea să primească masa de prînz. Ia loc, Nan; s-ar putea să mai dureze puţin.

Rosamond se îndreptă spre grajduri, iar cînd se apropie, mirosul oribil de bălegar şi urină o izbi din plin. Ezită, apoi îşi strînse nasul cu două degete şi păşi

înăuntru. Locul era îngrozitor de murdar, cum l-a descris Ned. înăuntru erau vreo şase cai, iar cîteva boxe erau pline cu gunoi de grajd; se vedea clar că pe măsură cc boxele se umpleau cu gunoi, caii erau mutaţi în cele mai curate şi aşa se repeta ciclul.

Rosamond era extrem de furioasă şi regreta că nu adusese cu ea mai multe ajutoare, după cum a sfatuit-o lady Eleanor.

Cu multă autoritate în glas i se adresă grăjdarului, care părea şi el băut:

- Sînt Rosamond Marshal, iar Pershore este domeniul meu. în primul rînd vreau să înţelegi că nu-ţi permit sâ-l loveşti pe îngrijitorul cailor mei. Am venit cu cinci cai, iar ei au nevoie de hrană, apă şi adăpost.

- Dymock o să-mi taie ouăle, dacă dau de mîncare cailor dumitale, zise omul cu tupeu, apoi îşi încrucişă braţele peste burdihan şi se opri exact în faţa butoaielor cu ovăz. Rosamond era atît de furioasă, încît ridică biciuşca asupra lui, însă el i-o smulse imediat, cu mîna lui butucănoasă. Domniţă, vă veţi trezi cu fundul în bălegar, iar lui o să-i învineţesc şi celălalt ochi, dacă nu ieşiţi imediat din grajdul meu.

- Porc jegos ce eşti, sper să putrezeşti în rahatul ăsta! Vino, Ned, te ajut eu să scoţi apă din puţ, ca să le dai cailor.

- Dar pot şi singur, milady...îmi pare rău că nu am putut să mă pun cu el.

- Te voi ajuta, Ned; trebuie să-mi vărs furia pe ceva, ca să nu mor. îmi dau seama că o femeie nu are nici pic de autoritate. Deşi tot pămîntul este al meu, bărbaţii nu primesc ordine de la mine. Pentru Dumnezeu, cum reuşeşte lady Eleanor să conducă ditamai castelul Kenilworth?

- Să mă scuzaţi, milady, dar nu conduce pentru Dumnezeu, ci în numele lui Simon de Montfort. Dacă o femeie are în spate un bărbat puternic, atît îi trebuie ca să conducă.

Rosamond procesa cuvintele tînărului, în timp ce-i ducea apă calului Nimbus.

- Va trebui să priponim caii pe pajiştea din spatele grajdului, Ned. Va fi frig la noapte, dar măcar vor avea ce să mânînce acolo. Mîine plecăm!

După ce au terminat să aranjeze caii pentru noapte, Rosamond şi Ned au dus bagajele în casă, apoi ea l-a chemat pe tînăr să o urmeze în sufragerie, unde servitorii nu terminaseră încă de mîncat. Dymock dispăruse. Nan stătea acolo unde îi spusese ea să se aşeze, dar Rosamond văzu că nimeni nu i-a adus nimic de mîncare. Acest fapt umplu paharul. Explodă furioasă.

Se apropie de masă din doi paşi, clar pusă pe ceartă.

- Am fost jignită în cel mai urît mod posibil şi îmi ajunge. Ridică mîna şi mătură tot ce era pus pe masă, dintr-o singură mişcare. Toată mîncarea se împrăştie pe podea, vinul se vărsă peste feliile de pîine, brînză şi carne, iar cupele s-au rostogolit prin toată sufrageria. Dacă *noi* nu mîncăm, nu mîncaţi nici voi!

Rosamond se duse apoi spre bucătărie, unde îi chemă pe Nan şi pe Ned. Bucătăreasa era la fel de grasă şi de roşie în obraji ca grăjdarul, asemănarea lor sugerînd că puteau fi fraţi gemeni.

- Asta este bucătăria mea. Ieşiţi afară! îi obrăznici bucătăreasa insolentă. Rosamond apucă o cratiţă mare, cu mîner lung de lemn, pe care o îndreptă spre femeia cu şort.

- Dă-te la o parte, grăsană obraznică, sau dacă nu, te arunc în focul din vatră şi te fierb ca pe o

viţică umflată. Vom mînca imediat, fiindcă văd că este mîncare suficientă în bucătărie. În viaţa mea nu am văzut atîta risipă de hrană! Nan, pregăteşte trei farfurii pentru noi. Ned, umple coşul acela cu brînzâ, fructe şi vin; le luăm cu noi sus, pentru mai tîrziu. Rosamond luă o ţepuşă pentru carne la frigare şi o împunse pe bucătăreasă în burta revărsată. Zilele tale în bucătăria mea sînt numărate. Acum dispari din faţa mea, că-mi strici pofta de mîncare!

Cînd au mai colindat prin castclul Pershore, au găsit aceleaşi semne de nepăsare ca la parter. Camerele erau murdare, neaerisite, mobila era plină de praf, covoarele roase de molii. în afară de camerele servitorilor, totul era o ruină. Nu se făcuse focul nicăieri în camere, aşa că mucegaiul se vedea peste tot, iar mirosul era insuportabil.

După ce au pierdut toată după-amiaza toţi trei, muncind din greu, au reuşit să pregătească o cameră cît de cît locuibilă. Ned a adus lemne pentru foc. Nan a ajutat-o pe Rosamond să facă patul, apoi a frecat podeaua, în timp ce stăpîna ei lua păienjenişul de pe pereţi, tavan şi ştergea geamurile.

- Slavă cerului că lady Eleanor mi-a sugerat să iau aşternuturi curate; jur că de azi înainte nu voi mai călători fără aşa ceva. Ned, tu vei dormi în anticameră. Mă tem că nu vom fi în siguranţă, dacă nu rămînem toţi trei la un loc.

Au mîncat de seară în camera curată, în faţa focului, apoi Rosamond a aprins cîteva luminări parfumate, pe care le-a adus cu ca.

- Nu avem încotro, aşadar mîine va trebui să ne întoarcem la Kenilworth. Cînd îi voi spune vărului meu Richard despre condiţiile oribile de la Pershore, sînt sigură că va avea el grijă de toate. Trebuie să ştie şi el ce

se petrece aici. Vă mulţumesc amîndurora pentru că m-aţi ajutat. Mă simt groaznic pentru ce-i **aici.**

- Nu este vina ta, mieluşico. Am pus în bagaj cămăşi de noapte groase, iar aici avem nevoie de ele. Pari foarte obosită. Hai să ne odihnim cu toţii; mîine vom avea drum lung de făcut.

Rosamond se întinse pe pat şi nu putea dormi fiindcă se simţea vinovată. Deşi Nan afirmase că nu era vina ei. ea ştia că responsabilitatea îi revenea doar ei. Doar ea şi-a neglijat proprietatea, permiţîndu-le administratorilor să se ocupe de domeniile familiei Marshal, în timp ce ea stătea în siguranţă, fericită şi fără griji, în paradisul de la Kenilworth.

Se simţea disperată, fără speranţă, mică şi neînsemnată. Era clar că o tînără nemăritată avea tot atîta autoritate cît au cîinii de vînătoare. Trebuia să ceară ajutor celor de la Kenilworth, recunoscîndu-se înfrîntă şi lăsînd de-o parte mîndria.

Mai erau cîteva ceasuri, iar mîine, la lumina zilei, toate vor părea mai uşoare. După ce a plîns atîta pentru sir Richard de Burgh. acum, cu evenimentele de la Pershore, chiar îşi simţea inima sfarîmată.CAPITOLUL CINCI

La Kenilworth armata făcea pregătiri pentru traversarea mlaştinei. Acum s-a constatat că unii soldaţi nici nu ştiau să înoate. Lordul Edward observă că bărbaţii din Ţara Galilor nu aveau nici o problemă dacă stăteau mult timp în apă.

Griffin, un soldat blond, înalt şi bine clădit îi spuse lui Rod î'îzînd:

- în Ţara Galilor sînt multe rîuri, aşa că trebuie să ştii să înoţi în ape învolburate, altfel te îneci. Asta este explicaţia!

- Admir măiestria lor cu arcul lung, zise lordul Edward. Vreau să devin şi eu expert, aşa că am comandat în Gasconia cîteva arcuri; mi se par arme mai eficiente decît cele scurte.

- Sînt eficiente doar dacă le folosesc oameni instruiţi, spuse Rod î'îzînd.

- Milord, e nevoie de ani mulţi de antrenamente, zise Griffin.

- Atunci să începem şi noi să-i pregătim pe oamenii noştri, zise Edward. Puneţi nişte ţinte acolo, pe cîmp şi eu îl voi ruga pe Simon să ne împrumute o ceată de arcaşi galezi, care să ne înveţe şi pe noi meserie.

- Edward, ai uitat că oamenii mai obosesc, protestă Rod. Ostaşii noştri au stat destul în apa îngheţată astăzi. Nu poate să aştepte lecţia de tras cu arcul pînă mîine? zise el şi-i dădu lui Griffin platoşa pe care tocmai şi-a scos-o.

- Dar moi mai sînteţi toţi, zise Edward rîzînd în hohote. Apoi îşi scoase şi el platoşa, rămînînd la bustul gol. De pe metereze se auziră ovaţiile şi strigătele de

admiraţie ale femeilor care urmăriseră desfăşurarea evenimentelor. Al naibii să fiu. Rod, crezi că pot să aleg ceva?

- Nu mă îndoiesc de asta, milord, zise Rod încruntat. Oare unde naiba era fecioara lui de gheaţă? Cu siguranţă ar fi putut să vină şi ea să-l vadă cum trece înot peste rîul îngheţat, chiar şi numai pentru a se bucura de suferinţa lui. Oare cum putea să-i spargă carapacea de gheaţă? La interior o fi măcar fierbinte, pe cît de rece este la exterior? Poate că da, dacă te luai după firea iute pe care a demonstrat-o. Doar gîndul la ea îi produse erecţia, care acum se profila prin pantalonii strimţi, uzi-leoarcă.

- Aşa, dă-te în spectacol! Eu tremur de frig şi o am cît un vierme.

Rod rîdea cu poftă.

- Poate cît un şarpe cu un singur ochi, Edward, în nici un caz vierme.

Peste cîteva ore, cînd bărbaţii s-au adunat pentru cină, Rod păru bucuros că se va reîntîlni cu Rosamond. începuse să-i placă foarte mult cum îşi ascuţea ea ghearele pe pielea lui. Spera că va coborî şi ca mai tîrziu. Alyce de Clare remarcă indiferenţa lui şi se bosumflă, aruncîndu-i priviri pătimaşe, dar în această seară Rod chiar nu o găsea amuzantă, ci mai degrabă enervantă.

După terminarea mesei, Rod o căută pe lady Eleanor şi o găsi împreună cu Demoiselle.

- Mă tem că frumoasa Rosamond mă evită. Doamnelor, nu credeţi că o puteţi convinge să mi se alăture măcar după cină?

Eleanor îl privi pe sub sprîncene.

- Ah, sir Rodger, ar fi foarte dificil. Rosamond va lua cina la Pershorc.

- Mamă! interveni Demoiselle. Ştii că nu a vrut să ştie nimeni unde este.

- Prostii. O doamnă fuge pentru plăcerea agreabilă de a fi urmărită...cel puţin eu aşa am făcut mereu.

Rod îi mulţumi contesei, mai ales pentru răspunsul ei aluziv, în mod tacit ea îi acorda permisiunea să o caute pe pupila ei la Pershore, ca să vadă moşia care curînd va fi şi a lui. Aşa ar avea şansa să fie singuri. Doar că nu putea.să plece în această seară, fiindcă Edward avea nevoie de el acolo pînă la miezul nopţii, apoi nimic nu-l mai reţinea pe Rod la Kenilworth. îl anunţă pe Griffin să se pregătească de plecare imediat ce se crăpa de ziuă, apoi merse în cameră, să-şi facă bagajul. Cînd apăru şi Edward în turnul Warwick, Rod îi expuse planul său.

- Ha, femeiuşcă asta fierbinte te-a pus pe jar şi acum pleci pe urmele ei. Ce diferenţă, faţă de cuceririle tale obişnuite, prietene. Cred că ţi-ai găsit perechea!

- Milord, mai degrabă cred că Rosamond şi-a găsit perechea.

- Pentru Dumnezeu, de-abia aştepţi să începi această bătălie a sexelor, dacă văd bine.

- Aşa este, recunoscu Rod, afişînd un rînjet de prădător. Ştiu de acum cine va cîştiga!

- Ticălos neruşinat ce eşti! Pleci de lîngă mine, fără să-ţi pese că mor de foame.

- Veţi supravieţui, milord. Nu plec pînă în zori, iar asta vă oferă timp pentru una, două tăvăleli.

Aproape de miezul nopţii, cînd Rod deschise uşa camerei, pentru ca Alyce să intre, s-a trezit cu chef de glume.

- Ce te face să crezi că Edward este în stare, după ce toată ziua a stat în apă rece?

- Mă tachinezi, dragule. Şi mie îmi plac jocurile, spuse ea şi se ridică pe vîrfuri, ca să-l sărute, apoi îi strînse uşor penisul, pînă ce îl simţi rapid în erecţie. îşi lipi buzele pe lobul urechii lui şi-i şopti: oricînd Edward nu este capabil, ştiu că tu poţi să mă satisfaci. Să nu uiţi niciodată că eu te-am ales prima, frumosul meu Rod.

El o plesni uşor pe fund şi îi făcu semn spre uşa interioară. Dacă a rezistat farmecelor ei pe vremea cînd era o virgină pîrguită de şaisprezece ani, acum nu era o problemă să-i reziste. Rod se dezbrăcă şi se întinse pe pat, bucuros că era o noapte rece şi că aerul îi mai răcorea carnea. Deşi avusese o zi istovitoare, somnul nu se lipea de el. Auzea vag chicotelile preludiului amoros şi vocile celor doi din camera alăturată, aşa că se foia în pat, încercînd zadarnic să blocheze mental sunetele excitante. La început i s-a părut imposibil, pînă ce a început să se gîndească la Rosamond Marshal.

Chipul ei îi apăru limpede, aşa cum o văzuse în rochia aceea de catifea roşie. Ochii deosebiţi, cu genele auri frumos arcuite, obrajii sărutaţi de soare, iar gura aceea senzuală şi roşie, ca rochia, îşi aminti cum a văzut-o că-şi trece vîrful limbii peste buza superioară, apoi pe cea inferioară şi instantaneu simţi cum îi explodează penisul. Părul ei sublim îi mîngîia umerii, apoi cădea pe spate, pînă la brîu. Ea ştia bine că masa aceea mătăsoasă îl atrăgea, fiindcă intenţionat scutura capul, iar buclele i se adunau pe un singur umăr, dezgolindu-l ademenitor pe celălalt. Apoi, cînd se apleca, părul îi mîngîia sînii.

Rîsul ei era ca o muzică de zîne în urechile lui. Era provocator, senzual şi cînd îl auzea, şi-o imagina întinsă sub el.

rîzînd, dar lăsîndu-l să-i facă orice. Un rîs ademenitor este unul dintre cele mai excitante daruri pe care o femeie le poate aduce în patul unui bărbat. îi auzea hohotul de rîs cînd i-a spus: *un plonjon în apă îngheţată ar fi numai bun, ca să-ţi vindece umflătura aceea.*

Simţi cum îi tresărea falusul. *Un plonjon mi-ar vindeca umflătura, e adevărat, dar eu aş prefera ca destinaţie cupa ta cu miere.* Mirosul ei de trandafiri şi migdale plutea în aer, spre nările lui, iar brusc simţi pofta sălbatică să o guste. închise ochii şi gura i se umplu de sucul savuros al unei caise. Simţi imediat furnicături în testicule.

Destul se chinuise; ştia că acum trebuie să o dezbrace şi să o mîngîie peste tot, altminteri va înnebuni. îi desfăcu nasturii pe rînd şi văzu cum îi alunecă rochia pe podea. Doamne, cît era de frumoasă. Sînii perfecţi, pilcuri de peri aurii între picioare, iar picioarele lungi, ca de gazelă. Brusc începu să simtă o durere ascuţită în testicule şi agoniza. Se ridică din pat furios şi luă o carafă cu vin. începu să se plimbe prin cameră, în timp ce sorbea din vinul cu care spera sâ-şi înece dorinţa nesfîrşită pe care o stîmise în el imaginea ei.

La Pershore Rosamond şi Nan s-au trezit din pricina sforăitului lui Ned. Nu l-au trezit decît după ce s-au îmbrăcat, şi- au împăturit aştemuturile şi au făcut paturile. Au mîncat toţi trei foarte repede din bucatele păstrate în coş de aseară. Rosamond ştia că va trebui să mai dea ochii cu slugile obraznice înainte de plecare, fiindcă nu avea cum să plece fără să-şi mai dovedească spiritul de stăpînâ, avertizîndu-i de consecinţele pe care le puteau aştepta data viitoare, în condiţiile acestea.

Coborî în bucătărie şi starea jalnică a acesteia o lăsă fără grai.

Toate cratiţele şi ustensilele de gătit, precum şi vesela, plus farfuriile din care se mîncase în ajun erau adunate teanc, lăsate nespălate, iar toată mîncarea rămăsese neacoperită pe mese, pradă muştelor şi altor insecte pe care le atrăgeau. Bucătăreasa nicăieri, însă o singură servitoare apărase într-un colţ şi încerca să aprindă focul.

- Unde este bucătăreasa? întrebă Rosamond.

- Este în pat, doamnă, răspunse fata speriată.

- Dar e aproape nouă, protestă stăpîna.

- Niciodată nu se trezeşte înainte de zece, doamnă, şopti fata.

- Cum te numeşti? întrebă mai calmă Rosamond, fiindcă o văzu speriată.

- Edna, şopti ea.

- Bine, Edna, bucătăria asta trebuie curăţată-lună. Tu te ocupi de curăţenie? o întrebă ea.

- Da, doamnă. De aceea aprind focul, ca să fierb apă.

- Cînd ştii că au rămas vase nespălate de cu scară, trebuie să te apuci de treabă mai devreme.

- M-am apucat, doamnă. A trebuit să adun lemne de foc din pădure şi să scot apă din puţ.

- Dar nu tu trebuie să faci asta, ar trebui să fie băieţi care ajută la bucătărie. Tu eşti singura fată la bucătărie aici?

- Nu mă plîng, zise Edna dînd sfios din cap. Vă rog, doamnă.

- Văd bine că eşti terorizată de bucătăreasa grăsană, dar Edna, îţi promit că lucrurile se vor schimba curînd la Pershore.

Rosamond merse în cămară, să ia bucate pentru drum. Luă nişte şuncă, pîine, apoi o trimise pe Nan după mere şi cîteva sticle cu vin roşu. Cînd au ieşit pe hol, administratorul cobora scările.

- Noi plecăm, domnule Dymock, zise ea. Vreau să te avertizez că zilele dumitale aici, la Pershore sînt numărate. îi voi spune totul vărului meu, contele de Gloucester; am deja o listă lungă cu lipsurile dumitale ca administrator, plus obrăznicia faţă de mine!

Dymock îi aruncă o privire zeflemitoare, care o făcu pe Rosamond să nu se simtă deloc în largul ei. Oare ce ştia el, iar ea nu ştia ? Trecu pe lîngă el arborînd un aer de contesă, deşi nu era deloc degajată, cum ar fi dorit.

Rosamond ieşi, iar aerul răcoros al dimineţii îi tăie răsuflarea. Era foarte frig, iar ea se gîndi imediat la bieţii cai rămaşi afară peste noapte.

- Le vom da merele cailor, Nan. Bietele animale.

Cînd au ajuns în spatele grajdului, nici urmă de cai. Se întoarse şi-l văzu pe grăjdarul umflat, stînd cu mîinile în sîn şi o privire tîmpă.

- Unde sînt caii noştri? întrebă ea, simţind cum îi bate inima în piept.

- Poate au fost furaţi, zise bruta de om, ridicînd din umeri.

Furia puse stăpînire pe ea cînd îi vorbi grăjdarul ui:

- Furaţi de tine şi de Dymock, presupun! Apoi brusc o cuprinse panica. Fără cai erau prizoniere în acest loc, la mila acestor oameni fără scrupule. Ei le-au ascuns caii, iar mai departe ce i-ar opri să le facă şi lor de petrecanie?

- Oh scumpa mea, ce ne facem? întrebă speriată Nan.

- Eu merg să caut în grajduri, milady. Ned puse bagajele jos şi trecu pe lîngă grăjdarul nespălat, sfidîndu-l, dar riscînd un ochi vînăt iar. Cînd ieşi, pe faţa lui se citea clar resemnarea.

Rosamundei îi tremurau genunchii, însă ştia că trebuie să plece de acolo oricum. îngrijorată pentru soarta bidiviului ei,
Nimbus, totuşi se temea mai mult pentru ea acum.

- Vom pleca pe jos, oricum aici nu rămînem. Lăsăm bagajele şi mergem spre drumul principal. Ţin minte că este un sat la vreo cîteva mile distanţă de aici. Rosamond vorbea pe un ton hotărît, încercînd să mascheze disperarea care o cuprinsese.

Au pornit, iar după ce au parcurs cam o milă, picioarele nu o mai ascultau, simţea băşici în tălpi, iar degetele îi îngheţaseră bocnă. La fel de îngheţată îi era şi inima. Zăriră în spatele lor un călăreţ, în depărtare. Rosamond nu ştia dacă era chiar real, iar halucinaţia i se părea şi mai puternică fiindcă acum vedea doi cai, galopînd spre ei, nu doar unul. Cînd Ned îi arătă cei doi cai, pentru ea realitatea deveni palpabilă şi în inimă îi încolţi speranţa. Oare sir Rickard de Burgh cavalerul ei în armură strălucitoare, va veni să o salveze?

Totuşi, pe măsură ce se apropiau călăreţii, o cuprinse teama, aşa că începu să alerge, ştiind că ei vor veni după ea. Nu li se vedeau feţele, însă pe ea cel mai tare o înspăimînta calul; era uriaş, negru şi ameninţător.

Simţi un fior rece pe şira spinării. Părul îi flutura sălbatic pe umeri, iar picioarele lungi, delicate încercau în zadar să se ferească din calea copitelor. Simţea că îi explodează plămînii de la aerul rece, gîfîia, iar pulsul îi spărgea timpanele. Cînd privi înapoi, făcu ochii mari şi

scoase un ţipăt îngrozită, fiindcă văzu picioarele calului negre, puternice, ridicatc chiar deasupra capului şi atunci se lăsă în jos, neajutorată şi îngrozită de copitele ucigaşe care păreau că o vor zdrobi.

Rodger de Leyburn se aplecă din şa, cu o mişcare abilă o ridică pe Rosamond din galopul calului. Realiză că, dintr-un motiv necunoscut, ea fugea de spaimă. îşi ridică viziera, pentru ca să-l recunoască, dar spre uimirea lui, ea se înmuie în braţele lui şi leşină.

- Dumnezeule mare, de ce umblaţi ca vagabonzii prin locurile
astea?

Ned îi povesti de dispariţia cailor, în care-l credea implicat pe grăjdarul de la Pershore, apoi Nan îi descrise în detaliu starea în care se afla proprietatea Rosamondei, dar şi modul execrabil în care au fost primiţi de Dymock, administratorul. El asculta uluit aceste relatări şi cu fiecare cuvînt, simţea cum se înfurie mai tare. Rod o privi pe femeia ghemuită în braţele lui şi o văzu că treptat îşi recapătă cunoştinţa.

- Sir Rodger, şopti ea, uşurată.

- De ce ai fugit de mine? o întrebă el, aruneîndu-i o privire dojenitoare.

- Eu...nu mi-am dat seaam că eşti tu. M-am temut de calul tău negru, mă gîndeam că va trece peste mine. Am simţit că nu am nici o putere, exact cum a fost la Pershore, unde mi-au demonstrat cît de vulnerabilă şi neînsemnată sînt.

Rod habar n-avea că ea se teme de cai, cum credea că nu se teme de nimic, mereu a dat impresia că are mult curaj, lucru pe care el îl admira. Acum o admira şi mai mult, fiindcă înţelegea că îşi construise o faţadă pentru auto-apărare. Rosamond şi-a dezvăluit această slăbiciune, iar aceasta va deveni cheia care va descuia

uşa bine-păzită, dincolo de care ea îşi ascundea gîndurile şi sentimentele.

Rodger de Leyburn era un observator atent al naturii umane. A fost prezent la lecţiile acestea dintr-o necesitate, pe vremea cînd era un simplu paj. Aşa a putut supravieţui, apoi a prosperat. în prezent stăpînea perfect abilitatea să influenţeze, să convingă, să controleze, ba chiar să-i domine pe cei din jurul lui, fără să-i îndepărteze în vreun fel. Era un maestru al manipulării atît de redutabil, încît apropiaţii lui simţeau pentru el o afecţiune puternică, adevărată.

Acum misiunea lui sir Rodger era să o facă pe Rosamond Marshal să-i răspundă, iar această sarcină va fi uimitor de simplă. Nu trebuia decît să o facă să se simtă cca mai importantă femeie din lume.

- Te simţi rău, Rosamond?

- Nu, nu. Sînt bine, milord. Dacă vrei să mă duci înapoi la Kenilworth, ca să-i relatez situaţia aceasta neplăcută vărului meu Richard de Gloucester, ţi-aş rămîne îndatorată.

- Griffin, ia-o pe Nan în spate, pe calul tău. Ncd, tu va trebui să vii înapoi pe jos, zise Rod prompt şi dădu pinteni calului.

- Milord, ne îndreptăm în direcţia greşită! strigă Rosamond. Am nevoie de vărul meu, Richard.

- De ce să ai nevoie de Gloucester? Pershore este proprietatea ta, nu a lui. Mă voi ocupa eu de această chestiune. De cum pătrunse pe poarta castelului Pershore, observă că nu existau gărzi care să pataileze, curtea interioară era un dezastru, plină de cîini liberi şi de butoaie pentru bere. Peste tot se vedeau buruieni crescute, uscate şi nesmulse demult, iar clădirea era într-un stadiu avansat de neglijare.

Sir Rodger coborî nervos din şa şi aşteptă să ajungă şi valetul său. Cînd Griffin era lîngă el, Rod îi dădu frîiele armăsarului său, Stygian.

- Te rog să ai grijă de doamne.

îşi luă din desaga şeii o mănuşă din zale metalice şi merse direct la grajduri. Un miros insuportabil i-a invadat nările. Un burtos, pe post de grâjdar, puse jos o cană cu bere şi se ridică în picioare cu un mare efort. De Leyburn îl măsură de sus în jos, îşi puse mănuşa în mînă şi făcu spre el cîţiva paşi. Ajuns la treizeci de centimetri de brută, fără să scoată vreun cuvînt, îi trase un pumn în faţă, iar acesta căzu secerat. Leyburn îl lipi de pămînt, aşezîndu- şi piciorul pe pieptul lui.

- Presupun că tu eşti cel căruia îi plac ochii vineţi, fiindcă află că pînă diseară aşa îi vei avea pe amîndoi...şi tot pînâ diseară vreau grajdurile curăţate-lună. Rod apucă o lopată şi i-o aruncă omului aproape de mînă. Foloseşte asta, ca să cureţi fiecare boxă, iar dacă nu faci aşa, atunci sapă-ţi propria groapă...alegerea îţi aparţine.

Sir Rodger ieşi nervos din grajd şi le găsi pe Rosamond şi Nan aşezate pe cufere, iar pe Griffin aducînd apă cailor.

- Poţi să le aduci nutreţ din grajd, dar deocamdată leagă-i undeva, aici prin curte, îi zise omului său. Grăjdarul ne-a rugat să avem puţină răbdare pînă ce va face boxele lună.

Tînărul Ned, care venise şi el de-abia acum, întrebă nerăbdător cu ce poate să le fie de ajutor.

- Vino după mine şi adu bagajele înăuntru. Veniţi, doamnelor, cred că v-ar prinde bine un foc pe frigul acesta. îşi scoase mănuşa plină de sînge şi-i întinse mîna Rosamondei. Ea îl privi, iar el îi sugeră din ochi că nu trebuie să se teamă deloc. Rosamond se ridică şi se lăsă condusă în castelul Pershore.

Dymock veni impunător înaintea lor, privindu-l impertinent pe cavalerul oacheş. Sir Rodger trecu pe lîngă el şi o conduse pe Rosamond pc o banchetă tapiţată, aflată în faţa focului din şemineu. Aşteptă să se aşeze, apoi îi făcu semn lui Nan să se apropie şi să se aşeze alături de stăpîna ei, după care îşi concentră atenţia asupra bărbatului.

- Spune-ţi numele.

-Eu sînt Dymock, stăpîn la Pershore. Cine sînteţi dumneavoastră?

Rod puse mănuşa însîngeratâ pe masă, în faţa lui, apoi îşi scoase sabia din teacă şi o puse lîngâ mânuşa de oţel.

-Le Pershore există un singur stăpîn - sir Rodger de Leyburn. Eu sînt acela. Se uită la Dymock, care încet, încet se încrunta, dar expresia feţei lui trăda teamă. Rod ştia că într-o confruntare dintre doi oameni, unul domină, iar celălalt se supune.

-Am fost desemnat administrator de către contele de Gloucester, acum trei ani. Nu a avut nici un motiv să se plîngă.

Leyburn îl sfredeli cu privirea lui glacială-verzuie.

- Sir Rodger, îl corectă el.

- Gloucester nu a avut nici un motiv să se plângă, sir Rodger.

- Atunci Gloucester este un imbecil. Din fericire, aici, la Pershore el nu are oficial nici o autoritate. Doamna, a cărei prezenţă ne onorează, este logodnica mea. Foarte curînd domnia sa va fi lady Rosamond Marshal de Leyburn. îţi sugerez să te prezinţi în faţa ei şi să-i urezi bun venit.

Dymock ascultă supus şi făcu exact ce i s-a cerut. Se apropie de doamnă şi, foarte respectuos, făcu o plecăciune, urîndu-i bun venit la Pershore.

Rosamond dădu din cap scurt.

Dymock reveni fără tragere de inimă în faţa cavalerului în armură, căruia i se alăturase acum valetul său.

- Caii doamnei vor fi aduşi la Pershore chiar azi, zise sir Rodger poruncitor. Se lăsă o tăcere ameninţătoare, iar administratorul dădu din cap afirmativ, semn că a înţeles; de-abia atunci sir Rodger a continuat discursul. Vreau să-i chemi aici pe toţi servitorii din casa, după care îmi vei aduce registrele contabile de la Pershore.

Administratorul se văzu într-un mare impas şi îşi linse buzele, foarte agitat.

- Asta este tot, milord?

Sir Rodger ridică o sprinceană şi răspunse sfidător:

- Tot? Ăsta e doar începutul. Nu am obiceiul să le explic supuşilor mei intenţiile mele, dar în cazul tău voi face o excepţie. Cu toată rapiditatea de care eşti capabil, îţi vei da silinţa şi vei transforma acest castel din cocină care este acum într-un loc unde se poate locui civilizat. Rodger aşteptă din nou ca bărbatul să dea semne că i-a înţeles mesajul.

- Şi apoi, milord?

Apoi am să te spînzur, zise sir Rodger cît se poate de calm.CAPITOLUL ŞASE

- Milord, pot să-ţi vorbesc? zise Rosamond, ridicîndu-se în picioare, alarmată de ameninţarea lui sir Rodger. Cu toate că Dymock fusese din cale afară de obraznic cu ea, acesta nu era un motiv pentru a-i curma viaţa. Nu voia să fie responsabilă pentru moartea lui.

- Vom vorbi mai tîziu în particular, zise sir Rodger.

O salvase pe ea, îi salvase şi servitorii, iar pentru asta Rosamond îi era profund recunoscătoarc. Mai mult de atît, l-a pus la punct pe administrator şi l-a obligat să se supună, iar ea ştia că nu trebuie nici să-l întrerupă, nici să-i submineze autoritatea. Se hotărî să rămînă pe loc şi să tacă.

Rod îi spuse şoptit valetului său, ca să nu-l audă ceilalţi:

- Griffin, Dymock este prizonierul tău. Să nu-i permiţi să facă un pas de lîngă tine. După ce va aduce înapoi caii şi îmi va preda registrele contabile, ai grijă să-l închizi într-un loc sigur.

Servitorii s-au adunat în hol, toţi speriaţi şi bănuitori. Cavalerul înalt, brunet, în armură era imaginea autorităţii pe care nu îndrăzneau să o ignore. Rosamond se apropie de el, la semnul discret pe care i-l făcu, iar acum îşi începu discursul:

- Sînt sir Rodger de Leyburn, administrator regal al lordului Edward, moştenitorul tronului. Am onoarea şi privilegiul să v-o prezint pe lady Rosamond Marshal, proprietara moşiei Pershore, care va deveni curînd lady de Leyburn. îi veţi da ascultare în toate privinţele. Dorinţa ei va fi ordin pentru voi toţi. Vă veţi da silinţa să o mulţumiţi în fiecare clipă şi în fiecare zi, în toate felurile posibile. împreună nu numai că vom

restaura Pershore şi-l vom readuce la gloria din trecut, dar vom face aşa încît locul acesta să fie invidiat de întregul ţinut.

Cu toate că zîmbea, Rosamond strînse din dinţi, cînd îl auzi că anunţă atît de ceremonios că ea va deveni curînd lady de Leyburn. îi venea să-i tragă un şut în fluierul piciorului pentru această aroganţă, dar îşi reţinu impulsul pentru momentul cînd vor fi singuri.

Rosamond îi examină dezamăgită pe servitori, comparîndu- i cu personalul îngrijit şi harnic de la castelul Kenilworth. Cînd o văzu pe bucătăreasa cu faţa roşie, îi zise cu sarcasm:

- Mă bucur să vă văd trează, doamnă. Peste o oră voi veni să inspectez bucătăria castelului şi am nădejde că pînă atunci veţi fi început să pregătiţi cina pentru diseară. Pînă cînd voi găsi pe cineva să vă înlocuiască, va trebui să vă descurcaţi fără Edna. Ea va da o mînă de ajutor cameristei mele cu aranjarea obiectelor mele personale. Rosamond îşi mută privirea de la ea, dar se adresă celorlalţi: voi toţi puteţi să începeţi să faceţi curăţenie. Pershore are nevoie să fie măturat, şters şi frecat cameră cu cameră. Dacă munca voastră îmi va fi pe plac, s-ar putea să vă reţin în slujba mea; altminteri veţi fi liberi să plecaţi. Acum le spuse singurilor servitori bărbaţi: vreau să faceţi focul în fiecare încăpere. Mulţumesc, dcocamdatâ asta a fost tot.

După plecarea lor, Nan luă o valiză şi-i făcu semn Ednei să o ia pe cealaltă.

- Vom duce astea înapoi în camera pe care aţi ales-o aseară.

Cînd Rosamond şi sir Rodger au rămas complet singuri, ea
şi-a dat părul pe spate şi i-a vorbit cu o politeţe exagerată:

- Milord, îmi acorzi permisiunea să-ţi vorbesc?

Rod începu să rîdă, apoi îi spuse foarte calm:

- Poate că-i intimidez pe ei toţi, dar nu pe tine, trandafirul meu. Acum, că sîntem singuri, presupun că-mi vei spune tot ce-ţi trece prin minte, fie că-ţi acord sau nu permisiunea.

- Mă rog, dacă tot voi deveni curînd lady de Leyburn, ar fi bine să încep, fiindcă intenţionez să şi continui, zise ea sarcastic.

- Dacă voi avea autoritate deplină şi vor trebui să-mi asculte ordinele, cum le vor asculta şi pe ale tale, ştii foarte bine că a trebuit să-i informez că eu voi fi noul stăpîn aici.

- Dacă serviciile dumitale îmi vor fi pe plac, zise Rosamond cu aceeaşi ironie, s-ar putea să te păstrez în slujba mea; altfel, vei fi nevoit să pleci.

- Ai fost minunată, zise el surîzînd.

Brusc ea îşi dorea să o fi văzut ieri, cînd a măturat cu braţul tot de pe masă şi a ameninţat-o pe bucătăreasă cu o cratiţă.

- De-abia acum înţeleg că a trebuit să-l ameninţi pe administrator cu spînzurătoarea, ca să-l faci să se supună.

- Nu, Rosamond, zise el, acum deloc amuzat, nu a fost o ameninţare aceea. Chiar am de gînd să-l spînzur pe Dymock.

- Nu vreau să am conştiinţa încărcată cu moartea lui, doar pentru că a fost obraznic!

El o conduse spre o canapea şi o invită să se aşeze.

- Conştiinţa *mea* va fi încărcată, cu ordinele mele, nu ale tale. Poate că ar fi mai bine să organizezi o judecată proprie şi să faci dreptate. Astfel verdictul va fi acelaşi, însă vei avea conştiinţa curată.

- Nu te înţeleg, zise ca puţin confuză.

Rod ezită cîteva secunde, compătimind-o pentru inocenţă, dar decise că era timpul să înceapă să-i dea primele lecţii.

- Rosamond, administrarea domeniului Pershore, cu tot cu terenurile sale, a fost lăsată pe mîinile unui administrator corupt, al cărui singur scop a fost să se îmbogăţească nu numai pe cheltuiala ta, dar şi pe a arendaşilor tăi. îţi aminteşti cît de mare ţi-a fost disperarea cînd s-a purtat urît cu tine, dar îţi poţi imagina groaza pe care a insuflat-o celor care îţi muncesc pămîntul?

- Oh, nu! Am fost atît de neglijentă.

- Nu aveai cum să ştii; Gloucester a fost neglijent. Eu şi lordul Edward am fost cam în aceeaşi situaţie. Cînd am revenit amîndoi de pe continent şi am început să facem vizite pe la castelele regale, am descoperit că anumiţi administratori s-au îmbogăţit transfortnîndu-i pe arendaşi în sclavii lor. Nu doar că-i puneau să muncească pînă la epuizare, dar îi şi înfometau, îi băteau, îi violau, ba chiar îi spînzurau, după bunul plac al omului care se ocupa de ei. Nu-i de mirare că atîţia oameni din Anglia îşi urăsc regele şi familia lui, privind cu nădejde spre unul ca Simon de Montfort, care să-i salveze.

- Ai reuşit să îndrepţi răul pe care l-au făcut aceşti administratori corupţi?

- Da. înainte să ne îmbarcăm pentru campania din Ţara Galilor, un an întreg am călătorit în toate zonele unde Edward are domenii regale şi acolo am numit oameni de încredere în poziţii cu autoritate, iar pe cei care au comis nelegiuiri impardonabile i- arn pedepsit.

- Sir Rodger, vei face la fel şi aici, la Pershore?
- Milady, onoarea mă obligă.

Rosamond îşi aminti ultima dată cînd a auzit aceleaşi cuvinte din gura lui, însă ea l-a refuzat. Ştia că ar fi absolut nepoliticos să nu-i mulţumească.

- Sir Rodger, apreciez ajutorul tău în intenţia de a controla personalul de la Pershore. Nu putea spune sigur că o ajută doar de dragul ei. Era evident că voia să mărească valoarea proprietăţii pe care o va cîştiga prin căsătoria cu ea. Era limpede că el devenise imaginea autorităţii în ochii servitorilor, însă Rosamond nu voia să-l lase să-şi extindă această autoritate şi asupra ei, aşadar nu era dispusă să se supună dorinţelor lui. încercă acum să-i demonstreze că sînt egali. Milord, nu văd de ce nu am putea să fim prieteni, rosti ea hotărîtă.

Rod zîmbi, avînd grijă să nu o atingă. Pînă ce va termina cu ea, era sigur că o va face să tînjească după mîngîierile lui. în sinea lui îşi jură că vor fi mai mult decît prieteni, mai mult şi decît soţ şi soţie; vor fi amanţi.

- Astăzi, puţin mai tîrziu, după ce vă vor fi recuperaţi caii, iar Dymock va fi încarcerat, voi pleca spre castelul Worchester, aflat cam la opt mile de Pershore şi de acolo voi aduce personal care să pună la punct casa şi să ştie cum se administrează eficient un castel. Voi aduce şi cîţiva soldaţi, care îţi vor păzi proprietatea şi-ţi vor apăra numele.
- Sir Rodger, eşti sigur că Worchester ne poate împrumuta oameni de acolo?
- Worchester este un castel regal, iar eu sînt administrator regal. Am deplină autoritate să folosesc resursele de la Worchester aşa cum consider că se cuvine.

- Milord, iartă-mi lipsa de experienţă. Tonul ei avea un anume scop. Este posibil să revii diseară? Rosamond nu dorea să exteriorizeze neliniştea produsă de gîndul că va rămîne la Pershore fără el.

- îl voi lăsa pe Griffin cu voi - poţi să-ţi încredinţezi viaţa în niîinile lui, dar îţi promit că revin astăzi, oricît de tîrziu va fi.

Ea se mai linişti, însă nu voia să se vadă asta, aşa că spuse detaşat:

- Mulţumesc, milord. Sincer, apreciez ajutorul tău în această chestiune.

La Kenilworth Simon de Montfort avea şi el neliniştile lui. Se zvonea că regele Henry nu intenţiona să revină în Anglia la timp, pentru sesiunea Parlamentului din februarie, iar fără prezenţa regelui, nu exista Parlamentul. Contele Simon avea informatori care călătoreau prin Europa alături de rege şi în patru zile vasele cu mărfuri au pornit dc pe continent, aducînd mesaje spre Anglia.

Sesiunile regulate ale Parlamentului erau primul punct prevăzut în Prevederile de la Oxford, însă era evident că această prevedere ofensa masiv mîndria lui Henry. Pînă atunci convocarea sesiunii parlamentare fusese prerogativul regelui. Acum, el voia să conducă personal sesiunea, fără ca vreun consiliu să-i dicteze. Avea timp să-şi revină după panica sub care a semnat Prevederile.

Simon era furios. Ştia că Henry va folosi tratatul cu francezii ca pretext de ultim moment, ca sa nu ajungă la timp pentru sesiunea parlamentară. Contele Simon decise să le scrie nobililor, pe care-i convoca la Londra, pentru sesiunea parlamentară din februarie. îi asigură că lordul edward Plantagenet, moştenitorul tronului, va fi de partea lui. Simon spera că Rodger de Leyburn va

reveni şi el curînd la Kenilworth. Tînărul cu celebra lui putere de convingere îi era indispensabil, fiindcă prin el îl convingea pe lordul Edward să ţină locul regelui în Parlament, dacă Henry refuza să revină la timp.

Alyce de Clare era furioasă că de Leyburn plecase fără să-şi ia rămas bun de la ea. Cum Rod era absent, ea nu mai putea să-şi petreacă noaptea cu Edward, aşa încît nu mai avea rost să rămînă la Kenilworth, sub privirile dispreţuitoare ale Eleanorei de Montfort.

Alyce mîzgăli un bilet pentru iubitul ei, pe care i-l dădu scutierului său, Owen, fiindcă doar în el putea să aibă încredere.

Mon Amour,

II voi convinge pe Richard să ne întoarcem la Gloucester, dar voi porni spre Londra şi voi rămîne la Westminster, în apartamentele tatălui meu. Doresc să te întorci şi tu la Windsor pînă la Crăciun, ca să putem să petrecem împreună sărbătoarea, dar dacă nu va fi aşa, voi veni eu la tine oricînd vei trimite după mine.

Era un aranjament pe care l-au mai folosit înainte. Alyce avea acces la Westminster, ca şi la numeroasele castele de Clare, din apropierea Londrei, fără ca odiosul ei tînăr soţ să fie prezent. Ea şi Gilbert nu se puteau suferi şi erau foarte fericiţi atunci cînd îi despărţea o distanţă apreciabilă. Alyce era speriată că Edward se alia cu Simon de Montfort, deşi era mult prea înţeleaptă ca să-şi exprime obiecţiile în faţa iubitului ei. Preferă să le verbalizeze în faţa socrului ei, Richard de Clare, cînd i s-a ivit ocazia.

în ziua următoare Edward nu păru amuzat cînd Richard de Clare îi ură drum bun.

- Am stat departe de Gloucester prea mult timp. Gilbert a decis să mai stea puţin - ştii, el îl venerează pe Simon - dar datoria mă cheamă. Va trebui

să vii să stai cu noi la Gloucester, unde vei beneficia de ospitalitatea noastră.

- îţi mulţumesc, Richard, pentru oferta generoasă; chiar intenţionez să profit de ea, într-o bună zi, curînd.

La Pershore, Rosamond gusta din toate bucatele care i se aduceau în faţă. Erau bune, iar ea le degusta pe toate, fiindcă înainte inspectase bucătăria şi văzuse că este curată şi aranjata. Rosamond şi Nan luau masa singure, iar servitorii mîncau şi ei în hol.

- Trebuie să recunosc, astăzi şi-au meritat mîncarea.

- E uluitoare schimbarea atitudinii lor, comentă Nan. E greu de crezut, dar ieri am fost tratate ca nişte gunoaie. Datorăm ziua de azi lui sir Rodger.

- Da, un administrator regal are multă putere şi autoritate.

- Milady, chiar dacă nu ar fi avut nici una, nici alta, rezultatul ar fi fost acelaşi, îţi garantez. Ei dau ascultare *bărbatului*, nu poziţiei.

- Da, este o lume a bărbaţilor - nu mă voi mai îndoi de asta niciodată. Toată puterea este în mîinile lor.

- Dacă o femeie este suficient de norocoasă şi se mărită cu un bărbat puternic, dar ea este suficient de deşteaptă, încît să-l facă să-i mănînce din palmă, atunci ea va cîştiga toată puterea pentru ea însăşi, explică Nan.

- Exact asta a făcut lady Eleanor de Montfort şi ştiu ce încerci să-mi spui, Nan; nu am uitat că sînt logodită cu sir Rodger de Leyburn.

Nan zîmbi cu subînţeles.

- El îţi aminteşte asta ori de cîte ori te priveşte cu ochii aceia verzi, de diavol. Sînt sigură că facc să-ţi clocotească sîngele în vene, nu, mieluşica mea?

- Nu-i adevărat! declară Rosamond, deşi o voce interioară o numea mincinoasă.

- Ai observat o asemănare izbitoare între sir Rodger şi sir Rickard de Burgh? o întrebă Nan.

- Da...nu...nu ştiu despre cc vorbeşti.

- Vorbesc de trupurile lor - umerii atît de laţi şi puternici, încît fac femeile să leşine, părul mai negru decît noaptea, ochii ca două lacuri verzi, pline de tentaţii, în care orice femeie s-ar scufunda de bună voie, acelaşi rîs energic, baritonal, care-ţi provoacă furnicături pe şira spinării. Amîndoi sînt războinici păcătoşi şi chipeşi, care pot ademeni orice domnişoară la desfrîu.

Rosamond încercă să şi-l imagineze pe Rickard de Burgh, dar în faţa ochilor minţii îi apărea foarte viu Rodger de Leyburn, iar chipul lui făcea să dispară celălalt cavaler, deşi acesta îi invadase iniţial visele nocturne şi fanteziile diurne. Se înfioră; totuşi, Rod de Leyburn era real, în carne şi oase, nu doar o fantezie efemeră.

în timp ce ea îşi savura vinul, Griffin, urmat de Ned intrară în marele salon cu veşti proaspete.

- Milady, caii dumneavoastră au fost recuperaţi. Ned tocmai i-a hrănit şi adăpat.

- Oh, ce bine! Căluţul meu înseamnă atît de mult pentru mine; aş dori să-l văd. S-a înserat deja?

- Da, milady, este întuneric, dar dacă vreţi, merg înaintea dumneavoastră cu o făclie, nu vă temeţi, o asigură Griffin. Aveţi nevoie de o pelerină groasă, fiindcă s-a lăsat frigul.

- Să vă aduc pelerina, milady, zise Ned. O să fiţi mulţumită acum, de starea în care sînt grajdurile. Băiatul o luă la fugă spre hol.

- Griffin, tu şi Ned rănîneţi să mîncaţi. Voi vizita grajdurile mîine.

- Dar amîndoi sîntem nerăbdători să vedeţi cît de bine arată grajdurile acum. Ne vom bucura mai mult de mîncare, după ce vom vedea mulţumire în ochii dumneavoastră.

Conceptul o impresionă pe Rosamond. Se simţea deosebită, la gîndul că mulţumirea ei reprezenta pentru ci o mare bucurie.

Ajunse la grajduri însoţită de cei doi, iar Nimbus, calul ei, îşi întîmpină stăpîna cu un nechezat uşor, apoi îi mirosi mîna. Se simţea mirosul proaspăt de fin şi lemn frecat cu sodă.

- Nu-mi vine să cred că acum totul arată diferit.

- Sir Rodger este recunoscut pentru că poate să mute chiar munţii, milady.

Rosamond rîse. Adevărat, ceva munţi dc bălegar şi resturi chiar fuseseră mutaţi din curtea interioară şi din grajduri. Ridică ochii spre cerul înstelat şi senin. Era foarte frig şi se lăsa gerul. Se gîndi la de Leyburn. Doar nu putea să scoată oamenii din castelul Worchester pe frigul acesta, ca să-i aducă aici diseară. Nu, azi va veni doar el, ca să-i ţină companie. Se bucura că măcar cineva o tratează ca pe un copil.

Se uită de jur împrejur, findcă nu-l vedea pe grăjdarul insolent şi beat. îşi strînse mai aproape de corp pelerina şi în minte îi apăru chipul slinos al lui Dymock, care acum nu mai putea să-i facă vreun rău. îi plăcea de Griffin, iar sir Rodger i-a spus că poate avea deplină încredere în el, însă Rosamund simţea că nu va avea linişte azi, pînă ce nu va simţi prezenţa protectoare a lui de Leyburn.

în castel toată aripa pe care o va ocupa ea a fost temeinic curăţată şi încălzită, aşternuturile curate fuseseră întinse sticlă pe paturi, focurile duduiau în şeminee, iar Nan ocupa camera alăturată de dormitorul

ei. Ned urma să doarmă în aripa destinată cavalerilor, cu Griffin.

Rosamond se pregătea de culcare, dar în acelaşi timp se gîndea cum putea să înfrumuseţeze încăperea. Va aduce un covor gros şi nişte draperii bogate, iar pe pereţi va atîrna tapiserii viu- colorate. Va face în aşa fel încît să fie o atmosferă intimă, în care să se simtă bine şi pe deplin în siguranţă. Se uită acum la cuvertura de culoarea macului şi o mîngîie uşor, admirînd catifeaua moale, iar în gînd îi mulţumi Eleanorei, fiindcă ea i-o dăruise la plecare.

Merse la fereastră, să se uite după Leyburn, dar totul era cufundat în beznă. Acum retrăia momentul leşinului, cînd a rămas pierdută în braţele lui Rodger. Poate că imaginea înspăimîntătoare a calului galopînd spre ea a făcut-o să-şi piardă cunoştinţa. De fapt această imagine îi ameninţa visele, apărînd ca un simbol al unei temeri pe care trebuia să şi-o învingă. Astfel, poate că şi visul acela nemilos va dispărea.

îşi simţea pleoapele grele şi adormi. Afară, destul de înfundat se auzeau nişte bubuituri înăbuşite. Să fie tunete? Nu, erau mai degrabă zgomotele produse de copitele mai multor cai pe pămîntul îngheţat. Bubuiturile se apropiau tot mai mult. Rosamond se trezi speriată, gîfîind...

La Worchester sir Rodger de Leyburn a fost primit cu căldură. Castelul era un punct forte al regalităţii, unde el şi Edward i-au întreţinut adeseori pe tinerii baroni de Hay, Clifford, Wigmore şi Ludlow. Acum un an foarte mulţi baroni muriseră, lăsîndu-le fiilor lor castelele şi titlurile, iar aceştia erau cam de-o seamă cu Edward.

Din numerosul personal de la castelul Worcester sir Rodger alese vreo zece persoane, pe care intenţiona să-i ducă la Pershore. Alese şi cîţiva administratori

imobiliari, care vor supraveghea fennele arendaşilor, apoi alese bărbaţi solizi pentru gardă, precum şi cîţiva băieţi pentru grajduri.

Pe Dymock îl va înlocui cu Hutton, care era administratorul- adjunct al castelului. Pe soţia lui, Lizzy Hutton o alese ca jupîneasă peste toţi servitorii şi cameristele. Aceasta se simţi flatată, mai ales că a fost solicitată să aleagă cîteva piese de mobilier, care urmau să fie transportate la Pershore, ca să mai umple încăperile goale.

Pînă ce toate au fost cărate şi aranjate în trăsuri, s-a făcut ora cinei la Worcester. Rod îl lăsă pe Hutton responsabil cu transportul şi-i zise că mîine dimineaţă era vreme mai potrivită pentru o călătorie de opt mile pînă la Pershore. Deşi era o noapte geroasă, Rod îi promisese Rosamondei că va reveni, oricît de tîrzie va fi ora, aşa că trebuia să se ţină de cuvînt, mai ales că nu putea lăsa integral misiunea protecţiei pe umerii lui Griffm; ştia că la Pershore nu erau decît senatori nemulţumiţi, dar obişnuiţi să facă ei regulile, conduşi de un escroc mizerabil.

Pe la ora zece ajunse şi el la Pershore. II frecă pe Stygian, ca să-l lase în stare bună peste noapte, apoi îl conduse într-o boxă cu paie curate, îi dădu ceva nutreţ proaspăt, apoi privi aprobator prin toate colţurile grajdului, mulţumit de schimbare. Nasul, mai mult decît ochii îi spunea că ordinele lui au fost respectate întocmai.

Griffin îl aştepta şi-l conduse în camera lui, unde îl aşteptau un pat curat, un foc sănătos şi o rezervă de vin, cele trei lucruri de care avea mare nevoie acum. Rodger află că toţi caii fuseseră recuperaţi şi aduşi înapoi, iar Dymock era închis şi păzit într-un beci de sub distilerie.

Griffin îi arăta şi registrele contabile pe masă, apoi se retrase să se culce.

Rod îşi scoase cizmele şi vesta groasă, din piele, apoi merse să se încălzească la foc. îşi turnă un pahar cu vin şi înccpu să se relaxeze. Merse spre registrele contabile şi luă unul, pe care-l aduse cu sine în faţa focului, cu gîndul să-l cerceteze.

Brusc, din camera alăturată se auzi un ţipăt ascuţit, înfiorător, care-l făcu să sară ca ars de pe scaun. Alergă degrabă spre uşă, recunoscînd că era glasul Rosamondei; deja era cu mîna pe pumnalul de la centură. Cînd intră, o găsi pe Rosamond singură, întinsă pe pat, cu părul răvăşit şi cămaşa de noapte răsucită toată, ridicată şi lăsînd la vedere picioarele. Se apropie de pat şi o prinse uşor de umeri.

- Rosamond, scumpa mea, trezeşte-te, ai avut un coşmar!

Cînd tînăra deschise ochii, groaza o făcu să scoată un urlet

şi mai puternic decît primul. La lumina slabă a unei luminări care ardea încă, silueta masivă care se apropiase de ea o sperie îngrozitor, aşa că începu disperată să dea din mîini, ca să-l alunge sau să se lupte cu el.

Rod o prinse de mîini exact cînd degetele strînse ca nişte gheare se îndreptau ameninţător spre ochii lui.

- Rosamond, sînt eu. Rod!

Vocea lui puternică şi profundă o făcu să se trezească de-a binelea.

- De Leyburn? tresări ea.

Apăru o altă lumină slabă dinspre uşa laterală şi Nan apăru cu o luminare aprinsă, la fel de speriată ca stăpîna ei. Se opri în loc, inteipretînd diferit scena care i se derula în faţa ochilor.

- Doamne, sfinte şi fecioară Maria, sir Rodger, doar nu vreţi să o violaţi?

- Striga fiindcă a avut un coşmar urît, nu din cauza mea. Mă ocup eu de ea, Nan, mergi şi culcă-te acum.

- Rosamond...? zise Nan ezitînd.

- Sînt...bine acum. Glasul ei tremurat nu o convinse pe femeia corpolentă, dar prezenţa dominatoare a lui Rodger nu-i dădu de ales femeii şi, cum nu putea să protesteze, se retrase tăcută, ca să poată fi singuri.

- Spune-mi ce te-a speriat.

Ea tot dădea din cap, fără să poată vorbi, însă se ţinea cu mîinile de el. Rodger o simţea cum tremură, ba chiar îi simţea inima bătînd cu forţă, aşa că o cuprinse într-o îmbrăţişare paternă şi o legănă uşor. Instinctul îl îndemna să nu o forţeze să vorbească acum, fiindcă nu-i trebuia decît tăria lui. îi simţea sînii lipiţi de pieptul lui puternic şi respiraţia ei sacadată îl excita la maxim. Mirosul ei, trupul ei delicat şi mîinile acelea de femeie disperată care se agaţă de puterea lui erau acum cel mai tare afrodiziac, însă Rod reuşi să-şi înăbuşe instinctul şi căută să o linişească, mulţumit doar să o simtă în braţele lui.

Rosamond mai tremura şi acum, dar era prima dată în viaţa ei cînd se simţea protejată şi în siguranţă. Protecţia lui era seducătoare, transmisă de braţele acelea masculinc, puternice şi sigure, iar la adăpostul lor ea s-ar fi topit pe veci. Simţea nevoia să-i împărtăşească şi lui coşmarul acela oribil, în speranţa că puterea lui se va insera cumva în sufletul ei, de unde imaginea sumbră se va şterge pentru totdeauna.

De ani buni ea nu a mai vorbit despre acest vis, care a devenit secretul ei ascuns, ruşinos, dar acum trebuia să-l scoată la lumină.

- Eu...am un vis...care tot revine, şopti ea.

- Spune-mi, murmură el calm, mîngîindu-i părul răvăşit cu mîna lui mare.

Rosamond stătea cu obrazul lipit de pieptul lui, în care se auzea bătînd constant inima lui; acum ea nu se mai temea să vorbească.

- Este un.„vis în care sînt călcată în picioare. Mereu acelaşi. Călăreţul nu are chip...deşi eu ştiu că este un bărbat brunet. De cal mă tem cel mai mult...este enorm, negru, înfricoşător, zise ea şi se cutremură. îmi îngheaţă sîngele în vene de groază, fiindcă ştiu că mă va urmări neobosit! încerc disperată să scap de copitele necruţătoare...alerg tot mai repede, pînă ce-mi pierd răsuflarea, dar nu pot să scap. Cînd mă uit înapoi, peste umăr, picioarele dinainte ale calului apar deasupra capului meu...atunci strig şi mă prăvălesc sub copitele lui...

Rod era un bun ascultător şi tocmai de aceea mulţi oameni i se confesau. Ascultatul era o artă; el nu încerca să dea sfaturi, nici să rezolve problema, decît dacă i se cerea. Pur şi simplu asculta, înţelegea că, dacă făcea pentru Rosamond ceea ce ea însăşi ar trebui să facă, asta i-ar înteţi teama şi i-ar reduce încrederea în sine. O strînsc mai aproape.

în raiul pe care-l ofereau braţele lui, gîndurile Rosamondei începeau să se limpezească, iar acum vedea lucrurile cu o claritate care-i scăpase pînă atunci.

- Desigur, şopti ea, calul negru simbolizează moartea! Eu fug de moarte...moartea părinţilor mei...a fratelui meu...nici pînă acum nu am acceptat moartea lui

Giles. în momentele cînd sînt ameninţată, am acel vis devastator!

Rodger o strînse la piept şi-i lipi capul de umărul său. Buzele
încercau să-i atingă tîmpla.

- Coşmarurile au început cînd am auzit zvonuri că Giles a murit călcat în picioare, sub copitele calului său, care parcă înnebunise în timpul unui turnir.

în clipa aceea Rodger de Leyburn mulţumi cemlui şi iadului că Rosamond Marshal nu-i putea vedea expresia tristă a feţei. Giles Marshal nu a fost ucis de calul său. Bărbatul şi-a găsit moartea secerat de o mînă vrăjmaşă. Rod închise ochii şi îşi zise că va trebui să se însoare cu ea degrabă, înainte să afle cine l-a ucis pe iubitul ei frate. Căsătoria va trebui să aibă loc curînd, sau cavalerul brunet din coşmarul ei ar putea să capete un chip.CAPITOLUL ŞAPTE

Nan aşteptă o oră în plus dimineaţa, înainte să intre la Rosamond, iar stăpîna ei se gîndi că femeia îi acordase lui sir Rodger timp să se retragă discret din camera ei, în caz că petrecuse noaptea cu logodnica lui.

- îmi pare rău că te-am speriat noaptea trecută, Nan. Cînd m- am culcat, mă simţeam în pericol fără sir Rodger şi am avut un coşmar. Apoi am văzut că de Leyburn se întorsese la castel şi m- am liniştit.

- Am vrut să rămîn, mieluşica mea, dar el m-a pus pe liber şi cînd vrea, este foarte autoritar.

- Da, ştiu, dar pe mine nu mă mai intimidează deloc. M-am considerat vinovată cînd i-am spus lucrurile cele mai urîte, dar el nu s-a supărat pe mine, ci a părut amuzat.

- Poate că este îngăduitor fiindcă nu sînteţi cununaţi încă. Nu ştiu dacă ar fi la fel de amuzat, dacă *soţia* lui ar fi prea cutezătoare cu el.

- Nan, văd că nu eşti prea consecventă. Ieri mă împingeai spre căsătorie; azi mă avertizezi în legătură cu asta. Rosamond zîmbi. Ajută-mă să-mi aleg ceva frumos de îmbrăcat - azi vin de la castelul Worcester noii angajaţi.

Rosamond coborî, îmbrăcată într-o rochie verde. Avea la gît un lanţ de aur cu şiraguri de jad, iar rochia în

stil grecesc îi venea foarte bine, complimentîndu-i culoarea părului strîns într-un coc elegant la spate.

Cînd îl văzu pe Rodger de Leyburn, roşi puţin şi-l privi, ca să-i vadă reacţia.

- Bună dimineaţa, milady, zise el zîmbitor într-un fel elegant, deloc intim, care nu trăda nicicum evenimentele de aseară. Făcu semn unei femei care aştepta într-o parte, iar ea veni degrabă. Ea este Lizzy Hutton. Cred că va fi o bună chelăreasă, care să răspundă peste toate femeile din slujba ta, asta doar dacă vei aproba şi tu, milady. Lizzy, dînsa este Rosamond Marshal, stăpîna castelului Pershore.

Lizzy făcu o scurtă reverenţă, plină de respect.

- Doamnă, îmi voi da silinţa să vă servesc aşa cum îmi veţi cere. Ce doriţi la micul dejun?

Rosamond o plăcu imediat, nu doar pentru că avea o înfăţişare maternală, ci şi pentru că era imaculată, cu boneta şi şorţul albe, apretate şi călcate, iar unghiile erau impecabile.

Lizzy făcu o reverenţă spre Nan, pe care o întrebă ce vrea să mănînce. Plecă bucuroasă spre bucătărie, iar Rosamond îl privi mulţumită pe Roger şi-i zise:

- Mi se pare drăguţă. Nu mă aşteptam ca toţi să vină atît de devreme.

- Îţi jur, nu i-am ameninţat, dar cred că vor să te impresioneze şi să-ţi arate că sînt nerăbdători să te servească. Îţi recomand să-l numeşti administrator pe soţul lui Lizzy, în locul lui Dymock, dar decizia îţi aparţine, desigur. Dacă după ce discuţi cu el, nu-ţi convine, vom găsi pe altcineva.

- Dacă-l recomanzi pe Hutton, sir Rodger, mie îmi este suficient; ai mai multă experienţă decît voi avea eu vreodată. *Doamne, sfinte, se gîndi ea, de ce-i*

vorbesc despre experienţa lui? Ar putea gîndi că sînt cuvinte cu dublu înţeleşi

- Ştiu că sînt foarte competenţi, amîndoi. zise el amabil. în plus poţi avea încredere în ei şi sînt modeşti. Au adus şi nişte piese de mobilier de la Worcester, ca să facă din Pershore un loc mai primitor.
- Oh, dar eşti sigur că se poate?
- Da, cu le-am spus să aducă nişte lucruri, iar acum îţi spun ţie să te bucuri de ele.

Ea zîmbi destul de încîntată.

- Atunci eu cum aş putea să refuz?
- Oh da, tu poţi oricînd să refuzi ce-ţi ofer cu, Rosamond, o tachină el.

Atunci ea îşi aminti braţele lui care au învăluit-o aseară şi îşi plecă privirea. *Nu ţi-am refuzat puterea,* sc gîndi ea. *Este singurul lucru pe care-l ai şi de care eu am nevoie...singurul lucru pe care mi-l doresd* O altă voce îi vorbi acum. *Dacă ai accepta să te măriţi cu el, ai cîştiga această putere.* Rosamond răspunse acestei voci: *da, dar el ar dori de la mine mai mult decît sînt eu pregătită să-i ofer.*

- Am ezitat să te întreb, Rosamond, fiindcă poate părea insistenţă, dar ai dori să mergem împreună, călare, să vizităm fermele arendaşilor în dimineaţa aceasta? Pot să merg singur, dacă preferi.

Ei îi plăcea foarte mult modul în care o includea în tot ce făcea, fie că era vorba de alegerea administratorului, sau de vizitarea pămînturilor. Cînd a ajuns la Pershore, s-a simţit total neînsemnată, dar sir Rodger schimbase această situaţie.

- Sigur că doresc să vizitez domeniile închiriate. Folosi exact cuvintele lui: onoarea mă obligă.
- Mulţumesc. Voi pune şaua pe calul tău cît timp iei micul dejun, apoi te aştept în curtea interioară.

De Leyburn nu înceta niciodată să o surprindă. Oare el însuşi va înşeua calul, sau va pune un grăjdar să facă asta? Tot ce făcea el o făcea să se simtă specială. După ce a mîncat, urcă în camera ei să-şi ia pelerina şi mănuşile, iar aici rămase mută de uimire. Camera era complet transformată. Nu doar că i s-a adus o cadă şi o oglindă strălucitoare, dar pe podea se întindea un covor roşu pluşat, iar pe pereţi atîmau cîteva tapiserii. Roger de Leyburn o surprindea din nou, iar ea se gîndi că el este genul de bărbat căruia îi place să surprindă o doamnă, oferindu-i cadouri luxoase.

Au plecat împreună călare spre prima fermă, luîndu-l cu ei pe Hutton, noul administrator, iar Rosamond îi mulţumi lui sir Rodger de Leyburn pentru că s-a gîndit la toate.

- Este plăcerea mea. Doamnele frumoase, născute în familii nobile, consideră că aceste lucruri li se cuvin.

Rosamond se întreba dacă el chiar o considera frumoasă, ori voia să fie galant? în comparaţie cu tenul lui măsliniu, ea era blondă şi avea pielea foarte albă. Oare de asta s-a simţit atras de ea? Roşi, fiindcă îşi dădea seama că ori de cîte ori îşi scutura pletele aurii pe spate, el părea excitat. îl surprinse odată privind-o fix, pe cînd ea se chinuia să-şi aşeze o şuviţă rebelă înapoi sub glugă, iar atunci a roşit putcrnic. Doamne, în viaţa ei nu s-a simţit atît de feminină!

Cînd au ajuns la marginea unei păduri, au speriat o familie de căprioare, care la rîndul lor au speriat un stol de păsări, iar o căprioară a luat-o la fugă prin pădure. Cînd au ajuns la prima fermă,
Rod a descălecat imediat şi a ajutat-o pe Rosamond să coboare din şa. Cum nu era obişnuită cu ajutorul masculin, i se păru un gest foarte plăcut.

La toate cele şase ferme scena era cam aceeaşi. Fermierilor le era teamă de vizitatori. Rosamond a fost dezamăgită cînd a văzut copiii ţipînd, apoi alergînd să se ascundă. Bărbaţii erau uscăţivi, iar femeile slabe şi timide; toţi erau zdrenţăroşi şi păreau sleiţi de muncă, dar şi înfometaţi.

Hulton evalua situaţia şi nota ce trebuia făcut, mai ales pentru a repara casele şi clădirile anexe. De Leyburn încerca să-i tragă de limbă pe fermieri, stimulîndu-i să vorbească. Rosamond înţelegea clar că el avea experienţa situaţiilor de acest gen, pe care le rezolva, iar pentru asta îi era recunoscătoare. Asculta poveştile triste şi dureroase şi împietri de mila lor. Oile au dat mai multă lînă anul acesta, totuşi ei aproape că mureau de foame. Tot acum cei doi au aflat că Dymock a spînzurat un fermier care a tăiat un miel mort, ca să-şi hrănească familia şi vecinii, iar un băiat de doisprezece ani fusese bătut pînă la moarte pentru că a vînat din exemplarele de la Pershore.

Rodger de Leyburn îi zise Rosamondei că ar fi bine să organizeze o judecată pentru ca Dymock să fie acuzat de crimele comise. Ea a acceptat şi atunci el le-a sugerat oamenilor să-şi spună păsurile la castel, unde erau invitaţi în aceeaşi zi.

- Milord, vreau să le spui tu asta. Pe mine nu mă vor asculta în legătură cu Dymock; se tem prea mult să aibă încredere în autoritatea unei femei, deşi sînt stăpînă la Pershore.

De Leyburn le spuse că îi aşteaptă mai tîrziu la castel, unde să-şi exprime plîngerile; le-a promis că vor fi ascultaţi, iar ei păreau destul de interesaţi să vină la Pershore.

Rosamond le vorbi femeilor.

- Vă rog să veniţi şi luaţi-vă şi copiii. Cînd se va termina judecata, vreau să luaţi cina în salonul meu discară.

Pe drumul înapoi Rod nu putea să-şi ascundă admiraţia.

■• Ai fost foarte binevoitoare, Rosamond.

- Doamne, dar prea mult timp am ignorat totul; nu le-am acordat acestor oameni nici o clipă de atenţie, atîţia ani de zile. Te rog, nu mă ridica în slăvi.

- Nu te învinovăţi, Rosamond. Este inutil; nu-i mai poţi învia pe morţi şi nici nu poţi să umpli burţile celor care trăiesc, însă *poţi* omorî fericirea.

Alyce de Clare nu s-a simţit în viaţa ei măcar puţin vinovată, înfăşurată în capa ei de blană, căptuşită cu catifea roşie, călătorea în trăsură, împreună cu extrem de indulgentul ei socru, Richard de Gloucester. îl plăcea, fiindcă era genul de bărbat pe care-l putea îmbrobodi cu feminitatea ei felină, întmcît nu era nici prea deştept, nici viclean. Avea o fire schimbătoare, dar ea era mereu atentă să nu-l perie în sens invers, dar mai ales ştia că mîndria şi prestigiul lui sînt sporite de prezenţa unei nurori atrăgătoare, tînără şi de viţă nobilă.

- Milord, de multe ori am impresia că Simon de Montfort vă invidiază pentru că sînteţi un aristocrat de frunte al Angliei.

- Chiar aşa? zise Gloucester surprins.

- Ambiţia lui este legendară. Doreşte să controleze baronii, dar mi se pare că vrea să vă controleze pe domnia voastră şi pe prinţul Edward.

- Ar trebui să nu-ţi baţi căpşorul acela frumos cu probleme de politică, draga mea.

- Oh, dar nu fac asta, milord. Doar că nu aş vrea să ieşiţi din graţiile regelui. După ce sădise abil seminţele, tînăra abandonă subiectul.

- Vrei să ne oprim la Pershore peste noapte? Castelul este al verişoarei mele, tînăra Rosamond Marshal, iar acolo am desemnat un administrator, care ne poate garanta o primire călduroasă.

- Aş prefera să mergem direct la Gloucester, milord. Micuţa dumneavoastră verişoară Marshal mi-a dovedit deja că nu-i sînt pe plac.

Richard înţelese motivaţia şi continuă.

- Poate că motivul principal pentru care Rosamond s-a purtat astfel cu tine a fost Rodger de Leyburn. Mereu flirtează cu tine în mod exagerat, Alyce.

- Foarte mulţi bărbaţi flirtează cu mine, milord, zise ea, zîmbindu-i provocator. Femeile din Franţa au acel ceva, căruia bărbaţii nu-i pot rezista, *n 'est-cepas?*

- Eşti o bucăţică delicioasă, Alyce. Jur că pînă şi regele este aproape îndrăgostit de tine. Ştiu că a fost un calvar pentru tine să fii măritată cu un băieţel atîţia ani, dar Gilbert are acum aproape şaisprezece ani şi garantez că este suficient de matur ca să vă puteţi consuma uniunea, zise Richard surîzător. Gilbert are nevoie de un moştenitor, Alyce. Sper că nu mă vei face să aştept prea mult un nepoţel, nu-i aşa, scumpa mea?

Alyce îşi înăbuşi senzaţia de repulsie. Roşcatul Gilbert, cu firea lui dificilă era pentru ea o povară. Era dispusă să poarte în pîntcce fiul unui singur bărbat de pe acest pămînt, iar acela era vărul ei vitreg, prinţul Edward Plantagenet. Necazul era că Edward era mult prea isteţ, ca să o lase însărcinată. Cu toate că adora partidele de amor pe care ea i le oferea, avea grijă să nu ejaculeze
decît după ce se retrăgea din ea.

Data următoare cînd vor mai avea momente de intimitate, poate de Anul Nou, va încerca să-l vrăjească şi să-l facă să-şi piardă stăpînirea de sine.

- Este dorinţa mea cea mai fierbinte să vă dăruiesc dumitalc şi lui Gilbert un moştenitor pentru Gloucester şi asta foarte curînd, milord. îşi trase bine mantia peste picioare, gîndindu-se la smaraldele şi diamantele pe care le va solicita drept recompensă pentru că-şi risca silueta, doar ca să aducă pe lume un de Clare. Acum chiar trebuia să se gîndească la acest aspect. Dacă-i va oferi un moştenitor lui Richard de Gloucester, atunci Gilbert Roşcovanul ar putea deveni redundant. îi oferi socrului ei un zîmbet suav în timp ce-i vorbea: aş dori să petrec tot Crăciunul la Westminster, în apartamentele superbe ale tatălui meu, milord. Cînd voi fi însărcinată, voi avea nevoie de o garderobă complet nouă, iar singurul loc unde moda franceză este disponibilă este la Londra. Nu vă supăraţi prea tare pe mine dacă voi da o fugă şi mă voi răsfăţa puţin, înainte să încep maternitatea, nu-i aşa, Richard? Completă aceste cuvinte cu o bezea trimisă din vîrful buzelor, ştiind că el nu ar fi putut să o refuze.

După amiaza fermierii însoţiţi de familiile lor au venit la castelul Pershore. Judecata urma să aibă loc în holul mare, iar Rodger o sfătuise pe Rosamond ca tot personalul de serviciu să fie prezent. Era un puternic leac împotriva celor care l-au susţinut şi ajutat pe Dymock în actele sale de tiranie. Cînd toată lumea s-a adunat, de Leyburn îl rugă pe Griffin să-l aducă pe prizonier din beci. Sir Rodger stătea alături de Rosamond, la masa judecătorilor şi amîndoi ascultau toate necazurile pe care fermierii le aduceau spre rezolvare.

Cum plîngerile se tot adunau, Rosamond era foarte pornită împotriva lui Dymock. Cînd vorbi bărbatul al cărui fiu a fost ucis pentru că a vînat un iepure în pădure, Rosamond căută privirea mamei decedatului. Atunci a ştiut de ce trebuia să-l spînzure pe Dymock, fără pic de mustrări de conştiinţă. Tot acum înţelese de ce femeile îi lăsau pe bărbaţi să ia hotărîri de acest gen.

Odată cu puterea şi autoritatea, veneau responsabilităţile şi deciziile grele, dar ea se achită de toate fără să clipească. Nu-l lăsă pe sir Rodger să ia cuvîntul, ci vorbi direct cu Dymock:

- Vei fi dus din acest loc şi vei fi spînzurat. Dacă vrei să-ţi descarci sufletul unui preot, înainte să pronunţ sentinţa, îţi acord acest drept.

Rosamond se uită la fiecare bărbat şi femeie din adunare.

- Dacă mai are cineva acuzaţii împotriva altui angajat de la Pershore, sînt gata să vă ascult. Ştia că toţi ochii sînt aţintiţi asupra ei, cu respect şi aprobare. Mai ştia că sir Rodger era alături de ea şi puterea lui îi conferise curajul să procedeze astfel.

Mai era vorba de doi bărbaţi, care de obicei stăteau de pază la Pershore şi care obligau femeile să facă sex cu ei împotriva voinţei lor. Rosamond îi concedie pe loc, avertizîndu-i pe ceilalţi că nu va tolera asemenea comportamente.

- Dacă mai aud că se întîmplă aşa ceva, nu voi ezita să dau pedeapsa cu moartea din nou.

Rosamond se uită la toţi cei din sala mare şi pe Edna o întrebă direct:

- Edna, doreşti să reclami bucătăreasa?

Fata făcu ochii mari, speriată, dar dădu din cap negativ. Rosamond era deja cu ochii pe bucătăreasă, iar după cîteva minute de gîndire, o abordă pe femeia obeză:

- Nu te mai vreau la bucătărie; standardele dumitale de
curăţenie nu se potrivesc deloc cu ale mele. Cred că la silueta pe care o ai, lucrezi mai bine ca spălătoreasă. E nevoie de forţă brută ca să ridici găleţi cu apă, cearşafuri ude, pe care să le şi storci, aşa că măcar acolo voi fi sigură că vei avea mîinile curate.

Toţi cei prezenţi au început să rîdă, iar Rosamond roşi, cu toate că ştia că ultimele cuvinte fuseseră rostite parcă de o contesă.

- Regret că a trebuit să treceţi prin aceste greutăţi pînă ce am venit la Pershore. Recunosc, nu am ştiut în ce condiţii trăiţi. Vă promit că vom îmbunătăţi atît traiul vostru, cît şi condiţiile de muncă. Sînteţi liberi să luaţi cît lemn vreţi din păduri, ca să vă încălziţi şi vă dau voie să vînaţi animale şi păsări. Dacă va veni vremea ca pădurile să rămînă pustii, voi suspenda dreptul de vînătoare pînă ce vor fi destule păsări şi animale din nou, dar vă asigur că veţi avea mereu carne pe mese. Am numit un nou administrator, pe domnul Hutton, de la castelul regal Worcester. El va începe să vă ajute cu reparaţii la ferme şi nu ezitaţi să-i spuneţi ce anume vă mai trebuie. Una dintre nevoi este evidentă. Pînă la venirea iernii, aveţi toţi nevoie de haine călduroase şi încălţări adecvate, iar cu vă voi pune la dispoziţie materiale pentru asta. Rosamond le mai zîmbi o dată şi-i invită: vă rog să rămîneţi la masă, unde veţi putea mînca tot ce doriţi în această seară. Poftă bună!

Sir Rodger o luă de ambele mîini şi le ridică pe rînd spre buze, apoi le sărută.

- Eşti pe drumul spre succes, cherie. Astăzi ai tăcut călătoria de la adolescenţă la maturitate şi îţi stă foarte bine.

- Cum voi plăti pentru tot ce le-am promis? şopti ea, dintr-o dată simţindu-se nepregătită.

- Cufercle de la Pershore sînt destul de pline şi a fost bine câ împreună cu Griffin am reuşit să le dezgropăm de unde erau ascunse. Îţi voi arăta mai tîrziu. Acum mergi să primeşti omagiile oamenilor, Rosamond, fiindcă le meriţi.

Rodger traversă salonul şi făcu semn unui băiat zdrenţuros, slab şi foarte amărît. I-a propus să fie paj în casă, explicîndu-i posibilităţile de avansare, cînd postul de administrator va fi într-o zi liber. Rosamond se gîndi că, după aspectul sărăcăcios al băiatului, mai mult ca sigur că nu ştia să scrie sau să citească, aşa că postul era mult peste posibilităţile lui.

- Milord, nu cred că e candidatul cel mai potrivit, după cum arată şi nu pare deloc educat.

- Poate să înveţe, zise Rod cu fermitate. Mi-ar plăcea să-i dau o şansă să fie mai mult decît păstor; apoi va depinde numai de el. îmi aduce aminte de un cunoscut. Poate că trebuia să-ţi cer permisiunea, mai întîi. Dacă nu-l vrei aici, îl pot lua în serviciul meu.

Rosamond se uită la tînărul speriat şi citi în ochii lui că văzuse lucruri pe care nici un copil nu ar trebui să le vadă.

- Mergi la Lizzy Hutton şi spune-i că vei fi pajul meu personal. Roag-o să-ţi caute nişte haine noi, dar să ştii că ea va insista să faci o baie şi să te tunzi scurt. Băiatul ezită o clipă, apoi zîmbi şmechereşte şi o zbughi spre persoana indicată. Rosamond înţelese că băiatul îi amintea lui de Leyburn de el însuşi.

După ce toţi au mîncat şi au băut, s-a făcut seară, iar Rosamond le comunică generoasă că pot rămîne în marele salon toată noaptea, dacă doresc, apoi se ridică şi, urmată de Nan, spuse că merge la culcare. Rod veni

în spatele lor şi o invită pe Rosamond în camera lui, ca să-i arate cuierele găsite.

Ea se uita uimită la fişicurile de monezi.

- Cum ai ştiut că administratorul a ascuns tot aurul?

Rod nu dori să-i spună cum l-a convins pe Dymock să mărturisească.

- Toate registrele contabile pentru Gloucester erau falsificate, ca să pară că la Pershore nu se obţinea profit. Cheltuielile cu oile erau egale cu veniturile obţinute din exploatarea lînii şi a laptelui, fapt extrem de ridicol, fiindcă nu cheltuia nimic pentru întreţinerea castelului, dar nici pentru ferme.

- Şi este suficient cît să-mi ajungă pentru tot ce am promis?

- Da, în pădure este lemn suficient pentru reparaţii, iar fermierii pot munci, mai ales că este iarnă şi nu e mult de lucru cu animalele. Mîine voi organiza o vînătoare, iar carnea animalelor pe care le vor prinde o vor conserva cu sare pentru iarnă. Hutton sugera să cumpărăm nişte porci. Multe femei ştiu să ţeasă, dacă le vom cumpăra războaie. Le-am spus fermierilor să ia cît vor din bălegarul adunat în spatele grajdului, pe care să-l împrăştie pe pămînt, pentru recolta din vară.

- Eşti plin de surprize, milord.

- îţi plac surprizele, Rosamond? o întrebă el insistînd cu privirea asupra ei.

După felul în care îl privea, ştia că a fost o întrebare intimă.

- Pînă acum nu mi-au plăcut surprizele; mi s-au părut mereu dezagreabile. Dar, trebuie să recunosc, o cadă alături de oglindă aida gata orice femeie, deci şi pe mine.

O conduse spre uşă şi se apropie mult de ea. Rosamond crezu că o va săruta. Cum nici un bărbat nu a sărutat-o pînă acum, se întreba cum ar fi. El nu o sărută, ci deschise uşa, iar ea rămase cu gîndul la el.

- Cred că eşti deja o femeie pregătită pentru orice, şopti el.

Poate că sînt, se gîndi ea şi o spirală plăcută o străbătu din cap pînă-n picioare.

Ajunse în camera ei şi începu să se dezbrace. Pe pernă văzu o rămurică de vîsc şi se întrebă dacă nu cumva Nan a pus-o acolo. Nu, sigur nu a fost ea. Rosamond ştia bine cine era făptaşul şi astfel îşi confirmă că nu doar ea se gîndea la sărutări.

Lăsă o singură .luminare aprinsă şi se culcă. Fusese o zi incredibilă. Deciziile luate au facut-o mai puternică şi asta fiindcă de Leyburn i-a stat alături. Mirosi ramura de vîsc, iar aroma ei delicată îi aminti de seara trecută, cînd Rodger a venit la ea pe întuneric şi a strîns-o în braţe cîteva ceasuri.

Oare nu va avea şi în noaptea aceasta coşmarul acela? Măcar ştia că Rodger este alături şi va veni la nevoie. Dar dacă s-ar preface şi ar mima doar coşmarul? Nu trebuia decît să strige şi din nou braţele acelea o vor proteja. Roşi; oare de ce avea aceste gînduri perverse?CAPITOLUL OPT

A doua zi Rosamond decise că nu va vîna, dar merse călare alături de sir Rodger şi de ceilalţi vînători, bucuroasă să facă puţină mişcare atît ea, cît şi calul ei. Se îmbrăcă într-o culoare care să-i complimenteze părul, adică o tunică de culoarea piersicii, pe sub pelerina în nuanţa chihlimbarului. Era atrăgătoare şi recunoscu asta după ochii lui care o sorbeau.

Pershore era undeva pe malul rîului Avon, care îngheţase de cîteva zile şi ea călărea pe Nimbus practic pe gheaţă, ca să-l traverseze pe malul celălalt. Era o zi perfectă: soarele cu dinţi lumina peisajul hibernal, încălzind puţin atmosfera. La primele împuşcături Rosamond le ură succes vînători lor şi se îndreptă încet spre castel.

Se apropiau sărbătorile de iarnă, iar în holul mare au fost atîrnate ghirlande de brad, fiindcă se apropia ziua sfîntului Nicolae, iar fructele roşii şi crengile de crăciuniţe erau împletite, pentru a fi legate la candelabre şi pe balustrada scărilor.

Mirosea a plăcintă cu carne şi biscuiţi, iar Rosamond îi duse în cameră lui de Leyburn o luminare aromată. îşi aminti că dormitorul lui era foarte auster, aşa că merse şi-i schimbă lenjeria de pat cu una mai fină, apoi se gîndi să-i pună pe pernă o crenguţă de vîsc, dar se răzgîndi. îşi prinse crenguţa exact pe mijlocul decolteului.

Vînătoarea s-a terminat cam după lăsarea scrii şi oamenii au reuşit să doboare vreo zece căprioare şi iepuri, precum şi cîţiva mistreţi. Nimic din aceste

animale nu va fi irosit. Pieile vor fi curăţate, apoi argăsitc, iar colţii de mistreţ şi coarnele de căprioară vor fi montate ca mînere pentru diferite unelte şi cuţite. Pînă şi copitele spălate bine vor fi fierte, pen tai săpun, dar şi ca sursă de gelatină.

Sir Rodger făcu baie şi se schimbă în ceva comod, apoi coborî la cină, alături de Rosamond.

- Astă seară parcă ar fi o sărbătoare şi parcă miroase a plăcintă cu carne şi gîscă la cuptor.

- Cu sos de castane, aş adăuga, zise Rosamond şi ochii îi străluceau. Nu-i aşa că holul arată superb?

- Da, superb, zise el privind insistent crenguţa de vîsc prinsă la dccolteul ei. Bărbatul apreciază o primire călduroasă, atunci cînd revine de la vînătoare sau dintr-o bătălie. Dacă mai există şi o doamnă care-l aşteaptă zîmbind şi lăudîndu-i eforturile, atunci viaţa este un borcan cu miere.

Rosamond simţi cum îi bate inima, fiindcă Rodger de Leyburn îi făcea curte. Cina a avut un mare succes şi seara s-a încheiat cu colinde şi cîntece interpretate de cîţiva fermieri talentaţi, iar totul a fost stropit cu vin roşu din belşug.

După ce mesele au fost strînse, Rosamond se aşeză pe bancheta din faţa şemineului, iar Rod veni lîngă ea.

- Pari foarte mulţumită aici, încît ezit să aduc în discuţie subiectul Deerhurst, zise el.

- Eu...nu a mai fost acolo de la...accidentul lui Giles. Sfinte Doamne, sper că locul nu a fost administrat ca Pershore.

- Este mult mai aproapte de Gloucester, aşa încît administratorul de la Deerhurst nu a îndrăznit să se dedea la atîtea hoţii, chiar sub nasul lui Richard de

Clare. Există o singură cale să afli, zise el căutîndu-i privirea. Rosamond păru că înţelege, iar atunci el s-a oferit: merg fără tine la Deerhurst, dacă nu te simţi destul de confortabil să mergi acolo singură. Acolo ai copilărit?

- Da, Deerhurst a fost castelul tatălui meu.

- Uneori amintirile copilăriei pot fi dureroase. Puse o mînă peste a ei şi îşi înlănţui degetele cu ale ei.

- Nu, am avut o copilărie fericită, pînă ce tatăl meu a fost ucis în luptă. Apoi Rosamond se gîndi că propria lui copilărie l-a îndemnat acum să facă aceste comentarii. Cît de departe este Deerhurst de noi?

- Cam opt sau nouă mile, spre sud. Trebuie să mergi pe firul rîului.

- Ar fi nedrept să o rog pe Nan să meargă călare atît de mult, mai ales dacă acolo voi găsi tot murdărie şi paragină.

- Am putea să mergem doar noi doi, zise el şi o strînse de mînă.

Propunerea lui tentantă râmase suspendată deasupra lor cîteva minute. Evident, era datoria ei să inspecteze Deerhurst, nu doar de dragul arendaşilor, ci şi pentru memoria lui Giles şi cea a părinţilor ei. Pe de altă parte, faptul că ar călători singură cu sir Rodger i-ar apropia mai mult de momentul căsătoriei. Era clar pentru ea că nu poate fi chiar atît de rău să petreacă puţin timp împreună cu el. Jocul acesta al laudelor şi complimentelor era foarte agreabil. De-abia acum Rosamond recunoştea că se simte atrasă de Rodger, însă îi va trebui multă putere de convingere, pentru ca să o facă să-i accepte cererea în căsătorie.

- Cînd? veni intempestiv întrebarea ei.
- Mîine.

II văzu cum se uită din nou fix la crenguţa de vîsc prinsă la decolteu (sau se uita mai degrabă la sînii ei?), apoi ridică privirea spre gura ei. Rosamondei i se tăie răsuflarea, de emoţie că a acceptat prea repede invitaţia. Acum el îşi imagina că îi este permis să o sărute! îi sărută mîna delicat, insistînd pe fiecare deget, iar ea părea dezamăgită. *Jur că face asta intenţionat,* se gîndea *ea., face dragoste cu mine doar cu.privirea, ca să pot anticipa ce poate face gura lui desfrăbălată! Bine, atunci vom juca amîndoi acest joc.*

Rosamond ridică încet cupa şi sorbi puţin vin, apoi ridică ochii şi-l privi cu atenţie, în timp ce îşi linse lent buza de sus, apoi pe cea inferioară. La fel de intenţionat privirea ei coborî asupra gurii lui, unde zăbovi nepermis de mult. Oftă, moment în care sînii coborau şi se umflau încet. îi urmări privirea clocotind de pasiune, în clipa cînd îl văzu că se apleacă să o sărute, ea se ridică.

- Trebuie să-mi fac bagajele, dacă vom pleca în zori. Noapte bună, milord.

Rod scoase o înjurătură în surdină şi o privi încruntat cum se depărtează. îşi zise atunci că va trebui să aibă grijă, fiindcă Rosamond era o tînără isteaţă; nu trebuia să-i subestimeze inteligenţa. Apoi rîse; bine măcar că şi ei îi plăcea jocul!

Rosamond îşi luă cea mai groasă rochie din garderobă şi se înfăşură în mantia din catifea îmblănită pe margini. Nu luase multe lucruri cu ea, ci doar o lenjerie de pat.

Rod o ajută să urce în şa, iar ea zîmbi, lăsînd-o pe Nan în urmă. Femeia o privea mustrător, deşi nu ştia că

refuzul Rosamondei a venit chiar din prea multă considerație pentru confortul ei.

- Știu ce pui la cale, îi spuse Nan, dar să nu uiți că ești neprihănită, iar el e cu cinci ani mai mare decît tine și a trăit în destrăbălarea dc la curtea regală a *Gcisconiei*! Vei fi ca un mieluşel dus la tăiere.

- Vorbim de Gasconia, nu de Gomora, Nan.

- Pentru mine e totuna, din cîte am auzit, replică enervată

Nan.

- Tu și restul lumii doriți să mă mărit cu el, totuşi vă opuneți cînd avem ocazia să fim singuri. Nan, cu toate că sir Rodger mi se pare extrem de atrăgător și îmi recunosc sentimentele față de el, află că nu-i voi cădea în palmă ca o prună coaptă. Cu toate că este un bărbat cu experiență, te asigur că pentru el reprezint ceva mai mult decît o partidă bună!

Rosamond îl mînă pe Nimbus și auzi clinchetul clopoțeilor de argint legați chiar de Leyburn la căpăstrul animalului. Era un gest frumos din partea lui și o dovadă că dă atenție detaliilor, cînd e vorba de o femeie importantă pentru el. Următorul gînd era că știe mult prea bine cum să-i facă pe plac unei femei. Se întrebă în gînd dacă și ei îi pasă de el, iar răspunsul veni imediat: *Da*!

- Buiestrașul tău este din rasa cailor albi ca laptele, din Țara Galilor. Armăsarii sînt foarte buni cai dc război. Armăsarul meu negru este de origine franceză și este un cal dc viteză. Sper că nu te sperie, 1111?

- Nu, atîta timp cît ești lîngă el și-l strunești. Mi-ar fi frică să-l călăresc, recunoscu ca. Caii lor erau parcă o extensie a propriei persoane, al lui negru și puternic, al ei lung în picioare și bălai. De ce armăsarul și iapa o făceau să se gîndească la împerechere?

Rosamond roşi vizibil şi se temea ca el să nu-i citească gîndurile. Schimbă subiectul. Dacă vom găsi la Deerhurst aceiaşi servitori leneşi, unde am putea găsi alţii?

- Asta nu c greu deloc. Castelul Tewkesbury este la doar două mile distanţă de Deerhurst.

- Presupun că şi Tewkesbury este tot castel regal?

- Era, dar Tewkesbury este acum al meu.

- Al tău? întrebă ea surprinsă.

- Mi-a fost dăruit de către rege pentru serviciile prestate.

Rosamond părea stînjenită. Habar n-avea că el este
deţinătorul unei averi impresionante, atunci cînd l-a acuzat că vrea să se însoare cu ea pentru domeniile pe care ea le deţine.

- îmi cer scuze pentru că te-am acuzat de ambiţii materiale, milord.

- Este perfect adevărat, zise el zîmbitor. Dacă un om ambiţios are un castel, el va dori să aibă două. Dacă arc două, tînjeşte după patru!

- Nu e un aspect care să flateze! spuse şi ea. Recunoşti deschis că mă doreşti fiindcă moştenesc o avere?

- Aş fi ipocrit dacă aş spune că nu e aşa, însă tu, chérie, ai mai mult să-mi oferi, în afară de cîteva castele.

- Cum ar fi? De cum puse întrebarea, a ştiut că acum vulnerabilitatea ei va ieşi la suprafaţă.

- Ai un nume vechi, nobil; eşti educată, inteligentă şi pregătită să devii o castelană competentă. Eşti iscusită, mîndră, inocentă şi copleşitor de frumoasă. Cu adevărat, un premiu de excepţie.

Ea făcu ochii mari. Nu mai primise astfel de complimente niciodată şi nu ştia cum să răspundă.

- Pot să-ţi amintesc totuşi că sînt un premiu pe care deocamdată nu ai reuşit să-l revendici? răspunse ea provocator.

După ce au mers călare cam cinci, şase mile, prin vînt puternic, el o întrebă:

- Rosamond, nu cumva îţi este frig?

Dacă ar fi spus da, oare el s-ar fi gîndit să o ia pe calul lui, ca să o protejeze de vremea rea? Se cutremură la gîndul că trupurile lor s-ar fi putut atinge atît de intim. Ce i-ar fi mai potrivit acum, să fie provocatoare sau să se vaite? Alese prima variantă şi spuse, lăsîndu-şi capul pe spate, pentru ca pletele să-i fluture în vînt:

- îmi place să simt vîntul prin păr. Mă înviorează! Chiar atunci gluga îi descoperi capul, iar părul îi flutură pe spate, ca un rîu dc aur.

- Ştii că eşti şi mai ademenitoare cu părul desfăcut, dar eşti mult prea mîndră ca să recunoşti că ai îngheţat bocnă! zise el. Cred că ar trebui să ne oprim la Tewkesbury ca să înnoptăm.

Aşadar acesta era jocul lui! Avertismentul lui Nan îi reveni în memorie. Dacă accepta să petreacă noaptea la castelul lui, ar fi însemnat că-l invită să-şi ia ce libertăţi doreşte.

- Nu cred, milord, veni repede răspunsul ei glacial. îl îndemnă pe Nimbus să o ia înaintea lui Rod. Deşi nu ştia bine drumul, avea de gînd să urmeze curgerea rîului.

La un moment dat Nimbus se opri la o răscruce, unde rîul Avon se contopea cu rîul Severn. Bietul animal călcase pe o capcană pentru lupi, ascunsă sub zăpadă şi aceasta se închisese peste copita lui. Necheză speriat şi o luă la galop peste apa îngheţată. Cumva calul reuşise

să se debaraseze de capcana nenorocită, însă îşi păstră galopul nebunesc, fiind foarte speriat.

De Leyburn ştia că gheaţa nu-l va ţine pe cal cu călăreţ cu tot, iar apa rîului curgea învolburată pe sub stratul de gheaţă.

- Rosamond, nu! urlă el. Opreşte-1! Cu inima la gură privi calul de neoprit, iar la un moment dat acesta căzu în apă, cu călăreţ cu tot şi dispărură amîndoi sub stratul gros de gheaţă. Mai reuşi să iasă la suprafaţă, chinuindu-se să iasă spre mal, însă Rod văzu îngrozit că şaua era goală.

- Ajutor! Ajută-mă! striga Rosamond, iar apa îi ajungea pînă la gură, acoperindu-i strigătele. Simţea că se scufundă tot mai adînc, iar hainele grele, acum îmbibate cu apă, o trăgeau fatal spre adîncuri. La un moment dat atinse fundul apei cu gheata şi se mai linişti, căci mai jos de atît nu putea să se scufunde.

Curentul o mai trăgea sub gheaţă, dar ea se lupta să iasă deasupra. Nu mai avea timp să se roage, nici să gîndească; trebuia să se agate de ceva, altfel avea să fie dusă la vale, în apa mai adîncă. Panica puse deja stâpînire pe ea. Cu cît încerca să apuce vreo ramură sau un bolovan colţuros, cu atît îşi pierdea echilibrul precar.

În viaţa ei Rosamond nu avusese parte de o asemenea experienţă şi de atîta frig. Simţea cum îi străpunge pielea, sfîşiindu- i carnea de pe os, strecurîndu-se încet în sînge, îngheţînd-o complet. Parcă şi plămînii erau plini de apă, căci nu mai putea să respire, totuşi reuşea să strige.

- Rosamond, nu intra în panică! ţipă Rod, trăgînd o sfoară din desaga şeii, pe care o aruncă spre ea.

- Mă scufund! reuşi ea să strige.

- Dă-ţi jos pelerina! îi strigă el.

Rod se gîndise la toate într-o fracţiune de secundă, cît ea se scufundă. Era clar că gheaţa nu-l va ţine şi pe el, chiar dacă ar ti mers spre ea tîrîş. Nu avea timp de pierdut, fiindcă ea putea să moară de frig. Legă capătul sforii împrejurul unui copac, apoi se legă în jurul brîului cu capătul celălalt. Se aruncă în apă şi porni spre ea. O văzu cum dispare sub apă, apoi iese iar, purtată de curent. înotă pe sub apa cumplit dc rece, însă nu dădea de ea acum. Îi văzu capul ieşind scurt la suprafaţa apei, unde rămase cîteva secunde, suficient cît să-i strige din răsputeri:

- Rosamond! Sînt aici! Vino spre mine!

Vocea lui părea un ocean de siguranţă, însă în sufletul lui nu era chiar aşa.

Făcu un efort şi ajunse aproape de ea, apoi o luă de mînă şi o trase spre el, iar ea scîncea de durere şi sperietură.

- Scumpa mea, ţine-te tare! Eşti foarte curajoasă!

în acele momente ea nu mai putea să vorbească, nici să dea din mîini în vreun fel. Era complet amorţită sub apele nemiloase şi nu îşi mai simţea nici corpul. Epuizarea o copleşise, iar acum respira doar din instinct, însă se apropia periculos de pragul pierderii cunoştinţei.

Rod o prinse cu braţul lui sigur şi puternic, dar pînă la mal părea calc lungă. Cu ultimele eforturi omeneşti posibile, Rod reuşi să o apuce de mijloc şi să înoate cu ea pînă la mal. O trase în sus, dar observă că nu mai respiră, aşa cum stătea întinsă pe spate. O întoarse cu faţa în jos, se aşeză deasupra ei, şi începu să o apese pe spate, ca să-i scoată apa din plămîni. După ce tuşi dc cîteva ori şi o cantitate mare de apă îi ieşi pe gură, Rosamond îşi reveni. Deşi nu deschisese ochii încă,

ştia că respiră bine. O ridică şi o ţinu strîns la pieptul său. Fluieră după calul său, iar Stygian veni imediat la el.

- Bravo, băiatule...stai liniştit, şopti el, apoi urcă în şa, cu Rosamond în braţe şi porni într-un galop nebunesc spre castelul Tewkesburv. în apropierea zidurilor strigă la un ostaş de pază să cheme nişte băieţi la intrarea în curte, apoi calul continuă alergarea pînă în curtea castelului. Aici deja valeţii alergau să-l ajute. Sări din şa, cu Rosamond în braţe. Văzu cu coada ochiului că Nimbus, calul ei îl urmase pe al său şi era bucuros că nu-i va anunţa Rosamondei dispariţia calului pe care ştia că-l îndrăgeşte. Dădu ordin băieţilor de la grajduri:

- Să vă uitaţi la piciorul calului - a călcat pe o capcană pentru
lupi!

Rod mai dădu cîteva ordine scurte, apoi intră pe poarta înaltă din stejar, îndreptîndu-se spre scări, spre mirarea tuturor servitorilor care-l priveau. *Sper ca.în camera mea să fie făcut un foc sănătos, altfel voi biciui pe toată lumea,* se gîndea el, în timp ce urca scările două cîte două. Deschise uşa dormitorului său cu piciorul şi o aşeză pe Rosamond în faţa şemineului, după care trase de pe pat o blană groasă şi începu sâ-i scoată pe rînd hainele ude. Apoi Rod îi înfăşură trupul despuiat în blana de rîs şi de-abia atunci îşi dădu seama că îi tremurau muşchii picioarelor, de atîta efort.

Burke, administratorul său intră în cameră, cu un braţ de prosoape şi o sticlă cu vin vechi.

- Milord, aţi face bine să vă scoateţi repede hainele ude. Merse şi-i scoase un halat din şifonier. Vă aduc imediat şi nişte supă caldă. Pot să vă mai ajut cu ceva, sir Rodger?

- Mersi, Burke, mă descurc, zise el, privindu-l îndatoritor.

- Ca întotdeauna, milord.

Rod o şterse uşor pe Rosamond pe faţă cu un prosop, iar ea deschise încet ochii, apoi îi închise la loc, însă nu părea conştientă. El mulţumea cerului că totuşi logodnica lui dădea semne că-şi revine. Îi şterse părul lung şi îi împleti în jurul capului un fel de turban. Avea pielea toată învineţită de frig şi acum el se grăbea să o scoată din starea de hipotermic, care ştia cî i-ar putea fi fatală.

Se dezbrăcă şi el repede, aruneînd într-un colţ hainele mustind de apă. Aşa gol cum era îngenunchie lîngă Rosamond şi îi descoperi trupul. Era atît de plâpîndâ şi delicată, încît simţea nevoia să o protejeze. Pentru prima dată în viaţa lui simţea faţă de o femeie altceva decît dorinţă sau dispreţ.

îşi turnă puţin coniac în palmă şi apoi începu să o frecţioncze, pornind cu umerii. Cu mişcări circulare, coborî spre piept, peste sîni, peste abdomen, apoi pe şolduri. O masa uşor, cu degete puternice, dar pricepute, din cînd în cînd mai risipind puţin coniac pe pielea ci, fiindcă ştia că aşa îi va pune sîngele în mişcare.

Rod îi ridică un picior şi începu să-i maseze pulpa, lăsîndu- se în jos, spre genunchi, apoi ridică şi celălalt picior şi la contactul mîinii lui aspre cu pielea delicată, atît de apropiată de zona intimă, simţi o erecţie puternică. Rosamond avea picioarele mai lungi decît şi le-a imaginat el în fanteziile lui sexuale, iar în clipa următoare erecţia începu să pulseze intermitent, semn că atingerea corpului ei fin îi îmbătase simţurile peste măsură. Nu mai făcuse nici unei femei astfel de masaj şi abia acum realiză plăcerea şi erotismul unui masaj corporal. îşi promise că se va delecta pe îndelete cu această plăcere în viitor, cînd Rosamond se va fi restabilit complet.

Penisul erect nu-i dădea pace, iar sîngele îl inundase abundent. La fel stătea situaţia şi cînd intră Burke, care aduse nişte supă de pui cu smîntînă, pe care a aşezat-o încet pe o masă, fără să clipească măcar în direcţia Rosamondei. între timp Rod o acoperise, ca să nu o supună nici unui risc inevitabil.

- Nu vreau să-i dau să mănînce decît după ce îşi va reveni total, zise el.

- Supa este pentru domnia voastră, milord, dar presupun că v-aţi încălzit destul, zise el cu dublu înţeles.

Rod îi aruncă o privire ameninţătoare, însă Burke ştia foarte bine că stăpînul lui mai mult lătra, decît să muşte.

- Pînă acum nu aţi pierdut nici o femeie, milord. Cine este dînsa?

- Este Rosamond Marshal.

- Doamne, Dumnezeule, de ce nu spuneţi aşa? Aveţi grijă de ea să-şi revină, iar eu chem imediat o cameristă, să aibă grijă de ea.

- Nu vreau nici o cameristă; eu mă ocup de ea. Ieşi odată de aici, omule şi lasă-mă singur cu ea.

După ce Burke a ieşit, Rod a luat-o în braţe pe Rosamond. O mîngîia delicat pe obraz, după ce i-a desfăşurat şi turbanul de pe cap şi îi şoptea:

- Rosamond, trandafirul meu, deschide ochii!

După ce i-a spus aceste cuvinte de trei ori, ea deschise ochii în sfîrşit. îl recunoscu imediat, apoi păru copleşită de amintirile neplăcute de acum cîtcva ore.

- Eu...îmi este...frig...

Rodger continua să o susţină cu o mînă, iar cu cealaltă a turnat coniac în cupă şi i-a dat să bea puţin.

- încetişor, o preveni el.

Ea ridică mîna, iar de-abia atunci el văzu că tremura ca varga, îi frecă degetele de la o mînă, apoi pe cele de la mîna cealaltă. Rosamond bău cîteva guri, apoi se opri extenuată, după care îi oferi din nou să bea şi după ce mai sorbi o dată, întoarse capul.

Rodger o întinse pe pat, susţinîndu-i capul cu cîteva perne, după care o acoperi bine cu blana de rîs. Observă că deja căpătase culoare în obraji. Doar buzele mai păreau uşor vineţii.

- Te vei face bine, scumpa mea. Acum îţi este mai cald?

Rosamond îl privi pierdută, iar mîini, picioare şi trup, pe
toate le simţea îngheţate.

- Mi-e frig...

De Leyburn se decise imediat. Dădu la o parte plapuma şi blana şi se întinse pe pat, lipit de ea. Nu exista decît o cale să-i încălzească trupul. O strînse la piept şi începu să o frece pe spate, apoi pe picioare, mai sus, peste fese. Avea palmele plie de bătături şi ştia că ea le resimţea asprimea. Cînd Rosamond începu să scîncească uşor, de-abia atunci realiză că ea începea să reacţioneze.

Erecţia lui de marmură împungea insistent în abdomenul ei, iar Rod încerca să o ignore, sperînd că va dispărea, însă devenea din ce în ce mai greu de stăpînit. Cum penisul lui se tot freca de abdomenul ei, probabil că ea simţea un disconfort, fiindcă începu să geamă parcă de durere şi se ferea de el.

- Rosamond, nu te teme, ai încredere în mine. Dacă simţi tot ce-ţi fac, asta e foarte bine. Lasă-tc pe mîna mea, simte căldura mea, simte-o.

- Doare....şopti ea.

Rod realiză că nu gemea de teamă, ci de durerea produsă de falusul lui rigid, care apăsa ca o sabie pe pielea sensibilă. Rapid o întoarse cu spatele la el, adăpostindu-şi bărbăţia învîrtoşată între fesele ei perfecte. Apoi continuă să o mîngîie peste sîni, pe piept, apoi circular pe abdomen şi ceva mai jos...

Fără să o mai întrebe acum, Rod ştia că Rosamond începe să se încălzească. Deja o simţi uşor transpirată de la căldură şi coniac, iar amestecul acesta senzual de arome îl îmbăta pur şi simplu. Practic trupurile lor lipite unul de altul făceau transfer de căldură şi de senzaţii, iar momentul era unul cu adevărat divin.

Rosamond nu avea nici energia, nici dorinţa să protesteze la vreun gest de-al lui. Parcă pierduse orice fărîmă de voinţă şi acum îşi lăsa trupul pradă mîinilor acelora calde şi posesive. Stătea ghemuită în căuşul acela musculos şi reconfortant, într-o stare de perfectă euforie, alunecînd lin într-o mare caldă a senzaţiilor delicioase. Mîinile lui erau minunate; ar fi vrut să o mîngîie la nesfîrşit aşa. în cele din urmă îşi simţi pleoapele grele şi se abandonă somnului, în paradisul plăcut al corpului lui Rodger de Leyburn.

El o simţi că se relaxează şi chiar percepu momentul cînd adormise. Rămase şi 'el nemişcat, ca să nu-i tulbure odihna vindecătoare, dar se chinuia teribil. Cînd se lăsă întunericul, închise şi el ochii, cu toate că nu putea să doarmă. Trupul lui era acum torturat de dorinţa înfrînată şi de pasiunea pentru femeia care-i dormea în braţe.CAPITOLUL NOUĂ

Rod ştia că Rosamond s-a trezit, fiindcă brusc s-a dezlipit de el şi s-a întors pe spate. O tăcere apăsătoare coborî peste cei doi, în primul rînd fiindcă ea îşi aminti'cum au ajuns la această intimitate şocantă. Leyburn s-a întins pe pat, lîngă ea, ca să-i ofere căldură cu propriul trup, ba mai mult de atît, erau amîndoi goi-puşcă! Rosamond nu era furioasă, deşi se atentase la pudoarea ei; mai degrabă îi era recunoscătoare, fiindcă altfel s-ar fi îmbolnăvit foarte rău.

Deşi Rosamond nu era furioasă, ea se simţea stînjenită. Nu ştia cît timp au stat aşa, iar acum, la lumina lunii, îndrăzni să vorbească.

- Milord, mă aflu într-o situaţie extrem de inconfortabilă... împart patul cu un bărbat; chiar cred că am dormit cu tine! Toată lumea mă va crede o destrăbălată, totuşi jur că nu am fost nici măcar sărutată.

Rod se sprijini într-un cot şi se apropie de ea:

- Asta se va remedia imediat.

îi căută gura, iar Rosamond îi dărui buzele ei. Sărutul lui era înfometat, dar nu devastator, cel puţin nu la început. Cînd a simţit că gura ei îl primeşte, şi-a adîncit sărutarea. Rosamond a trăit cea mai plăcută şi caldă experienţă din viaţa ei. Dorinţa puse stăpînire pe el şi începu să-i treacă prin vene. O strînse lîngă el, strivindu-i sînii feciorelnici de musculatura puternică a pieptului său. Senzaţia provocatoare o făcu să-şi încolăcească braţele în jurul gîtului lui. Sărutul a

continuat, insistent, fierbinte, pînă ce i-a topit pe amîndoi, tulburîndu-le simţurile.

- Trandafirul meu, acum poţi să te consideri sărutată. Cum te simţi după marele chin?

- Chinul din rîu, sau chinul acestui sărut? întrebă ca.

- Sărutul meu a fost un chin? întrebă el mirat.

- A fost un cataclism de senzaţii, la fel ca şocul căderii în rîu.

- Mă îndoiesc, draga mea: cînd te-am scos din rîu erai inconştientă. Sărutul meu nu te-a făcut să leşini.

- Poate ar fi bine să mai încerci o dată, am senzaţia că voi leşina curînd. El răspunse invitaţiei ei, fără alte cuvinte. Ardea de dorinţă şi o săruta sălbatic, dînd frîu liber tentaţiei, dar imediat îşi aminti că Rosamond era încă virgină. Ştia că putea să o seducă în acest moment, dar dacă îi răpea fecioria, poate că ea ar regreta şi l- ar acuza că a profitat de ea, într-un moment de vulnerabilitate. Ceea ce ar fi fost absolut adevărat, recunoscu el.

Cu greu a reuşit Rod să-şi domolească pasiunea. Era la fel de tare excitat şi ştia că aşa va rămîne atîta timp cît stăteau întinşi pe pat, dezbrăcaţi. Era un chin divin, să o simtă lipită de el şi încă nu se săturase de această tortură. Foarte încet trase în jos plapuma de pe corpul ei, lăsînd-o dezgolită.

- Vreau să te privesc, îi spuse el, iar ea roşi cînd privirea lui o studie atent, din cap pînă-n picioare, la lumina arginitie a lunii.

îi admiră genele lungi, aurii, care-i aruncau umbre pe obrajii delicaţi. I se umflaseră şi buzele de la atîtea sărutări, aşa încît acum gura ei era şi mai seducătoare şi

senzuală. Avea părul lung răvăşit, fiindcă se uscase lent, de la căldura din cameră şi nu fusese periat. Gîtul ei zvelt era ca o coloană de alabastru, completată de umerii rotunzi şi faimoşi, dar şi de osul delicat al omoplatului. Sînii ei rotunzi şi perfecţi îl ademeneau pe Rod să-i atingă, să-i guste.

Cuprinse unul în palma sa şi admiră uimit globul sfircului roşiatic, pe care începu să-l dezmierde, să-l frece uşor, atingîndu-l insistent cu degetul mare, ca să-l întărească, pînă ce arăta ca o bijuterie. La fel de încet, începu să o mîngîie pe piept, oprindu-se pe locul inimii, după care se apucă să dezmierde şi celălalt sîn, pe care-l alintă la fel de îndelung şi atent. Cum nu mai putea rezista, se aplecă şi-i sărută, apoi îi linse, îi gustă ca pe nişte fructe coapte. Rosamond parcă-şi pierdea răsuflare de plăcere, iar sînii tresăltau neliniştiţi, sub gura lui înfometată.

Cînd mîna lui ajunse pe abdomenul ei, alunecînd în jos, spre locul intim, parţial acoperit de blana de rîs, Rosamond protestă, dar el se aşteptase la asta. Mîna i se opri în loc, pînă ce o convinse că nu-i va face nici un rău.

- Trandafirul meu, noi nu facem nimic rău acum. Vreau doar să-ţi arăt cîteva jocuri ale iubirii. Îţi promit că vei rămîne virgină - nu vei fi compromisă în nici un fel.

Ea se întreba dacă putea să aibă încredere în el. Viaţa ei era în mîinile lui şi exact forţa şi determinarea lui au salvat-o, însă putea să-şi rişte virtutea? Mai exact, putea să aibă încredere în ea însăşi? Era foarte plăcut să stea întinsă pe pat, lîngă el, mai plăcut decît orice făcuse pînă atunci. Poate că intensitatea plăcerii era dată şi de faptul că era una interzisă, sau ea era recunoscătoare pentru că a salvat-o şi dorea să-l recompenseze.

Poate era doar curioasă şi voia să afle ce era cu misterul acela dintre bărbat şi femeie, despre care auzise

atît de multe, dar pe care nu l-a cunoscut niciodată. Oricare ar fi fost motivul, rămase tăcută şi la fel de tăcută îşi dădea acordul pentru tot cc-i făcea el.

Rod dădu de-o parte complet blana de rîs şi admiră vrăjit frumuseţea feminină etalată în faţa lui.

- Rosamond, mă uit la tine cît eşti de frumoasă. Parcă ai fi un crin din Cîntecul lui Solomon. O sărută acum pe buric, apoi continuă să o admire extaziat. Ai nişte picioare foarte lungi, cum nu am mai văzut niciodată. Ard de dorinţă cînd mă uit la ele. Le simt parcă încolăcite în jurul meu, cînd facem dragoste...dacă vom face dragoste, dar nu la noapte, iubita mea, promit.

Cu privirea lui intensă aţintită asupra ei, Rosamond se simţea frumoasă. Nu era obişnuită ca bărbaţii să-i facă atîtea complimente, dar i se părea ceva firesc şi se simţea flatată. Faţa lui măslinie şi părul de culoarea abanosului o aţîţau şi pe ea, accelerîndu-i pulsul, iar muşchii conturaţi de pe piept, acoperiţi cu peri negri o tentau să-şi treacă degetele peste ei, să-i mîngîie, să-i maseze. Totuşi ştia că nu trebuie să-l excite mai mult de atît; deja era pe punctul să-şi piardă controlul.

Cînd Rod îşi trecu degetele prin cîrlionţii aurii din zona pubiană, Rosamond se înfioră de plăcere, se arcui spre spate şi ţipă:

-Nu!

El îşi retrase degetele imediat şi o luă de mînă, apoi foarte încet îi strecură un deget în interiorul propriei ei feminităţi.

- Savurează senzaţia, simte plăcerea, scumpa mea. După aceste cuvinte, îşi lipi degetul de al ei şi începu să preseze uşor locul acela extrem de sensibil, ca să-i permită să se obişnuiască mai întîi cu intimitatea. Ştia cît de plăcută trebuie să fie senzaţia pentru ea,

fiindcă se cutremura şi gemea uşor, iar el continua să atingă rapid şi insistent interiorul moale şi fierbinte.

încă un geamăt scurt îl făcu pe Rod să-şi dea seama că este prima dată cînd ea simte pe pielea ei ce înseamnă senzualitatea feminină. Curînd puse stăpînire pe gura ei şi stabili cu limba un ritm care se potrivea cu pulsaţiile produse de degetele lor îngemănate. O simţi extrem de umedă şi atunci şi-a dat scama că este şi ea excitată. Continuă cu mişcări concentrice împrejurul mugurelui sensibil şi astfel o făcu să simtă pasiunea. Degetele lui continuau mişcările lent, apoi mai apăsat, dar în acelaşi tempo constant; deşi ştia că femeile îşi doresc un tempo mai rapid, preferă să-l menţină aşa, ca să-i prelungească plăcerea şi să i-o intensifice, apoi să-i provoace un orgasm cît mai puternic.

Rosamond simţea deja un arc fierbinte pornind din centrul faminităţii ei, urcînd spre pîntec şi radiind în cei doi sîni, care au devenit foarte sensibili, Cîteva străfulgerări o parcurgeau continuu, iar scînteilc flăcării senzuale, aprinsă de el urcau, pînă ce au făcut- o să se încordeze, apoi să tresalte plăcut, iar în final avu chiar impresia că s-a desfăcut ca un evantai, într-un extaz delicios.

Rod opri imediat jocul de mişcări ritmate şi îi apăsă uşor pe clitorisul torturat plăcut, simţindu-i chiar pulsaţiile, apoi a aşteptat pînă ce s-au disipat şi ultimele spasme ale orgasmului. O cuprinse apoi în braţe şi o ţinu aşa, strîns, ca să o lase să-şi savureze experienţa unică şi îneîntarea momentului intim trăit. Şi el se vedea depăşit de tumultul reţinerii atît de îndelungate şi ştia că o doreşte pasional. Ar fi vrut să o posede pe loc şi să se împlînte în teaca ei strimtă şi fierbinte, unde să pătrundă adînc, nemilos, ca semn că a cucerit-o pe această femeie şi a făcut-o a lui pe veci.

Această nevoie nesatisfăcută a lui îl făcea să se cutremure convulsiv; dacă nu găsea şi el eliberare, ştia că o va viola. în consecinţă, îi trase degetele spre el şi, ţinîndu-le într-ale lui, îşi căută penisul oţelit şi îi înfăşură degetele în jurul lui, iar după cîteva manevre ascendent-descendente, ejaculă cu un strigăt disperat. Se acoperi cu un cearşaf, liniştindu-se fiindcă deocamdată nu-şi putea depune sămînţa în cupa ei. Va trebui să mai amîne această plăcere, pînă ce va deveni soţia lui după lege.

Rosamond îşi lipi faţa de umărul lui, într-un gest de timiditate tardivă, dar în acelaşi timp începea să simtă strania putere pe care i-o conferise această experienţă intimă trăită cu el.

- îmi pare rău, Rosamond, şopti el, frustrat după eliberare. Te rog, crede-mă că am făcut gestul acesta de dragul tău, dar şi pentru mine.

Cînd se trezi a doua zi dimineaţa, sir Rodger nu era prin preajmă. Cineva bătu la uşă, iar Rosamond văzu halatul lui de casă pus pe fotoliu, îl luă şi se înfăşură în el, apoi întredeschise uşa. Cîţiva servitori au adus pe un suport cu role o cadă superbă, cum ea nu mai văzuse pînă atunci, în formă de corabie vikingă, sculptată din lemn, vopsită într-o nuanţă de roşu puternic şi avînd în vîrful catargului un dragon.

Maşter Burke, castelanul, venea şi el în urma servitorilor, ducînd un coş mare, plin cu bureţi, uleiuri de baie şi săpunuri parfumate.

- Dacă mai aveţi nevoie de altceva, milady, vă rog să-mi spuneţi. La noi castelul este într-o ordine desâvîrşită şi avem destule cameriste pe care puteţi conta şi care să vă ajute cu orice doriţi. Doar că sir Rodger nu mi-a permis încă să vă ofer o cameristă.

- Sînteţi foarte amabil, maşter Burke. Mi-aş dori să fiţi castelanul meu. Cred că mă descurc şi fără

cameristă. Dacă vă gîndiţi la ce se cuvine, mă tem că este cam tîrziu pentru asta.

- Nici o problemă, milady, spuse bărbatul, apoi făcu o plecăciunc şi se retrase.

Rosamond ştia că putea să conteze pe maşter Burke pentru păstrarea secretelor ei, aşa cum probabil tot el le păstra pe cele ale lui Rodger de Leyburn.

Camera era scăldată de razele soarelui, care intrau generos prin ferestrele largi şi abia acum ea putea să admire decorul. Ştia că, după stilul ales, era dormitorul lui Rodger de Leyburn. Mobila era luxoasă şi dramatică. Probabil că şemineul era importat din Ţara Galilor, după pietrele cu care era decorat. Draperiile şi perdelele erau din catifea, iar covorul părea de fabricaţie persană. Pe pereţi erau agăţate cîteva tapiserii flamande, iar un perete întreg era ocupat de un şifonier uriaş, iar la ferestre erau două măsuţe din lemn de abanos, încrustate cu piele roşie, spaniolă. Pe una dintre mese se afla o statuetă din marmură neagră, înfăţişînd nişte zeităţi greceşti. Rosamond recunoscu în decorarea camerei stilul lui Rodger de Leyburn. Era unul scump şi sc vedea clar că apreciază obiectele de calitate, fiindcă erau foarte multe colccţionate în timp.

Rosamond se dezbrăcă şi făcu un pas în apa suficient de caldă, iar un miros delicat, floral îi ajunse la nări. Era o aromă de crizanteme, dar nu-i vedea sursa. îşi mirosi mîna, fiindcă nu ştia dacă mirosul vine dinspre cadă, sau i s-a impregnat pe piele de la halatul lui de Leyburn. Era o aromă excitantă, exotică şi chiar erotică, aşa că putea fi a halatului.

Cînd se deschise uşa dormitorului, Rodger intră nestingherit, iar ea îl certă, în acelaşi timp în care se lăsă pe spate, în cadă:

- Nu ai bătut!

- Nu sînt obişnuit să bat la uşa dormitorului meu, spuse el amuzat. Cum ştiu că nu ai cu ce să te îmbraci, am rezolvat problema, asta dacă nu aveai de gînd să te plimbi pe aici dezbrăcată, pentru mine?

Era clar pus pe glume, iar ea se bucură cînd văzu că a făcut un pas înapoi din mrejele intimităţii, pe care le ţcsuse cu o seară înainte.

- De Leyburn, eşti un diavol. De fapt, chiar uitasem că nu am nimic de îmbrăcat.

- Am cîţiva metri de catifea de culoarea ametistului şi cred că sînt de ajuns pentru o rochie şi o pelerină, dacă doreşti. Am o femeie care a început să coasă lenjeria de corp pentru tine.

Rosamond păru foarte încîntată de material.

- Oh, este catifea franţuzească? De unde o ai?

- Cred că din Franţa, zise el simplu.

- Camera aceasta este minunată: se vede că-ţi place luxul.

- Oricînd văd ceva frumos, îmi apare subit dorinţa să-mi însuşesc acel bun. Cînd îi dădu explicaţia, o privi cu subînţeles de sus în jos, iar ochii i s-au oprit la un moment dat. Rosamond îşi dădu seama că privirea lui se lipise dc sînii ei, care se vedeau ieşind din apă. Era mîndră de corpul ei, dar mai ales de acea parte, care i se dezvăluise vederii lui accidental. Era clar că sir Rodger se simte atras de ea fizic; la rîndul ei, Rosamond nu se putea minţi şi trebuia să-şi recunoască măcar sieşi că el exercita un fel dc magnetism asupra ei. Era cel mai complex bărbat pe care l-a cunoscut, deşi la început nu bănuise asta. Dacă ar putea să fie sigură că o doreşte pentru ccea ce este ea, dar nu pentru averea şi moştenirea ei, atunci ar avea încredere deplină în cl şi ar accepta bucuroasă cununia cu acest bărbat provocator.

Cineva bătu la uşă; era o cameristă care aducea micul dejun pe o tavă.

- Oh, voiam să-mi spăl părul, dar nu vreau să se răcească mîncarea...

Rod luă o măsuţă şi o aşeză alături de baia unde se scălda Rosamond. Puse tava la îndemîna ei şi-i zise:

- Te-aş ajuta eu să mănînci, dar aşa m-ai ademeni să intru cu tine în apă şi m-aş pune în pericol iar. îi făcu semn cu ochiul, ca să-i dea de înţeles că glumeşte. Croitoreasa mea îţi va aduce lenjeria de cum o termină şi îţi va luă măsurile pentru rochie. îţi doresc poftă bună acum; ai compot de piersici şi miere din livada mea.

Peste trei ore Rosamond ieşi din dormitorul lui Rodger de Leyburn înveşmîntată într-o rochie cu croială clasică, în care ştia că arată perfect. Se admirase minute în şir la oglinda de pe perete, iar cînd a deschis uşa şifonierului, examinîndu-i hainele, a înţeles de unde venea acea aromă masculină, exotică, de santal.

Mergînd pe holurile castelului Tewkesbry, dădu peste multe obiecte de artă. Statuete din marmură, probabil provenind din Italia, mese de scris şi canapele din piele de Cordoba, covoare din Egipt, aduse probabil în timpul cruciadelor.

îl găsi pe de Leyburn vorbind cu administratorul său, iar cînd maşter Burke se retrase discret, ca să-i lase singuri, ea îl aprecie şi mai mult.

- Cine te-ar vedea azi, nici nu ar crede că ieri era să te îneci, spuse Rod sărutîndu-i palmele.

- Am împrumutat acest lanţ din şifonierul tău.

- Păstrează-l, zise el. Aşa tunica pare mai elegantă.

- Dar este din aur!

- Nimic nu este suficient de scump pentru tine.
- Ce discurs înflorat, milord, zise ea. îmi placi mai mult cînd nu eşti prea volubil.
- Mă *placi,* Rosamond? zise el, căutîndu-i privirea.
- Da, zise ea. Acum avea mai multă încredere în el. Nu voiam să te plac, dar se pare că aşa este.
- Atunci sînt mulţumit. Pentru moment.
- Tewkesbury este la fel de plin de surprize ca tine, milord. Colecţionezi lucruri frumoase din întreaga lume.
- Este pasiunea mea. Lordul Edward numeşte asta compulsie. Adun multe: săbii din Scoţia şi Toledo, vase de lut din Grecia şi Fenicia, artă din Franţa, cristaluri din Veneţia. Oriunde ajung, fără excepţie, găsesc un lucru pe care mi-l doresc.
- Sînt sigură că la Pershore nu ai găsit nimic să-ţi placă, îl provocă ea.
- Din contră, doresc tot ce este la Pershore, pămîntul, castelul, castelana.
- Chiar că eşti un colecţionar înrăit, şopti ea rîzînd.
- Ţi-am spus cîndva că nu-ţi voi mai da drumul. Am vorbit serios, Rosamond.

Sir Rodger o făcea să se simtă cca mai importantă femeie din lume. Cînd erau împreună, toată atenţia lui era concentrată asupra ci, iar ea îi răspundea bucuroasă la complimente. Totuşi, era şi precaută, fiindcă ştia că el este un mare cuceritor, care putea să aibă, ba chiar avusese orice femeie şi-a dorit.

- Te simţi în stare să vizitezi Deerhurst azi? Este la vreo două mile distanţă.

Fără îndoială că vrei să mergi şi tu, se gîndi Rosamond.

- Da, mai e foarte puţin pînă la Crăciun, adică nici două săptămîni; cei de la Kenilworth se întreabă probabil cc s-a întîmplat
cu noi, că întîrziem atît.

- Eşti liberă să alegi ce doreşti şi să-ţi stabileşti regulile proprii. Aşa a făcut mereu Eleanor de Montfort; are aceleaşi aşteptări de la tine, Rosamond.

- Lady Eleanor este prinţesă şi contesă, comentă ea.

- în primul rînd Eleanor este femeie, la fel ca tine, chérie.

Rosamond rîse, fiindcă mereu cuvintele lui Rodger o
copleşeau cu încredere în sine.

- Trebuie să o văd pe Nimbus; ieri era foarte speriată. Slavă Domnului că acea capcană nu a rănit-o mai rău.

- Atunci plecăm într-o oră. L-am rugat pe maşter Burke să ne însoţească pînă la Deerhurst, dacă nu ai nimic împotrivă.

- Maşter Burke este posesiunea ta pe care o preţuiesc foarte
mult.

- Nu baia aceea în formă de corabie vikingă? întrebă el.

- Şi pe aceea, zise Rosamond zîmbitoare.

Pe măsură ce se apropiau de castelul Deerhurst şi silueta lui le îneînta privirea, Rosamond se gîndi că ar fi trebuit să nu stea prea departe de acest loc. Tot ansamblul arhitectonic o impresionă foarte mult şi i se strecură în inimă, unde avea să rămînă. Totuşi, simţea o mare tristeţe cînd se gîndea la fratele ei, Giles, smuls din

lumea celor vii în floarea tinereţii. Oare se va mai domoli durerea, cu trecerea timpului? Rosamond preţuia acum amintirile din copilăria lor fericită, iar asta îi mai alina suferinţa.

De Leyburn era cu ochii pe ea, probabil ghicindu-i starea de spirit şi gîndurile; nu o deranjă, ci păstră tăcerea, dovedind înţelepciunea maturităţii. Rosamond observă că în curtea castelului nu existau buruieni, cîinii erau ţinuţi în ţarcurile lor, iar imediat ce au ajuns, grăjdarii au venit să le ia caii, pentru a-i adăpa şi hrăni.

Maşter Gore, administratorul de la Deerhurst le ură bun venit, dînd dovadă de un deosebit respect, cînd a aflat identităţile lor.

Servitorii au fost trimişi să pregătească două camere, iar bucătăreasa a primit dispoziţie ca la masa de seară să fie servit ceva deosebit pentru doamna care este stăpînă la Deerhurst şi logodnicul ei. S-au aşezat în faţa focului, în holul mare şi li s-a servil cidru cald şi condimentat.

Sir Rodger răsfoia registrele contabile, în timp ce Rosamond explora numeroasele camere ale castelului. Rămase cam o oră în camera părinţilor ei, apoi a intrat în dormitorul lui Giles. Pe birou avea încă desene cu cîinele lui preferat, iar hîrtia era acum îngălbenită de vreme. Deschise şifonierul şi aici găsi hainele lui, pe care le mîngîie, ba chiar îşi lipi de obraz mîneca unui veston verde, pe care-l ştia foarte bine ca fiind preferat de fratele său. Merse spre noptieră şi aici la fel de evlavios trecu palma peste toate articolele de igienă personală. Găsi aici şi un pumnal, precum şi o cutie, în care fratele ei adunase panglici pe care tinerele şi le prind în păr. Zîmbi, amintindu-şi că el fusese adeseori în compania lordului Edward, iar aceşti tineri erau recunoscuţi pentru escapadele lor romantice şi viaţa destul de nesăbuită.

Cînd a coborît în holul mare, la cină, sir Leyburn o aştepta. El insistă ca la masa lor să ia loc şi maşter Burke. După ce au savurat bucatele, Rosamond s-a dus în bucătărie, ca să le mulţumească bucătăresei şi ajutoarelor ei. O femeie mai în vîrstă făcu o reverenţă şi zise:

- Am pregătit turtă dulce pentru dumneavoastră, milady. Era preferata lui sir Giles.

Rosamond nu putea să vorbească, fiindcă furia pusese stăpînire pe ca. Giles ar fi trebuit să stea cu ea la masă în această seară. *Afurisit destinl* se gîndi ea cu amărăciune. *De ce nu i s-a permis să mai trăiască?* Luă o bucată de turtă şi-i zise femeii zîmbind:

- O voi mînca pentru el.

în această seară Rosamond nu avea chef de compania nimănui; prefera fantomele de la Deerhurst. Le spuse celor doi noapte bună şi se retrase în camera ei. Râmase cu ochii fixaţi pe focul din şemineu, după care începu să plîngă cu sughiţuri, în memoria dragului ei frate dispărut. Se pregăti să-şi scoată rochia, rămase în furoul de mătase şi se gîndea îngrozită la coşmarul care avea să urmeze.

Se auzi o bătaie uşoară în uşă şi ea încremeni. Se aştepta ca un bărbat care a împărţit patul cu o femeie, mai ales unul cutezător ca de Leyburn, să presupună că va fi binevenit oricînd în locul acela.

- Rosamond, trage zăvorul de la uşă.

- Milord, te rog să mă laşi în pace.

- Ai plîns cumva?

- Da...nu...vreau să fiu singură.

- Ştiu că ai plîns. în nici un caz nu te voi lăsa să dormi singură la noapte. Deschide uşa!

Atît de tare răsuna vocea lui, încît Rosamond se temea că vor auzi toţi cei din castel. Trase zăvorul de la uşă şi o deschise larg.

- Nu vreau să mai dorm cu tine! spuse mînioasă, dar furia se domoli instantaneu, fiindcă el întinse spre ea un pui de căţel. Văzu cît de bucuros era şi ştia că se amuză pe seama ci.

- Nici *eu* nu vreau să mai dorm cu *tine,* chérie; chinul este insuportabil.

- Intră odată, diavol zgomotos.

- Ţi-am adus o căţeluşa. Giles avea un terrier galez; aceasta este puiul lui. Sînt apreciaţi pentru că scapă grajdurile de rozătoare, dar şi ca animale de companie sînt foarte devotaţi. Luă căţeluşa din braţele lui.

- Mulţumesc, sir Rodger, eşti foarte amabil.

- Nu vrei să-mi spui Rod?

El o privi cu jind, mai întîi concentrîndu-se asupra părului, care reflecta culoarea focului, apoi asupra gurii, pe care ar fi dorit să o devoreze.

- Mîine dimineaţă vom merge călare pînă la ferme. Noapte bună, boboc de trandafir. O cuprinse în braţe aşa, cum ţinea cîinele la piept, o sărută apăsat şi insistent, apoi dispăru.

Sărutarea lui a ameţit-o. Puse cîinele pe pat şi vorbi cu el.

- Ce nume să-ţi dăm? Ceva galez, cred.Ce zici de Chirk? Căţelul scoase un lătrat miorlăit, semn că era de acord şi aşa a fost botezat. Jucîndu-se cu puiul de căţel, Rosamond simţi că melancolia se mai estompează şi înţelese cît de inteligent era de Leyburn. Se bucura că venise la Deerhurst. Se urcă pe pat, iar căţelul sări şi el alături, apoi îşi căută un locşor lîngă ea şi se ghemui

liniştit. Strămoşii tăi au fost cîini-lup, îi zise Rosamond, iar instinctiv tu îţi sapi un loc în care te culci.

Rosamond rămase trează mult timp, parcă anticipînd visul cu calul care o călca în picioare. După ce adormi, în vis îi apăru vărul ei, Harry de Almaine. Conversaţia lor se tot repeta:

- *Sir Rodger de Leyburn îmi dă prea multă atenţie, iar eu vreau să-l fac să păstreze distanţa.*

- *Cred că ţi-ai pierdut minţile, Rosamond, spunea Harry. Toată lumea ţine la Rod; el îşi face prieteni mai rapid decît orice om pe care-l cunosc. Are calităţi care-i atrag pe oameni de partea lui. Ar trebui să te consideri norocoasă pentru că primeşti atîta atenţie.*

Dintr-o dată se trezi singură cu de Leyburn. Purta o cască în formă de craniu, era înveşmîntat într-o blană de lup şi o ducea spre corabia lui de vikingi. Ca prin farmec acea corabie se transformă într-un pat, iar ea se considera norocoasă pentru atenţia primită.

- *Voiam să vii, şopti ea. Cînd îl privi concentrată, citi dorinţa în ochii lui. Mă vei viola?*

- *Dacă numai aşa te pot avea.*

O dezbrăcă de furou şi o copleşi cu buzele lui fierbinţi şi umede, lingînd-o peste tot, apoi foarte lent, dar calcidat, gura lui începu să facă dragoste cu ea.

CAPITOLUL ZECE

Cînd Rosamond şi Rodger au pornit călare spre ferme, odată ajunşi acolo, nimeni nu părea speriat de prezenţa lor. Copiii erau puţin cam sfioşi, dar alergau veseli în spatele lor. Nici plîngeri nu existau din partea fermierilor. Burke i-a întrebat pe fiecare despre relaţia cu administratorul Gore. Fermele şi toate clădirile erau într-o stare foarte bună, iar cînd Rosamond a comparat ce era aici cu ceea ce găsise la Pershore, şi-a dat seama că lucrurile stăteau foarte bine în partea aceasta.

Cînd au revenit la castel, se făcuse întuneric. în marele hol unde se lua masa mirosea a friptură proaspătă. Rod îi oferi o cupă cu cidru.

- Rosamond, vrei să luăm cina doar noi doi? Aş dori să discutăm despre cîtcva lucruri.

- Este nevoie să organizăm o judecată şi aici? întrebă ea interesată.

- Nu, nu văd de ce ar fi nevoie. Nu am auzit pe nimeni să se plîngă.

- Oh, foarte bine atunci. îmi făceam griji. Atunci despre ce este vorba?

- Nu e nimic grav. Vom putea vorbi cînd vom fi între patru ochi.

Rosamond dădu din cap, fiindcă vorbele lui nu erau deloc iară echivoc şi urcă în cameră ca să se spele pe mîini şi pe faţă. Nu avea altă rochie cu care să se schimbe, dar măcar putea să se pieptene puţin. Cînd sosi de Leyburn, în spatele lui veneau servitori cu tăvi pline de bucate pentru cină.

- Lăsaţi-le aici, fiindcă ne vom servi singuri, mulţumesc, zise Rod, ca să-i zorească.

Rosamond îi zîmbi călduros. Nu numai că începuse să-i placă şi ei să petreacă timpul cu el, dar începuse să aibă încredere în el. Deja îi anticipa atingerea. Ştia că o va simţi curînd, iar inima îi tresălta. Purtau haine de aceeaşi culoare, dar de nuanţe diferite, iar ea îşi aminti de personajele dintr-o piesă vizionată, doi iubiţi, care erau costumaţi la fel.

Rodger ridică lent capacele de pe tăvile cu bucate şi ea se uită cu atenţie la mîinile lui puternice. De Leyburn anticipase gîndurile ei, fiindcă nu-i scăpa nimic neobservat, dar prelungi aşteptarea. Puse mîncarea pe o măsuţă joasă, în faţa focului şi o invită pe scaun. înainte să se aşeze, făcu în aşa fel încît să-i atingă uşor umerii.

Tensiunea sexuală creştea, iar ei au mîncat în tăcere, în timp ce el a turnat vin în cupe şi a toastat.

- Cred că putem să bem pentru Deerhurst, sau pentru viitorul
său.

- Viitorul său? zise ea mirată.

- Castelul Deerhurst şi domeniile din jurul său sînt conduse perfect, dar ele nu prosperă atît cît ar merita. Aş dori să-i văd pe copiii fermierilor rîzînd, iar pe pajişti mi-ar plăcea să văd tunne de oi şi vaci, iar în castel aş dori să înflorească luxul. Rosamond, putem să facem Deerhurst să *înflorească!*

- *Noi* întrebă ea, uşor încurcată.

- Castelul meu Tewkesbury este atît de aproape, iar noi am putea să le unim, pentru ca să beneficieze de o conducere mai bună. Dacă Burke ar fi numit castelan-administrator peste amîndouă, Deerhurst ar rivaliza curînd cu Tewkesbury. Ar fi o contopire grozavă...la fel ca a noastră.

Rosamond pricepuse deja sensul cuvintelor lui. Gîndurile ei erau asemeni unor păsări rare, care aşteptau să-şi ia zborul din colivie. Sorbi puţin vin, ca să cîştige timp. Era clar că el nu face un secret din dorinţa de a conduce ambele proprietăţi, la fel cum aproape a convins-o că o doreşte din inimă. în mod pervers, ea se decise să-l testeze:

- Nu am nici o obiecţie la adresa domnului Burke, iar el poate deveni castelanul meu, dar tu şi cu mine, milord, nu putem să fim doar amanţi în secret, fără să fim soţ şi soţie? Dacă Rodger o dorea cu adevărat, i-ar fi fost imposibil să reziste acum acestei oferte. Dacă dorea doar averea ei, va refuza un asemenea aranjament.

El o privea cu înflăcărare; era prea înţelept ca să o întrebe de cc nu doreşte să se mărite cu el. Sugestia ei îndrăzneaţă îi demonstra cît de mult îl doreşte Rosamond. Ştia bine că pentru a şi-o face soţie, avea nevoie mai degrabă de o metodă de convingere mult mai senzuală.

- Putem să devenim amanţi, frumoasa mea. Se ridică de la masă şi-i oferi mîna.

Rosamond trase aer în piept, puse pe masă cupa şi instantaneu regretă impulsul prin care făcuse acea sugestie. Ezită, dar puse mîna pe palma lui şi el o trase într-o îmbrăţişare arzătoare.

- Deschide gura şi lasă-mă înăuntru, scumpa mea, vreau să te bucuri de mine cînd te pătrund. Reuşi să o convingă curînd, iar dorinţa lui i-a egalat pasiunea cu care îi găzduia limba. Sărutul lui producea spirale senzuale, care se împrăştiau în tot corpul şi reverberau în intimitatea ei de femeie. Nu mai putea să nege că îl doreşte pe Rodger de Leyburn. Atacul lui senzual, masculin a lăsat- o să tînjească după el.

Rod îşi dezlipi buzele de gura ei şi marcă uşor cu vîrful limbii curba delicată a gîtului ei. Cînd o auzi pe Rosamond cum geme de dorinţă, a ştiut că este a lui, aşa cum a vrut el. îşi duse mai departe avansurile, lingîndu-i lobul urechii, în timp ce şoptea:

- Şi dacă va apărea un copil, iubirea mea?

Rosamond se dezlipi dc cl uimită. Doamne, nu s-a gîndit niciodată la un copil. Copiii sînt fiinţe atît de vulnerabile. Ea ştia că de multe ori ei pot muri în primii ani. Nu putea să rişte, să nască un copil, să-l iubească, să-l piardă! Oare accsta să fíe motivul pentru care ea a tot amînat căsătoria? Se temea de maternitate? Pînă atunci nu s-a ştiut o laşă, dar acum aşa era. Moartea o îngrozea atît de mult, încît se temea să trăiască şi să iubească?

Rodger îi luă pe rînd mîinile şi i le sărută îndelung, îngenunchie în faţa ci şi o întrebă foarte firesc:

- Rosamond, iubirea mea, vrei să te măriţi cu mine imediat ce vom ajunge la Kenilworth?

Cererea a surprins-o cu garda jos. Pînă atunci Roger nu a cerut-o! A considerat că i sc cuvine să o primească, pur şi simplu ca pe un premiu. Cuvintele lui drăgăstoase i-au înmuiat inima. îi simţea puterea prin mîinile care le strîngeau pe ale ei.

- Da, accept! se trezi vorbind precipitat, uimită şi ea de uşurinţa cu care a alungat orice îndoială şi grijă.

Fără să mai stea pe gînduri, el o trase lîngă el, în faţa şemineului încins. Nu-şi putea ascunde extazul. Luase castelul cu asalt, iar acesta i s-a predat. Acum se putea bucura de victorie în sfîrşit? Nu complet, cugetă el profund. Rosamond Marshal ar fi putut să se răzgîndească exact înainte să-şi jure credinţă. Rod hotărî

că-i va oferi o dovadă de dragoste care o va face să tînjească după el.

O sărută atît de înfocat şi posesiv, iar limba lui îşi făcea de cap cu voinţa ei, pînă ce rămase inertă în braţele lui, pierdută în marea senzuală. Cu multă grijă mîna lui se strecură pe sub furoul ei şi ajunse pe pielea fină dintre pulpe. Aici degete pricepute s-au strecurat prin jartieră, pînă ce au ajuns exact la locul unde pulsa bijuteria pe care el şi-o dorea atît de furtunos.

Ea gemu, pe cînd degetele delicate desenau cercuri învăluitoare în jurul bobocului foarte sensibil. Se juca pervers cu ea, o tachina cu atingeri ritmice, mai lente, apoi mai rapide, pînă ce o simţi excitată şi foarte umedă, moment în care îşi retrase mîna. Geamătul ei de protest era o melodie plăcută pentru urechile lui, dar rezistă şi îl anunţă că acum putea să o dezbrace de tot. îi scoase încet rochia şi o admiră aşa, întinsă pe blana de rîs, în toată splendoarea ei de virgină.

Imaginea trupului perfect era o desfătare pentru ochii lui, iar ciorapii negri contrastau cu pielea de alabastru, adăugînd tabloului erotism şi sensibilitate. O auzea cum gîfîie în aşteptare.

- Vreau să mă uit la tine şi să memorez chipul tău, pentru ca mai tîrziu, cînd vom fi separaţi, să conjur acest tablou. îi depărtă genunchii şi ochii i se opriră pe mugurele rozaliu dintre picioarele ei, excitat acum. îşi coborî capul spre el şi sărută prelung firele blonde care înconjurau odorul mult-visat.

- Nu! strigă ea, dar nu ca să i se opună; era şocată că un bărbat ar face un asemenea gest intim unei femei, iar el se bucură de inocenţa ei.

- Da, Rosamond, murmură el, suflînd aer fierbinte între pliurile sensibile, fapt care o excită şi mai tare. Vreau să te gust.

Rosamondei i se păru că visează; sigur aşa ceva nu se putea întîmpla cu adevărat. în clipa cînd gura lui o atinse, ea se înfioră de plăcere şi înţelese că era real. îşi depărtâ şi mai mult picioarele şi se cambră, oferindu-sc buzelor lui. Cînd îi simţi şi limba formînd cercuri, gustînd, dar şi înfraptîndu-se din fructul ei intim, începu să strige extaziată. Limba lui îi trimitea flăcări mocnite prin tot corpul.

Era prima dată cînd realiza că-i putea dărui trupul fără să-şi dea şi inima. Simţea pasiune, fără iubire. Se putea pierde în acele senzaţii profund e, pe care el i le provoca, în timp ce tot el o învăţa secretele senzuale care le vor aduce plăcere amîndurora. Vor fi uniţi prin căsătorie, cu numele, cu domeniile şi castelele, precum şi trupeşte, dar Rosamund va putea să-şi păstreze interiorul sufletului separat.

Rod era foarte atent să nu-i afecteze virginitatea cînd îşi împlîntă limba înăuntrul ei. Trebuia să rămînă virgină; acest lucra va rămîne aşa pînă la consumarea căsătoriei. Obiceiul străbun spunea că, dacă nu se găsea sînge pe cearşaf după noaptea nunţii, mireasa va fi acoperită de ruşine. El voia ca ea să se simtă mîndră, atît de căsătoria încheiată, cît şi de soţul ales.

Deja o simţea pulsînd orgasmic şi o auzi cum ţipă scurt, semn că şi-a dat frîu liber plăcerii împlinite. Ca fulgerul, se ridică sprijinindu-se pe coate şi o sărută, strîngînd-o în braţe.

- îmi simt gustul intim pe buzele tale, şopti ea mirată.

Cuvintele ei îi reaprindeau focul. Voia să o penetreze, să ocopleşească sub greutatea lui; tînjea după ea, imaginîndu-şi cum şi-ar încolăci picioarele pe corpul lui, în timp ce el se pierdea în adîncurile ei. Cum erecţia lui devenise acum şi mai intensă, resimţea sîngele pulsînd

continuu. Uitînd parcă de sine, Rod o ridică în braţe şi o duse pc pat. Chiar cînd ea începuse să-l dezbrace de vestă, se auzi cineva bătînd la uşa dormitorului.

- La naiba!

Cine putea să-l deranjeze tocmai acum? Merse spre uşă tiptil şi ascultă. Puse mîna pc pumnal, fiindcă auzi pe cineva zgîriind lemnul. Deschise uşa-puţin, Chirk se strecură înăuntru, ca o săgeată, iar Burke rămase în faţa uşii.

- Sir Rodger, Griffin a sosit cu un mesaj. De îndată ce ajungeţi în camera dumneavoastră, îl voi trimite sus.

De Leyburn dădu din cap şi închise uşa. Chirk dădea din coadă, bucuroasă că poate sări pe pat. Rod îi luă mîna Rosamondei.

- Valetul meu are noutăţi. Poţi să te pregăteşti, ca mîine să ne întoarcem la Kenilworth?

Rosamond rîse nervos, fiindcă ştia că la întoarcere va trebui să se mărite.

- Cum nu am bagaje de făcut, aş spune că sînt gata, mi lord.

Pe drumul înapoi spre Kenilworth, Rosamond, Rodger şi
Griffin au oprit puţin la Pershore, iar peste o altă zi, însoţiţi de Nan şi Ned, au ajuns la destinaţie. Rodger de Leybum a primit două mesaje prin care i se cerea să revină la Kenilworth; unul de la lordul Edward, altul de la Simon de Montfort.

La întoarcerea lui Rod, prinţul Edward păru foarte nerăbdător să-i încredinţeze un secret.

- Rod, am auzit zvonuri că tatăl meu nu are nici o intenţie să se întoarcă pentru sesiunea Parlamentului.

Rod ştia că, dacă regele Henry revenea şi repudia Prevederile de la Oxford, asta putea duce la război civil. Aşa că regele intenţiona să stea departe de Anglia şi să reducă numărul Prevederilor.

- Simon de Montfort este foarte preocupat să se desfăşoare sesiunea Parlamentului. Dacă regele dă înapoi, după ce va semna documentul cu prevederile, s-ar putea să ne trezim cu un război, îl preveni Rod.

- Contele Simon va prezida sesiunea Parlamentului. Dacă tata nu se întoarce, el va organiza sesiunea parlamentară şi mă va avea pe mine ca reprezentant regal.

Rod ştia că Simon de Montfort ar.face asta fără ezitare.

Edward se apropie de amicul său şi-l studie cu atenţie cîteva secunde. Apoi îi spuse pe un ton scăzut:

- Am senzaţia că Simon vrea să mă aşeze pe mine pe tron, în locul tatălui meu, făcîndu-mă rege al Angliei.

Rodger de Leyburn se simţi scîrbit, dar numai la interior. Pe chipul lui nu se putea citi nici o reacţie la şocul produs de cuvintele lordului Edward. *Doamne, sfinte, credeam că sînt rezistent la şocuri. Credeam că sînt cel mai cinic nenorocit în viaţă, dar m-am înşelat! îl cunosc foarte bine pe Edward şi ştiu cît este de ambiţios, atunci de ce sînt aşa şocat?* Rod trase aer în piept. Cu ani în urmă îi jurase credinţă lui Edward, era extrem de loial, însă acum îl avertiză:

- Edward, să nu mai spui asta niciodată cu glas tare. Pereţii au urechi. Intenţionat schimbă subiectul. Şi eu am noutăţi. Rosamond Marshal a acceptat să se mărite cu mine.

- Bravo, omule! Să dea Domnul să ne atingem scopurile amîndoi.

Simon de Montfort îl luă pe Rodger de Leyburn în apartamentul lui din turnul Cezar. Cum îi revenise cinismul, acum Rod era pregătit să asculte orice propunere, fără să fie şocat.

- Am informaţii care mă fac să cred că regele nu se va întoarce pentru sesiunea Parlamentului.

Rod nu dezvălui că aflase asta deja.

- Regele nu-şi poate înfrînge mîndria; asta îl înnebuneşte.

- Mîndria este motivul pentru care Henry va cădea. Anticipînd tărăgănările invocate de el ca scuză, le-am scris şerifului, precum şi nobililor, pe care i-am convocat la sesiunea parlamentară din februarie. I-am asigura că lordul Edward va sta alături de mine. Pot să contez pe prezenţa lui Edward? îl întrebă el pc Rod, fixîndu-l cu privirea.

- Conte Simon, Edward va fi acolo.

-Vreau ca prinţul să semneze pe Prevederile de la Oxford şi să vorbească Parlamentului pentru cauza baronilor. Poţi să-l convingi?

Rod îl privi pe Montfort la fel de intens, gîndindu-se dacă Simon îşi fixase ca obiectiv urcarea pe tron a prinţului Edward Plantagenct. Sau, ambiţia lui era atît de mare, încît voia să preia tronul el însuşi? Rod era prea înţelept, ca să exprime aceste nelinişti. Jocul era complicat, iar jucătorii: Edward şi Simon, cu minţile lor viclene şi ambiţiile feroce, se potriveau de minune pentru aceste calcule.

- împreună, milord conte, cred că-l putem convinge.

- Splendid! Sir Rodger, aş putea să fac ceva în schimb pentru domnia ta?

- Rosamond Marshal se va cununa cu mine. Am abuza prea mult de bunăvoinţa dumneavoastră, dacă

v-am ruga să desfăşurăm ceremonia nupţială la castelul Kenilworth?

- Dar nu e nici un abuz. Eleanor mi-ar tăia testiculele dacă aş permite ca Rosamond să se mărite altundeva decît la Kenilworth! Chiar eu voi aduce mireasa la altar. Este de sînge regesc şi această datorie trebuie să revină unui nobil, dar presupun că Edward va fi cavalerul tău de onoare. Felicitări! îi zise Simon, facîndu-i semn cu ochiul. Pershore şi Deerhurst merită de două ori valoarea soţiei.

- Oh, draga mea, sînt încîntată că tu şi sir Rodger vă căsătoriţi! exclamă Eleanor de Montfort. Ce te-a Scut să te răzgîndeşti, Rosamond?

- Am descoperit cît de mult mă poate ajuta un bărbat în conducerea domeniilor mele, zise Rosamond roşind. De fapt am început să-l apreciez pe sir Rodger ca fiind extrem de atrăgător, în ciuda faptului că nu am încredere într-un diavol chipeş ca el.

Eleanor o strînse în braţe pe Rosamond, bucuroasă că şi-a schimbat atitudinea.

- Pur şi simplu radiezi! Ţine minte ce-ţi spun, Rosamond, căsătoria îţi va prii. Nu trebuie să pierdem timpul; ceremonia poate să aibă loc înainte de Crăciun, adică pe douăzeci şi trei; mai avem doar o săptămînă să ne pregătim. După sărbătoarea de Yulc, trebuie să plecăm la Londra. Mergem la Durham House şi sper că sir Rodger te va duce la Windsor sau la Wcstminster.

- Mulţumesc, lady Eleanor, pentru generozitatea cu care aţi acceptat să facem nunta la Kenilworth.

- Aici este casa ta şi vreau să ţii minte că aici poţi să te întorci orieînd. Te iubim foarte mult, Rosamond.

- Şi eu vă iubesc...aţi fost mai mult decît o mamă pentru mine, lady Eleanor.

- Întrucît aţi fost doar tu cu Rod în ultima vreme, presupun că şi-a asumat rolul de profesor şi te-a iniţiat în misterele transformării tale în femeie?

- Da...nu, zise Rosamond roşind. Sînt încă virgină. în noaptea nunţii...cînd mirele străpunge himenuL.am auzit că e foarte dureros şi curge sînge...

- Oh, scumpa mea, sînt singura femeie pe care nu ar trebui să o întrebi despre asta. Experienţa mea a fost devastatoare... Eleanor se opri în mijlocul frazei, cînd o văzu pe Rosamond cu ochii mari şi speriaţi. Vino să-ţi spun. Vei fi liniştită să afli că noaptea nunţii tale nu va fi ca a mea.

Rosamond se aşeză pe canapeaua de două locuri, alături de Eleanor de Montfort, extrem de curioasă să afle despre prima căsătorie a acesteia.

- Tatăl meu, regele John, a murit cînd eu aveam un an, aşa că nu l-am cunoscut. Omul ccl mai important din viaţa mea de copil a fost William Marshal, unchiul tău. Nu-l iubeam, ci îl divinizam. Era după placul inimii mele, iar la nouă ani am fost căsătorită cu el. Bietul William! Era un soldat desăvîrşit, şeriful Angliei şi un bărbat matur, de treizeci de ani. Nu m-a luat să locuiesc cu el decît cînd am împlinit cincisprezece ani. Acei şase ani au fost cei mai lungi din viaţa mea. Locuiam la Windsor şi îmi dădeam silinţa să învăţ cum să devin soţia perfectă. Dar, deşi trăiam sub acelaşi acoperiş, onoarea lui William nu i-a permis să mă facă femeie decît cînd s-a gîndit că sînt destul de coaptă ca să aduc pe lume un copil.

Eleanor oftă, apoi continuă să depene amintiri.

- Cîn am împlinit şaisprezece ani, sora lui William, Isabella s-a căsătorit cu fratele meu, Richard de

Cornwall. în sfîrşit William a decis că noaptea nunţii lor va fi şi pentru noi prima noapte. Eram nerăbdătoare, iar în tinereţe eram înnebunită după el. îl iubeam din inimă şi tăcusem o obsesie pentru el, din păcate. Nunta a avut loc la Westminster. Eu şi William am primit două camere în turn, una deasupra celeilalte. În noaptea cînd am mers în dormitorul lui pentru prima dată, eram foarte nerăbdătoare. Am coborît la el, iar el m-a dus în braţe pînă la pat. Avea trupul unui soldat, mîinile puternice de soldat-musculoase, aspre. îmi amintesc bine şi acum fiecare detaliu. în timp ce povestea, Eleanorei i s-au umezit ochii. Acum eram în pat, amîndoi, în sfîrşit. Era un moment intim, delicios, secret...era ca în paradis. Wi.lliam a fost atît de blînd cu mine. Cînd şi-a contopit trupul cu al meu, am simţit durere, dar şi împlinire, dar am radiat de fericire. Explozia pe care mi-a provocat- o a fost ca un foc de artificii, atît de caldă şi extaziantă. Am ţipat, a strigat şi el la un moment dat şi l-am simţit greu, foarte greu deasupra mea. Mă durea apăsarea lui. Nu l-am putut trezi şi am crezut că era extenuat după deflorarea mea, dar atît de naivă eram, încît nu mi-am dat seama ce se întîmplase. Nu era leşinat, William...era mort. Fusese otrăvit de un inamic. Nu ştiu cît am stat aşa, pînă ce am început să ţip îngrozită. Rickard de Burgh a venit să ridice trupul lui William de pe mine. Sir Rickard era cavalerul perfect. Nu ştiu ce aş fi făcut fără el.

- Lady Eleanor, nu am ştiut, zise Rosamond, mîngîind-o uşor pe mînă.

Eleanor se şterse la ochi şi rîse.

- Aşa că vezi, dacă eu am putut să fac faţă acestei întîmplări în noaptea nunţii, tu vei face faţă unui iubit înfocat ca Rodger de Leyburn.

- Nu am vrut să mă mărit cu sir Rodger, fiindcă mă imaginam îndrăgostită de Rickard de Burgh, mărturisi Rosamond.

- Sir Rickard este un cavaler extrem de merituos şi foarte atrăgător, dar mult prea în vîrstă pentru tine, draga mea. Te-ai îndrăgostit de el fiindcă a fost ca un tată pentru tine, la fel cum a fost pentru mine William Marshal. Am înţeles asta de-abia cînd m- am îndrăgostit nebuneşte de Simon de Montfort. La fel va fi cu tine şi Rod.

Nu, îşi zise Rosamond, *mă voi mărita cu sir Rodger, dar numi voi permite să-l iubesc. Ceea ce tocmai mi-ai spus acum dovedeşte că, dacă iubeşti enorm pe cineva, îl vei pierde. Voi încerca să nu mai iubesc pe nimeni, niciodată.*

Rosamond îi spuse şi lui Dcmi că se va căsători cu sir Rodger, iar aceasta păru foarte încîntată. Voia să afle ce a facut-o să se răzgîndească, iar Rosamond i-a povestit cum a căzut în apa îngheţată, apoi Leyburn a salvat-o şi a îngrijit-o, evident, fără să-i dezvăluie detaliile intime care au urmat salvării. Nu credea că Demoiselle de Montfort e destul de matură ca să afle despre sexualitate.

Chirk, pe partea lui le amuza pe fete, iar acum împărţea cu ele dormitorul. Era spălat, toalctat, tuns şi periat zilnic, se plimba şi se juca prin curtea castelului, alergînd prin toate camerele, fără oprelişti.

Rosamond avea multă treabă. între timp croitoresele contesei Eleanor îi pregăteau rochia de mireasă. Nan o ajută să îmbrace rochia de catifea verde. în această seară ea şi sir Rodger vor lua masa pe estradă, alături de lordul Edward, lady Eleanor şi contele Simon, unde se va da de veste că foarte curînd va avea loc cununia lor.

- Rickard de Burgh s-a întors din Irlanda; l-ai văzut? o întrebă Demi, în timp ce fata în casă îi împletea periuţe prin buclele brunete.

- Rickard de Burgh...şi-a adus şi mireasa cu el? întrebă Rosamond, emoţionată doar fiindcă i-a rostit numele.

- Sir Rickard nu e însurat, Rosamond.

- Dar...dar am crezut că s-a întors în Irlanda, ca să se însoare...

- Nu, nu, ai înţeles greşit. Era vorba de fratele lui geamăn, Michael. *Mick de Burgh* s-a însurat.

Rosamond s-a aşezat pe marginea patului, şocată, dar pe măsură ce secundele treceau, se înfurie. Rodger de Leyburn o păcălise. A făcut-o intenţionat; fără îndoială a facut-o să creadă că sir Rickard de Burgh şi-a ales mireasa, doar pentru ca ea să nu mai tînjească

după el, în schimb să fie receptivă la avansurile lui. Cînd furia atinse cota maximă, Rosamond trecu la acţiune

.CAPITOLUL UNSPREZECE

- Ticălosule! strigă Rosamond, aflată în pragul uşii lui Rodger de Leyburn, cazat în turnul Warwick. Cu mîinile în şolduri şi bărbia ridicată sfidător, ea mai adăugă cîteva apelative: eşti un nemernic manipulator! Intenţionat m-ai făcut să cred că sir Rickard de Burgh s-a întors în Irlanda ca să se însoare. Ei, domnule, se află la Kenilworth, bine mersi, dar fără nici o soţie!

- Rosamond, nu apreciez limbajul agresiv şi obrăznicia la o doamnă, mai ales la o soţie. O privea cu severitate, iar cuvintele lui erau aspre, însă ea nu părea că ia seama la avertisment.

- Să putrezeşti în iad! zise Rosamond, apoi se întoarse pe călcîie şi ofensată ca o regină furioasă, trase cu piciorul trena rochiei, apoi dădu să plece.

El o apucă strîns de braţ şi o întoarse cu faţa spre el.

- Niciodată să nu-mi mai întorci spatele, doamnă. Dacă vrei să te lupţi cu mine pe viaţă şi pe moarte, fii femeie curajoasă şi înfruntă-mă. Ce importanţă arc pentru tine că sir Richard de Burgh este însurat sau nu?

Rosamond roşi. Era clar: încerca să o facă să recunoască.

- la-ţi mîinile de pe mine, domnule. Asemenea gesturi posesive sînt nepotrivite din partea dumitale, fiindcă nu vei avea niciodată nici o părticică din mine.

în loc să ia mîna de pe ea, Rod o apucă şi cu cealaltă, strîngînd-o de umeri.

- Voi avea, Rosamond, voi avea! jură el.

De Leyburn era mult mai puternic decît ea, iar singurul mod în care Rosamond putea să-l jignească, era prin cuvinte. îi rîse în latä:

- Niciodată nu vei avea inima mea; am pierdut-o acum mult limp, în favoarea lui sir Rickard, cum bine ştii, altminteri nu ai fi considerat necesar să minţi despre el!

Rod o privi cu ochii strînşi, cu greu ascunzîndu-şi gelozia.

- Poate să păstreze el inima ta. Eu mă voi mulţumi cu trupul...şi cu castelele tale.

- Eşti diavolul în persoană, de Leyburn! Şi eşti nebun, dacă îţi imaginezi că acum m-aş mărita cu tine; nunta se anulează!

- Nu te amăgi singură, Rosamond, vei fi soţia mea!

în sala hărţilor din castelul Kenilworth Simon de Montfort derula pergamentul care conţinea Prevederile de la Oxford pe masa neagră, de stejar, ca să le poată citi prinţul. Lordul Edward înmuie peniţa în călimară şi cu numeroase înflorituri, semnă *Edward Plantagenet.*

Rodger de Leyburn se uita cînd la Edward, cînd la contele Simon. Care dintre cei doi va fi învingătorul? Fiecare se va folosi de celălalt, pentru a-şi atinge scopul. în orice confruntare între doi bărbaţi, unul domină, iar celălalt acceptă; unul conduce, iar celălalt îl urmează. Pe termen scurt contclc Simon va fi conducătorul, însă de Leyburn îl cunoştea cel mai bine pe Edward Plantagenet şi nu avea nici o îndoială cine va fi învingătorul în final. Pentru moment însă, inimosul cal de război şi armăsarul cel tînăr trăgînd în acelaşi ham vor face o echipă formidabilă. Rod ştia că nici unul din ei nu acţiona doar pentru gloria personală, ci pentru un guvern mai bun şi o Anglie mai bună. Amîndoi bărbaţii credeau că scopul justifică mijloacele, iar pînă la un punct, şi el credea asta.

- Dacă este în concordanţă cu planurile tale, aş dori să plec la Londra imediat după Crăciun, zise Simon.

- Am fi sărbătorit Crăciunul la Windsor, dacă nunta lui sir Rodger nu ar fi fost atît de. apropiată. Vom sărbători acolo Anul Nou atunci. îi voi aduna pe toţi gasconii mei în Turnul Londrei.

- Este o strategie bună să-ţi ţii ostaşii aproape, zise contele. La Londra oricînd situaţia se poate agrava.

Rod nu spuse nimic despre refuzul Rosamondei de a se mărita cu el. Mai avea două zile în care să o facă să se răzgîndească. Pe cînd el şi Edward plecau din camera contelui, prinţul zise:

- Sînt foarte convins că Montford intenţionează să mă facă rege. Aş dori să-l recompensez într-un fel. Nu doar să-i fac un cadou costisitor de Crăciun, ci mai degrabă să-l onorez cumva. Ai vreo sugestie?

Rod avea mereu mintea brici.

- Ce-ar fi să-l faci cavaler pe unul dintre fiii săi? Asta l-ar onora mai presus de orice.

- Doamne, cum ştii tu mereu răspunsul la orice. Pe care dintre fii? Simon îi poartă numele, dar mai bine ar fi Henry moştenitorul lui. îl voi unge cavaler cînd vom sărbători nunta voastră!

Rod ştia bine că era posibil să nu aibă loc accastă nuntă, dacă nu acţiona hotărît. Se scuză şi merse să-l caute pe sir Rickard de Burgh. Războinicul irlandez era bariera care stătea între el şi Rosamond, iar Rod era hotărît să îndepărteze această barieră. Deja îl invidia pe cavalerul irlandez şi în plus îl rodea şi gelozia.

- Hilda îmi spune că refuzi să faci proba pentru rochia de mireasă. Foarte curînd va fi ceremonia -

ce se petrece între voi, Rosamond? întrebă iritată lady Eleanor. Avea şi aşa destule pc cap, cu mutările pentru Crăciun şi plecarea la Londra.

- Am anulat căsătoria, lady Eleanor. Nu pot să mă mărit cu Rodger de Leyburn.

- Ce prostie spui, nu poţi să o anulezi - planurile sînt făcute. Ştiu că ai emoţii; toate miresele au acest sentiment.

- Sir Rodger m-a minţit - m-a manipulat, ca să accept cererea în căsătorie.

- Rosamond, toţi bărbaţii manipulează, ca să ajungă acolo unde vor, dar şi femeile fac asta. Aşa e natura umană. Logodna voastră durează de mulţi ani. Nu poţi să te joci cu acest bărbat, acum să spui una, iar pe urmă să spui alta. Aţi călătorit împreună - în ochii lumii sînteţi deja amanţi. Dacă acum vei isca un scandal, nu te va mai lua de soţie nici un alt bărbat.

Rosamond simţi cum îi iau foc obrajii. Cum ar putea să mintă că nu sînt amanţi, cînd au dormit în acelaşi pat?

- Vrea doar să aibă castelele mele, protestă ea vehement.

- Asta demonstrează că este ambiţios, calitate demnă de admiraţie. Rosamond, te gîndeşti numai la tine; contele Simon doreşte această cununie; lordul Edward o doreşte de asemenea. Cununia voastră va cimenta legătura care se formează între ei, iar această legătură este de importanţă capitală pentru viitorul Angliei. Vreau să mergi în seră, apoi să o laşi pe Hilda să-ţi facă proba finală pentru rochie.

Rosamond lăsă privirea în pămînt. *Sînt un simplu pion în lupta lor pentru puterea politică]* îşi spuse ea. Făcu o reverenţă, apoi merse unde i s-a spus. Nu merse în seră, ci ieşi puţin la aer, pe crenelurile castelului, ca să se poată gîndi. Aerul rece de iarnă îi înfiora pielea; în

depărtare se vedeau clar nori groşi, care vor aduce zăpadă.

Rodger de Leyburn îi umplea gîndurile. De ce a minţit-o? Oare fiindcă era gelos pe sentimentele ei pentru sir Rickard de Burgh? Dacă Rodger era gelos, însemna că sentimentele lui pentru ea erau profunde? Nu, a minţit-o ca să-şi atingă scopul!

- Rosamond...milady, se auzi o voce frumoasă, melodioasă, cu inflexiuni irlandeze, care o scoase din reverie.

Cînd se întoarse spre peretele crenelat, văzu cine i-a vorbit:

- Sir Rickard, zise ea tresărind. Oare l-a conjurat ea? Se zvonea că omul are puteri de vrăjitor. Semăna perfect cu de Leyburn. Aveau amîndoi ochi verzi, păr negru, aceeaşi constituţie atletică, solidă. Rosamund simţi furnicături pe spate.

- îmi permiteţi, milady, zise sir Rickard, apoi îşi scoase pelerina de pe umeri şi i-o aşeză delicat pe spate. Rosamond, vrei să facem cîţiva paşi împreună? o invită el.

Se purta într-o manieră atît de elegantă şi cu atîta cavalerism, încît o vrăji imediat. Ea îl urmă.

- Tocmai.„v-aţi întors din Irlanda, sir Rikard?

- Da. Am dus tatălui meu un mesaj de la contele Simon.

- Am înţeles că fratele dumneavoastră s-a căsătorit cînd eraţi acolo? întrebă ea.

- Da. Mick s-a căsătorit. înţeleg că şi dumneata vei face pasul acesta mîine?

- Nu! Adică, trebuia să mă căsătoresc, dar m-am răzgîndit.

- Ce trist, însă acesta este prerogativul oricărei femei. Sper că ai motive întemeiate, Rosamond. Bănuiesc că nu are nici o legătură cu mine.

Rosamond era tulburata. Cine să-i fi spus că ea este îndrăgostită de el? Demi? Lady Eleanor?

- Eu...aveam anumite înclinaţii spre domnia ta, sir Rickard...eşti un cavaler de excepţie...poate că a fost doar o toană de fată, mărturisi ea. Apoi logodnicul meu m-a minţit intenţionat, adică mi-a zis că te-ai întors în Irlanda ca să te însori. Continuă apoi cu un rîs nervos: atunci am simţit că mi se frînge inima.

- Sir Rodger nu te-a minţit, draga mea. Chiar m-am întors în Irlanda pentru însurătoare.

Rosamond se opri pe loc şi-l privi.

- Cînd m-am întors la Connaught, doamna mi-a spus că nu va putea trăi cu puterile mele speciale, iar în absenţa mea s-a îndrăgostit de fratele meu geamăn. Mick nu este atît de complicat cum sînt eu.

- Oh, milord, ce rău îmi pare! Ştiu ce înseamnă să pierzi pe cineva drag.

- Nu, Rosamond, nu a fost chiar o tragedie. Cu mulţi ani în urmă mi-am dăruit inima altcuiva. Unei persoane pe cere nu o puteam avea niciodată.

- Este vorba de lady Eleanor, nu-i aşa?

- Prinţesa Eleanor, zise el zîmbitor, care deja era căsătorită cu şeriful Angliei. Cînd el a murit, ea a făcut un jurămînt de castitate şi aproape s-a călugărit.

- Contele Simon s-a căsătorit cu femeia pe care ai iubit-o, zise ea gînditoare.

- Mă bucur că a făcut asta. Avea nevoie de un bărbat destul de puternic şi capabil să dea piept cu regele, cu episcopii, chiar şi cu Papa.

- Dar dumneata ai *iubit-o,* sir Rickard!

El îi răspunse zîmbitor, iar ea îi admiră gura superbă.

- Cînd iubeşti pe cineva cu adevărat, vrei tot ce-i mai bine pentru el. Contele Simon a fost *cel mai bun* pentru Eleanor. Sir Rodger de Leyburn este cel mai bun pentru dumneata, Rosamond, zise el şi-i sărută delicat mîna.

Ea tresări uşor. Părea că este singura de pe lume, care se îndoia de acest mariaj.

- De unde ştii? Ai şi darul previziunilor?

Rickard de Burgh zîmbi.

- Unii nu-l văd ca pe un dar, ci mai degrabă ca pe un blestem. Nu vreau să te sperii, draga mea, dar viitorul va aduce unele conflicte majore. Poziţia şi puterea lui Rodger de Leyburn îţi vor oferi protecţia de care ai nevoie. Va fi un drum dificil pentru noi toţi, dar pînă la urmă vei supravieţui, ba chiar vei prospera.

Cînd se uită mai bine în ochii lui, văzu că erau diferiţi de ai lui de Leyburn. Cu toate că Rickard de Burgh se uita la ea, el nu o vedea pe ea - vedea o fantasmă. Cînd privirea încinsă a lui de Leyburn era aţintită asupra ei, el o dezbrăca pur şi simplu! Acum îi reveneau în minte cuvintele Eleanorci: *Sir Rickard este un cavaler desăvîrşit, un bărbat extrem de atrăgător, dar mult prea bătrîn pentru tine, draga mea. Inima ta s-a lipit de el fiindcă ţi-a fost ca un tată, aşa cam a fost William Marshal pentru mine. Desigur, nu mi-am dat seama de asta, decît după ce m-am îndrăgostit nebuneşte de Simon de Montfort. La fel va fi cu tine şi Rod.*

- Mulţumesc pentru această confesiune, sir Rickard. Mă voi gîndi serios la tot ce mi-ai spus. Rosamond îi dădu pelerina, apoi coborî de pe crenelurile castelului.

Cînd ajunse în cameră, pe pat o aştepta rochia, terminată de
Hilda, fără să-i mai facă probă. Rosamond mîngîie mătasea delicată, de culoare bleu-deschis. Mai bine nu ar fi apărut sir Rodger de Leyburn la castelul Kenilworth. Din cauza lui acum avea gîndurilc răvăşite, era furioasă şi neliniştită. De Leyburn era diavolul care se insinuase în viaţa ei şi acum voia să o supună voinţei lui.

Lucrurile pe care i le menţionase Eleanor, că această căsătorie a ei va cimenta relaţia lordului Edward cu contele Simon o făceau să se simtă ca o marionetă. Bănuia că o persoană a apelat la sir Rickard de Burgh, rugîndu-l să o convingă să se răzgîndească. Rosamond decise că diseară nu va coborî la masă şi va rămîne în camera ei. La fel va face şi mîine, cînd va evita pe toată lumea. Cînd nu va apărea în capelă la ora programată, toţi locatarii castelului Kenilworth vor şti că nunta a fost contramandată! Rosamond avea o voinţă de neclintit. Va arăta tuturor că ea nu poate fi mînuită cu nişte sfori şi nici nu se va supune!

în seara aceea Nan şi Demi au lăsat-o singură. Se gîndeau că Rosamond este nervoasă din pricina plecării de la Kenilworth, casa ei de atîţia ani. Nan i-a făcut bagajele pentru Londra şi o privi cu drag, în ultima ei noapte de tînără nemăritată. Chirk stătea cuibărită în poala ei, în timp ce stăpîna o mîngîia sub urechi.

Sper că această căsătorie va fi un lucru bun pentru ea, se gîndi Nan, după care închise uşa încet.în dimineaţa zilei de 23 decembrie castelul Kenilworth forfotea de activitate. Capela era decorată pentru ceremonia căsătoriei, dar şi pentru Crăciun. Dinspre bucătării veneau arome ademenitoare, de fripturi şi prăjituri delicioasc. Afară se curăţau midii, fiindcă aşa se mînca la nunţi, în timp ce pe proţapuri se frigeau porci

mistreţi şi cerbi. Butoaiele cu berc erau aduse din beci, la fel şi vinul roşu, importat din Gasconia.

În turnul Warwick uşile erau deschise între cele două camere alăturate ale prinţului Edward Plantagenet şi a lui Rodger de Leyburn. Valeţii lor, Owen şi Griffin forfoteau grăbiţi, ca să-i îmbrace pentru ceremonie. Lordul Edward era bine dispus şi îşi sfătuia prietenul cum să străpungă mai uşor himenul unei fecioare. Rod îi răspundea cu tupeu, amintindu-i că şi soţia lui virgină va fi adusă curînd la Windsor.

- Eşti un norocos, Rod. Nu numai că te faci cu o moştenitoare bogată, dar şi eviţi să te pricopseşti cu o soacră. Nu ştiu ce vede la tine, fiindcă eşti urît. Ar trebui să te lase baltă în fata altarului!

Rod încremeni la auzul acestci replici premonitorii. De cînd Rosamond i-a spus să putrezească în iad, l-a tot evitat. Rod îşi repeta în gînd că ea va apărea la capelă, fiindcă nu va îndrăzni să facă altfel. Totuşi, o voce interioară îl avertiza că Rosamond nu este ca restul femeilor. Avea o voinţă de fier, o încăpăţînare de catîr şi dacă voia, le scotea la suprafaţă orieînd. El o plăcea exact pentru că o vedea ca pe o provocare. Ca să evite riscul umilinţei publice, Rod se hotărî că e bine să fie sigur de ea.

Intră în camera lui Edward.

- Iată inelul; încearcă să nu-l rătăceşti, zise el. Era o verighetă lată, din aur de douăzeci şi două de carate, inscripţionată pe interior cu numele lor: *Rosamund - Roger*, ale căror litere formau un cerc infinit. Scuză-mă, dar trebuie să fac ceva.

- Bucură-te de ultima ta oră de libertate, fiindcă de-acum încolo vei avea lanţuri la picioare! îl tachină Edward, apoi strecură inelul în buzunarul vestei brodată cu blazonul familiei Plantagenet.

Ca să nu dea nas în nas cu alţi oameni, Rod urcă pe creneluri, pînă în turnul Doamnelor, apoi coborî pe scara din spate, spre camera Rosamondei.

De cînd s-a trezit, Rosamond s-a confruntat cu o dilemă. Nan i-a adus micul dejun şi a rugat-o să se grăbească.

- Nu vreau să merg mai departe, zise ea foarte încet.

Ştiind cît de încăpăţînată poate fi tînăra pe care o creştea de
mică, Nan a recurs la o manevră proprie.

- Fetiţo, grăbeşte-te fiindcă mie mi s-a făcut rău de la stomac! Femeia ieşi, ţinîndu-se cu mîna de gură, într-un gest disperat.

Se trezi şi Demoiselle, îşi îmbrăţişă prietena şi o rugă să se grăbească. Rosamond nu spunea nimic. De cum a terminat cu îmbăiatul, au început vizitele. Parcă toate doamnele din castelul Kenilworth doreau să vadă mireasa. Se entuziasmau la vederea rochiei de mireasă, lăudînd-o continuu, încercau să-i dea sfaturi în şoaptă, mai ales legat de noaptea nunţii.

Rosamond ştia că se va isca un cataclism, dacă sufla vreun cuvînt despre decizia recentă, aşa că nu scoase o vorbă. Vor constata şi singuri asta, cînd nu o vor vedea în capelă. Totuşi, cîtcva remuşcări îşi făcură apariţia, în clipa cînd Demi îşi îmbrăcă rochia superbă, din dantelă argintie. Era domnişoara de onoare şi tremura de nerăbdare. Următoarea serie de remuşcări a venit odată cu vizita doamnei Eleanor, care a adus-o pe Bctte, camerista ei, care urma să-i aranjeze părul Rosamondei.

Nan reveni, aparent mută, dar Rosamond bănuia că ea o adusese pe contesă.

- Cum eşti de neam regesc, scumpo, eu şi Simon te vom conduce *împreună* la altar, declară onorată lady Eleanor.

Vrei să zici, pionul trebuie sacrificaţi Deşi voia să pară furioasă, Rosamond se simţea extrem de vinovată. Stătea cuminte şi o lăsa pe cameristă să-i perie părul, apoi să-l împletească şi să-l prindă pe o coroniţă ataşată pe creştetul capului. Femeile din camera ei tot sporovăiau, nepăsătoare la chinurile prin care trecea ea. Doar cînd Eleanor, Demi, Nan şi Bette au pus toate mîna pe rochie, ca să o ajute să se îmbrace, Rosamond a vorbit:

- Oh, nu, vă rog! Puteţi să mă lăsaţi singură? zise ea.

Toate femeile din cameră, mai puţin Nan, au dat vina pe
emoţiile tipice mireselor. Lady Eleanor le-a rugat pe toate să iasă.

- Rosamond, freacă-te pe obraji cu petale de trandafir, eşti prea palidă. Nan, ai grijă să nu întîrzie. După ce în cameră rămaseră doar Rosamond şi Nan, se lăsă o tăcere mormîntală. Rosamond nu se simţea confortabil cu decizia de a rămîne în camera ei; s-ar fi răzgîndit, dacă alternativa nu ar fi fost mai proastă.

O privea pe Nan, care aduna toate articolele personale ale stăpînei ei, pentru a le duce în camera nupţială, pregătită special în turnul Clinton. Cînd auzi pe cineva bătînd la uşă, Rosamond chiar îşi ieşi din minţi.

- Te rog, pleacă! strigă ea tulburată.

Uşa se deschise brusc, lovindu-se de perete. Sir Rodger de Lcyburn, îmbrăcat în costum bleumarin de gală, făcu un pas în cameră. Rosamond se sperie de el.

- Nu poţi să intri în apartamentele doamnelor; este interzis!

- Eu dau petreceri doar acolo unde este interzis. Aruncă spre Nan o privire prin care îi sugera să dispară, iar biata femeie ieşi grăbită şi bucuroasă că îi predă lui problema.

Prezenţa masculină dominatoare o inflamă şi mai mult pe Rosamond, evaporîndu-i sentimentele de vinovăţie.

- Cum îndrăzneşti să intri în dormitorul meu, cînd sînt îmbrăcată doar în lenjerie intimă? întrebă ea inflamată.

- Dă-mi voie să te ajut eu să îmbraci rochia dc mireasă, zise el apăsat.

- Nu! strigă ea.

- îmbracă odată rochia de mireasă, sau te îmbrac cu cu forţa, zise el ameninţător.

- Să nu îndrăzneşti să mă atingi!

- Ba te voi atinge, Dumnezeule mare, oricînd şi în orice loc voi alege! Rod o apucă de umeri şi o ridică de pe pat. Ea întinse mîinile, ca să-l zgîrie pe faţă, dar Rodger îi intui intenţia şi o prinse de ambele încheieturi, ridicîndu-i braţele deasupra capului, apoi o trase cu totul spre el. Se aplecă furios, gîndind că poate să o domolească măcar cu o sărutare posesivă, dar Rosamond îl muşcă de buză. După ce drăcui, Rod o ridică şi o trînti pe patul gol al lui Demi, apoi se aruncă deasupra ei, ca să nu-i permită să fugă.

în lupta ei de eliberare de sub diavolul întunecat, Rosamond se trezi cu sînii ieşiţi pe deasupra decolteului adînc. Rămase nemişcată, gîfîind şi şocată de faptul că se simţea excitată. Cînd îi simţi şi răsuflarea fierbinte peste sîni, apoi cînd îl mai văzu cum suge lacom din sfîrcurile ei, de-abia atunci amestecul de revoltă şi excitare îi făcu sîngele să clocotească în vene. îl auzi că şopteşte cuvinte de neînţeles şi chiar se sperie.

- Opreşte-te, opreşte-te! îl imploră ea, deşi se temea că este prea tîrziu pentru amîndoi, să se mai oprească.

El ridică privirea şi o sfredeli cu ochii aceia verzi, cînd o întrebă:

- Te îmbraci odată cu rochia de mireasă?

Ea îl privi destul dc tulburată de expresia pe carc o citea în ochii lui, dădu din cap, iar atunci el sc ridică imediat şi-i oferi o mînă ca să se poată ridica.

- Să putrezeşti în iad! urlă ea, după care se grăbi să-şi acopere sînii cu furoul. îşi lăsă capul pe spate, sfidător şi ridică bărbia, de parcă nu-i vorbise unui om.

- Ori te îmbraci imediat, ori te iau pe sus şi te duc în capclă îmbrăcată doar în furoul acela; tu alegi.

Rosamond simţi un fior rece pe şira spinării. Ştia că vorbeşte serios.

- Domnule, dacă ar fi să aleg, aş rămîne fată bătrînă! Dar nu este alegerea mea. Sînt forţată să intru în acest mariaj de soţii Montfort, de prinţ şi de dumneata!

Rod făcu apel la judecata ei:

- Rosamond, eşti o tînără frumoasă, aristocrată, exact ca Eleanor de Montfort. Ai nevoie de un bărbat puternic alături de tine, ca să-ţi poţi ocupa locul cuvenit în societate. Nu te-am ajutat să pui lucrurile pe roate la Pershore? Această căsătorie este foarte potrivită pentru tine. Rod adăugă, cu mult calm: ceea ce simţi tu acum, Rosamond nu este mînie, este teamă. Ea îl privi înverşunată, însă nu putea să nege acuzaţia lui. Astfel el o luă de mînă şi o strînse uşor. Spune-mi de ce te temi, scumpa mea.

- De nimic! spuse ea şi simţi căldura lui parcurgîndu-i braţul. Era o minciună sfruntată, desigur. Cu atît mai puţin dc tine!

- Atunci dovedeşte-o, Rosamond, spuse el amuzat. îmbracă rochia de mireasă şi coboară în capelă.

Rosamond ştia că nu mai are de ales, aşa că îşi zise că a acceptat să se mărite cu el doar fiindcă i-a salvat viaţa, iar acum nu se mai putea răzgîndi. Era obligată să se mărite împotriva voinţei ei. Acum nu mai avea încredere să spună nimic, aşa că
rămase în faţa lui, sfidătoare şi înfuriată.

- Vrăjitoare îndărătnică şi încăpăţînată! Te voi forţa să-mi dai ascultare, chiar şi dacă e ultimul lucru pe care-l voi face. Rodger trase nervos rochia de pe pat şi începu să o îmbrace. Atît de hotărît era în ceea ce făcea, încît protestele ei nu au ajutat-o în nici un fel să scape de el.

Cînd în sfîrşit s-a trezit îmbrăcată forţat cu rochia de mireasă, gîfîia de furie în faţa lui.

- De Lcyburn, eşti diavolul în persoană! îţi voi face atîtea probleme, cît nu ţi-ai imaginat vreodată! Mi-ai spus clar că această căsătorie este inevitabilă, doar că va fi o căsătorie doar cu numele. Poţi să-mi iei castelele, dar pe mine nu mă vei avea niciodată!

Sir Rodger deschise larg uşa şi-i zise calm lui Nan:

- Te rog, aranjeazâ-i părul.

Apoi se întoarse către Rosamond:

- Eu te aştept afară. Dacă îmi mai faci probleme, te aşez pe genunchi şi îţi înroşesc fundul!

într-un timp foarte scurt uşa s-a deschis din nou, iar mireasa i s-a alăturat. Rosamond arăta mai frumoasă ca niciodată. Rochia din mătase de culoarea cerului senin, cu mîneci largi, curgătoare şi trenă era perfect potrivită cu părul ei auriu, lung pînă la mijloc. îi oferi mîna, iar el i-o sărută, apoi porni încet. Nan era în

spatele ei şi se ocupa dc trenă. Toţi trei s-au îndreptat spre capelă.

- Aduce ghinion ca mirele să-şi vadă mireasa înainte de cununie, zise Rosamond carc avea o privire de gheaţă.

Eu îmi fac singur norocul, zise Rod amuzat

.CAPITOLUL DOISPREZECE

Aproape vrăjită de flăcările luminărilor înalte de la altar, Rosamond auzi preotul care intona solemn:

- Te vei supune lui, îl vei servi, în pat cît şi la masă; îl vei iubi, onora şi îngriji, vei fi alături de el la bine şi la rău; apoi, lăsîndu-i de-o parte pe ceilalţi, vei fi şi te vei dărui numai lui, atîta timp cît veţi trăi?

Rosamond ezită. *Supunere? Iubire?* Nu era de acord cu nici una, însă cedă pînă la urmă.

- Da, spuse ea.

- Cine o aduce pe această femeie, spre căsătorie cu acest bărbat?

Eleanor şi Simon de Montfort au făcut un pas înainte.

- Noi.

Privea fascinată ceremonia, prin carc lordul Edward aşeza verighetele pe cartea sfîntă, deschisă de preot, apoi sir Rodger primeşte inelul ci şi i-l pune pe deget.

- Cu acest inel te iau în căsătorie, cu trupul meu te voi onora şi cu toate bunurile lumeşti te voi înzestra, repeta Rodger.

- Cei pe care Domnul i-a legat, omul să nu-i poată despărţi niciodată, continuă preotul. Vă declar acum soţ şi soţie, în numele Tatălui, al Fiului şi al Sfîntului Duh, Amin.

Gata, momentul se încheiase, iar Rosamond simţi panică în tot corpul. *M-au obligat să comit greşeala vieţii mele*| Aproape se retrase cînd văzu că sir Rodger se apleacă şi o sărată uşor pe buze. *S-a comis şi nu se mai poate desface. Este de-acum soţul meu la bine şi la rău, dar va fi soţul meu doar cu numele!* îşi jură ea cu încăpăţînare.

Corul din capelă cînta îngereşte. Mirosul de ceară arsă şi lămîie devenea înecăcios. Simţi braţul puternic al lui Leyburn, care o susţinea, conducînd-o încet spre ieşire.

în clipa cînd au trecut pragul capelei, clopotele au început să bată. Cîţiva porumbei albi au fost eliberaţi, iar ei şi-au luat zborul spre cer. Cît îşi dorea şi ea să fie liberă! Mai apoi tinerii căsătoriţi au fost ovaţionaţi, iar cîţiva participanţi au aruncat cu orez la picioarele lor.

Toată lumea îi felicita, era o veselie de ncdescris şi alaiul a pornit spre castelul Kenilworth.

Ajunşi în sala cea mare, s-au aşezat la mese, iar Rosamond încerca să zîmbească din locul ei la masa întinsă pe estrada specială pentru invitaţii de vază. Trebuia să lase de-o parte orice resentiment acum, păstrîndu-l pentru mai tîrziu, cînd va fi singură cu sir Rodger. Cînd Griffin veni să-i reumple cupa cu vin, ea îi zîmbi radios, mulţumindu-i. Chiar îl plăcea pe valetul lui de Leyburn, un tînăr galez, blond şi foarte respectuos.

Lordul Edward se ridică şi ceru să se facă linişte.

- Vă rog să toastaţi cu mine pentru perechea fericită. Sînt sigur că vorbesc în numele tuturor celor aflaşi la Kenilworth astăzi. Vă dorim fericire... iar acum puteţi să mergeţi să vă înmulţiţi!

Hohote de rîs au izbucnit imediat după aceste cuvinte, iar mirele s-a văzut nevoit să se ridice în picioare şi să golească rapid cupa de vin.

- Azi sînt cel mai fericit şi norocos bărbat, fiindcă în sfîrşit am îndeplinit dorinţa inimii mele. Soţia mea este un premiu de nepreţuit; sînt onorat că ne-am unit vieţile prin cununie şi că astfel sînt înrudit cu familia Marshal. Doamnelor şi domnilor, văr og să beţi împreună cu mine pentru frumoasa mea mireasă, lady Rosamond de Leybum.

Lady de Leyburn ar fi fost şi mai greu de pronunţat, se gîndea Rosamond, privind cum toţi.beau în cinstea ei. Le zîmbi strălucitor, în semn de mulţumire, apoi ridică şi ea cupa. Ca să nu răspundă toastului cavaleresc rostit de soţul ei, preferă varianta proprie:

- Vă propun să bem pentru lady Eleanor şi contele Simon de Montfort, care m-au iubit mereu ca pe o fiică.

Rod înţelese brusc motivul capitulării Rosamondei: sentimentele ei profunde pentru soţii Montfort, nicidecum ceea ce simţea pentru el. Mîndria lui era acum ştirbită. Deci nu era premiul lui încă. Va trebui să asedieze castelul mai departe, ba chiar să-i dărîme pereţii, înainte ca ea să i se ofere complet.

Mai tîrziu au început să le fie prezentate cadourile; unele mai scumpe, cum a fost cel primit de la Edward Plantagenet, altele mai fără valoare, după cum era de înzestrat financiar fiecare invitat. Richar de Gloucester le-a trimis un covor oriental pluşat, adus din ultima cruciadă, iar Harry de Almaine le-a făcut cadou un set de vase cositorite aduse din Cornwall, pentru masă.

A urmat apoi banchetul, răstimp în care Rosamond a fost pe deplin conştientă dc privirile flămînde ale soţului ei. Ai fi zis că stă gata să o devoreze, atît de intens se uita la ea, însă asta nu-i liniştea Rosamondei frămîntarea interioară. Nu ştia ce o îngrozeşte mai mult, ceremonia nupţială, sau inevitabilul conflict care va urma, cînd vor fi singuri. Pentru moment se decise să le uite pe amîndouă,
bucurîndu-se de încă o cupă cu vin delicios.

Au sosit şi muzicienii, iar mesele au fost trase pe lîngă perete, pentru a face loc pe ringul de dans. înainte ca ultima masă să fie trasă, lordul Edward l-a chemat la el pe tînărul Henry de Montfort, a scos sabia din teaca

decorată cu pietre preţioase şi i-a făcut semn lînărului să îngenunchieze.

Henry ascultă şi făcu aşa cum i s-a cerut, iar Edward i-a atins pe rînd ambii umeri cu vîrful săbiei şi i-a spus:

- Henry de Montfort, prin sabia mea te numesc cavaler al meu, pentru vitejie şi serviciul adus regalităţii. Dintr-o dată toţi cei din sală au început să ovaţioneze şi să aplaude, iar bucuria se citea pc feţele tuturor celor prezenţi.

- Ce generos sînteţi, milord, pentru că l-aţi înnobilat pe tînăr, îi zise Rosamond lui Edward cînd el şi-a reluat locul de lîngă ea.

- A fost sugestia lui Rod, şopti Edward.

Cînd îl învrednici apoi cu o privire surprinsă, Rod parcă se simţi vinovat. înnobilarea nu fusese un act de generozitate, ci unul de interes politic, făcut din calcule, pentru alte motive viitoare. Totuşi, cînd văzu cît de mîndri erau Eleanor şi Simon de Montfort, Rod mai alungă din remuşcare.

Fusese o zi triumfătoare pentru toată familia Montfort. Primul lor născut a fost făcut cavaler de către prinţul Edward Plantagenet, iar pupila lor cea frumoasă se căsătorise cu sir Rodger de Leyburn, administrator regal, care deţinea o poziţie înaltă în faţa prinţului.

Simon o luă de mînă pc Eleanor şi o privi tandru:

- Iubita mea, îţi mai aduci aminte de nunta noastră?

- Nu prea, zise ea resemnată, dar zîmbitoare. Ne-am cununat în secret, la miezul nopţii, fiindcă tu m-ai urmărit şi m-ai sedus cu neruşinare!

Simon îi luă mîna delicată şi o puse pe coapsa lui vînjoasă.

- Iar tu, ca o mică destrăbălată, ai răspuns la toate farmecele mele.

- Milord, dacă-mi amintesc bine, am petrecut noaptea nunţii separat.

- În seara aceasta intenţionez să mă revanşez faţă de tine, zise el şi o privi înfocat.

- Francez arogant ce eşti! îi spuse ea, strîngîndu-l de picior. Atunci el se aplecă spre ea şi-i şopti la ureche:

- Vezi? tu eşti cea care nu-şi poate ţine mîinile departe de mine.

- Vinul este de vină, spuse ea radioasă; ştii că îmi creşte poftele.

Simon îi făcu semn cu ochiul şi chemă un paj, ca să-i reumple cupa.

De-abia după amiaza, tîrziu, a început şi dansul. Cei doi miri au dat startul, dansînd primii, apoi Rosamond a fost solicitată de lordul Edward, de contele Simon, de Harry de Almaine, apoi de Gilbert de Clare, astfel încît Rosamond se simţea deja ameţită. Sau să fi fost vinul?

în cele din urmă s-a trezit strînsă de braţele vînjoase ale unui cavaler brunei cu ochi verzi.

- Sir Rickard, mi s-a părut că sînteţi soţul meu, zise ea mirată de confuzie.

- Mă flatezi, lady Rosamond. îl invidiez atît pentru tinereţea lui, cît şi pentru minunata lui soţie. Ea roşi, pleeîndu-şi privirea, dar nu remarcă ochii pătrunzători ai soţului ei, care îi urmăreau fiecare surîs şi mişcare. Cînd de Leyburn apăru lîngă ei, Rickard io predă mîndra soţului, iar Rosamond simţea cît de tare îi bate inima. Cuvintele pe care i le spusese cu mînie îi

reveneau acum în urechi: *nu vei avea niciodată inima mea; am pierdut-o acum mult timp, pentru sir Richard, după cum bine ştii!*

- De ce te uiţi aşa la mine? spuse ea, deja deranjată de ochii lui şi de atingerea lui posesivă.

- Ca şi cînd aş vrea să te duc direct în pat? Dar asta chiar îmi doresc acum, chérie.

Cuvintele lui o tachinau, aşa cum au tachinat-o primele vorbe pe care el i le-a spus atunci cînd s-au întîlnit prima dată. Tensiunea sexuală dintre ei creştea. Ea îl fulgera cu privirea.

- De Leybum, eşti diavolul în persoană!

- Se spune că ultima modă a rochiilor cu trenă atrage diavolii; le place să se plimbe pe trenele rochiilor doamnelor.

Rosamond lăsă capul pe spate, cu un zvîcnet sfidător, apoi ridică trena şi o scutură nervos.

- Nu cred că am vreun diavol pe urmele mele.

El zîmbi amuzat şi răspunse provocării:

- Ce spui de mînecile acestea largi...Rod îşi strecură mîinile pe sub mînecile largi, iar cînd ajunse la umeri, o trase spre el, apoi o sărută pătimaş.

Cei care i-au văzut gestul, au intuit şi ce urma să facă imediat mirele, aşa că au început să-l aplaude pe cutezător.

Rosamond simţi furnicături prin tot corpul. Atingerea lui era cînd fierbinte, cînd de gheaţă. Ea îi spusese că nu sc teme de nimic, cu atît mai puţin de el, dar acum rccunoştea că *se teme* de el. Chiar Nan sugerase cîndva că, probabil era tolerant cu ea fiindcă erau necăsătoriţi, iar ca soţie poate că o va trata diferit. Prietenii lui îl ştiau om cumsecade, cu o fire liniştită, totuşi, sub această aparentă suprafaţa calmă, Rosamond

simţise întotdeauna adîncimi neatinse, unde se puteau ascunde cine ştie ce secrete întunecoase.

Ca şi cînd sărutul lui fusese un semnal, toţi burlacii, prieteni cu Rod, în frunte cu lordul Edward i-au încojurat pe miri şi i-au despărţit, pe fiecare într-o parte. Rosamond nu se lăsă muşcată de colţii perfizi ai panicii, care tocmai o cuprinsese, ci se întoarse cu faţa spre Dcmoiselle şi lady Eleanor. Demi primise pentru prima dată permisiunea să participe la ceremonialul pre-nupţial, iar Rosamond o vedea că este îmbujorată şi foarte emoţionată. Doamnele au zorit mireasa să plece din sala de petrecere, printre rîsete şi şuşoteli insinuante, iar toate au condus-o în turnul Clinton, unde se afla dormitorul matrimonial.

Din camera alăturată se auzeau încurajări, ovaţionări şi rîsetele furtunoase ale bărbaţilor, în timp ce doamnele scoateau unul cîte unul veşmintele pe care le purta mireasa. Nan se ocupă de rochie, iar lady Eleanor luă de pe pat cămaşa de noapte din borangic fin, brodat cu fir auriu, apoi o ridică deasupra capului Rosamondei şi chiar atunci în cameră a dat buzna grupul de tineri nerăbdători.

în versurile deocheate ale unui cîntec tipic pentru astfel e ocazii, ei l-au împins în cameră pe mirele complet dezbrăcat. Doamnele au ţipat, prefăcîndu-se a fi şocate, dar ele din contră, se uitau la el admirativ, măsurîndu-i trupul viril. Ca să-şi ascundă goliciunea, Rosamond se întoarse cu spatele spre bărbaţi, iar lady Eleanor a lăsat cămaşa să alunece acum şi de pe spatele tinerei, apoi i-a susţinut părul, ca să lase vederii spatele alb ca laptele şi fesele miresei, semn că i-o predă soţului ei nepătată.

Rod făcu un pas spre Rosamond şi luă mîna Eleanorei, astfel lăsîndu-i părul să cadă în cascadă aurie,

pentru ca să-i acopere trupul. El îi zîmbi contesei, în semn de mulţumire că Rosamond nu fusese atinsă.

Demi o ajută pe mireasă să-şi aranjeze cămaşa de noapte, legîndu-i şnururile aurii de la piept, iar Edward şi Harry i-au tras uşor din păr fundiţele miresei, pe care urmau să şi le lege pe antebraţ. Rod făcu semn cu capul spre uşă, iar atunci Edward i-a zorit pe tineri să iasă din dormitor. Prinţul ştia că foarte curînd va veni şi pentru el momentul ceremonialului pre-nupţial, aşa că nu insistă cu comentariile.

Eleanor o sărută pe Rosamond, ia Demi veni să-şi îmbrăţişeze prietena, căreia îi şopti:

- Eşti bine?

Rosamond nu mai putea să vorbească, ci doar şopti un scurt:"Da", apoi zîmbi forţat, ca să nu o întristeze pe Demi.

După ce au ieşit toţi, Rod trase zăvorul greu peste uşă şi se întoarse cu faţa spre mireasa lui. Aceasta, stînjenită, îşi feri privirea de goliciunea lui.

- Aş fi dorit să fi fost o zi mai veselă pentru tine, zise Rod.

- Nu ştiu la ce te referi, a fost o zi excepţională, zise ea sarcastic. Se întoarse cu faţa spre el şi zîmbi, dar nu din suflet.

- Te-ai măritat cu mine din raţiuni greşite, Rosamond. Mai mult ai făcut-o ca să-i mulţumeşti pe Eleanor şi pe Simon, decît pentru tine sau pentru mine.

- Iar tu te-ai căsătorit cu mine din raţiuni corecte, zise ea provocator, fiindcă nu putea nega adevărul din vorbele lui.

- Sînt convins că asta am făcut, şopti el.

Ea îşi coborî privirea, amintindu-şi ce i-a spus: *nu vei avea niciodată inima mea.* Cînd replica lui îi reveni în minte, se simţi mîhnită: *mă voi mulţumi cu trupul tău...şi cu castelele.* Acestea au fost motivele lui!

- Mă rog, oricare au fost motivele, s-a încheiat, la bine şi la rău, zise ea rîzînd, ca să-şi ascundă durerea, apoi merse spre noptieră, unde Nan îi adusese diferite obiecte personale. Ciudat, zise ea, luînd pumnalul fratelui ei, pe care-l găsise la Deerhurst. Oare de ce mi-a adus Nan pumnalul?

Rod se apropie şi luă arma din mîinile ei.

- Femeia s-o fi gîndit că poate vei avea nevoie de el. Rosamond îl privi şi păru că nu-l înţelege. Evident, Nan crede că deja ţi-am furat virginitatea. Se apropie de pat şi cu un gest rapid se tăie la degetul mare; cîteva picături de sînge s-au scurs pe cearşafurile imaculate. Nici nu-şi imaginează că nu doreşti să mi te oferi ca femeie.

- M-am măritat cu tine şi ţi-am oferit toate proprietăţile mele, dar nu-ţi voi da şi trupul meu. Cel puţin nu de bunăvoie! Rosamond făcu din nou acel gest imperial, scuturînd capul, iar părul i sc revărsă pe un umăr.

- Eu te doresc nu doar *de bunăvoie,* ca şi cînd ai face-o din simţul datoriei; eu te vreau *dornică.*

- Nu voi fi niciodată *dornică*! zise ea, evitînd să se uite la corpul lui perfect.

Insulta ei îi schilodi mîndria de mascul.

- Oh, iubirea mea, dar te înşeli. Se apropie de ea cu paşi mici, exact ca un prădător pe urmele prăzii. O vedea cum stă să fugă, însă pe ea mîndria o ţinea lipită locului. Cu mişcări calculate, Rod îi luă mîna şi îi desfăcu uşor palma, lipindu-şi buzele de locul acela moale şi cald. Apoi îi închise pumnul şi trasă cu limba o dîră pînă la încheietură, urcă spre antebraţ şi atunci o simţi cum se cutremură; ştia că se teme de el.

- Dacă mă violezi, jur că te voi urî toată viaţa pentru asta!

- Mîndria mea nu mă lasă să violez nici o femeie, dară-mi-tc pe propria mea soţie. Am de gînd să te curtez, pînă ce vei dori să mi te oferi singură, chirie.

- Poate că alte femei nu pot rezista puterii tale de a seduce, dar eu nu sînt alte femei, milord!

Rod îşi aminti sfatul recent al lui Edward şi plusă:

- Nu, tu eşti o fecioară de gheaţă, care are nevoie să fie dezgheţată, sau o mînză încăpăţînată care are nevoie de o mînă fermă şi doi pinteni ascuţiţi! zise Rod, fără să adauge că nu trebuia să se teamă de el. Ştia că acest detaliu era extrem de excitant. Priveşte-mă, Rosamond, îi spuse el poruncitor.

Văzînd-o că nu-şi dezlipeşte privirea de faţa lui, se apropie de ea şi o atinse cu penisul excitat, mîngîind materialul fin al cămăşii de noapte. O auzi cum tresare, apoi coboară privirea. Făcu ochii mari, fiindcă văzu pentru prima dată o cicatrice lungă, pe partea interioară a coapsei lui, de la încheietura pulpei, pînă jos, la genunchi.

- O ai din bătălie?

- Este o rană mai veche; nu vreau să vorbim de ea.

întinse mîinile spre ea şi începu să o mîngîie uşor pe spate.

O simţea încordată şi hotărîtă să-i reziste, aşa că îşi mută mîinile în faţă, unde începu să-i maseze sînii, prin materialul subţire. Erecţia lui puternică se încăpăţîna să-i atingă Rosamondei insistent abdomenul, freeîndu-se de el, ca într-un dans erotic al împerecherii.

Rosamond îl împinse cu palmele lipite de muşchii pectorali, dar parcă ar fi atins un zid de piatră. Se înfioră, apoi trase aer în piept şi rămase nemişcată cînd îi simţi degetele mîngîindu-i miezul femininităţii. Materialul mătăsos reprezenta o barieră superficială,

care mai mult o excita, fiindcă atît de plăcută era atingerea lui, încît trupul ei o trăda, împiedieînd-o să se opună. Parcă trupul avea propria-i voinţă, separată dc a ei. Brusc începu să resimtă o foame destrăbălată şi asta o făcu să geamă înăbuşit.

încet, încet materialul vaporos se udă acolo unde el continua dezmierdările, apoi deveni alunecos şi mirosul ei de femeie excitată, combinat cu căldura radiată de corpul asediat de senzaţii au făcut-o să cedeze; dc unde el a înţeles exact secretul dorinţei ei.

Rosamond se ruga în gînd ca el să nu o sărute. O usturau buzele, care nu le mai gustaseră pe ale lui de la Deerhurst. încerca să alunge orice amintire despre sărutările lui, dar odată senzaţia întipărită, era greu de uitat. Soţul ei era brunet, dominator şi periculos, iar toate astea o excitau enorm, încît îi venea să ţipe. Ca să nu-şi dea de gol poftele, Rosamond preferă să fie furioasă. îl muşcă de umărul pietros.

Cînd îşi scoase dinţii din carnea lui, îi văzu ochii licărind şi mîna ridicată, aşa că se gîndi că o va lovi. Dar el o mîngîie pe buze şi zise calm:

- Este a doua muşcătură din dragoste pe ziua de azi. Asta îmi spune că ai o fire pasională, *mon amour,* zise el. Apoi o mîngîie pe obraz, se jucă puţin cu părul ei, îl mirosi, ba chiar îşi trecu printre buze o şuviţă de păr, gustînd-o parcă.

Rosamondei îi plăcea atenţia primită, fiindcă nu cunoştea aşa ceva şi tînjea după tot ce i se întîmpla, aşteptînd să-şi dea jos cămaşa de noapte, pentru ca el să-i poată copleşi corpul cu atenţiile lui. Se arcuia sub mîinile lui, ca şi cînd degetele lui mîngîiau o harpă, trezind-o, excitînd-o şi încercîndu-i senzualitatea feminină.

în sfîrşit el decise să-i desfacă şnurul cămăşii de noapte, apoi se lipi cu buzele de pielea ei catifelată, coborînd pe gît, apoi revenind asupra buzelor, pe care le devastă cu o sărutare înfocată.

Rezistenţa ei încăpăţînată nu a durat mult, fiindcă după acest duel senzual al împerecherii, el cuceri teritoriul rcvendicat şi îşi împlîntă adînc limba, rotind-o şi gustîndu-i dulceaţa de miere, sorbind-o cu nesaţ într-un ritm stabilit numai de el, dar primit cu pasiune şi de ea.

Rosamond pierduse şi ultimul strop de voinţă, atît de fermecată era de curtarea lui sălbatică. Nu mai putea gîndi, însă trupul avea nevoie să simtă şi era înecat în marea de iubire pe care el o revărsa asupra ei. Băuse poate cam mult, îşi zicea acum şi era disperată, dar degeaba dădea vina pe vin. Toate inhibiţiile ei erau sublimate, iar orice gînd coerent era alungat de dorinţa să-l primească, să-i ofere trupul ei dornic de iubire pătimaşă.

Cu mîinile alunecînd pe pieptul lui, se lipise cu totul de abdomenul lui, iar puterea lui masculină o excita, făcînd-o să se simtă feminină şi diafană, dar complet fragilă. Se ridică pe vîrfuri, îşi arcui spatele şi se mulă cu totul pe formele lui, iar Rod îi luă fesele în palme, o ridică şi o lipi de bărbăţia lui tot mai viguroasă. Cum penisul lui se insinuase pcrfcct între pulpele fierbinţi şi se freca de floarea ei cu petalele desfăcute şi abundent lubrufiate, ea tresări şi dorinţa deveni uriaşă.

Rod se întinse pe pat şi o aşeză pe Rosamond deasupra lui, oferindu-i poziţia dominantă, apoi plăcerea îl copleşi, cînd buclele ei de aur s-au revărsat pe pieptul şi umerii lui. într-adevăr, Rosamond era cu adevărat un trofeu care îi tăia răsuflarea. Acum el era extrem de nerăbdător şi foarte dispus să desfăşoare ritualul mistic al deflorării ei. Cînd vedea ceva frumos, Rod simţea

nevoia compulsivă de a deţine acel ceva; totuşi ştia că, deşi Rosamond putea să fie a lui chiar din această seară, el nu va resimţi încă satisfacţia deplină a posedării depline. Pentru că, deşi Rosamond era acum nu doar dispusă, dar şi foarte dornică să-i ofere trupul, ea nu era nici pe departe dornică să-şi ofere inima.

Ochii în nuanţe violet străluceau de pasiune în timp ce îşi lăsa buzele la voia gurii lui, iar el îi răspundea pasional, incapabil să reziste puterilor ei dc femeie. Sînii ei presaţi de musculatura lui tremurau de dorinţă, iar sfîrcurile întărite erau învăluite de părul lui aspru de pe piept. Combinaţia erotică de santal şi miros de mascul primitiv înfierbîntat o ameţea, avînd un efect puternic afrodiziac asupra ci. Aprinsă şi ea dc dorinţă şi de nevoia să-l simtă că se umple de fiinţa lui, Rosamond se ridică uşor, pregătită să-i primească penisul.

Cu o mişcare rapidă, Rod o întoarse şi o aşeză sub el. Simţi brusc tentaţia perversă să o lase virgină. Mîndria lui tumultuoasă voia totul, ori nimic. Voia ca ea să-l iubească total şi complet, atunci cînd o va face soţie a lui, în sensul cel mai profund al cuvîntului. îşi introduse o coapsă între pulpele ei firave, depărtîndu-le delicat, iar ea scoase un geamăt scurt, disperat să-l primească înăuntru.

- Taci, iubita mea, ştiu ce ai nevoie.

Atunci degetele lui pricepute au căutat şi au găsit centrul fierbinte şi pulsînd de feminitate, pătranzînd-o doar cu buricele, foarte uşor, dar într-un ritm din ce în ce mai calculat, accelerînd vibraţiile manuale în mod constant, dar sigur, pînă ce reuşi să o facă să erupă ca un vulcan de senzaţii, urmînd apoi să se dizolve cu fiinţa ei într-un milion de cutremurări lichide, vibrante.

Rod îi cuprinse în palmă labiile şi le strînse uşor, aşteptînd să se calmeze şi ultimele pulsaţii orgasmice.

- Rosamond, eşti atît de frumoasă cînd dai frîu liber pasiunii. Rosteşte-mi numele, vreau să-l sorb de pe buzele tale.

Cuvintele lui au şocat-o, readueînd-o la realitate. îi permisese să o controleze total. Rezistenţa ei se topise ca un fulg de nea sub soarele arzător. Atît de flămîndă să fie după dragoste şi atenţie, încît el să o poată seduce, împotriva voinţei ei? Acum el chiar îi cerea ce să-i spună?

- Rod, şopti el, cu gura lipită de buzele ei.
- Diavole! şuieră ea.

El rîse seducător. îşi plimbă senzual buzele moi pe gîtul ei, apoi în jos, peste sînii deja pregătiţi şi excitaţi. Apoi gura îşi continuă traiectoria în jos, spre buric, continuîndu-şi călătoria spre locul ţintit. Ştia că va scoate de la ea un ţipăt în clipa cînd îşi va flexa vîrful limbii pe mugurele ei dintre picioare, iar cînd chiar făcu această încercare, o auzi ţipînd:

- Opreşte-te, diavole! Cuvintele i-au ieşit pe gură, însă trupul se zvîrcolea sub gura lui perversă, incapabil să se opună mai mult.

Tacticos el începu să lingă şi să dezmierde bobocul sensibil, ştiind că o va face să explodeze din nou. Aşadar stabili un ritm delicios şi zîmbi cînd ridică privirea spre ea şi o văzu că se unduieşte odată cu tempo-ul lui. Avu grijă să nu-şi împlînte limba prea adînc, deşi îi simţea vibraţiile fierbinţi şi clocotul intern. Opri intenţionat plăcerea şi o lăsă în aşteptare, şoptindu-i, ca să repete după el: "Rod", apoi buzele se lipiră din nou de labiile congestionate.

Rosamond rămase aşa cîteva secunde.

- Rod, repetă el, sărutînd punctul roşiatic, pc care-l sorbi apoi.

După alte cîteva secunde de tăcere, ea se cutremură gemînd

prelung şi şopti:

- Ticălosule! apoi se lăsă pradă gurii lui neobosite.

Ore în şir el îşi continuă dansul senzual, lăsînd-o să fiarbă pe punctul de a exploda; făcu dragoste cu ea cu mîinile şi cu gura, apoi, cînd simţea că nu mai poate suporta tortura erotică pe care şi-a impus-o singur, mal ales că nici el nu se eliberase de atîta tensiune acumulată, ştia că trebuie să facă totuşi ceva. Aşadar o prinse de talie şi încălecă deasupra ei, ţinîndu-şi echilibrul ca să nu o strivească, apoi căută valea formată de sînii ei rotunzi şi obraznici, prinse în palme cele două globuri şi îşi linişti erecţia între ele.

Ea strigă speriată:

- Milord, ce îmi faci acum?

Rod nu mai era în stare să articuleze ceva. După doar şase mişcări de du-tc-vino ejaculă şi îşi lăsă sâmînţa să se împrăştie pe pielea ei mătăsoasă.

Rosamond era mirată de cît de strîns o ţinea în braţe pînă ce a adormit. Oare de ce nu a vait să consume căsătoria lor? Pentru că ea nu-i oferea decît o parte? Se mira şi ea că a reuşit să rămînâ căsătorită cu el doar cu numele şi nu cu trupul. Sincer, se gîndi ea. Rod ar fi putut să o silească să-i cedeze şi să-i răpună virginitatea, dar nu a făcut-o şi într-un fel ea simţea acum că a pierdut în bătălia cu sexul. Realiză că sir Rodger de Leyburn este un mister absolut pentru ea. O lăsase fără pic de control şi se exprimase clar că *el* va decide cînd să o facă soţia lui.CAPITOLUL TREISPREZECE

Rosamond sc trezi cînd auzi că bate cineva în uşa dormitorului. Intră Nan, aducînd pe braţ rochia verde-strălucitor, urmată fiind de două cameriste, care aduceau cada şi alte două care cărau apă fierbinte. Rosamond se bucura că este dimineaţă şi că Rodger dc Leyburn plecase.

- Bună dimineaţa, mieluşica mea. Nan o ajută să-şi îmbrace halatul de casă, iar două cameriste au luat repede cearşafurile de pe pat.

Rosamond roşi, fiindcă se vedeau cîteva pete ruginii pe materialul alb, impecabil. Era sîngele lui, nu al ei; cît de viclean era de Leyburn!

- Grăbeşte-te şi fă baie, mieluşica mea. Lady Eleanor şi Demi vor veni curînd să-ţi aducă tava cu micul dejun şi cine ştie cine o să mai vrea să te vadă, fiindcă miresele sînt o curiozitate irezistibilă. Toată lumea din castel va vorbi despre cearşafurile astea!

- Doamne, dar este dezgustător! se strîmbă Rosamond. Te rog să nu le laşi să intre înainte să fiu complet îmbrăcată.

Rosamond sc îmbrăcă, iar Nan o ajută să-şi aranjeze părul, apoi apăru Bette, cu o tavă în mînă,

urmată de lady Eleanor, care o sărută pe frunte de cum intră şi Demi o îmbrăţişă tandru.

- Arăţi altfel!

Eleanor rîse cu subînţeles.

- De acum încolo nu va mai fi aceeaşi. Sigur se simte mai matură şi mai înţeleaptă. Căsătoria transformă o femeie. Dragă, pur şi simplu radiezi!

Rodger dc Leybum apăru şi el în prag, le privi, apoi intră şi zise galant:

- Am venit să ofer frumoasei mele mirese un cadou de dimineaţă. Puse în palma Rosamondei un săculeţ din catifea, apoi se aplecă şi-i sărută ambele mîini.

Rosamond se strădui să nu pară prea impresionată, aşa că deschise săculeţul şi scoase din el o comoară: un colier din două torsade de aur împletite, în centrul cărora se afla un smarald încrustat cu un desen celtic. Femeile din cameră au tresărit de încîntare, mai ales că se potrivea perfect cu rochia ei verde. Rosamond şi-l puse la gît şi se privi în oglindă. Văzu ochii lui de Leyburn asupra ei, iar expresia lor o uimi: era privirea plină de admiraţie a unui proprietar de valori. Atunci îşi aminti că a citit undeva despre faptul că pentru vechii celţi torsadele erau purtate de sclavi. Dădu să şi-l scoată de la gît, însă soţul ei păru dezamăgit.

- Te rog, vreau să-l porţi cît timp voi fi plecat, zise el foarte
încet.

- Plecat?

- Draga mea, sînt administrator regal, zise el zîmbind. Trebuie să plec la Londra, ca să pregătesc sosirea prinţului Edward şi a cavalerilor noştri. Vreau să te bucuri de ultimul tău Crăciun la castelul Kenilworth, apoi să călătoreşti confortabil, cu lady Eleanor. Rod s-a exprimat ca şi cînd s-ar fi gîndit doar la confortul şi

fericirea ei, dar de fapt el nu mai suporta încă o noapte dc tortură în pat, lîngă ea, fără să-şi poată solicita drepturile conjugale.

- Veniţi, doamnelor, interveni Eleanor, hotărîtă sâ-i lase pe tinerii căsătoriţi să-şi ia rămas bun în intimitate.

Cînd au rămas singuri, Rosamond a mulţumit cerului că a avut inspiraţia să se îmbrace înainte de sosirea lui, fiindcă rochia elegantă îi confcrea parcă încrederea de care avea mare nevoie acum, întmcît intenţiona să atace ea, înaintea lui.

- Eşti un maestru al manipulării, îl acuză ea. Aseară am băut prea mult vin şi ai profitat de mine ca un neruşinat!

Rodger văzu cum Rosamond se ţine băţoasă, retrăgîndu-se din nou în spatele acelei bariere invizibile, care o proteja de el. În ochii lui se citea amuzamentul cînd îi spuse:

- Rosamond, eşti o mică mincinoasă superbă. Aseară tu mi- ai provocat bărbăţia, asmuţindu-ţi ambiţia împotriva mea. Deşi ai jurat că nu-mi vei ceda, am reuşit să te curtez pînă la momentul în care să mi te dăruieşti. Nu vrei să recunoşti, dar ai pierdut.

- De Leyburn, eşti un diavol!

- Un diavol viclean, completă el. I se păru atît de vulnerabilă, încît şi-ar fi dorit să o ia în braţe, însă nu voia să o tulbure şi mai mult. Lordul Edward te va aduce la Windsor în siguranţă. Sînt peste optzeci de mile de mers şi drumul va dura mai multe zile. Văzînd- o că pare mai relaxată, continuă: Rosamond, cînd ne vom rcîntîlni la Windsor, va începe şi un an nou; sper să luăm totul de la capăt. Ea nu răspunse deloc, aşa că din pragul uşii, el îi mai spuse: ia-o şi pe Chirk cu tine, ca să nu te simţi singură.

După plecarea lui, Rosamond se simţea abandonată. Al naibii bărbat, să ardă în focul iadului, oare de ce nu şi-a făcut datoria de soţ? De ce nu i-a spus că o iubeşte? Răspunsurile erau evidente. Nu o iubea. Acum, cînd avea castelele ei, era perfect mulţumit să fie căsătoriţi doar cu numele!

dogele Henry era într-o criza de nervi tipică neamului Planlagenet! Aflase că Edward, moştenitorul tronului său, complota împreună cu duşmanul lui de temut, Simon de Montfort. îngrozit că ei ar li putut să-l detroneze, Hemy trebuia să acţioneze rapid. îl rugă pe fratele său, Richard de Cornwall să plece la Londra şi să recîşlige loialitatea fiului vitreg al lui Richard, Richard de Clare, conte de Gloucester. După ce Richard ajungea la Londra, Hemy voia ca el să înfiinţeze un consiliu format din el însuşi, Gloucester şi Judecătorul Şef al Angliei, Humphrey de Bohun, conte de Here l ord, care urma să-i adune laolaltă pe toţi regaliştii familiei Plantagenet.

- Richard, transmite-i fiului meu trădător un mesaj: spune-i că-l înscăunez rege pe fratele lui Edmund, dacă nu încetează imediat acest complot trădător pus la cale împreună cu ticălosul de Montfort!

- Te sfătuiesc să obţii Bula Absolvirii de la Papă, chiar dacă va trebui să dublezi mita, Henry, îi zise Richard de Cornwall. Dacă biserica va declara nule Prevederile de la Oxford, cei mai mulţi baroni vor face compromisul şi îţi vei putea relua puterile regale. Mai ales dacă vei avea şi trupe numeroase de mercenari în spatele tău.

Atunci regina lui Henry se decise pe loc să se întoarcă în Anglia şi o luă cu ea şi pe Eleanora, soţia de şaisprezece ani a lui Edward. Deşi regina se împlinise şi părul ei nu mai era la fel de frumos, ea era la fel de mîndră şi extrem de manipulatoare. Cea mai bună

momeală a ei ca să-l readucă pe Edward în tandemul regal era tînăra lui mireasă. Regina se hotărî că va pleca însoţită de fratele regelui, Richard de Cornwall, care avea o corabie rapidă pentru a-i transporta pe Tamisa, direct la Londra.

Cînd au ajuns, regina şi-a lăsat cumnatul la Westminster Palace şi plccat cu prinţea Eleanora pe o barjâ, spre apartamentele elegante de la castelul Windsor.

Sir Rodger de Leyburn a venit mai devreme la Windsor, ca să pregătească apartamentele regale, dar şi ca să-şi mobileze şi propriul apartament, în aşteptarea Rosamondei. Rod se strădui să nu pară surprins cînd a văzut-o pe regina Angliei însoţită de mireasa lui Edward. Regina a cerut imediat să afle unde este fiul ei, Edward.

De Leyburn a făcut o plecăciune galantă, iar limba lui mieroasă se pregătea să-i aplaneze mînia. Rod ştia că ca nu-l agrează, deoarece se temea că influenţa lui asupra lui Edward primează.

- Lordul Edward va ajunge în cîteva zile, înălţimea Voastră. Se va bucura să vă vadă.

- Domnule administrator, te-am întrebat unde este acum.

- Se întoarce dintr-o campanie de succes din Ţara Galilor. Ne-am luptat împreună cu lorzii de la graniţele Ţării Galilor, iar toţi şi-au arătat ospitalitatea, invitîndu-l la castelele lor. De Leyburn nu a făcut greşeala să menţioneze şi castelul Kenilworth.

- Ai face bine să pregăteşti apartamentele prinţesei Eleanora. Locul acesta nu va mai fi un cămin al burlacilor, îl preveni ea.

- Aşa este, înălţimea Voastră. Şi eu m-am căsătorit, iar soţia mea va fi onorată să-şi ofere serviciile prinţesei Eleanora.

- Cu cine te-ai căsătorit?
- Cu Lady Rosamond Marshal, cu voia Maiestăţii Voastre.

Regina îl privi dispreţuitor. Nu-i era pe plac vestea. Dacă fata

se numea Marshal, era moştenitoare, iar de Leyburn devenea prea bogat şi bogăţia înseamnă putere! Va găsi ea o cale prin care să-1scape pe fiul ei de administratorul acesta.

La fel de prompt, Rodger îl trimise pe Griffin cu o scrisoare destinata prinţului. Lui Edward nu-i plăceau surprizele şi în plus, Rod ştia că Edward şi Alyce îşi făcuseră planuri să se întîlnească la Westminster, ca să-şi continue relaţia. Rodger scrise un bilet şi pentru Rosamond, prin care o informa că prinţesa Eleanora se afla deja la Windsor.

De Leyburn se îngriji de provizile de hrană şi băutură, apoi le ordonă servitorilor să se ocupe de camere, să facă focurile peste tot, să taie lemne suficiente şi să aducă hrană pentru cai în grajduri. După ce toate detaliile au fost puse la punct, Rod merse la Westminster Palace, unde trebuia să se ocupe de aceleaşi detalii.

La Westminster îl mai aştepta o surpriză. Aflînd de prezenţa lui Richard de Cornwall, Rod bănuia că se pune la cale un complot. Hotărît fiind că ar afla mai multe, dacă ar şti cît mai puţini oameni de sosirea lui, de Leyburn discută mai întîi cu servitorii. Aşadar i s-a spus că prinţesa Eleanora va veni pe Tamisa, cu corabia unchiului său. Mai tîrziu, după amiaza, îl văzu venind pe Humphrey de Bohun, Judecătorul Angliei, cu o suită de gărzi.

Sir Rodger s-a alarmat, ştiind că acesta era chemat la Londra numai cînd primea ordin de la rege. Bănuind apoi că se intenţionează oprirea derulării sesiunii parlamentare de către prinţul Edward şi Simon de Montfort, Rod se gîndi că ar fi bine să-l prevină pe Edward, aşa că plecă înaintea lui.

în intervalul dintre Crăciun şi călătoria de la Kenilworth Rosamond dispunea de cîteva zile în care să se gîndească la căsătorie şi la schimbările pe care le va aduce în viaţa ei. Acum, cînd soţul ei era departe, putea gîndi la rece, fiind sinceră cu ea însăşi. Nu putea uita cîte făcuse Rodger de Leyburn cu autoritatea impusă la Pershore, precum şi cum a ajutat oamenii de pe domeniile ei. A făcut multe lucruri bune, deşi ei doi nu erau căsătoriţi şi el a considerat-o egala lui.

După ce el i-a salvat viaţa, ea a fost cea care i-a permis anumite intimităţi. A căpătat încredere în el, deşi a reuşit să o facă să se simtă specială, iar ei i-a plăcut asta foarte mult. Ceva în sufletul ei dorea să rcdobîndească acele momente reciproc- agreabile.

Totuşi era tristă, fiindcă mîine seva despărţi dc soţii Montfort şi de castelul lor, fiindcă va porni spreWindsor cu lordul Edward. Rosamond ştia că are două alegeri: fie se îngrozea de ceea ce o aştepta de-acum încolo, fie considera totul o mare provocare. Îndreptîndu-se de spate, dădu pinteni lui Nimbus, ca să o ajungă pe lady Eleanor. Avea nevoie de un sfat. Dacă voia să evite singurătatea şi nefericirea, ştia că nu trebuia să devină duşmanul soţului ei.

- Lady Eleanor, cum ai reuşit să păstrezi iubirea soţului tău în toţi aceşti ani?

- Cred că sîntem foarte potriviţi, spuse Eleanor rîzînd. Nu mă tem de el să-i spun ce am pe suflet. O femeie isteaţă are puteri imense, pe care trebuie să înveţe să le folosească înţelept. îmi place să am eu ultimul cuvînt, iar Simon îmi face pe plac, însă Rosamond, nu înţelege greşit, el este stăpîn în casa lui. Am învăţat cînd să cedez...şi cînd să nu accept să se facă lucrurile decît ca mine!

Rosamond ştia că Eleanor preluase puterea şi tăria de la soţul ei şi voia să facă acelaşi lucru la rîndul ei.

- Milady, îmi va fi dor de dumneata.

- Copilării! Cînd vei ieşi din umbra mea, îţi vei întinde aripile ca un fluture şi vei constata singură cîtă putere ai.

Chiar atunci trecu pe lîngă ele călare lordul Edward şi el se înclină uşor, extrem de galant. Cu o energie debordantă, în fiecare zi călărea pe lîngă partenerii de drum, verificînd cavalerii şi ostaşii, ori conversînd cu Simon de Montfort ore în şir, dar îşi făcea timp să călărească şi alături de doamne. Cum soarele îi mîngîia părul blond, iar armura strălucea în lumina caldă, arăta ca un zeu.

- Sînt uluită că fratele meu Henry are un fiu atît de deosebit, spuse contesa. Slavă cerului că s-a decis să-şi unească forţele cu Simon. Şi tu ai jucat un rol important aici, Rosamond. îţi mulţumesc din inimă pentru că nu mai ai rezerve în privinţa lui Rodger de Leyburn şi că vrei să cimentezi legătura.

Rosamond se simţi mîndră pentru că-şi făcuse datoria faţă de soţii Montfort. într-o zi prinţul va deveni regele Edward, iar de pe acum el arăta ca un rege. Era frumos fizic, puternic, energic, inteligent şi fermecător. Dacă-şi va folosi înţelept calităţile, va ajunge un rege de excepţie.

Odată ajunşi la Berkhamsted, Rosamond se bucură că îl vede pe Griffin, care îi înmînă biletul de la soţul ei; nu era tocmai o scrisoare de dragoste, dar cuvintele erau calde şi relatau despre sosirea prinţesei Eleanora la Windsor, apoi descriau pe scurt camerele alese pentru ea.

- Cum arată prinţesa? îl întrebă ea pe Griffin.

- Nu am văzut-o, mi lady.

în salonul mare de la Berkhamsted Edward împărtăşi veştile cu Simon. în mesaj erau mai multe întrebări decît răspunsuri. De cînd erau regina şi mireasa lui Edward la Windsor? Dacă regina revenise din Franţa, o va urma oare şi regele Henry? Simon era mai preocupat de sesiunea de primăvara a Parlamentului, în timp ce gîndurile lui Edward erau invadate de soţia lui castiliană.

A doua zi de dimineaţă, cînd au plecat toţi călătorii de la Berkhamsted, soţii Montfort au pornit spre Charing, în apropiere de Londra, în timp ce Rosamond, lordul Edward, Harry de Almaine şi suita lor de cavaleri s-au îndreptat direct spre sud, către Windsor, în Berkshire. Rosamond şi-a luat rămas bun de la Eleanor şi Demi.

- Aş dori să o pot vedea şi eu pe prinţesa Eleanora, zise Demi nostalgică.

Eleanor nu comentă faţă de Rosamond despre caracterul oribil al reginei, fiindcă ştia că va afla şi singură asta.

- Cînd vei fi la Westminster, te rog să ne vizitezi la Durham House, pe rîu în jos.

în cursul zilei Rosamond a fost foarte surprinsă cînd a văzut un cavaler apropiindu-se de ei, iar acesta era Rodger de Leyburn. I s-a părut un gest foarte galant din partea lui să-i escorteze pînă la Windsor. El îşi salută soţia în primul rînd, apoi trase armăsarul cel negru aproape de calul ei alb şi se aplecă, îi luă mîna înmănuşată şi o ridică spre buze.

- Bun venit, Rosamond, eşti din ce în ce mai frumoasă.

- Mulţumesc, milord, zise ea încîntată.

Rodger se apropie de lordul Edward, iar Griffin li se alătură imediat. Rosamond îi urmărea cum discută şi îl admira pe Rodger, atît pentru aspectul lui exterior, cît şi pentru lejeritatea cu care se comporta în prezenţa prinţului. Între cei doi exista o legătură foarte strînsă, iar pentru asta Rosamond îl admira sincer.

- Mulţumesc pentru că l-ai trimis pe Griffin să mă anunţe că la Windsor mă aşteaptă o mamă şi o soţie. Trebuie să-mi pregătesc armamentul dintre picioare.

- Avertizarea este de altă natură, lord Edward. Ieri l-am găsit la castel şi pe Richard de Cornwall. L-am evitat, dar mai spre seară a apărut şi judecătorul Humphrey de Bohun, însoţit de o oştire numeroasă.

- Sfinte Doamne, dar aici se coace un complot. Păcat că nu l-ai putut avertiza şi pe contele Simon.

- Pot să plec spre Durham House cu mesajul domniei tale.

- De Montfort are spioni. Sînt sigur că va afla de îndată ce soseşte.

Cînd ajunse şi Harry de Almaine alături de prinţ, Edward îi
zise:

- Tatăl tău este la Westminster.

- Tata? se miră Harry. Poate îl vei convinge să ţi se alăture la sesiunea parlamentară, împreună cu Simon şi baronii.

- Ce părere ai dacă l-ai convinge tu?

- Eu? îl voi evita cît voi putea. Mai degrabă duc ostaşii în Turn, cît timp tu pleci la Westminster!

- La noapte vom rămîne amîndoi la Windsor. Mîine mă văd cu Richard, singur, dacă tu nu-l suporţi. Rod va pleca spre Durham House, ca să-i anunţe pe Montfort despre sosirea judecătorului la Londra.

Rosamond văzu pentru prima dată castelul Windsor şi reşedinţa o impresionă peste măsură. Turnul Rotund, construit de regele Henry al II lea din piatră de Bedfordshire era scăldat în lumina roşiatică a soarelui spre apus. Cînd au trecut de prima poartă păzită, a văzut cum un alai de servitori şi cameriste au ieşit imediat, ca să-i primească pe oaspeţii regali. De Leyburn îi zorea pe toţi, dînd ordine scurte şi precise, pentru ca să ştie fiecare de cine se va ocupa mai departe.

Rosamond descăleca, apoi o ajută pe Nan să coboare din şa şi îl aşeză pe căţeluş să-şi facă nevoile într-un colţ.

- Prioritatea mea este bunăstarea ta şi a lui Nan, îi zise de Leyburn, apropiindu-se de cele două femei, urmat de Griffin, care deja le căra bagajele. II ridică pe Chirk şi întinse mîna spre ea. Permite-mi să te escortez spre apartamentele tale. Acolo te aşteaptă cameristele ca să te slujească; vei avea destul timp să te îmbăiezi şi să te odihneşti, iar eu îmi voi vedea de îndatoririle mele oficiale.

Turnul Henry III, ultimul construit, emana opulenţă şi lux. Camerele aici erau spaţioase şi mobilate recent. Apartamentul lor avea două camere mai mari şi două mai mici, una pentru garderobă şi o cadă din lemn sculptat. Ferestrele dădeau spre o grădină superbă.

Sir Rodger veni alături de Rosamond, la fereastră.

- De aici se văd valea Tamisci şi dealurile Chiltern, ceva mai departe. Cînd vine primăvara, culorile schimbă tot peisajul. Apartamentele regale ocupă în întregime ultimele două etaje din noul turn. Regele şi

regina locuiesc la etajul cel mai de sus cînd vin aici. Direct deasupra noastră sînt apartamentele lordului Edward, lîngă cele special amenajate pentru prinţesa Eleanora.

Cînd Rosamond îşi ridică privirea spre soţul ei, în inimă îi încolţi un singur gînd: să ia totul de la capăt la Windsor. Se lăsă uşor într-o parte, însă Rodger făcu un pas în lateral, politicos, iar atunci ea înţelese că între ei exista o barieră invizibilă.

- Dacă mai ai nevoie de ceva, Rosamond, trebuie doar să *ceri*.

Ea se uită lung după el; cuvintele lui avea dublu înţeles. îşi
scoase o gheată din picior şi o azvîrli nervoasă spre uşă.

- Să cer? Să cer? Diavol ce eşti, de Leyburn! Tu vei fi cel care va cere!

Edward Plantagenet nu refuzase în viaţa lui o provocare. După ce predase calul valetului, merse spre turnul cel nou şi urcă trei cîte trei treptele spre apartamentele sale. Anticipa o confruntare cu mama lui şi era dornic de asta. Trimise un valet să-i aducă apă caldă, ca să sc poată împrospăta, după lunga călătorie, mai ales că va avea o întrevedere cu regina. Apoi îşi turnă o carafă cu bere, ca să-şi potolească setea şi să-şi cureţe praful de pe gît. Cînd se pregătea să mai bea o. bere, văzu uşa camerei alăturate întredeschisă. Foşnet de haine îi atrase atenţia imediat.

Edward veni în prag şi rămase mut de uimire. în faţa lui stătea o tînără foarte frumoasă, iar inima lui începu să tresalte. Purta o rochie din mătase roz şi nuanţa îi dădea un aer angelic. Avea părul şaten închis, iar buclele îi cădeau pe umeri în valuri. Ochii migdalaţi, faţa ovală şi obrajii trandafirii, completaţi de o gură fină, care ştia să surîdă fermecător întregeau tabloul unei

frumuseţi clasice. O pereche de sîni împliniţi adăugau siluetei ei de viespe un aer seducător.

Edward nu-şi putea găsi cuvintele în faţa acestei tinere coapte, în pragul feminităţii depline, iar atunci realiză cît de norocos era. Această viziune perfectă era soţia lui? Toate simţurile îi erau ascuţite şi ştia că nu este un vis.

- Eleanora?

Tînăra părea sfioasă, dar avea în ochi o strălucire şi o bucurie cînd se uită spre el cu adoraţie.

- Eduward, trebuie să folosesc varianta engleză a numelui meu...Eleanor.

El rîse foarte îneîntat de modul cum pronunţase numele lui.

- Nu, Eleanora sună perfect, sau Nora ar fi mai dulce, exact ca purtătoarea numelui. Strîmbă din nas şi explică: Eleanor este
numele mamei mele.

Ea rîse cu sfială, iar glasul ei răsuna ca o melodie pentru urechile lui. Se apropie de ca, atras ca fierul de un magnet. O sorbi din priviri şi întinse mîna, ea făcu la fel, apoi degetele li s-au atins. Parcă un curent îi străfulgera pe amîndoi, iar el îi urmări sînii feciorelnici tresăltînd de emoţie. îi sărută mîna cu un gest elegant.

- Eleanora, dulceaţa mea.

- Eduward, şopti ea pe nerăsuflate. Am aşteptat şase ani lungi, ca să ajung la tine.

- Aşteptarea s-a terminat, zise el calm, cu buzele lipite dc încheietura mîinii ei, unde îi simţea pulsul accelerat.

- Nu aş fi prea sigură de asta! se auzi glasul tunător al reginei, care dădu buzna peste ei. Eleanor, te duci imediat sus, în camera ta. Ce am să-i spun fiului meu trădător nu este pentru urechile tale delicate.

Edward încleştă degetele pe mîna firavă a nepreţuitei lui comori.

- Şi eu mă bucur să te văd, mamă, zise el pe un ton caustic, dar deocamdată vreau să fiu singur cu soţia mea.

- După ce se va consuma căsătoria, va fi soţia ta, nu înainte de asta. Pînă atunci Eleanor este sub tutela şi autoritatea *mea*.

Ochii tinerei s-au umplut de lacrimi. Impresionat de reacţia fetei, el îi dădu drumul la mînă, iar aceasta se grăbi să iasă.

- Aşa îţi exerciţi tutela? Vorbindu-i urît unei tinere, doar pentru că este blîndă şi cumsecade? El realiză imediat motivele adevărate ale mamei sale. Ai folosit-o ca pe o momeală, ai avut grijă să o găsesc singură aici, apoi să o ici de lîngă mine, ca să mă ai la mînă.

- Trebuie să te aibă cineva la mînă! Faptul că ai complotat cu trădătorul de Montfort va avea consecinţe incalculabile asupra ta. Fratele tatălui tău a venit la Westminster ca să se ocupe de tine.

- Ultima dată cînd ştiam eu, Richard de Cornwall nu era regele Angliei, nici dumneata nu erai, doamnă. Dacă regele doreşte să protesteze împotriva vederilor mele politice, lasă-l pe el să facă asta. Refuz să mă las condus de o femeie, chiar dacă este mama şi regina mea!CAPITOLUL PAISPREZECE

Rosamond îi zise lui Griffin unde să pună ultimul ei cufăr.

- Cît timp va fi soţul meu ocupat cu îndatoririle lui oficiale?

- Cel puţin patru ore, rnilady; va trebui să luaţi cina fără el.

- Ba nu, spuse Rosamond, iar în capul ei se năştea un plan. Voi aştepta şi voi lua cina aici, cu sir Rodger, oricît de tîrziu ar fi, Griffin.

Rosamond se hotărî să o scoată pe Chirk la o plimbare prin grădinile castelului, apoi urma să facă baie. Aşadar se îmbrăcă şi luă terrierul în braţe, coborî scările şi ajunse în grădina cu mulţi copaci pitici, rămuroşi. Căţeluşa o luă la fugă, iar ea îi merse pe urme.

- *Malo perro*| Cîine rău! se auzi mustrător o voce de femeie, apoi Rosamond văzu un ghemotoc de blană albă, rostogolindu-se spre ea.

- Oh, nu te-am văzut, fiindcă ai pelerina aceasta de culoare închisă, zise Rosamond. Şi eu mi-am adus cîinele în grădină. Luă în braţe terrierul maltez şi i-l dădu tinerei.

- *Gracicis,* cîine rău ce eşti, dacă fugi aşa de mine. Noua mea ţară mi se pare foarte friguroasă, însă lui îi plac locurile acestea.

Rosamond înţelese din scurta lor conversaţie că tînăra era spaniolă, ba mai mult, îi ghici imediat identitatea.

- Eşti prinţesa Eleanora, soţia lordului Edward! Sînt onorată să te cunosc. Eu sînt Rosamond de Leyburn, de curînd căsătorită cu prietenul soţului tău şi administrator regal.

- Oh, mă bucur că şi tu ai un cîine, Rosamond. Nu cred că reginei îi place de Bebe al meu. Sper ca lui Edward să-i placă micul meu prieten.

- Edward adoră cîinii! Alteţă, îţi este frig, tremuri. Ai nevoie de o pelerină mai groasă, îmblănită. Uite, ia-o pe a mea, spuse ea şi îi puse pe umeri pelerina ci.

- Oh, nu se poate, Rosamond!

- Ba se poate. O să mi-o dai înapoi altădată, după ce vei avea una la fel dc călduroasă. Să intrăm acum.

Cînd au ajuns pe casa scărilor, pe pereţi erau deja aprinse torţele care să le lumineze drumul şi acum au avut ocazia să se vadă mai bine la faţă. Rosamond era uimită de frumuseţea tinerei prinţese.

- Văd că mai tremuri, zise ea.

- De încîntare, fiindcă în sfîrşit l-am văzut pe Eduward!

Rosamond păru foarte încîntată de noua ei prietenă.

- Noapte bună, fără îndoială că mîine ne vom întîlni iar.

Ajunsă în camera ei, Rosamond îi spuse lui Nan că vrea să
termine de despachetat hainele, apoi o trimise şi pe ea să se culce. Ciudat, dar se simţea plină de energie şi avea chef dc această îndeletnicire feminină. Alese pentru noapte o cămaşă subţire, din mătase albă, iar dintr-un cufăr scoase o luminare cu aromă de trandafir, pe care o aşeză la căpătîiul patului. Sună camerista să-i aducă apă caldă pentru baie, apoi spuse să mai aducă apa pentru baie şi cînd soţul ei se va retrage la culcare.

După baie se pieptănă, îmbrăcă acea cămaşă albă, peste care îşi puse un halat de casă roşu, din catifea şi aţîţă focul, astfel încît totul era exact cum şi-a dorit. A decis să-şi ia soarta în propriile mîini şi că era timpul să devină femeie, aşa că avea de gînd să fixeze ea momentul şi locul, mai degrabă decît să-l lase pe soţul ei să deţină total controlul. Datora singurele ei experienţe sexuale lui de Leyburn, însă acum îşi învăţase bine lecţia. El a sedus-o concentrîndu-şi atenţia asupra trupului şi

plăcerii ei, iar în această noapte ea intenţiona să inverseze rolurile şi să-i ofere lui aceleaşi plăceri.

De Leyburn sosi, urmat de Griffin.

- Să comand să vi se aducă baia, milord, zise el, începînd să- i scoată platoşa.

Rosamond aprinse luminarea parfumată.

- Nu este nevoie, Griffin, în seara asta eu mă voi ocupa de nevoile soţului meu. Te rog să aduci de mîncare peste o oră. îi surise conspirativ tînărului scutier. Simţi privirea atentă a lui Rodger şi cunoştea efectul spectaculos al catifelei roşii ca fundal pentru părul ei blond. Ai pregătit foarte bine tot personalul castelului, milord, zise ea după ce li se aduse apa caldă pentru baie.

După ce s-a turnat toată apa în cadă, iar totul împrejur era învăluit într-un abur senzual, Rosamond se întoarse cu faţa spre soţul ei şi-i zise pe un ton gutural:

- Vrei să mi te alături în...camera unde ne *dezbrăcatul*

El o urmă, mut de uimire şi simţind o dorinţă clocotitoare. Se aşeză pe marginea căzii şi trase aer în piept cînd ea se apropie ca să-i desfacă legăturile care susţineau la spate platoşa. Cînd degetele ei fine au atins uşor pielea lui, erecţia se produse prompt. Cînd degetele ci neliniştite se împletiră printre perii lui aspri de pe piept, erecţia începu să-l chinuiască, iar cînd îl atinse cu palmele pe muşchii încordaţi, Rodger simţi că a ajuns la maximul erecţiei.

Din ce în ce mai uluit, o privi cum se aşează în genunchi, în faţa lui, ca să-i scoată cizmele. Cînd se apleca, iar cîteva şuviţe aurii s-au frecat întîmplător de coapsele lui, deocamdată acoperite de pantalonul strîns mulat pe corp, el nici măcar nu se mai putea controla. Rapid îşi dădu jos pantalonii şi începu să gîfîie copleşit

de tensiunea momentului. Rosamond se dezbrăcă şi ea de halatul roşu şi rămase în cămaşa albă, din mătase transparentă.

- Nu contează dacă se va uda, explică ea inocentă.

Rodger intră în cadă, fără să ştie dacă Rosamond chiar are
de gînd să-l ajute să se îmbăieze, însă nu putea să alunge speranţa. Ea se aşeză, luă un burete aspru, pe care începu să-l frece între palme lent, calculat, căutînd din priviri locul cu carc să înceapă. Atît de provocatoare i s-au părut lui gesturile ei, încît i se uscă gura complet.

- Eşti un bărbat foarte mare, comentă ea, privind în jos, prin
apă.

Rodger scoase un geamăt scurt.

Ea începu să săpunească buretele şi se duse în spatele lui, unde el nu o mai putea vedea, însă o simţea cu siguranţă. începu să-l frece pe spate, cu mişcări lente, circulare, iar el închisc ochii şi savură plăcerea intensă. Era Paradisul; era Purgatoriul!

Rosamond lăsă buretele să plutească pe apă şi îşi băgă mîinile mai adînc în cadă, ca să se clătească, apoi îşi şterse palmele de mătasea fină. Imediat aceasta deveni transparentă, iar formele ei au devenit vizibile, mai ales sfîrcurile întărite. Rodger îşi ţinu răsuflarea cînd o văzu că-şi cufundă mîna în apă, ca să caute buretele, mai ales că întîmplător ea îi atinse falusul. Rodger ştia că acesta este jocul ei, iar el îi va fi partener de joacă ascultător.

Acum ea îl freca pe umeri şi pe piept, iar în această activitate se întindea, ca să ajungă cît mai bine în toate zonele pînă la brîu. Astfel părul i se udase, iar şuviţele care îl mîngîiau şi care se lipeau de pielea lui,

apoi se desprindeau umede îl tachinau şi-l chinuiau intens. Rosamond îi ridică braţele şi-l frecă la subsuori, gest care lui i se păru extrem de erotic, fiindcă îl atingea în locuri parcă nepermise. Apoi îl limpezi cu simţ de răspundere şi tensiunea se accentua, fiindcă acum trebuia să-l spele în partea inferioară a corpului.

Rosamond se lingea pe buze înainte să-i spună:

- Dacă ai nevoie de ceva, Rodger, trebuie doar să *ceri.*

El înţelese imediat. Se voia un joc al voinţei, unul periculos, dar care pe el îl fascina, aşa că luă buretele şi termină repede ce începuse ea atît de frumos. Cînd cl ieşi din cadă, ea continuă jocul, acum cu prosopul în mîini; îl ştergea încet, tamponînd fiecare părticică, apoi insista pe spate şi pe braţe, frecînd viguros, cum ar fi făcut-o el însuşi, iar la urmă zăbovi mai mult în anumite zone intime. Deja el îşi pierduse orice fărîmă de control cînd ea îl şterse pe fese, apăsînd pe valea formată de rotunjimile lor. Se mută în faţa lui şi coborî privirea, cu care îl mîngîia languros pe pieptul strălucind de apă.

Cum îi ajungea pînă la umăr, se apropie şi linse cîţiva stropi de apă de pe sfircurile lui, iar acestea se întăriră instantaneu. În acelaşi timp simţi cum penisul zvîcneştc involuntar, tînjind parcă şi el să fie lins. Acum în loc de sînge, prin vene parcă îi curgea foc, pentru că o văzu că se aşează în genunchi, în faţa lui, doar că motivul îl dezamăgi: făcuse gestul doar ca să-l şteargă pe picioare, de sus, în jos. O văzu că-i examinează atent rana de pe pulpa interioară, pînă ce dădu cu privirea de penisul lui în deplinătatea
crecţiei şi se linse pe buze.

- *Rod,* dacă ai nevoie de ceva, trebuie doar să ceri.

Era prima dată cînd i-a spus Rod, iar asta se mula perfect pe dorinţa lui. Mai mult ca orice pe lume, el ar fi dorit să o vadă îngenunchind şi să se ocupe de bărbăţia lui, voia să-i simtă buzele cărnoase sărutîndu-i capul organului care pulsa, voia să-şi cufunde cu totul virilitatea în gura ei fierbinte, apoi să ejaculeze istovit, dar împlinit, însă i se părea imposibil să-i ceară asta.

Rosamond mai rămase în genunchi cîteva minute bune, apoi se ridică şi rîse, lăsînd prosopul agăţat pe penisul lui. Merse în dormitor şi se uită peste umăr, la el.

- Vino să te încălzeşti la foc, apoi să poţi rămîne aşa, dezbrăcat.

Cuvintele ei veneau parcă din gura unei curtezane cu experienţă bogată, iar ieşite din gura unei virgine, au avut asupra lui un efect incredibil de erotic. El azvîrli prosopul pe un scaun şi merse după ea.

Privirea lui o ardea, atît de pătrunzătoare era prin mătasea fină. Cu spatele la focul din şemineu, ea îşi ridică încet cămaşa de noapte, dezgolindu-şi picioarele, moment în care el şi-ar fi dorit ca picioarele acelea să i se încolăcească pe mijlocul lui, în timp ce el se pierdea cu totul în valea adîncâ dintre ele. Rod se apropie de ea şi o văzu că-l opreşte.

- Rod, dacă doreşti ceva, trebuie să ceri.

- Dar ce-ţi doreşti tu, Rosamond? *Tu* nu ai nevoie de plăcere?

Rîsul ei gutural i se păru încîntător lui Rod, mai ales cînd o
văzu că-şi scutură pletele pe spate.

- Eu pot să-mi fac pe plac singură, dacă doar la asta te gîndeai. Vrei să te uiţi? Atunci ridică încă puţin cămaşa, apoi foarte
lent, dar precis, îşi mîngîie labiile, continuînd să-l privească fix.

Rod nu mai putea rezista. O ridică în braţe, începu să o sărute pătimaş, iar Rosamond nu rămase nici ea de piatră. Răspundea sărutărilor cu sărutări, atingerilor cu atingeri, pînă ce amîndoi au atins culmca excitării. Ea se apropie de pat. îşi scoase cămaşa rapid, îşi înmuie degetele într-o carafă cu vin, apoi îşi scurse lichidul roşu- rubiniu pe sfircuri. El sări pe pat şi începu să sugă vinul de pe sfîrcuri. O trase sub el şi începu mişcarea de du-te, vino, în timp ce o copleşea cu sărutări peste tot, apoi revenea la buzele ei, pe care le soma să-l lase să pătrundă acolo, unde jocul languros al limbilor începea şi continua dezlănţuit.

Rod se gîndea doar la gemetele ei în ritmul în care el o pătrundea, apoi puse două degete pe floarea ei şi o găsi umezită peste măsură, de unde înţelese că putea să-i ceară acum ce-şi dorise demult.

- Rosamond, zise el stînd deasupra. O mîngîie uşor pe obraz şi continuă: *Îţi cer*.

- Rod, şopti ea la rîndul ei şi-i atinse gura cu degetele. Iar eu *îţi ofer*.

El o aşeză pe spate, observînd că acum depărtase pulpele, invitîndu-l nerăbdătoare. Se lipi cu penisul vîrtos pe abdomenul ei, iar cînd îi auzi primele gemete, se pregăti să-i invadeze trupul. Se poziţionă cu capul catifelat între petalele desfăcute şi, cu o singură mişcare, o penetră scurt, iar himenul ei cedă.

Rosamond ţipă. Ştia că era dureros, dar a fost ceva scurt şi înţepător, iar imediat după aceea în locul durerii se instală o senzaţie de deplinătate, care era la fel de neplăcută. Se temea că acum va urma ce este mai rău, dar Rod nu se mai mişcă, pentru ca ea să se obişnuiască treptat cu dimensiunea lui şi astfel ea îi simţea pulsaţiile inimii prin vîrful penisului vibrant. O copleşca cu cuvinte tandre.

- Frumoasa mea, comoara mea nepreţuită, înlănţuic-ţi picioarele pe mijlocul meu.

Rosamond nu se mai temea de nimic. Voia puterea şi tăria lui şi credea că aşa o va dobîndi. II înlănţui şi îşi încleştă gleznele, ca să-l ţină prizonier înăuntrul ei.

- Devastează-mă, îl invită ea, înfiorată. La început încet, apoi din ce în ce mai intens valuri de plăcere incredibilă i-au trecut prin tot corpul. Înfigîndu-şi degetele în părul lui negru, îşi undui şi ea corpul odată cu mişcările lui ritmate, ba chiar şi-a înfipt unghiile în umerii lui, zbătîndu-se şi arcuindu-se neîncetat. Simţea cum îi pulsează sîngele în vene, iar dorinţa ei creştea, atingînd măsura pasiunii lui din ce în ce mai înaltă.

Senzaţiile pe care el i le provoca deveniră greu de suportat, aşa că se predă total, suspinînd neajutorată. Apoi, cu un scîncet de- abia perceptibil explodă şi trupul i se cutremură copleşitor, moment în care scoase un ţipăt de plăcere; exact în clipa următoare Rod îşi eliberă şi el energiile seminale, iar trupurile lor pulsau acum la unison, într-un orgasm comun, tulburător.

Cei doi nu mai auzeau şi nu mai vedeau nimic, în afara partenerului de aşternut. Cînd Griffin a bătut la uşă, ca să le aducă mîncarea, ei nu l-au auzit. în acel război al voinţei, nu a pierdut nimeni, ci amîndoi au avut de cîştigat. Au adormit aşa, îmbrăţişaţi, iar la adăpostul braţelor lui Rod, Rosamond se simţea în siguranţă. Avea mare încredere în el.

în zori, foarte devreme, Rod se trezi şi se îmbrăcă, iar cînd Rosamond nu i-a mai simţit căldura trupului, s-a trezit la rîndul ei.

- Culcă-te la loc, frumoasa mea, îi şopti el extrem de atent.

Trebuie să-l însoţesc pe Edward la Westminster. Mă întorc diseară. Poate azi o vei cunoaşte pe dona Eleanora.

- Ne-am cunoscut deja. Este drăguţă şi blîndă, în plus e îndrăgostită nebuneşte de soţul ei, Dumnezeu să-i fie alături!

- Dacă în aer pluteşte iubirea, atunci poate se molipseşte şi el, spuse, apoi o sărută.

- Să nu dorim imposibilul, Rodger, zise ea zîmbind. Drum bun, milord şi să ne vedem cu bine diseară.

Edward Plantagenet, flancat de Rodger de Leyburn şi de Harry de Almaine călărea în fruntea alaiului de cavaleri şi ostaşi înarmaţi, care aveau să parcurgă cele douăzeci de mile pînă la Londra. Edward nu închisese un ochi toată noaptea, însă deborda de energie. Se tot gîndea la frumoasa lui mireasă, care se afla chiar în camera de deasupra lui şi frustrarea îl măcina. De cîteva ori a vrut să urce la ea şi să-şi solicite drepturile, însă prezenţa mamei lui îl făcuse să ezite. Ştia că dacă va trece peste cuvîntul reginei, mîndria ei rănită o va face să se răzbune, aşadar preferă să apeleze la răbdare, care de regulă îi lipsea şi să vadă cum îşi poate atinge scopul aşa încît să evite confruntarea care i-ar face mai mult rău Eleanorei.

- Oamenii aşteaptă să fie plătiţi, zise Harry.

- Cînd se vor instala în Turn, voi avea grijă să le dau banii, zise Edward. Atît el, cît şi Rodger se gîndeau la soţiile lor de acasă.

- Coroana va plăti şi oamenii mei din Cornwall? întrebă Harry.

- Ştii porecla tatălui tău, îi zise Edward, făcîndu-i semn cu ochiul lui Rod. Midas; cuferele lui dau pe afară de bani, în timp ce regele e plin de datorii.

- Atunci poţi să-i ceri bani tatălui meu cînd vei ajunge la Westminster, îi zise Harry vărului său, obişnuit cu glumele pe seama avariţici lui Richard de Cornwall.

- Mă uimeşti, Harry. în bătălie eşti cutezător, dar îţi lipseşte curajul cînd vine vorba de tatăl tău.

Drumul lor continuă; Harry mergea cu trupele lui spre Turnul Londrei, iar Rodger de Leyburn mergea în amonte spre Durham Housc.

Cînd ajunse la Westminster, Edward îşi salută unchiul. Cei doi reprezentanţi ai neamului Plantagenet s-au îmbrăţişat. Edward era înalt şi lat în umeri, purtînd aura şi strălucirea tinereţii, iar Richard, care trecuse de cincizeci de ani era încă un bărbat chipeş, cu o prezenţă impunătoare.

- Tata are de gînd să se întoarcă la timp pentru sesiunea Parlamentului? întrebă Edward.

- Edward, nu va exista nici o sesiune. Simon de Montfort nu conduce Anglia.

Nu încă, sc gîndea Edward.

- De Montfort este hotărît să convoace Parlamentul de sărbătoarea Candlcmas. Este şi liderul baronilor. Regele a semnat Prevederile de la Oxford, cum şi eu le-am semnat.

- Cît de naiv eşti, Edward. Henry l-a rugat pe Papă să emită o Bulă de Absolvire a Prevederilor!

- Ce naiba, Richard, Prevederile oferă un sistem corect de guvernare, care va aduce Angliei putere şi prosperitate.

îl imiţi pe Simon dc Montfort, Edward. Tu

eşti un Plantagenet, os regesc, cum naiba îţi trece prin cap să te opui puterii? Tatăl tău ameninţă câ-l va desemna pe Edmund moştenitorul tău, dacă vei fi împotriva noastră

- .Nu imit pe nimeni. Gîndesc şi singur! Abglia este moştenirea mea, dreptul meu divin, aşa că nici regele, nici Edmund nu mi-l pot smulge. Iubesc Anglia! Deşi tatăl meu e rege, prietenii lui apropiafi şi gusturile lui sînt franţuzeşti. Eu voi fi un rege *englez,* iar cînd va veni vremea mea să conduc, vreau o Anglie unită, nu divizată.

- Dacă tu crezi că Simon de Montfort te va pune pe tine rege, te înşeli. Ambiţiile lui vizează propria persoană.

Edward se încăpăţîna să creadă aşa ceva, dar măcar acum ştia de ce tatăl său l-a trimis pe Richard în Anglia şi de ce fusese chemat judecătorul. Henry se temea că va pierde tronul. Edward schimbă subiectul imediat.

- Oamenii mei trebuie să fie plătiţi pentru campania din Ţara Galilor.

- Cuierele coroanei sînt goale, zise Richard, ridicînd din umeri sugestiv. Totuşi, putem găsi ceva bănuţi pentru un Planta- genet loial.

Edward preferă să-l aştepte pe Rodger de Leyburn la grajduri, ca să afle cîţi oameni a adus cu el judecătorul Bohun. Erau cam şaptezeci, peste aşteptările lui.

Cînd apăru şi Rodger, el îi făcu semn să se apropie cînd i se părea sigur că nu-i aude nimeni.

- Aşa cum bănuiai, Simon ştie că Richard de Cornwall a venit în locul tatălui tău. Richard e mult mai convingător decît Henry, de aceea a fost preferat.

- I-ai spus că judecătorul a adus trupe? zise Edward.

- Da, numai că ştia oricum. Contele de Norfolk i-a trimis vorbă. Simon ştie că baronii se vor separa, dacă va fi un război civil. Vrea să discute cu tine despre asta.

- Poate să mai aştepte; avem probleme mai presante. Nu sînt bani pentru oameni. Richard a vrut să mă mituiască, dar nu am muşcat.

- Atunci va trebui să ne gîndim la o diversiune. Putem să organizăm un banchet în Turn; mîncare şi băutură peste cît pot ci să ducă. Ca administrator, mai am ceva rămas prin registrele contabile, iar negustorii ne vor livra şi pe credit.

- Bine, ocupă-te tu de asta şi ai grijă să le aduci şi prostituate. Banchetul e zero fără prostituate; femeile sînt diversiunea mai tare decît băutura!

Rodger dc Leyburn nu zăbovi deloc cu organizarea evenimentului şi, însoţit de vreo cîţiva servitori, dădu o raită prin pieţe, cumpără de la homari şi peşte proaspăt pînă la fructe exotice, cîteva butoaie cu bere şi vin, apoi hoinări prin cîteva bordeluri, ca să angajeze cît mai multe dame de companie, iar seara, pe la ora zece, petrecerea începea să semene cu o orgie bahică. Rodger le urmărea cu privirea pe prostituatele trecute deja de prima tinereţe, cu sînii la vedere şi se

gîndea la Rosamond, care-l aştepta la Windsor. Nu voia ca ea să-şi piardă încrederea în el, dacă va vedea că nu s-a ţinut de promisiune şi nu a ajuns la ea, înapoi acasă. Problema lui era datoria faţă de Edward.

Stătea şi se uita la două surori, blonde planturoase care, sub imperiul alcoolului, începuseră să se certe pentru prinţ, iar Edward era foarte amuzat de cearta zgomotoasă a celor două.

- Fanny, Fancy, staţi aşa, nu vă luaţi la bătaie; am o soluţie care va aduce pace în familie. Edward le luă de mîini pe amîndouă şi urcă scările, spre o cameră de la etaj.

Rodger profită de moment, îşi termină vinul din cupă şi se gîndi să plece, dar chiar atunci apăru din nou Edward, coborînd vesel scările.

- Petrecerea este un real succes, Rodger, ca toate ideile tale. Doar că pe amîndoi ne aşteaptă două domniţe frumoase la Windsor.

Rod dădu din cap, apoi zîmbi.

- Unde naiba le-ai dus pe Fanny şi Fancy?

în camera lui Harry, desigur!

CAPITOLUL CINCISPREZECE

Trecuse bine de miezul nopţii cînd Edward şi Rodger au intrat pe porţile castelului Windsor. Deşi ambii bărbaţi băuseră destul vin, ei nu erau nicidecum beţi, ci doar căpătaseră ceva mai mult curaj pentru momentele intime care îi aşteptau în această noapte.

- La tine este mult mai simplu decît la mine, se văicărea Edward. Soţia ta te aşteaptă în pat. A mea

este probabil încojurată de o hoardă de dragoni care scot flăcări pe nas.

- Da, dar sabia ta este neiertătoare; pun pariu că vei cîştiga!

Se uită după Edward, care urca acum spre camera prinţesei

sale, iar cînd deschise uşa dormitorului Rosamondei, micuţa Chirk îl întîmpină, dînd din coadă.

- Sst, vreau să o surprind.

Rosamond era cu adevărat surprinsă. De mult timp nu mai spera că el va veni, dar acum, cînd asculta foşnetul hainelor pe care el le dezbrăca în grabă, pe întuneric, îşi dădea seama că putea avea deplină încredere în ce-i spunea el. Simţi cînd el se aşeză pe pat, lîngă ea, dar simţi şi mirosul de băutură şi parfum ieftin, iar încrederea ei se evaporă instantaneu.

- Nu îndrăzni să mă atingi!

- Să îndrăznesc? Ştii cîte mile am parcurs călare?

- Vrei să spui eîte prostituate ai călărit pînă acum?

Cuvintele ei l-au ofensat profund. Aşa îi mulţumea ea pentru

că i-a fost fidel.

- Nu am nevoie să plătesc pentru femei.

- Ei bine, pe cea cu care eşti în pat va trebui să o plăteşti regeşte, ca să-ţi permită să intri măcar în camera ei, dar mai ales în patul ei!

- Să-mi permită? ridică el tonul ameninţător. Este camera *mea,* patul *meu*....soţia *mea.*

Chirk presimţea pericolul, deşi-Rosamond nu. La un moment dat cîteva bubuituri în uşă îl făcură pe Rod să înjure, fiindcă deja era înfuriat, iar acum trebui să coboare din pat gol-puşcă şi să meargă să deschidă.

- Ce naiba vrei?
- Vreau să intru.

Recunoscu glasul lui Edward. Părea la fel de supărat ca şi el. Aprinse o torţă din perete, ca să vadă mai bine.

- Pasărea a zburat! Apartamentele regale sînt goale. Cîteodată aş fi cel mai fericit, dacă i-aş suci gîtul mamei melc; este o femeie care te scoate din minţi!
- Arată-mi şi mie una care să nu fie aşa!

Rosamond auzi vocea lui Edward şi se ridică în pat. Edward intră, iar ea îşi acoperi degrabă goliciunea cu cearşaful.

- Rosamond, ai văzut-o azi pe regină? Ai văzut-o pe Eleanora? Ştii cînd au plecat sau încotro se îndreaptă? întrebările lui curgeau una după alta, fără pauză.
- De-abia aşteptam să vorbesc cu prinţesa Eleanora. M-am plimbat prin grădină cam o oră, sperînd că va veni şi ea. Am luat prînzul în salon, unde mă aşteptam să o regăsesc, dar nu a venit.

Cînd am revenit în camera mea, am găsit sub uşă un bilet de la ea. Chiar cînd m-am apropiat de fereastră,

trăsura ei şi alaiul regal plecaseră deja spre Tamisa. Era aproape ora două.

- Un bilet? întrebă nerăbdător Edward.

Rosamond îl luă de pe noptieră şi i-l înmînă.

Din păcate astăzi trebuie să plec. Dacă aveam de ales, nu plecam. Sîntsfîşiată în două! Mi-a fost de ajuns să-l zăresc o dată. Am aşteptat prea mult şi mă rog ca Edward să simtă la fel ca mine. Te rog, spune-i că el este lot timpul în gîndurile mele şi în inima mea. Eleanora(Nora).

- Ai văzut-o? Ai vorbit cu ea?

- Ne-am întîlnit acum două seri, cînd ne plimbam cîinii prin grădină. Prinţesei îi era frig, iar cu i-am împrumutat pelerina îmblănită.

- Nu ţi s-a părut cea mai frumoasă fiinţă întîlnită vreodată?

- Ba da, este foarte frumoasă, lord Edward.

- Este dulce, inocentă, iar frumuseţea ei vine din amestecul de origini franceză şi spaniolă.

Rodger îl asculta uimit. Eleanora părea să fie o partidă pe cinste.

- Mulţumesc, Rosamond, zise Edward, cînd ea îi dădu biletul spre păstrare şi îi sărută mîna galant.

Cu această ocazie ea simţi acelaşi miros de băutură şi parfum ieftin şi se gîndi că unde au fost cei doi şi ce au făcut, au făcut împreună. Era timpul ca prinţul să stea alături de o soţie care să-l ţină departe de viaţa desfrînată de pînă acum.

- Pe mine să nu mă luaţi în seamă. Am răbdare, zise Rodger, aşa. gol-puşcă, sprijinindu-se de tăblia patului.

- La naiba, replică Edward. Vreau să vorbim despre Eleanora.

Mai spunc-mi Rosamond.

Ea se uită lung spre soţul ei, vizibil frustrat. Cu greu îşi dezlipea privirea de pe trupul lui perfect.

- Are un terrier maltez micuţ. Spunea că reginei nu-i place, dar eu am asigurat-o că tu adori cîinii, milord.

- Ţi-am zis eu că mama e o căţea cîteodată. Se foloseşte de Eleanora ca să mă aibă la mînă.

- Toate femeile pot fi aşa, comentă Rod.

Rosamond ştia către cine se îndrepta remarca lui.

- După cum mirosiţi amîndoi, mi se pare că aţi avut o experienţă recentă cu cîte o căţea!

- Ah, mi se pare că am întrerupt ceva, într-un mod pervers, Fdward se bucura cînd vedea că şi patul amicului său va fi rece în noaptea aceasta. Rodger îl conduse spre uşă, iar el îi făcu semn cu ochiul: lasă, oricum se face ziuă curînd.

Richard de Clare şi nora lui, Alyce călătoreau spre Londra împreună. Alyce ar fi preferat să meargă singură, însă contele de Gloucester a fost somat de tatăl său vitreg, Richard de Cornwall, astfel că Alyce a acceptat graţioasă escorta socrului ei.

Cînd au ajuns la Westminster, Alyce a ocupat apartamentele luxoase, pe care le locuise tatăl ei, Guy de Lusignan cu ceva vreme în urmă. S-a albit la faţă cînd a aflat de la servitori că regina a adus- o în Anglia pe mireasa lordului Edward şi a cazat-o la Windsor.

Glouccstcr a mers imediat la tatăl său vitreg, Richard de Cornwall, ca să-l salute.

- Richard, regele este turbat din pricina complotului pus la cale de trădătorul Simon de Montfort, dar e la fel de supărat pentru că tu şi Edward v-aţi aliat împotriva lui.

- Nu există nici un complt! protestă Gloucester. Henry a semnat Prevederile de la Oxford şi prima prevedere este o sesiune parlamentară.

- Richard, eşti orb sau mult prea şiret? Faci parte din conspiraţia care vrea să-l urce pe tron pe Edward?

Gloucester explodă la aceste cuvinte:

- Astea sînt nişte nenorocite de minciuni! Reprezint nobilimea engleză şi nu aş complota în veci împotriva regelui de drept! Datoria mea este să respect Prevederile.

- Prevederile sînt altă discuţie. Papa a emis pentru Henry o Bulă de absolvire. Acum noi, neamul Plantagenet, trebuie să le arătăm baronilor că sîntem uniţi.

- Eu sînt de Clare, sublinie Gloucester.

- Aşa te numeşti, dar ai sînge de Plantagenet, zise Richard de Cornwall, privindu-l afectuos. Eşti fiul meu, primul meu născut, nu eşti fiu vitreg. Te întrebi de ce mama ta, scumpa mea Isabella, te-a botezat Richard?

Deşi Gloucester era uluit, asta explica multe aspecte din copilăria lui. Sîngele regal de Plantagenet îi conferea mîndria exagerată şi caracterul.

- Atunci de ce ai făcut din asta un secret? întrebă el înecat de emoţie.

- Mama ta era cununată cu Gilbert de Clare; nu puteam să vă dezonorez nici pe ea. dar nici pe tine. Toată lumea te-ar fi strigat bastard regal. Cînd de Clare a murit în luptă, tu i-ai moştenit titlul şi ai devenit conte de Gloucester. Richard turnă puţin vin în cupe pentru amîndoi şi toastă în tăcere pentru fiul său. Am ordin dc la rege să formez un consiliu intern, format din noi doi şi judecătorul Bohun. Vom convoca un număr de baroni locali şi vom închide porţile Londrei pentru Simon de Montfort şi acoliţii săi trădători, ca să împiedicăm convocarea Parlamentului. Dacă Montfort nu dă înapoi, atunci va fi război.

- Dar lordul Edward?

- Treaba noastră este să-l îndepărtăm dc Simon de Montfort. Deja i-am spus că Hemy îl va numi moştenitorul său pe Edmund, iar regina a adus-o special pe mireasa lui, prinţesa Eleanora, ca să- i distragă atenţia.

- Ameninţările şi mituirile nu pot avea efect asupra lui Edward, din cîte îl cunosc. Nu va veni la chemare, ca un cîine supus.

- Este foarte viclean şi are nevoie de aur. Am pus să-l urmărească. Astăzi se va trezi blocat în afara oraşului, despărţit de oamenii lui care au rămas în Turn. Cînd va vedea că majoritatea baronilor va rămîne loială coroanei, iar Henry va sosi cu trei sute de mercenari francezi, îşi va reevalua şansele. Contez pe ambiţia lui nemărginită, tipică unui Plantagenet.

- Uiţi că Montfort are o personalitate magnetică şi este condus de o ambiţie la fel de mare.

- Nici o clipă, Richard. Mai devreme sau mai tîrziu Edward îşi va da seama că nu pot să fie regi amîndoi.

Lordul Edward şi sir Rodger nu observaseră încă iscoada care-i urmărea.

- Mergem direct la Durham House, zise Edward hotărît. Apoi îl luăm pe Harry, dacă-l mai găsim respirînd. Westminster rămîne la urmă. Precis acolo a dus-o regina pe Eleanora şi intenţionez să- mi iau soţia şi să o duc la Windsor, unde îi este locul.

Cum drumul le era deja familiar, Rodger auzi copite dc cal în urma lor.

- Cred că sîntem urmăriţi, îl avertiză el pe Edward. Intenţionat au schimbat direcţia, îndreptîndu-se spre rîu, ca să se ascundă în spatele vechilor ziduri ale palatului şi să-l aştepte pe urmăritor. Edward apucă

de căpăstrul calului, iar Leyburn îl trase din şa, apoi îl ameninţă cu pumnalul la gît.

- Vorbeşte, cît mai poţi respira.

- Eşti spionul lui Montfort? întrebă Edward, iar omul începu să tremure de frică.

Cînd simţi că sîngele începe să-i picure pe gît, omul dădu din cap afirmativ. Calul lui sc sperie de mirosul de sînge şi necheză scurt, apoi se ridică pe picioarele din spate, iar în clipele de tensiune omul o rupse la fugă şi se aruncă în Tamisa, unde dispăru.

- Ar fi trebuit să-l omor pe ticălos, cînd l-am avut în mînă, drăcuia Rod, în timp ce Edward încerca să liniştească bietul animal speriat. Trebuia să luăm cu noi cîţiva băieţi.

Cînd au ajuns la Durham House, lordul Edward l-a întrebat pe un grăjdar, căruia i-a dat hăţurile calului străin:

- Pe acesta îl cunoşti din grajdurile voastre?

- Nu sînt sigur, lord Edward.

- Păi munceşti aici şi nu-ţi recunoşti proprii cai?

- Iertare, lord Edward, avem mulţi cai de la Kenilworth şi nu pot să-i ţin minte pe toţi.

Cînd apăru contele Simon să-i întîmpine, Edward nu-i spuse nimic despre incident. în castel lady Eleanor le-a oferit mîncare şi băutură. îl întrebă pe Rodger ce face Rosamond.

- Am lăsat-o în toane bune, milady.

- Aţi venit cu Rosamond, sir Rodger, întrebă entuziasmată Demoiselle.
- Draga mea, bărbaţii trebuie să discutc chestiuni politice.
Noi ne vom retrage, să-i lăsăm cu treburile lor.
- Dacă vrei, îi duc un bilet Rosamondei, zise Rod, zîmbindu- i lui Demi.
- Mulţumesc, milord.

Cînd au rămas singuri, Simon trecu direct la subiect.

- Ce ţi-a spus Richard de Cornwall. îl întrebă pe Edward.
- Că nu va fi nici o sesiune parlamentară, dar l-am avertizat că sînteţi hotărît şi că am semnat şi cu pe Prevederile de la Oxford.
- Şi răspunsul lui a fost?
- Mi-a zis că tata l-a rugat pe Papă să-l absolve, dar i-am spus că Prevederile ar uni Anglia, nu ar dezbina-o.
- Richard ţi-a ascuns adevărul. Henry a obţinut Bula de Absolvire şi acum este în drum spre casă, unde îşi va prelua puterea. Cred că a ajuns la Dover.
- Cînd va veni regele, voi discuta cu el. Sigur îl voi convinge că prevederile vor uni ţara. Doar tata nu doreşte război civil. Cred că va asculta de glasul raţiunii, deşi nu-i pasă de glasul meu unit cu al baronilor.

- Şi dacă nu va fi aşa, Edward?
- Atunci Anglia va trebui să fie condusă de un alt rege. Nu de unul slab. Anglia este moştenirea mea, îi zise el lui Simon de Montfort, fixîndu-l cu privirea.
- Sînt realist, zise Simon, convins că Edward nu ar fi trebuit să scoată asul din mînecâ acum. întoarcerea regelui îi va dezbina pe baroni. Voi face o listă cu cei pe care pot conta.

Edward şi Roger au citit lista. Primul era Simon de Montfort, conte de Leicester, urmat de Marshal Bigod, conte de Norfolk; John de Warenne, conte de Surrey; John de Vescy, conte de Northumberland; cei doi episcopi de Ely şi Worchester, plus trei
baroni Marcher, Clifford, Hay şi Montgomery.
- Richard? zise lady Eleanor, care tocmai intrase. Fratele meu este la Londra?
- Este la Westminster. Am vorbit cu el ieri, zise Edward.
- Simon, mi-ai ascuns intenţionat acest lucru? i se adresă ea soţului ei.
- Fir-ar să fie, Edward, nu poţi să-ţi ţii gura? Se întoarse cu faţa spre Eleanor: dacă ţi-aş fi spus că Richard este aici, ai fi dat fuga la Westminster Palace. Nu am nevoie să te amesteci în această chesiune.
- Cum îndrăzneşti să mă tratezi ca pe un nimic? îl admonestă ea, pe un ton de regină.

- Cei din neamul Plantagenet îşi închipuie că ei conduc lumea; m-a uimit mereu cum uiţi că sînt stăpîn în propria mea casă.

- Ar fi bine să ne întoarcem la listă, interveni Rodger.

- Da, l-am uitat pe Northampton. Cînd vom deschide şedinţa, vreau să convoc consiliul de război!

- Ba nu! protestă Edward. Vreau să vorbesc eu cu tata mai întîi, înainte să declari război. Voi negocia şi poate că va ceda.

- Nu cred că mai avem timp pentru compromisuri şi concesii! zise Simon de Montfort furios. Există un singur conducător, unul singur, care dă ordine. Eu sînt acela.

Edward se înfurie la fel de mult ca Simon. Deabia acum realiză că Montfort nu intenţiona să-l pună pe el pe tron. Cu greu îşi ţinu firea.

- Parlamentul va decide.

-Aşa este, conchise contele Simon, baronii sînt deja pe drum spre noi.

Cînd prinţul şi administratorul său au plecat din curtea castelului Durham, Edward zise:

- Văd bine că nu mă iubeşte. Ştiu că-i urăşte pe Plantageneţi.

- Nu te urăşte, milord. Se leagă de faptul că nu ai experienţă, altminteri ştie că eşti foarte abil în politică şi energic pe cîmpul de luptă. Cred că-ţi invidiază tinereţea, atîta tot.

Cînd au ajuns la poarta vestică, au observat că era închisă.

- Hei, deschideţi poarta Ludgate, strigă Edward către gărzi.

- Porţile sînt închise. Este interzisă intrarea în oraş.

- Din ordinele cui? întrebă Edward, remareînd că paznicii erau înarmaţi.

- Din ordinul regelui!

- Sînt Edward Plantagenet, deschideţi porţile! le ordonă el.

- Porţile Londrei sînt închise pentru contele de Leicester, lord Edward.

- Vino, vom intra pe poarta următoare, zise Edward enervat. Acolo nu voi mai spune cine sînt.

- Edward, toţi te cunosc. Nu există decît un gigant blond, cu barbă, de peste un metru optzeci.

Celelalte porţi erau de asemenea încuiate. S-au îndreptat spre poarta Turnului, refuzînd să creadă că Londra era închisă pentru ei. Turnul Londrei era sigilat mai bine ca un mormînt, cu gărzile dublate de oamenii lui Bohun. Pur şi simplu acum au realizat că erau izolaţi de toţi ostaşii lor, dar şi de valeţi.

- Durham House sau Westminster? întrebă Rodger alarmat.

- Westminster! Spionii lui Montfort îi vor da de veste.

Au ajuns repede la destinaţie, iar aici l-au căutat pc Richard de Cornwall. Edward încercă să dea de regină în apartamentele regale, dar aici nu găsi pe nimeni. Se simţea frustrat că nu-şi poate vedea soţia, pe Eleanora. Cînd întrebă o servitoare unde erau toţi, aceasta rămase de piatră.

La un moment dat se deschise uşa şi auziră foşnete de crinoline.

- Chéri, cum ai aflat atît de repede că sînt aici? Eşti impetuos, Edward. Azi dimineaţă am sosit.

- Alyce, ce naiba faci aici? întrebă el deloc politicos, uitînd de planurile mai vechi pentru întîlnire.

- Îţi aduc berea, milord, ca să-ţi astîmperi setea.

- Unde sînt ceilalţi? Unde este Richard de Cornwall? Regina, mama mea unde este?

Alyce arăta fermecătoare într-o rochie roşie, decoltată, fardată şi rujată strident.

- Prea multe întrebări, prea multe informaţii, pe care le am, chéri, dar va trebui să mi le cerşeşti. Ce argumente ai ca să-mi dezlegi limba? întrebă ca, treeîndu-şi vîrful limbii peste buze.

- Crezi că o bătaie te-ar mulţumi ca argument?

- Ooh, poate dacă bîta ta este suficient de tare, îl tachină Alyce.

Edward îl privi pe Rodger, cerînd parcă ajutor. Rodger înţelese mesajul non-verbal şi făcu semn cu capul spre camera prinţului. Apoi, cu greu stăpînindu-şi furia, prinţul o conduse pe Alyce în camera interioară

.CAPITOLUL ŞAISPREZECE

Rosamond o ajuta pe Nan să scoată hainele lui sir Rodger din cufere, pe care apoi le aranja în dulapurile din anticameră. Mirosul dc lemn de santal îi invadă nările, imediat ce a început să mîngîie materialul din care erau făcute veşmintele.

- Este un bărbat bine legat; hainele lui nici nu au nevoie de perniţe la umeri, comentă Nan, care îi auzise nopatea pe cei doi schimbînd replici tăioase.

- Cum regina nu este la reşedinţa ei, ar fi o ocazie să vizitez apartamentele regale, zise Rosamond, ignorîndu-i curiozitatea. Vrei să vii cu mine, Nan?

- Nu, servitorii nu au ce să caute pe acolo, milady. Eu continui să despachetez şi să aranjez lenjeria.

Rosamond îşi petrecu următoarele două ore colindînd prin apartamentele regelui şi ale reginei, precum şi prin camerele prinţului Edward şi ale prinţesei Eleanora. Totul era scăldat în lux, iar după cum a spus lady Eleanor de Montfort, castelul Windsor era o reşedinţă opulentă, într-adevăr.

- Tată! se miră Harry de Almaine cînd tatăl lui dădu buzna peste el în dormitor şi-l găsi cu ambele mîini pe cîte o domnişoară planturoasă, întinsă de-o parte şi de alta, pe patul lui imens. Fanny
şi Fancy nu se treziseră încă.

- Richard! zise el roşind complet, cînd îl văzu intrînd şi pe Richard de Gloucester.

Richard de Cornwall era vizibil revoltat de ce vedea, aşa că dădu un ordin scurt:

- Camera asta pute! îmbracă-te repede şi coboară.

- Tată, vreau să-ţi explic, zise Harry în timp ce se îmbrăca şi cobora pe scări.

- Nu-mi trebuie explicaţii pentru prostituate, dar vreau să-mi explici cum ai ajuns un trădător şi te-ai întors împotriva neamului Plantagenet!

- Nu sînt trădător! replică Harry revoltat.

- Ai complotat împotriva regelui tău, a tatălui tău şi a familiei tale, ca să-l susţii pe Simon de Montfort.

- Contele Simon vorbeşte în numele baronilor şi vrea ca regele să respecte Prevederile. Richard, erai şi tu la Kenilworth, spune-i că nu sîntem trădători!

- Circumstanţele s-au schimbat, Harry. Regele a fost absolvit de Papă, iar acum este în drum spre Londra. A chemat o sută de baroni loiali să se pregătească de război. Bohun este deja la Londra şi a închis porţile oraşului, ca să-i oprească pe Simon de Montfort, cu toţi acoliţii lui.

- Eşti un trădător! zise el.

- Richard este acum în fruntea noului consiliu. Se pare că tu ai uitat că-n vene îţi curge sînge de Plantagenet!

- Dar Edward? întrebă Harry aproape îneeîndu-se. El este moştenitorul tronului, numai că este alături de Simon de Montfort.

- Edward este mult mai viclean decît tine, Harry. L-a repudiat pe Monfort. L-a supravegheat pe fiul său, ca să vadă dacă muşcă
momeala.

Harry se întoarse către fratele său, de la care aştepta confirmarea acestor cuvinte.

- Apropo de ostaşi, am adus bani ca să-ţi plăteşti oamenii, zise Richard de Cornwall.

La auzul acestor noutăţi, Harry declară:

- Voi merge să-i spun contelui Simon că nu pot să-mi trădez familia, dar îl voi asigura că nu voi ridica armele împotriva lui!

- Ai fost mereu onorabil şi idealist, îi zise tatăl său, bătîndu- 1 pe umăr. Sînt mîndru de tine, Harry.'Acum, repede, hai să le scoatem pe cele două cocote din Turn. Regina şi prinţesa Eleanora sînt aici, în apartamentele regale.

- Femeile! exclamă dezgustat lordul Edward, însoţit de Rodger de Leyburn, pe cînd veneau de la grajdurile castelului Westminster. O tăvăleală de două ore nu a ajuns ca să scot de la ea destule informaţii. Avea buzele strînse ca la scoică; doar labiile ei s-au desfăcut maxim!

- Şi chiar nu ai scos nimic de la ea?

- Doar veşti proaste, zise Edward. Gloucester a însoţit-o pe Alyce; Richard de Cornwall l-a chemat.

- Doamne, Gloucester a trădat!

- Exact! Simon de Montfort ştia de ce nu are încredere în el. Gloucester a cîntărit situaţia şi s-a dat de partea Plantageneţilor, cum vor face şi ceilalţi baroni, conchise Edward.

Rodger de Leyburn, el însuşi un fin observator al naturii umane ştia că lordul Edward însuşi cîntărea acum situaţia.

- Alyce ştie cumva unde a dus-o regina pe soţia ta?

- Alyce ajurat că nu ştie, dar ştim amîndoi că uneori poate fi o ticăloasă mincinoasă. Nu puteam să facem speculaţii; sînt multe reşedinţe regale, iar mama putea să o ascundă pe Eleanora oriunde în ţară.

- Unde mergem acum, la Windsor sau înapoi la Durham House?

- Durham House, zise Edward hotărît.

Simon de Montfort nu era acasă. Plecase să verifice singur cît de bine erau păzite porţile Londrei. în timp ce aşteptau, Demoiselle îi dădu lui sir Rodger o scrisoare pentru Rosamond.

- Mi-ar plăcea dacă ar vrea să vizităm Londra împreună.

într-o oră apăru şi Simon de Montfort. Era extrem de furios,
iar pe faţă i se citea dezamăgirea.

- Gloucester a fost chemat la Westminster, îi zise Edward.

- Mda, rînji Simon. Harry de Almaine, fratele lui m-a vizitat ca să-mi spună că datoria lui este faţă de tatăl lui şi de rege Henry, dar că niciodată nu va ridica armele împotriva mea. Simon rîse batjocoritor: I-am spus că mai mult mă tem de trădarea lui, decît de armele lui!

- Aşadar au ajuns la Harry, arde-i-ar focul!

Simon de Monfort îl fixa cu privirea pe Edward, de parcă s- ar fi uitat la diavol.

- Măcar vărul tu a dat dovadă de onoare cînd mi-a spus în faţă că este loial neamului Plantagenet; *tu* mă vei trăda pe la spate!

- Asta e o minciună! urlă Edward.

- Azi e minciună, mîine este adevărul! Tatăl tău a debarcat la Dover, iar mercenarii lui au făcut ravagii în toate porturile de la Canal. Cum Londra e aproape de mine, voi ţine consiliul de război la Oxford. Tu, lord Edward, nu eşti binevenit! Nu am nevoie de nici un Plantagenet care să mă înjungie pe la spate!

- Ai avut susţinerea mea, iar acum nu mă mai vrei, zise Edward consternat. Speri să cîştigi războiul împotriva tatei, astfel încît să poţi conduce printr-un rege slab. îţi dai seama că nu ai putea să faci asta niciodată cu mine pe tron.

De Leyburn închise ochii, dezamăgit. Doi dintre cei mai abili şi puternici bărbaţi din ţară tocmai şi-au destrămat relaţia. Parte din el ar fi vrut să treacă de partea contelui Simon, fiindcă de Montfort era un bărbat integru, care intenţiona să îndrepte răul pe care l-a tăcut

Angliei un rege slab. Dar era de datoria lui să-l slujească pe Edward, iar Rodger ştia că de Monfort nu ar mai respecta un bărbat care nu şi-a onorat promisiunea şi nu a rămas loial.

înapoindu-se călare spre Windsor, Edward Plantagenet şi Rodger de Leyburn erau tăcuţi, fiecare cufundat în propriile gînduri. Prinţul îşi făcea planuri pentru viitor, iar administratorul său se gîndea la următoarele evenimente. Ştia că Rosamond va fi devastată cînd va afla că nu mai sînt aliaţi cu familia de Monfort, care au fost tutorii ei îndrăgiţi. După o bătălie cu sine, Rodger ştia că ar fi mai bine ca deocamdată să-i ascundă acest lucru Rosamondei, mai ales pentru propriul său interes.

Rosamond se întoarse în camera ei cu nişte ierburi speciale, folosite pentru contracepţie. Nan, ca majoritatea femeilor, era de părere că prevenirea unei sarcini este un păcat. Rosamond îşi dorea un copil, doar că se temea că-l va naşte, îl va iubi din toată inima, apoi îl va pierde. Se gîndea că e mai bine să evite orice risc.

Făcu baie şi căută o rochie de casă verde-deschis, iar ca bijuterie alese colierul cu torsade celtice, primit cadou dc la Rodger. O ademenea smaraldul din mijloc, dar mai mult, ştia că-i va face pe plac soţului ei.

Cînd îi văzu pc cei patru bărbaţi apropiindu-se de porţile castelului, ea chemă un valet şi-i zise să le aducă masa de seară în camera lor, apoi aprinse lumînările

parfumate şi aşteptă. De-abia peste o oră auzi paşi pe scări, dar deschizînd uşa, văzu că era valetul cu mîncarea.

În final apăru şi el. Părea abătut, însă dc cum a dat ochii cu ea, expresia feţei i s-a schimbat. Rosamond stătea în faţa focului şi-l aşteptă pe el să vină la ea. O mîngîie pe păr şi dădu cu mîna de colier.

- Eşti atît de frumoasă, încît mi se taie răsuflarea.

- îmi pare rău pentru aseară. Griffin mi-a spus că nu ai stat la petrecere cu ceilalţi. Rodger, vreau să am încredere în tine.

El se simţi complet dezarmat; era o zi în care încrederea ei avea de suferit. *Nu mă considera un sfînt, Rosamond, fiindcă într- adevăr, sînt un diavol!*

- Am poruncit să ne aducă mîncarea aici.

El zîmbi.

- Eşti o soţie perfectă...îmi satisfaci toate poftele. O sărută, apoi, văzînd că nu se retrage, o sărută cu patimă.

S-au aşezat la masă în faţa şemineului. A fost un festin bogat, udat cu vin ales. El văzu pe o tavă anghinarc şi-i spuse Rosamondei:

- Anghinarea este un afrodiziac. Nu vrei să încerci? o întrebă
el.

- Dar vinul? îl întrebă ea.

Deja excitat, el îşi aminti ce efect avea băutura roşie asupra

ei.

- Vinul nu este afrodiziac; el îţi fură simţurile, îţi încinge sîngele şi-ţi alungă inhibiţiile.
- Nu mi-am dat scama că vinul a făcut atunci...am crezut că ai fost tu.
- Cît mă flatezi, cerule! încerci să mă seduci din nou?
- Nu, îmi placc cînd îmi faci curte, zise ea drăgăstoasă.

Atunci el începu să o curteze cu privirea, concentrîndu-se asupra gurii ei, lăsînd-o să-i citească foamea şi dorinţa. Apoi privirea lui coborî pc sîni şi ochii i se încinseră, devenind dogoritori.

Cînd Rod îşi linse degetele, Rosamond simţi şi ea o furnicătură. El veni şi o ridică în braţe,-apoi se aşeză şi o puse pe ea pe genunchii lui. îi simţea pulpele solide, iar căldura trupului său începuse să o încălzească.

O dezmierdă uşor cu degetele şi-i şopti:

- Cine are cele mai lungi picioare?
- Eu, zise sfioasă, Rosamond.
- Şi cine are o comoară ascunsă între ele?
- Eu am, zise ea pe nerăsuflate.
- Şi cinc-i va devasta comoara?
- Este îngropată adînc, spuse ea, strecurîndu-şi degetele prin cămaşa lui, ca să-i mîngîie pieptul musculos. Atingîndu-i buzunarul cămăşii, simţi o hîrtie, o scoase, apoi o citi şi se lumină la faţă:

- Ai fost la Durham House! îi zise ea voioasă. Mulţumesc, Rod, fiindcă te-ai gîndit la mine!

Totuşi, el se simţea mizerabil că trebuie să-i ascundă adevărul. îi luă biletul şi-l aruncă pe masă.

- Nu mai încerca să-mi abaţi atenţia de la gîndurile mele păcătoase.

- Dar mă voi lupta cu tine, şopti ea.

- Asemenea promisiuni mă înfierbîntă şi mai mult! spuse el rîzînd, apoi se gîndi eâ ar juca acest joc al cuceririi toată noaptea. O lăsă pe Rosamond din braţe, apoi îi ridică uşor cămaşa, o aşeză pe masă şi se insinuă între pulpele ei.

-Rod!

îşi desfăcu şi el şiretul de la pantalon, iar mădularul îi ieşi imediat, semeţ şi tare.

- Rod, zău aşa!

- Miroşi aşa frumos, zise el, ridicându-i bărbia ca să o sărute.

- Iar tu miroşi a santal şi a armăsar...iar ăsta e un afrodiziac mai tare decît anghinarea.

- Am stat în şa toată ziua.

- Bietul Rod, mai poţi să călăreşti o dată, cu mine?

- Dacă te ajut să urci în şa, poţi să mă călăreşti tu, Rosamond...măcar prima dată.

- Am spus eu cîndva că armăsarii nărăvaşi au nevoie de un bici lîngă ei. Nu te temi de mine. milord?

- Ah, ba mă tem că-mi pierd minţile şi inima, atît de priceputǎ eşti, vrăjitoare mică.

Să nu faci niciodată greşeala să mă înţelegi, Rosamond.

Ea îl mîngîie pe bărbia aspră, nebărbierită şi constată că sir Rodger de Leyburn era chipeş oricum.

El o ridică uşor de spate şi o instală pe erecţia lui.

- Uşurel, iubito, zise el, iar ea se sprijini pe umerii lui şi cl o penetră lent, profund, pînă la capăt. O lăsă pe ea să se bucure de poziţie şi să preia iniţiativa.

Rosamond începu să se mişte deasupra lui. zvîrcolindu-se şi răucindu-se în fel şi chip, ridicînd şi coborînd de pe falusul lui în- fierbîntat. Cînd au ajuns amîndoi la epuizare, eliberarea lui a făcut- o şi pe ea să resimtă orgasmul, după care s-a prăbuşit pe umerii lui.

Rodger o strînse la piept, apoi o duse pe pat şi o întinse pe cearşafurile imaculate, unde făcu dragoste cu ea calm, liniştit şi foarte atent la nevoile ei.

După ce ea adormi, el continuă să o privească, la lumina lunii, gîndind că va fi foarte mîhnită de decizia pe care a luat-o Edward, prin care se despărţea de Simon de Montfort, însă el nu a putut să facă nimic pentru a preveni situaţia.

Noaptea, după cîteva ore bune de somn, Rosamond se trezi înlănţuită de braţele puternice ale soţului ei. Şi ea se gîndea că mariajul ei mergea din ce în ce mai bine, chiar neaşteptat. începuse să se mai desprindă de căldura

căminului de la Kenilworth şi se simţea mai puternică, iar pentru asta îi mulţumea lui sir Rodger de Leyburn.

Acum era conştientă dc puterea ei ca femeie şi ştia că poate să-i acorde toată încrederea ei. începea un an nou, ea începea o nouă viaţă, iar pentru prima dată era optimistă că uniunea ci îi promitea fericirea.CAPITOLUL ŞAPTESPREZECE

Rosamond dormi pînă tîrziu, iar cînd se trezi, era singură în pat. Ştia că soţul ei plecase mai devreme, aşa că se grăbi să facă baie, apoi scotoci prin cufărul în care adusese cu ea hainele fratelui ei de la Deerhurst. Cum veşmintele bărbăteşti i se păreau foarte practice pentru călărit şi avea de gînd să dea o raită prin împrejurimile castelului Windsor, nu mai stătu pe gînduii şi se îmbrăcă rapid cu pantalonii şi vesta lui Giles.

- Griffin, unde naiba este sir Rodger? sc auzi glasul lui Edward în spatele ei.

- Doamne, sfinte, Rosamond. credeam că eşti un valet! Ai picioare lungi, ca ale unui bărbat şi credeam că eşti Griffin.

- Iertare, lord Edward, hainele au fost ale lui Giles. Rodger nu este, dar pot să te ajut eu cumva?

- Da, draga mea. Vreau să o aduc pe Eleanora, soţia ¡nea, înapoi la Windsor, unde îi este locul şi sper că veţi fi prietene.

- Dar deja sîntem prietene, lord Edward. Ai aflat unde au plecat regina şi soţia ta?

- Da, Owen mi-a zis că a văzut barja regală ancorată la turnul Wharfc, deci crede că se află în Turnul Londrei. O fortăreaţă de nepătruns, dar mama nu ştie cît

sînt de hotărît. Doamne, am o idee. Nu-ţi scoate veşmintele astea de pe tine.

Edward avea o mare putere de convingere, dar cînd îi expuse planul lui Rodger de Leyburn, acesta refuză să-şi lase soţia să facă parte dintr-o manevră ridicolă, după părerea lui, însă, după ce văzu cît de bine poate trece Rosamond drept Griffin, iar ea era foarte încîntată de idee, consimţi totuşi.

Sceptic din fire, Rodger îl trase pe Edward în camera de alături:

- Cum putem să trecem de porţile oraşului? Cum să pătrundem în Turn?

- Ne oprim la Westminster şi vorbim cu Richard de Cornwall să-mi emită un ordin de trecere.

- Nu vrea ca Rosamond să ştie că ne-am retras sprijinul acordat lui Simon de Montfort.

- Prietene, mai devreme, sau mai tîrziu, ea tot va afla. Va trebui să-i spui, totuşi.

- Nu încă! Nu ne va ajuta, fiindcă Eleanor şi Simon au fost pentru ea ca doi părinţi!

- Bine, atunci eu sigur nu am să-i spun; mereu ne-am protejat secretele unul altuia, zise Edward.

în cele din urmă Rosamond a îmbrăcat hainele lui Griffin şi aducea perfect cu el. Cînd cei patru călăreţi ajuseră la Westminster, Rodger şi cei doi valeţi au plecat spre grajduri, iar Edward a pornit spre palat, în căutarea unchiului său, Richard Plantagenet.

Richard de Cornwall a fost bucuros să-l vadă şi l-a luat cu el pe barjă, spre Turnul Londrei, pentru ca prinţul să-şi vadă mireasa, iar regina să fie asigurată că are un fiu respectuos. Pe aceeaşi barjă Rosamond a stat retrasă într-un colţ, după cum îi indicase Rodger, preocupat ca Richard de Cornwall să nu-i vadă faţa.

Acum îi arăta de pe apă toate clădirile importante din zonă.

- Uite acolo este New Temple, unde se derulează operaţiunile bancare. Rosamond primi şi alte informaţii financiare, privind încîntată centrul Londrei, aşa cum se vedea din exterior, deşi mirosurile dezagreabile de stîrvuri descompuse sau gunoaie aruncate pe apă au făcut-o să-şi ducă mîna la nas.

- Este atît de....începu Rosamond.

- Dezgustător? continuă Rodger.

- Nu, interesant...fascinant, zise ea, cu ochii mari şi căutînd să surprindă toate lucrurile pe care le vedea pentru prima dată.

- Lasă-te în jos şi ţine-te bine, imediat vom pluti pe sub Podul Londrei, zise el şi o ajută să-şi găsească un loc pe o banchetă improvizată.

Curînd au trecut pe sub Poarta Trădătorilor, iar Rodger l-a urmărit cu atenţie pe Edward, ca să vadă vreo umbră de vinovăţie pe chipul lui, însă acesta era foarte senin. Rodger se întreba dacă prinţul cunoştea măcar acest sentiment.

După ce au urcat toţi patru pe pontonul de piatră, cu trepte înalte, unde Rosamond era să se împiedice de propria-i sabie fixată la brîu, au intrat în turn.

- Regina a consimţit să te primească, Edward, i-a zis Richard prinţului, după ce a intrat singur în apartamentele regale. îţi recomand o atitudine spăşită, adăugă el.

Edward i-a descris cu amănunte organizarea apartamentelor regale, aşa că acum Rosamond ştia foarte bine calea spre prinţesă. Merse de-a dreptul, deschizînd şi închizînd uşi, parcurgînd culoare ascunse, pînă ce ajunse aproape de prinţesă. Primul care o zări a fost căţelul, Bebe, care veni spre ea, dînd din coadă. Rosamond o văzu pe prinţesă stînd alături de alte două doamne de companie.

Prinţesa Eleanor veni să-şi preia cîinele, iar atunci Rosamond
îi şopti, după ce făcu o plecăciune şi îşi scoase pălăria:

- Eu sînt, Eleanora. Am un mesaj urgent de la Edward.

Cele două doamne au fost rapid expediate, iar prinţesa a dus-
o pe Rosamond în dormitorul ei, apoi a închis uşa.

- Cît eşti de curajoasă, dacă faci asta pentru mine!

- Nu, tu va trebui să fii curajoasă. Edward a venit să te salveze şi să te ducă la castelul Windsor. Va

trebui să te îmbraci repede în hainele mele, apoi vei pleca însoţită de soţul tău şi doi valeţi.

- Dar nu pot să port haine bărbăteşti! protestă ea.

- Dacă eu am putut, poţi şi tu. Vrei să-i spun lui Edward că te temi?

- Ah, nu, dar ce vei păţi tu cînd te vor găsi îmbrăcată cu hainele mele?

- Eu nu voi păţi nimic. Sînt lady de Leyburn şi-mi vor da drumul să plec. Îţi voi aduce eu cîinele şi doamnele de companie la Windsor. Apoi grăbită se dezbrăcă şi o ajută pe tînăra prinţesă să îmbrace veşmintele de care se temea. După ce-i strînse părul sub pălăria cu boruri largi, Rosamond spera că nimeni nu o va confunda şi începu să îmbrace hainele fugarei, acoperindu-şi părul cu voalul dantelat al Eleanorei.

- Ai grijă să te uiţi în jos, ca să nu te împiedici de spadă, o sfătui Rosamond, apoi observă că Eleanora tremura va varga. Este un joc palpitant, o încurajă ca. Cuvintele se voiau încurajatoare atît pentru prinţesă, cît mai mult pentru ea. După ce o împinse afară din cameră pe tînără, văzu că era aşteptată de sir Rodger, iar cei doi valeţi s-au dus unul în faţa ei, iar celălalt în spate, ca să o camufleze cît mai bine şi curînd toţi au dispănit pe un culoar lateral.

în apartamentul regal Edward Plantagenet se prefăcea că este ros de remuşcări, însă abordarea

arogantă a mamei sale l-a iritat enorm, motiv pentru care acum se plimba prin cameră nervos, ca un leu în cuşcă.

- Mă îndoiesc că tatăl tău te va ierta vreodată pentru că l-ai trădat şi asta doar dacă-ţi vei cere iertare în genunchi!

- Asta nu se va întîmpla niciodată, promise Edward. Tatei nu- i pasă de genunchii mei, ci de braţul meu puternic, lini voi lua oamenii şi pe Eleanora la Windsor, cu mine, anunţă el simplu.

- Cînd va sosi Henry, el va decide dacă-ţi vei lua oamenii.

Richard de Cornwall se grăbi să vorbească:

- Eleanor, cred că putem să le dăm drumul oamenilor. Acum, cînd s-a dezis de Simon de Montfort, va avea nevoie de ostaşi pentru propria lui protecţie.

- Aşa să fie, dar o voi ţine pe mirerasa ta aici, cu mine, ca să am garanţia că te vei purta frumos. Eleanor făcu o grimasă răutăcioasă şi adăugă: a prins momeala.

Edward se ruga ca demersul Rosamondei să fi avut succes. Dacă era aşa, ar fi dat orice să-i vadă mutra mamei sale, cînd va afla că soţia lui i-a fost suflată chiar de sub nasul ei de regină!

Rosamond, rămasă în camera prinţesei, se întinse pe pat, după ce încuie uşa, iar acum încerca să se relaxeze. Era imposibil, fiindcă Turnul Londrei i se părea o construcţie absolut deprimantă. Se bucura că îl are cu ea pe Bebe, care se şi cuibărise lîngă ea, pe pat.

Peste aproape o oră doamnele Eleanorei au bătut la uşa ei, iar inima Rosamondei începu să bată de parcă urma să-i spargă pieptul. Cum avu inspiraţia să înceapă să sforăie, bătăile au încetat.

Peste încă o oră doamnele au revenit, iar ea a trebuit să deschidă uşa. Doamnele au intrat în panică imediat ce au constatat că stăpîna lor nu e de găsit, iar Rosamond era cea care rămăsese în locul ei. înlăcrimate şi înspăimîntate, au luat-o la fugă, să-i reclame reginei Eleanor situaţia, iar Rosamond a rămas cu Bebe, aş-teptînd tornada care urma să se declanşeze.

Regina sosi prompt, intră şi rămase cu privirea fixată pe tînăra din cameră. îi smulse voaleta de pe cap şi o privi suspicioasă şi cu multă ură.

- Cine eşti şi unde este prinţesa Eleanora?

- Sînt Rosamond Marshal...adică Rosamond de Leyburn, Maiestate, spuse, apoi făcu o reverenţă.

- Marshal? Marshal? şuieră regina, ştiind ce terenuri vaste moştenea această familie detestată în Anglia, Irlanda şi Ţara Galilor. Ridică o sprinceană, semn că începe să-şi dea seama şi zise: nu eşti tînăra Marshal, care locuia la Kenilworth, cu ticăloasa de Eleanor de Montfort?

Bebe începu să latre, apoi mîrîi ameninţător.

- Cîinele acesta este rău; va trebui distrus! Unde naiba este nora mea? A fost răpită de nenorociţii dc Montfort? Chemaţi gărzile!

- Maiestate, vă rog. Prinţesa Eleanora este în siguranţă, se rugă Rosamond. Soţii de Monfort nu au nici o legătură cu asta. Lordul Edward şi-a dus mireasa la Windsor. Recunosc, l-am ajutat şi eu.

Regina îi trase o palmă peste faţă Rosamondei.

- Ai spus de Leyburn? Destrăbălatul pe care Edward l-a făcut administrator? Cel a cărui reputaţie duhneşte pînă la ceruri; nici o femeie nu este în siguranţă în compania lui. De Leyburn are o influenţă nefastă asupra fiului meu, iar acum o avem şi pe tîrfa de soţie amestecată. Te avertizez, doamnă, curînd îi vom distruge pe Montfort şi pe tine alături de ei! Regina se întoarse spre ostaşul care păzea Turnul şi-i ordonă: du-o de aici, împreună cu cîinele ei afurisit! Ai grijă să fie bine păzită.

Era prima dată cînd cineva o lovise pe Rosamond şi ea împietrise de groază. Regina Angliei i-a declarat clar război şi cuvintele, dar mai ales faptele ei dovedeau acum că erau duşmance. Regina ordonase practic *încarcerarea* ei în Turnul Londrei, iar Rosamond se temea pentru viaţa ei.

Paznicul înarmat o conduse în jos pe scări, dar la un moment dat se întoarse şi o opri.

- Milady, sînteţi soţia lordului Rodger de Leyburn?

- Da, sînt, zise ea, strîngînd la piept căţelul.

- Domnia sa m-a numit gardian aici şi toată lumea îl iubeşte pe sir Rodger aici, milady. Voi îndeplini ordinele reginei cuvînt cu cuvînt. Mi-a ordonat să vă scot de acolo şi asta am făcut. Mi-a zis să am grijă să fiţi păzită

şi cred că singurul care o poate face cel mai bine este chiar soţul dumneavoastră.

Rosamond îl privea şi culoarea din obraji îi mai revenise.

- Cu puţin timp în urmă sir Rodger a plecat din Turn cu ostaşii gasconi ai lordului Edward. Merg să văd dacă e vreun întîrziat, care să vă fie escortă pînă la Windsor.

Rosamond îi mulţumi bărbatului cu lacrimi în ochi. Era bucuroasă că omul interpretează greşit ordinele reginei, fiindcă Turnul o înspăimînta şi se temea să nu fie dusă într-o celulă.

Cînd au ajuns la parter, îl văzu pe Griffin şi din nou mulţumi cerului.

- Oh, Griffin, ce bine să te văd.

- Este o onoare să vă servesc, doamnă. O acoperi cu pelerina lui şi spuse: pe rîu va fi foarte rece.

în sfîrşit, spre apus, ambarcaţiunea lor a ajuns la Windsor. Rodger o aştepta, iar Chirk era la picioarele lui. O strînse în braţe imediat ce a pus piciorul pc pămînt.

- Slavă Cerului că eşti teafară. Nu ar fi trebuit să permit să faci asta. Bună treabă, Griffin, îi spuse el valetului său vesel.

- Am cunoscut-o pe regină, dar mai bine nu s-ar fi întîmplat. Roger, am atîtea întrebări să-ţi pun, despre lucrurile îngrozitoare pe care le-a spus.

- Nu acum, iubita mea, prinţesa e îngrijorată pentru tine şi cred că se va bucura atunci cînd va vedea că i-ai adus şi cîinele.

Cînd au ajuns în apartamentul lordului Edward, cei doi au văzut că tinerii prinţi terminaseră de luat cina.

- Prinţesă, am reuşit să îl aduc pe Bebe, dar nu am reuşit să vin cu doamnele.

- Oh, Rosamond, mulţumesc foarte mult, dar te rog, spune- mi Eleanora. Luă căţelul şi-l sărută pe cap, iar acesta sări şi o luă la fugă spre Chirk.

- Văd că nu ai haine cu tine. Merg să-ţi aduc o rochie din garderoba mea.

- Cum aş putea să-ţi mulţumesc vreodată, Rosamond? zise Edward, sărutîndu-i mîinile.

- Pot să vin şi eu cu tine? spuse Eleanora, cu sfială.

Cele două tinere, una blondă, cealaltă brunetă, au plecat împreună, ca două prietene vechi, care aveau în comun faptul că de acum înainte le aştepta o viaţă nouă.

- Nan, doamnele ei nu au sosit încă, dar te rog să o serveşti ca pe mine şi să-i oferi tot ce are nevoie, îi spuse ea femeii corpolente, care imediat merse în garderobă să aducă mai multe haine.

Rosamond îi recomandă tinerei prinţese mai multe culori, care se asortau cu părul şi cu tenul ei, iar aceasta le probă pe rînd, ajutată de cameristă. în cele din urmă alese o ţinută liliachie, cu perle pe corsaj.

- Dar la noapte? zise Rosamond. Vei avea nevoie de o cămaşă călduroasă.

- La noapte, roşi Eleanora. Nu pot să rămîn aici, cu tine, Rosamond?

- Oh, dragă, lordul Edward vrea să fii cu el. Nu vrei şi tu asta?

- Ah, ba da, am aşteptat şase ani...dar acum mi-e teamă.

Sfinte Doamne, se gîndea Rosamond, *Edward este un bărbat masiv, nu-i de mirare că se teme de el.* Îi puse uşor mîna pe braţ:

- Te înţeleg, şi eu sînt căsătorită de curînd. Îi aduse o cămaşă frumoasă, din dantelă albă, precum şi un halat din lînă fină. Ia tu astea, iar eu îţi aduc rochiile.

- Rosamond, nu pot să mă dezbrac sus...de faţă cu Edward!

- Mă rog, să vedem...ce-ar fi să te îmbraci aici, iar eu te voi ajuta? Cămaşa de noapte te acoperă suficient, fiind foarte lungă.

- Rosamond, îl iubesc atît de mult, încît inima îmi bate cu putere.

- Nu-i spune lui Edward că îl iubeşti, pînă ce nu-ţi declară el dragostea lui, Eleanora.

- Oh, mi-e greu şi să respir cînd Edward este cu mine.

Cele două au ajuns în apartamentul lui Edward, iar apoi au dus rochiile în camera de alături, decorată special pentru prinţesa Eleanora. Cînd au revenit în sufragerie, unde se aflau şi soţii lor, Rodger i-a făcut semn discret

Rosamondei, pentru ca să-i lase singuri pe Edward cu mireasa lui. Le-au urat noapte bună, iar
Edward a închis uşa grea, din lemn de stejar, pe care a asigurat-o cu un zăvor masiv.

Se întoarse cu faţa spre Eleanora şi rămase uluit de frumuseţea ei. Aerul ei inocent, dulceaţa buzelor ei cărnoasc şi silueta ei fragilă îi făceau inima să bată şi mai puternic.

- Eleanora...Nora...vino la mine, zise el, întinzînd o mînă spre
ea.

Văzînd-o că ezită, se gîndi că totuşi resimte şi ea puţin din emoţiile lui. Veni totuşi şi-i puse mîna mică în palmă. Edward era copleşit, fiindcă pînă atunci nici o femeie nu-i provocase vreodată o emoţie atît de puternică.

- Micuţa mea dragă, nu te teme de mine. Nu aş putea să-ţi fac nici un rău vreodată. Te voi iubi mereu, jură el şi-i sărută mîna.

Cum stăteau faţă în faţă, el masiv şi înalt, ea plăpîndă şi minionă, Edward simţi nevoia să o protejeze, exact cum ar face orice mascul puternic cu femela lui delicată. Îi simţi mîinile tremurînd şi o invită:

- Vino să te încălzeşti, iubirea mea. O conduse în faţa focului şi se aşeză alături de ea pe o canapea. O cuprinse de umeri, ca pe cineva foarte drag, care trebuie protejat cu preţul vieţii chiar, înţelese şi el că rangul său şi fizicul lui puteau fi intimidante pentru o tînără care precis nu mai fusese singură cu un bărbat în viaţa ei. O sărută pe

creştet şi-i făcu cîteva complimente. Ea îl privea cu adoraţie şi atunci Edward şi-a dat deama că divinitatea i-a zîmbit, fiindcă i-a dăruit aşa o frumuseţe. Căsătoriile aranjate erau rareori dublate de poveşti de iubire, însă pentru cl a fost dragoste la prima vedere, de fapt la a doua; la nuntă nu i-a dat nici o atenţie miresei lui de zece ani.

Acum o simţi cum se relaxează în îmbrăţişarea lui şi cum îşi reazemă capul pe umărul lui. Văzu că ochii i se închid treptat şi că

0 cuprinde somnul. Avea încredere în el, iar inima lui palpita de tandieţe. Soţia lui sc lăsase complet în grija lui, iar el îşi jură că o va face fericită. O ridică pe braţe şi o duse pe pat, apoi o înveli.

La un etaj mai jos, în dormitorul soţilor Leyburn, Rosamund

1 se destăinuia soţului ei, care se dezbrăca.

- A fost un chin să dau ochii cu regina. Cînd m-a întrebat cine sînt şi i-am zis că numele meu este Rosamond Marshal, s-a înfuriat şi a zis:" nu eşti tînăra Marshal care locuia la Kenilworth cu ticăloasa de Eleanor de Montfort?" De ce o urăşte atîta pe lady Eleanor?

- Cînd tînărul rege Henry s-a căsătorit cu Eleanor de Provence, familia ei era falită. Cînd noua regină a văzut-o pe prinţesa Eleanor, sora regelui, acoperită de bijuterii scumpe şi îmbrăcată după ultima modă, în ea a încolţit invidia. Prinţesa Eleanor era răsfăţată şi îi plăcea

să conducă în familia Plantagenet, aşa încît cele două tinere femei s-au detestat de la început.

- Regina nu doar o urăşte pe lady Eleanor, zise Rosamond, o detestă din suflet! Cînd a văzut că Eleanora a dispărut, i-a acuzat pe soţii Montfort de răpire. I-am explicat că Edward şi-a adus soţia la Windsor şi am recunoscut că l-am ajutat şi eu.

Rodger îşi ţinu respiraţia. Oare regina i-a spus că Edward l- a trădat pe Simon de Montfort?

- Regina m-a pălmuit!

- Nenorocita te-a lovit? întrebă el înfuriat. Trebuia să-i spui că te numeşti dc Leyburn, nu Marshal.

■ Ha! Pe tine te iubeşte şi mai puţin, milord. Te-a făcut desfrînat şi a zis că reputaţia îţi este pătată şi că alături de tine nici o femeie nu este în siguranţă! A spus că ai o influenţă proastă
asupra fiului ci şi s-a plîns că acum şi tîrfa de soţia ta s-a amestecat.

- îmi pare nespus de rău că regina te-a atacat, Rosamond. Hste o vrăjitoare din altă lume, care nu este în stare de mai mult.

- Oh, las-o pe ea; nu asta m-a supărat, ci ameninţarea groaznică! Rosamond veni şi-l luă de mînă pe Rod, adăugind cu teamă în glas: spunea că va urma un război şi că familia Montfort va fi distrusă, iar pe noi ne va distruge odată cu ei! Chiar va fi război? întrebă ea, după ce el veni şi o luă în braţe.

- Da, Rosamond, mă tem că la asta se va ajunge.

- Dar vom cîştiga, nu-i aşa? Cu lordul Edward, cu vărul meu, Richard de Gloucester şi cu contele Simon de partea noastră, cum am putea să pierdem?

Rod ştia că va trebui să-i spună, dar nu în seara aceasta, fiindcă avea interese personale, aşa că o mîngîie pe spate:

Hai în pat, Rosamond, ca să vorbim de lucuri mai plăcute.CAPITOLUL OPTSPREZECE

- Trebuie să recrutez ostaşi pentru această campanie, îi zise Edward lui Rodger.

- Windsor îi va găzdui aşa cum se cuvine, însă lăzile tale cu galbeni sunt goale. Avem nevoie de bogăţii; nici măcar nu vom fi capabili să îi păstrăm pe gasconi pentru campania din Wales, dacă nu-i plătim, Edward.

- Ai dreptate, nimic nu pune în pericol loialitatea mai mult ca banii, şi am nevoie de ei repede. Am învăţat arta şi tainele războiului de la Simon de Montfort şi el m-a învăţat că viteza si furia te ajută să cîştigi lupta.

- Există un singur loc de unde poţi lua galbeni, iar acela este Noul Templu, dar ce le vei oferi ca garanţie aurarilor?

- La ei sînt deja toate bijuteriile mamei mele şi cîteva dintre bijuteriile coroanei, ca garanţie pentru banii împrumutaţi de ea în ultimii doi ani. Edward s-a uitat imediat spre Rodger, care i-a ghicit intenţia.

- O să ai nevoie de nişte nervi de oţel şi cîţiva ostaşi vînjoşi. Rod făcu o grimasă amuzată, fiindcă latura lui mai întunecată agrea planul. îl vom lua pe Harry, fiindcă el are faţă de om sincer.

într-o oră Harry de Almaine a ajuns la Windsor cu soldaţii săi din Cornwall.

- Vorbeam de lup, îi zise Edward lui Rod, apoi se hotărî să-i pună sare pe rană vărului său.

- Unde naiba ai fost?

Harry se făcu roşu la faţă.

-Am trăit clipe de agonie. Onoarea mă îndemna să-l slujesc pe Simon, dar tatăl meu, fratele meu, Gloucester, iar apoi tu v-aţi întors împotriva lui şi mi-am dat seama că datoria mea este să stau alături de familia mea. Pe lîngă toate astea am făcut greşeala să mă duc la Westminster.

- Greşeală? întrebă Edward arţăgos.

Harry se înroşi mai tare.

- Alyce de Clare era acolo. A insistat să vină cu mine la Windsor.

- Ce naiba, Harry, nu ai minte nici cît o găină!

Rod îl atenţionă, fiindcă îl vedea pe Edward că intră în panică.

- I-am spus că Rosamond a fost aici cu tine, dar a promis că va fi discretă, zise Harry ca o scuză.

- Discreţia nu este specialitatea ei, zise Rod sec. Mă voi alătura doamnelor şi voi încerca să repar pagubele, lord Edward, în timp ce tu îl vei convinge pe Harry că avem nevoie de braţul său vînjos şi de faţa lui sinceră.

Rodger le-a găsit pe doamne în seră. Alyce era înveşmîntată complet în culoarea regală, mov, în timp ce Eleonora era îmbrăcată într-o rochie de culoarea lavandei, brodată cu perle. Se gîndi că arătau ca vrăjitoarea cea rea şi prinţesa cea bună din poveşti,

- Rod, atît de lungă mi s-a părut pauza de cînd nu ne-am mai văzut, zise Alyce pe un ton lasciv şi imediat îşi coborî privirea spre şliţul lui. O privi provocator pe Rosamond, apoi se ridică pe vîrfuri şi îl sărută pe obraz pe de Leyburn.

- Alyce, ai venit să mă vizitezi din curiozitate, ori ai informaţii care mă interesează? întrebă calm Rodger.

- Ah, dragă, ştii că am fost sedusă, pînă ce am destăinuit toti.il, cînd tu şi Edward aţi venit la Westminster.

Dîndu-şi seama că Alyce era geloasă din cale-afară pe Elconore pentru frumuseţea şi inocenţa ei, el a avertizat-o.

- Destăinuirile complete pot fi un joc periculos, Alyce.

Alyce se uită pieziş, cu coada ochiului spre Rosamond.

- Dar eu ador jocurile periculoase. Rod, şi ştiu că şi ţie îţi place să te joci cu mine!

Rosamond era în stare să o jupoaie de vie pe Alyce, dar Rodger îşi privi soţia în ochi şi au comunicat doar din priv iri. Evident, Rosamond şi-a dat seama că aluzia nu se referea la Rod. Alyce de Clare murea de nerăbdare să-i transmită Eleanorei ca ea şi Edward erau iubiţi.

- Nan, du-o te rog pe lady Alyce în camera mea, ca să-şi refacă machiajul. Are ochii înnegriţi de jur împrejur.

Alyce îşi duse mîna la faţă şi o privi pe Rosamond cu o răceală suficientă cît să-i îngheţe acesteia măduva oaselor. Apoi ieşi furtunos pe uşă, urmată de Nan.

Rosamond se întoarse spre prinţesă şi îi spuse:

- Alyce nu poate, dacă nu flirtează cu fiecare bărbat pe care îl întîlneşte. Pentru ea este un joc. Chiar a venit la Windsor pentru a vedea cum arăţi, Eleanora.

- Lady Alyce este o femeie foarte atrăgătoare. Regina mi-a spus că Regele Henry ţine foarte mult la ea, zise ea cu naivitate.

Rosamond îi transmise din priviri soţului ei:

- Nu este cazul să te alarmezi, milord, voi stinge eu orice incendiu va porni Alyce.

Alyce reveni în cameră chiar cînd el dădea să plece.

- Ce soţie inteligentă ai, dragă Rod. Foloseşte tarhon ca să nu rămînă însărcinată. îmi dai şi mic din ierburile pe care le foloseşti, Rosamond?

O linişte apăsătoare s-a lăsat în cameră şi Rosamond s-a albit la faţă, dîndu-şi seama prea tîrziu că a lăsat acea plantă pe noptiera ei. Numai cineva cu vaste cunoştinţe despre proprietăţile plantelor ar fi ştiut secretul tarhonului. Chiar şi Nan credea că planta este folosită împotriva pistruilor. Rosamond simţea ochii tuturor aţintiţi asupra ei. Eleanora păru şocată. Nan se arăta revoltată, dar cel mai mult o interesa de Sir Rodger. Ochii lui verzi o pîrjoleau furioşi.

- O folosesc pentru piele, lady Alyce; ce foloseşti dumneata pentru pielea albă, ca de porţelan?

- Folosesc seminţe de spînz măcinate, dar spînzul, precum tarhonul, arc şi alte proprietăţi, nu-i aşa? întrebă încet Alyce.

Rodger a făcut o plecăciune şi a spus:

- Ne vom vedea diseară, doamna mea.

Rosamond ştia că nu l-a prostit. Era mult prea versat cînd venea vorba de femei. în momentul în care Rodger a plecat, Alyce se prefăcu foarte prietenoasă, dar Rosamond ştia intenţiile ei adevărate.

- Mi-ar plăcea să vedem apartamentele pe care regele Henry le-a amenajat special pentru tine, Eleanora, iar tu trebuie neapărat să vii să îl vezi pe al meu, cel de la Palatul Westminster, zise Alyce. Apoi se întoarse către Rosamond şi o invită:

- Am putea să ne plimbăm prin Londra împreună!

- Mulţumesc, dar mă duc la Londra cu prietena mea,

Demoiselle de Monfort, i-a spus rece Rosamond.

Alyce rîse şi-i spuse:

- Imposibil, deoarece porţile Londrei sunt închise pentru ca din familia de Montfort şi susţinătorii lor. Ce bine că Edward i-a înlăturat pe inamicul regelui.

Rosamond se gîndi că aşa ceva era absolut imposibil. Şi-a simţit inima strînsă de nişte degete îngheţate, invizibile. Dacă s-ar fi întîmplat ceva atît de îngrozitor, Rodger i-ar fi spus! Rosamond a început să tremure. Nu, nu i-ar fi spus pentru că principalul moih

pentru care ea a acceptat să se mărite cu el a fost să cimenteze relaţiile dintre lordul Edward şi contele Simon. Dacă acea legătură era acum distrusă. însemna că pionul a fost sacrificat inutil!

- Richard de Glouchester, vărul meu şi socrul tău...el de partea cui este? a întrebat Rosamond încet.

- De partea neamului Plantagenet desigur. Doar face parte din elita conducătoare a Angliei; fireşte că este de partea rege lui şi a moştenitorului său. Cînd regele Henry va veni, Simon tic Montfort va fi distrus!

Cuvintele acuzatoare ale reginei i-au revenit în minte: " În *războiul care va începe vă vom distruge pe de Monfort şi pe ti tu odată cu ei!* ". Ei bine, măcar regina şi-a dat seama că ea. Rosamond, va rămîne loială familiei de Montfort chiar dacă lordul Edward şi diavolul de Leyburn ar deveni trădători!

Rosamond era tulburată. Ce îi face pe oameni atît de infami? A început să aibă încredere în Rodger de Leyburn. A făcut acest lucru împotriva judecăţii sale şi acum şi-a dat seama de ce trebuie să se îngrijoreze. De ce toţi oamenii au fost creaţi să fie atît de răi? Timpanele îi răsunau de vocile propriei minţi. Apoi Rosamond o văzu pe Nan cum o priveşte compătimitor şi mîhnirea ei se transformă rapid în furie.

Prinţesa Eleonora spuse politicoasă:

- Vino, lady Alyce, camerele mele sunt foarte frumoase. Cînd am fost în Turn era atît de întuneric de nu

puteam să văd ce brodam, dar aici, lumina soarelui intră prin ferestrele lungi ale camerelor.

- Broderie? Asta face domnia ta de plăcere? a întrebat Alyce amuzată. Pesupun că lui Edward acest lucru i se pare foarte amuzant.

- Pe bărbaţi îi amuză cele mai ciudate lucruri... război, prostituate...continuă Rosamond. Preferinţele lor nu pot fi mereu justificate. Vă rog să mă scuzaţi, doamnelor. Nan, rămîi cu prinţesa Eleonora, ea are mai multă nevoie de tine decît mine, deocamdată.

Rosamond se réfugié în dormitorul ei şi încuie uşa. Era atît de furioasă încît voia să distrugă ceva şi dacă ar mai fi rămas încă puţin în compania lui Alyce de Clare i-ar fi zdrobit faţa neruşinatei. S-a dus la fereastră şi şi-a masat tîmplele pentru a se calma. De Leyburn i-a apărut în minte. *Ne vedem diseară, doamna mea.* Era furios, dar furia lui nu era mai nimic în comparaţie cu furia pe care şi-o va dezlănţui ea împotriva lui la noapte!

La etaj, în camera prinţesei Eleanora, Alyce de Claire fumega de invidie, privind tot luxul de care beneficia mireasa lui Edward. Se uită pe fereastră, iar în curte i-a văzut pe Rodger, Edward, Harry şi scutierii lor. încălecau repede, semn că se grăbeau. Cum îndrăznea Edward să plece fără să o vadă? A naibii să fie ea, dacă va rămîne aici cu anosta lui soţie castiliană. Se întoarse spre ea:

- Edward pleacă! Trebuie să mă grăbesc, fiindcă vine cu mine la Westminster. Lasă, lasă, nu trebuie

să fii geloasă, chérie... tu eşti mireasa lui virgină, eu sunt doar amanta lui.

Cei trei bărbaţi au decis că este cel mai bine să fie însoţiţi doar de scutierii lor. Mai mulţi oameni înarmaţi ar putea trezi suspiciuni. După ce au parcurs călare mai puţin de o milă de la Windsor, au auzit copite de cai la galop în spatele lor.

- Naiba s-o ia! mîrîi Edward, cînd a văzut-o pe Alyce de Claire apropiindu-se de ei.

- Îmi pare nespus de rău, a murmurat Harry, vizibil dezamăgit pentru el.

- Unde vă grăbiţi aşa, domnilor? întrebă Alyce cu voce mieroasă.

- Am pornit să îi căutăm lui Harry o soţie, o tachină Rod. Burlacii nu vor mai fi toleraţi.

- Fugi şi salvează-te, Harry. Mariajul este o condamnare la moarte.

- Este doar o sentinţă pe viaţă, o contrazise Rod.

Alyce dădu pinteni calului, ca să sc interpună între cei ai lui Edward şi Rodger, apoi privind drept înainte, aşa încît Harry să nu îşi dea seama cui îi erau adresate cuvintele, a spus:

- M-ai tratat ca pe o situaţie ncplăcută; mă pot aştepta să te văd mai des la Westminster?

Rodger nu voia să-i prezinte realitatea că ei nu mergeau de fapt spre aceeaşi destinaţie. Oricum ar fi aflat curînd, cînd aveau să o lase la poarta castelului.

- Nici la Westminster, nici la Windsor nu va fi prea plăcut, draga mea. Cu tatăl soţului tău într-o parte şi soţiile noastre în cealaltă, îţi dai seama cît va fi de dificil. Poate ar fi mai bine să mergi la castelul tău din Tonbridge, mai departe de Londra.

Edward vorbi şi el pentru prima dată:

- Tonbridge... probabil că voi recruta acolo. Oamenii din
Kent au reputaţia de luptători neînfricaţi.

Alyce a bănuit că era o pistă falsă, ca să o îndepărteze de el:

- Prefer Londra, dar cred că şi bărbaţii din Kent pot fi distractivi.

Cînd au ajuns la castelul Westminster, Rodger spuse:

- De aici ne despărţim Alyce. Din păcate, în dimineaţa asta ne aşteaptă treburile şi nu plăcerile. Au revoir chérie.

Ea făcu ochii mici, dar se abţinu să facă o scenă şi trecu prin porţile de fier, ridicînd mîndră capul.

- Nu am mai văzut pe nimeni să respingă o femeie atît de galant. Rodger, ai un talent special cînd vine vorba de doamne, spuse Harry cu admiraţie. Mi-aş fi dorit să am măcar jumătate din farmecul tău.

- Alyce nu este o doamnă, rînji Rodger, iar ceilalţi doi au început să rîdă şi ei. Apoi au redevenit serioşi, ştiind ce treabă riscantă aveau de făcut.

Odată ce au trecut de Biserica Templului, Harry a venit lîngă Edward, iar Rod s-a dus în spate, alături de scutieri. La un moment dat au ajuns la Noul Templu. Au fost întîmpinaţi de un custode evreu, care l-a recunoscut imediat pe prinţul Edward Plantagenet.

- Alteţă, sîntem onoraţi de vizita dumneavoastră; cu ce vă putem fi de folos?

- Bună dimineaţa. Daţi-mi voie să vi-l prezint pe vărul meu, Harry de Almaine, fiul lui Richard de Cornwall.

Harry i-a zîmbit binevoitor custodelui.

Custodele a făcut din nou o plecăciune, fiind mulţumit că are doi oaspeţi regali. Mai mult de atît, Cornwall avea bogăţiile lui Cresus. Edward i-a prezentat şi pe ceilalţi.

- Aceşti bărbaţi formează gărzile mele. Am venit să măasigur că proprietatea reginei este în siguranţă.

- Bineînţeles, alteţă, este o onoare să vă prezint seifurile unde sînt păstrate bijuteriile reginei Eleanor. Cît vizitatorii descălecau, custodele s-a dus să îşi ia cheile. Era o solicitare obişnuită, iar el i- a invitat înspre clădirile mai mici, în care se aflau seifurile Templului. Cînd a ajuns la clădirea unde erau depozitate bijuteriile, a descuiat uşa.

Rod i-a pijs pumnalul la gît custodelui, chiar înaintea primului declic.

- îmi cer s^uze pentru această neplăcere, spuse el cu un zîmbet luciferic.

Harry a luqt cheile, în timp ce Edward a înhăţat repede bijuteriile reginei, Nu le-a apucat numai pe acestea, ci şi vreo zece mii de lire în aur. Cînd tolbele de pe şeile lor s-au umplut, lordul Edward şi oamenii lui au plecat grăbiţi din Noul Templu. Numai Rod a rămas, cu Qutjtal lipit de gîtul custodelui, pînă cînd hoţii au ajuns destul de departe.

Marca sală rlc bal de la Windsor era plină de rîsete şi muzică, în timp ce luptătorii lordului Edward îşi goleau cupele şi se aşezau la masa de seară. £ra prima oară în peste un an, cînd aveau galbeni în buzunare, şi miciţi dintre gasconi aveau în plan o seară de jocuri. Sir Rodger şi lordul Edward şi-ar Îi dorit ca soţiile să le fie alături, dar cele două eratj \n mo(j misterios absente.

Edward a thjmis un paj cu un mesaj adresat Eleanorei, dar cînd băiatul s-a îr,iors (ără un răspuns, Edward a spus:

- Se pare că muntele trebuie să meargă la Mahomed.

- Eleonora tste prinţesă, totuşi. Presupun că nu am fi cavaleri, dacă nu le-am esCOrta pe soţiile noastre în sala de mese.

Cînd cei doi au ajuns la camerele regale, au văzut că servitoarele prinţesei Eleanora sosiseră din Turn, iar holurile erau pline cu cuferc.

Edward s-a dus direct la uşa dormitorului Eleanorei, dar cînd a pus mîna pe clanţă, şi-a dat seama că uşa era zăvorită.

- Doamne, se pare că mama m-a lăsat să cîştig de această dată. Aşa mi-am învăţat lecţia: am pus-o în faţa faptului împlinit. Edward se apropie de uşă: Eleanora... Nora, unde eşti, scumpa mea? Poate veni cineva să-mi descuie uşa, vă rog? A început să zgîlţîie uşa, pînă cînd aceasta se mişcă din balamale. Lăsaţi-mă să intru!

Auzi o femeie care şi-a dres glasul în spatele lui şi se întoarse, iar intrusa era chiar servitoarea lui Rosamond, Nan.

- Am venit să o iau pe Eleanora la cină; poţi ruga pe una dintre servitoarele ei să deschidă uşa?

Nan nu ar fi vrut să îi transmită lui Edward ceva ce l-ar fi deranjat, doar că nu avea de ales. Dregîndu-şi vocea a spus:

- Prinţesa Eleanora a poruncit ca uşa să fie încuiată, lord Edward.

- Ei bine, eu poruncesc să fie *descuiată*! urlă el.

Nan răspunse cu vocea tremurîndă:

- Nu v-ar folosi la nimic, lord Edward. Soţia dumneavoastră este indispusă şi refuză să vă vorbească ori să vă vadă.

- Dumnezeule, dacă nu se simte bine, atunci trebuie să mă duc la ea!

- Nan, spune-mi, te rog mult, ce se întîmplă înăuntru? zise Rodger, văzînd că femeia a lăsat ochii în podea.

- Prinţesa este supărată; servitoarele ei au dus-o la culcare.

- Ce i-au spus servitoarele? a întrebat Edward. Ceva legat de
vorbele grele spuse de regină?

- Nu, lord Edward, era supărată înainte să ajungă servitoarele.

- Nan, pentru numele lui Dumnezeu, spune odată! a ordonat Rodger.

Nan se făcu roşie la faţă:

- A fost Alyce de Clare.

- Hristoase! a mîrîit Edward.

- Unde este Rosamond? a întrcbat-o sir Rodger pe Nan.

- Este jos, milord... evită societatea.

- Scuză-mă, Edward, şopti el, apoi s-a dus spre camera lui. În dimineaţa aceea a fost furios pe Rosmond, cînd a aflat că foloseşte în secret tarhonul, dar acum nu voia să-i aminteasca de el. Dacă ei îi era teamă să poarte un copil în pîntec, atunci era mult mai bine să-i vorbească liniştit despre asta şi să-i alunge temerile.

în momentul în care a văzut-o, a ştiut că ea fierbe dc mînie. Această stare o făcea să pară şi mai frumoasă; îşi ţinea capul ridicat, obrajii îi erau îmbujoraţi şi ochii ei violet luceau ca două ametiste. Rodger voia să o ducă în pat şi să-i alunge furia înflăcărată cu pasiunea lui clocotitoare. La început a presupus că era furioasă din cauza celor spuse de Alyce de Clare Eleanorei, dar cuvintele Rosamondei l-au lovit ca nişte săgeţi tocmai pentru ce i-a spus Alyce ei.

- Este adevărat? Poate fi adevărat că Edward s-a răzvrătit împotriva lui Simon de Montfort?

- Lordul Edward şi contele Simon merg pe drumuri diferite, spuse el.

- Ai ascuns acest lucru de mine intenţionat!

- Am ştiut că te va întrista, Rosamond.

- întrista? Sînt revoltată, scandalizată, devastată de faptul că

Edward a putut face un lucru atît de mîrşav şi tu ai ascuns totul de mine! Cum poţi să schimbi taberele şi să lupţi împotriva lui Simon? Unde îţi este onoarea?

- Rosamond, războiul nu este un lucru onorabil, cu atît mai puţin un război civil. Edward este un Plantagenet, moştenitorul dc drept al tronului Angliei. Dacă Simon de Montfort cîştigă războiul, se va autoproclama conducătorul Angliei. Edward nu poate tolera aşa ceva; el nu este omul care să se subordoneze cuiva.

- *Tu* nu eşti un Plantagenet, de Leyburn. Şi tu îţi vei dezonora jurămîntul că îl sprijini pe Simon.de Montfort? întrebă ea dispreţuitor.

- Loialitatea mea este în primul rînd faţă de Edward Plantagenet, indiferent de tabăra pe care o alege, Rosamond. I-am jurat să-i fiu loial cu ani de zile în urmă; noi doi avem o legătură indestructibilă.

- Dar legătura *noastră*, milord, căsătoria care ne leagă? Am fost de acord să mă mărit cu tine ca să cimentăm legătura dintre lordul Edward şi contele Simon. Acum acea legătură este distrusă, iar sacrificiul meu a fost în van!

Ochii lui verzi o străpunseră tăioşi, rănit fiind de cuvintele ei crude.

- *Sacrificiul* tău? Ce nu poate fi vindecat, doamna mea, trebuie îndurat. Nu am timp de abureli femeieşti. Edward şi cu mine trebuie să recrutăm ostaşi cu care să plecăm la război. Dacă vrei să fii egoistă în ultima

noastră noapte împreună, atunci voi găsi o companie mai primitoare jos, în sala mare. Rod se opri la uşă. Cînd Griffin va veni să ia lada mea de război, sper să nu îl distrugi pentru loialitatea lui.

Rosamondei îi venea să arunce cu ceva după el, dar fiindcă
nu găsea nimic la îndemînă, s-a folosit de cuvinte.

- Du-te naibii, de Leyburn!

Jos, Edward i s-a alăturat lui Rodger în timp ce sc uita la ostaşii care jucau zaruri.

- Aş putea bucuros să o sugrum pe Alyce dc Clare! Eleanora plînge cu lacrimi de crocodil şi s-a încuiat în camcra ei. Crezi că Rosamond ar putea să o liniştească pentru mine?

- Rosamond are şi ea acum accesele ei de furie, zise Rod sec.

- Hristoase, uită-te ce succes am avut astăzi la Templu. Nu există problemă pe care să nu o rezolvăm, doar să nu fie vorba de o femeie afurisită! îmi poţi explica şi mie dc ce femeile îşi aleg cele mai mizerabile momente ca să fie exasperante? Edward a sorbit nerăbdător dintr-un pocal cu bere. Ei bine, nu am timp pentru prostii femeieşti. Am sarcini grele în faţa mea: trebuie să restabilesc puterea regală şi să cîştigăm acest război.

Rodger se uită la Edward şi îşi dădu seama ironic cît de multe asemănări erau între ci.CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

Calul înspumat mai avea puţin şi cădea din picioare cînd intră în curtea castelului Windsor, la ora două noaptea. Mesagerul îl călărise de la Oxford, treizeci şi cinci de mile fără oprire, aducînd vestea că armata de baroni a lui Simon de Montfort s-a pus în mişcare.

- La naiba cu el, se îndreaptă spre vest, ca să îi întîlnească pe baronii care au luptat cu noi în Ţara Galilor, zise Edward. Prinţul, care de obicei nu dormea mult, nici nu se culcase.

- Nu toţi baronii sînt de partea lui Montfort. Mortimer şi Clifford, poate chiar şi Hay ni se vor alătura, presupunea Rodger. Eu am nevoie de oameni puţini, ca să merg la Tewkesbury, apoi merg spre Hay. Plec acum!

De Leyburn şi Griffin, însoţiţi de opt soldaţi înarmaţi, au pornit spre graniţa cu Ţara Galilor. Edward ar fi mers şi el, însă dimineaţa primi veşti că regele cu oamenii lui au sosit deja în Turnul Londrei.

Cu ce fei de bărbat m-am căsătorit? se întreba Rosamond. Se plimba furioasă prin cameră, ca o leoaică în cuşcă, faeîndu-şi planuri. *Doamna mea, ceea ce nu poate fi vindecat, trebuie suportat.* Cuvintele lui îi sfîrtecau mîndria. Ei bine, ea nu va îndura nimic. Nu poate exista căsătorie, dacă părţile se află în tabere diferite într-un război civil; nu va trăi alături de un bărbat în al cărui cuvînt nu poate să creadă.

Rosamond se hotărî să plece spre Durham House, unde erau soţii Montfort. Nu o luă cu ca pe Nan, fiindcă se gîndea că prinţesa Eleanora are mai multă nevoie de ea acum, iar pe biata Chirk o lăsă la Windsor , fiindcă deja petrecuse jumătate din viaţă călătorind într-un coş de nuiele.

Rosamond luă cu ea doar cîteva haine, fiindcă ştia că va putea împrumuta de la Demi sau de la lady Eleanor cîteva rochii, pînă ce îşi făcea altele noi. Îi lăsă un bilet lui Nan şi se strecură pe poarta vestică înainte de revărsatul zorilor. La grajduri văzu că Stygian, armăsarul lui Rodger lipseşte, aşa că răsuflă uşurată, întrucît în dimineaţa aceasta exact pe soţul ei nu voia să-l vadă.

Aerul era rece, mai ales pe malul rîului, pe unde şerpuia drumul, iar ea resimţea lipsa pelerinei îmblănite, pe care trebuia să o recupereze de le Eleanora. în sfîrşit zări palatul Westminster şi realiză că nu mai are mult pînă la Durham House.

Paznicul de la poartă o primi bucuros, dar un grăjdar veni degrabă şi îi spuse:

- Contele Simon a plecat la Oxford acum cîteva zile, milady.

- Dar lady Eleanor şi Demi? întrebă ca. Am venit să stau cîtcva zile aici, cu ele.

- Sînt pe drum spre Kenilworth, din motive de siguranţă, milady. Au plecat ieri dis de dimineaţă.

Rosamond simţea cum cade cerul pe capul ei. Avea două variante: să se întoarcă la Windsor, sau să le prindă

din urmă pe cele două. Cum pe prima o consideră inacceptabilă, alese imediat varianta a doua. îl rugă pe grăjdar să-i dea apă şi mîncare calului, iar ea merse la bucătărie să mănînce pe fugă ceva, apoi să-şi continue drumul.

Ştia că ruta aleasă de obicei de soţii Montfort era prin Berkhamsted, un castel unde înnoptau de obicei, la mijlocul distanţei ce trebuia parcursă, aşa că spera să ajungă şi ea acolo pînă la miezul nopţii. Cum a subestimat distanţele, se făcuse deja seară şi ea se temea să meargă mai departe, aşa că sc opri şi se adăposti în prima biserică pe care o întîlni în sat.

Clădirea rece, neprimitoare şi cufundată în beznă îi aducea în minte imagini cu spirite rătăcitoare, "care pluteau peste tot, însă îşi făcu curaj, spunîndu-şi că de cei vii trebuia să se teamă şi nu de cei morţi. Singură, în mijlocul pustietăţii de aici, oare cum s-ar fi apărat ca de un posibil atac? Teama era cea care-i aducea mereu în faţa ochilor minţii acel coşmar oribil, aşadar încercă să şi-o alunge, ca să se poată odihni.

îşi aminti cum a reuşit Rodger să-i anuleze coşmarul prin puterea cuvintelor lui, apoi se gîndi la patul cald şi confortabil de la Windsor, unde se răsfăţa cu soţul ei. în cele din urmă rosti o rugăciune şi, puţin cîte puţin, reuşi să se mai încălzească, ajutată şi de spiritul celui spre care îşi ridicase ruga. Mîine se va vedea cu lady Eleanor şi cu Demi; cu accste gînduri adormi.

în sfîrşit a doua zi Rosamond le ajunse din urmă pc cele două, iar lady Eleanor o certă, revoltată de nesăbuinţa ei de a călători singură.

-Aveam impresia că eşti mult mai inteligentă şi că nu rişti să pleci singură prin provincie, fără escortă. Chiar nu-ţi dai seama la ce pericole te-ai expus? Rosamond, tu chiar nu ştii că este război în ţară?

- Eu...ba da, ştiu, lady Eleanor şi de aceea vreau să mă întorc la Kenilworth, cu voi. Nu pot să nu vă fiu credincioasă ţie şi contelui Simon, cînd mi-aţi fost ca doi părinţi.

- Soţul tău ştie asta, Rosamond?

- Ştie ce simt, da! Nu pot să trăiesc cu un am lipsit de onoare, strigă ea cu înflăcărare.

- Eu ştiu că femeile au cu totul altă părere despre onoare, spre deosebire de bărbaţi. De Leybum are onoare, Rosamond, dar este onoarea lui, diferită de a ta.

- Cînd am acceptat să mă cunun cu sir Rodger, mi-ai spus că pot reveni oricînd la Kenilworth, îi aminti ea.

- Te iubesc, copilă; vreau doar ce e bine pentru tine.

- Kenilworth este acum cel mai bun pentru mine, zise Rosamond. Voi sînteţi cei mai buni pentru mine.

Rod de Leyburn se reuni cu lordul Edward pe drumul de întoarcere de la Wallingford. Aici sperau să dea de armata lui Montfort.

- Am avut noroc că i-am găsit pe Mortimer şi pe Clifford la Hay, unde se ţinea consiliul de război. Cei trei baroni au făcut legămînt cu regele, gîndind că tu vei fi de partea tatălui tău. Veştile nu sînt bune; de Montfort l-a luat prizonier pe episcopul de Hereford, iar armata lui îşi face rost de animale, ca să se hrănească. Au dat iama prin ţinuturile de vest, ca să ceară tribut de la toţi arendaşii cu sentimente regaliste, iar cei care s-au opus, s-au trezit cu cîmpurile pîrjolite.

- Doamne, ce rapid este acest de Montfort! tună Edward. Va încerca să-şi facă sediul la Londra; trebuie să i-o luăm înainte, ca să nu ajungă primul pe valea Tamisei.

- Trebuie să mutăm armata la Reading şi o vom face acum! declară Richard de Cornwall.

Ajunşi la Reading, au constatat că şi aici era prea tîrziu. Nu au mai găsit decît urmele cailor baronilor, în drum spre Londra.

- Cred că Simon va nimici forţele regale, care apără porturile din Surrey şi Kent, înainte să se îndrepte spre Londra, le zise Rodger lui Edward şi Richard.

- Londra trebuie să fie baza lui permanentă, dacă vrea să conducă Anglia, insistă Richard de Cornwall.

Dc astă dată de Montfort mărşăluise pînă la Romney, iar oamenii din Kent i-au venit în sprijin, apoi baronii din Cinque Ports i-au deschis porţile.

Cei care au fost suporteri devotaţi ai regelui, cum era arhiepiscopul de Canterbury, au fugit pe continent,

împreună cu toţi consilierii regali care au mirosit pericolul. Londonezii au început să se revolte pe străzi, iar regele Henry şi regina Eleanor mulţumeau destinului pentru înălţimea zidurilor Turnului Londrei, în momentul cînd mulţimea s-a revoltat împotriva străinilor şi a evreilor, fiindcă ci l-au finanţat întotdeauna pe rege, în permanenta lui opoziţie cu baronii.

Regele Henry nu avea curajul să i se opună lui Simon de Montfort, care venise din Kent să preia controlul. îşi trimise fratele, pe Richard de Cornwall, care a recunoscut victoria lui Montfort şi a acceptat termenii propuşi de el, promiţîndu-i să rămînă în Turnul Londrei.

în trei zile contele Simon şi-a format propriul guvern la Londra. A numit un nou judecător şef, în locul lui Humphrey de Bohun şi a predat Marele Sigiliu al Angliei lui Nicholas, episcop de Ely.

La Durham House Simon de Montfort discuta cu fiii săi schimbările pe care le avea în plan.

- Am de gînd să aleg noi castelani, pentru toate castelele regale. Siinon, tu te vei ocupa de castelul Northampton, lîngă Kenilworth. Henry, tu te vei duce cu oameni la Dover şi vei păzi Canalul. Am redactat un ordin oficial pentru fiul mai mic al regelui, prinţul Edmund, care va părăsi castelul de la Dover.

- îl voi lua prizonier? întrebă Henry.

- Nu, Richard de Cornwall le-a negociat libertatea fiilor regelui şi pe a sa. Doar regele Henry va fi păzit. Familia Plantagenet este terminată. Te asigur, nu

mai există rezistenţă regală, zise satisfăcut Simon de Montfort.

Edward Plantagenet era totuşi furios fiindcă tatăl său a cedat; spiritul lui de luptător nu i-ar fi permis să renunţe. Oricum, el nu a renunţat la luptă şi, fiind foarte viclean, cunoştea verigile slabe ale lanţului de baroni. Aşadar Edward se întoarse la Windsor, unde urma să înceapă în secret recrutările şi munca de convingere.

La Windsor întoarcerea lui Rodger o bucură pe Chirk, iar cînd stăpînul ei o ridică în braţe, el îşi dădu seama că micuţa era gestantă. O chemă pe Nan, fiindcă Rosamund nu era de găsit.

- Unde a plecat? întrebă el înmărmurit.

- La Durham House, milord, zise Nan şi-i dădu biletul scris dc Rosamond. Dar eu i-am scris imediat şi am rugat-o să se întoarcă.

-Şi?

- Mesagerul a revenit fără răspuns, milord. I s-a spus că lady Eleanor s-a întors la Kenilworth.

- Sfinte Dumnezeule, soţia mea locuieşte în casa duşmanului!

Plecă imediat să-i ceară prinţului Edward permisiunea să plece, să-şi aducă acasă nevasta.

- Rosamond este la Kenilworth? întrebă la fel de consternat Edward. Dacă ajungi în tabăra inamică, te vor lua prizonier.

- Edward, sînt hotărît să plec; nici o putere de pe pămînt nu mă poate opri să-mi readuc soţia la Windsor.

- Aşa să fie, prietene, zise Edward îngăduitor. Cînd vei reuşi să-ţi vezi soţia înapoi acasă, poate mă ajuţi şi pe mine cu a mea. Prinţesa Eleanora mă tratează ca pe un străin.

Rodger de Leyburn plecă însoţit doar de Griffin. Erau înarmaţi pînă-n dinţi, purtau platoşe şi erau pregătiţi dc orice, fiindcă se aflau pe teritoriu inamic.

Castelul Kenilworth se afla la treizeci de mile vest de Northampton, unde castelul era acum stăpînit de fiul lui de Montfort, Simon. Ajunse şi comunică paznicului că vrea să discute cu stăpîna castelului.

Rosamond se afla sus, pe creneluri, de unde îl văzuse venind pe soţul ei. Sir Rickard de Burgh era cu ea. Imediat ce l-a văzut pe Rodger a dat fuga la lady Eleanor.

- Te rog, nu-i da drumul să intre, milady; nu am ce să-i spun!

- Rosamond, este evident că el are să-ţi spună ceva. Nu-i pot refuza dreptul să-ţi vorbească. Totuşi, este soţul tău. Eleanor îşi permitea să fie generoasă acum, cînd soţul ei controla Londra.

Rosamond alergă în camera ei, cu sufletul înecat de un tumult de sentimente. Era flatată de venirea lui, dar se temea de ce i-ar putea face pentru că s-a refugiat în tabăra duşmană.

Eleanor de Montfort era cu sir Rickard de Burgh cînd sir Rodger de Leyburn a solicitat să discute cu soţia lui.

- Poţi vorbi cu ea, dar atît, milord. Lasă-ţi sabia aici. în hol; sir Rickard te va conduce.

Rodger simţea cum îi pulsează venele la tîmplă cînd îl văzu pe de Burgh. Era evidentă prezenţa unui cavaler la Kenilworth. Irlandezul viteaz era fidel Eleanorei, nu contelui Simon şi el se ocupa de fortificaţiile castelului.

Cum era instruit să nu stea niciodată cu spatele la cine\ a, sir Rickard făcu semn cu mîna spre Rodger, ca să-i arate drumul. în ciuda precauţiilor luate, Rodger reuşi într-o fracţiune de secundă să-i pună cuţitul la gît, spunîndu-i:

- Dacă ai vreo schemă cu soţia mea, va trebui să treci peste cadavrul meu mai întîi.

Luptătorul irlandez nici nu clipi, dar rămase calm şi-i zise foarte sincer:

- I-am spus Rosamondei că soarta ei este alături de tine, dar ea nu vrea să asculte. Noi amîndoi ştim că acest conflict nu s-a terminat încă; supravieţuirea ta depinde de puterile tale, ele Leyburn.

- Acum intenţionez să o iau cu mine.

- Mă scuzi, dar eu trebuie să-mi continui patrularea pe creneluri, zise sir Rickard. Aşa că urcă scările spre ultimul etaj. Rod puse cuţitul la loc în teacă.

Ajuns în faţa camerei Rosamondei, Rod dădu uşa de perete, îi făcu semn lui Griffin să intre, intră şi el apoi închise uşa. Rosamond îngheţă sub privirile lui glaciale.

- Explică-te, zise el scurt.

Ea preferă să se apărare atacînd direct.

- Acţiunile mele se explică singure. Refuz să trăiesc alături de un bărbat lipsit de onoare!

- Dar onoarea ta, Rosamond? Ai jurat să mă iubeşti, să mă onorezi şi să mă asculţi. Ai jurat în faţa lui Dumnezeu. Nu aştept iubire de la tine, dar va trebui să mă respecţi şi mai presus de orice, să mă asculţi, draga mea soţie!

- Eşti un porc arogant, dacă vii aici să-mi dai ordine. Ai trecut în tabăra cealaltă şi ai pierdut! Pleacă, lasă-mâ în pace, ticălosule!

- Scoate-ţi hainele imediat şi îmbracă-te cu veşmintele lui Griffin, zise el calm.

- Eşti nebun?

- Nebun de furie, doamna mea; ar fi înţelept să faci ce-ţi cer.

Rosamond îl privi împietrită pe Griffin, care începuse să-şi
scoată coiful şi platoşa.

- Dacă nu pleci imediat, strig să vină gărzile.

- Adică bunul tău cavaler în armură strălucitoare, sir Rickard de Burgh? L-am legat fedeleş şi l-am aruncat într-un colţ ca pe un porc gata de jugănit.

Dacă ţii la omul acesta, ar fi bine să mi te supui, Rosamond, altminteri îmi voi vărsa tot amarul pe pielea lui.

Era prima dată cînd ea ezita, aşa că acum preferă apărarea.

- Nu pot să-mi pun platoşa de zale peste bustieră.

- Ba poţi şi o vei purta. Scoate-ţi rochia!

Il văzu pe Griffin gol puşcă, iar atunci ridică mîinile, înspăimîntată şi începu să se dezbrace.

- Chirk va fi bucuroasă să te vadă. Va avea căţei.

Rosamond tresări şi aproape că-şi duse mîna la pîntec, dar

îşi aminti la timp că nu trebuie să-i dezvăluie secretul diavolului de Leyburn!

Rodger o ajută să se îmbrace, apoi îi puse coiful pe cap, îi strînse părul şi-l ascunse dedesubt, apoi îi dădu lui Griffin cuţitul şi-i zise:

- Dacă ţipă, mergi imediat la locul unde l-am legat pe de Burgh şi-i tai testiculele. Apoi ieşi, urmat de micul paj cu platoşă şi coif pe cap, îl salută pe administratorul castelului şi trecu de el calm. Ajunseră la grajduri, iar aici luă cei doi cai cu care au venit şi o urcă pe Rosamond pe un cal, apoi încălecă şi el pe al lui şi ieşiră pe poartă în galop.

După ce au parcurs o distanţă destul de mare se uită în urma lui şi văzu cum Rosamond se prăvăleşte din şa. Descălecă şi veni să o ajute, dar văzu că era albă la faţă ca varul. Îi desfăcu şiretul de la platoşă, ca să-i uşureze respiraţia şi în acelaşi timp ar fi fost tentat să-i tragă o palmă, însă i se făcu milă de ea. Rosamond deschise ochii încet.

- Rosamond, ai leşinat...eşti bolnavă?

- Nu, zise ea, armura asta era prea grea pentru mine. Dacă te atingi în vreun fel de bietul sir Rickard, vei avea zile negre cu mine!

- în loc să-l compătimeşti pe bietul Griffin, care şi-a riscat pielea pentru ca să mă ajute să te salvez...

- Salvare? A fost o răpire! Griffin îşi merită soarta.

- Cred că toţi ne merităm soarta, Rosamond, chiar şi tu, zise el şi o mîngîie pe frunte, apoi legă căpăstrul calului ei de cel al armăsarului său, o puse în şaua lui pe Rosamond, înfăşurată în pelerina lui călduroasă, urcă în spatele ei şi-i dădu pinteni lui Stygian, să-i ducă mai repede acasă.

Era deja noapte şi Rodger ştia că trebuie să găsească un loc de dormit. Apelă la baronul Bassingbourne, despre care nu ştia de partea cui se află, însă acesta le oferi celor doi găzduire peste noapte.

Warren de Bassingbourne era moştenitorul unei mici averi, iar acum el rămăsese neutru în faţa disputei actuale. Rodger profită de ocazie să sădească nişte seminţe care poate în viitor vor oferi şi recolte. După ce o culcă pe soţia lui într-o cameră bine încălzită, veni să stea de vorbă cu baronul.

- Sînteţi administratorul regal al lui Edward Plantagenet, sir Rodger. M-a mirat că a rupt legătura cu Simon de Montfort.

- Edward nu suportă subordonarea, fiindcă este din neamul Plantagenet. El va fi regele Edward,

moştenitorul de drept al tronului, cînd Henry îşi va sfîrşi domnia. Simon de Montfort şi regele Henry au o vîrstă înaintată. Viitorul aparţine bărbaţilor de vîrsta dumitale, Warrcn. Lordul Edward are nevoie de tineri ambiţioşi şi e pregătit să-i recompenseze pe măsură.

Warren simţi că este curtat.

- Credeţi că va fi război civil, sir Rodger?

- Da. Ştiu că Daventry este mai aproape de Kenilworth, aşa că ai fi tentat să i te alături lui de Montfort, dar recompensa nu ar fi la fel de mare. Dă-mi voie să te invit la Windsor, Warren. Edward te va primi cu braţele deschise.

Cînd merse şi el la culcare, Rosamond era tot în faţa focului, deşi ultimii cărbuni de-abia mai aruncau raze de lumină.

- Ar trebui să dormi, îi zise el. Mîine avem drum lung de
făcut.

Ea nu răspunse, ci rămase cu ochii aţintiţi spre vatra focului. Rodger se dezbrăcă şi se culcă, apoi stinse luminările. Priceput la femei, ştia bine că e mai înţelept să le laşi să-şi aranjeze singure gîndurile. Se gîndi că oricum se va face frig în cameră şi Rosamond va prefera căldura aşternutului.

Rosamond se încăpăţîna să stea în frig, deşi era frîntă de oboseală. Spre dimineaţă se trezi încinsă de trupul solid şi ademenitor al soţului ei. Probabil că Rodger a dezbrăcat-o şi a cărat-o în pat, după ce a adormit. Acum

ar fi vrut să se ridice şi să bodogănească, dar îi era mai bine aşa, la căldură, deci se gîndi că poate da impresia că mai doarme încă.

Oare chiar îşi merita soarta, cum i-a spus el? Deşi folosise tarhonul ca să nu rămînă însărcinată, purta în pîntec un copil. Asta era soarta ei. Deşi au avut clipe de intimitate o singură dată, miracolul sc produsese. Se temea să nu-l piardă şi îşi lipi palma de abdomen, simţind cît de mult îl iubeşte deja. Se lipi de corpul puternic al soţului ei, iar el zise:

- Mă bucur că te-ai trezit, cherie. O sărută pe buze. Ţi-am spus cîndva că nu te voi părăsi niciodată. Poate că acum mă crezi. Data viitoare, te voi trage de părul acesta frumos, zise el, trecîndu- şi degetele prin podoaba ei bogată. Iar dacă vei fugi la Rickard de Burgh, pe el îl voi omorî!

Era o notă de gelozie în glasul lui, iar tonul lui sălbatic o pătrunse ca o spirală, iar ea se înfioră de plăcere. Ştia că acum el o doreşte. Şi ea îl dorea, ba nu-l dorea deloc, însă ştia că locurile ei cele mai vulnerabile sînt la dispoziţia lui.

îi simţi mîna pe la spate, insinuîndu-se printre pulpele ci calde, apoi degetele fierbinţi au căutat cele două pliuri, pe care le mîngîie uşor, apoi le depărtă şi îşi strecură degetele înăuntrul ei. Era încă strimtă, dar după ce degetele pricepute s-au jucat cu mugurele ei, a devenit umedă şi înfierbîntată. Cu mîna cealaltă se juca acum cu un sfîrc, ridicîndu-l prin frecări delicate, circulare, iar

Rosamondei i se păru zona extrem de sensibilă, mai ales în starea ei. în timp ce Rodger îi alinta ambii boboci, pe cel de sus şi pe cel dintre picioare, ea gemea uşor, chemîndu-l, rostindu-i numele de cîtcva ori, aşa cum se întîmpla cînd făceau dragoste.

- Rod...Rod!

Atît îi trebuia lui ca încurajare. Instantaneu sc încolăci în jurul ei şi o penetră pe la spate.

- Iubita mea, deschide-te şi lasă-mă înăuntru cu totul.

Ea răsuflă prelung şi îl primi. Plăcerea se insinua prin centrul ei şi vibraţiile înalte o făceau să se cutremure din ce în ce mai intens. Strîngea cearşaful în pumn şi era gata să explodeze, la fel cum şi el era pe punctul să ejaculeze. Cînd sosi momentul înălţător şi aşteptat, amîndoi au erupt la unison, ca un vulcan al iubirii pătimaşe. îi simţea penisul pulsînd continuu, în timp ce sămînţa lui se revărsa în adîncul ei. Fără să-şi dea seama, realiză că Rod a ştiut cît de multă nevoie are şi ea de actul sexual, la fel cum el o dorise.

Simţea plăcerea orgasmică pînă în sfîrcuri, dar şi în vîrfurile degetelor de la picioare. Acum plutea într-un vis agreabil al plăcerilor depline şi intense.CAPITOLUL douăzeci

La Westminster Alyce de Clare sc plimba prin apartamentul luxos, amenajat de tatăl ei, frate vitreg cu regele, înainte ca baronii să-l forţeze pe lacomul Guy de Lusignan să plece din Anglia. Se simţea închisă, încît ar fi urlat şi ar fi spart ce-i cădea în mînă. Edward nu o vizitase absolut deloc; ba chiar socrul ei, Richard de Clare l-a chemat tocmai de la Glocester pe soţul ei, Gilbert. Tînărul răzvrătit a cutezat să deschidă porţile cetăţii Gloucester pentru Simon dc Montfort, iar acum temperamentalul său tată îi pregătea o muştruluială.

Alyce îşi ura visceral soţul şi îl evitase, fiindcă a venit la Londra. Acum totuşi, Gilbert va împărţi camera cu ea, iar contele de Gloucester îi va spune fiului său că era timpul să producă un moştenitor. Alyce ştia că este legată de temperamentalul Gilbert pînă la moarte, iar acum căuta o cale prin care să scape de el.

Alyce avea în trusa ei de cosmetice nişte seminţe de spînz, pe care le folosea pisate, ca să îndepărteze petele şi pistruii de pe pielea ei de porţelan. Se gîndi că poate să facă o pulbere din cîteva seminţe, pe care să o amestece în vinul roşu de pe masă, special pentru soţul ei.

Cînd sosi Gilbert cel Roşu, ea îi ură bun venit şi-i turnă o cupă cu vin. Ştia că tatăl lui plecase împreună cu Richard de

Cornwall la o întrevedere cu regele. După ce bău vinul, trimise servitorul după bere, iar cînd valetul veni cu berea, acesta îi spuse că tatăl lui sosise de la Westminster şi că vrea să-i vorbească.

Gilbert ignoră vestea adusă şi continuă să bea berea, apoi îşi întinse picioarele în faţa căminului. Era furios că tatăl său îl tratează ca pc un copil. Uşa se deschise de perete, iar Glibert apăru în prag, roşu ca focul de mînie. Alyce preferă să dispară în dormitor, speriată de figura socrului.

- Lingău prost şi lipsit de creier! Cînd parşivul de Montfort a intrat în oraşul *meu,* ai dat fuga să-i deschizi porţile la Gloucester şi l-ai primit pe ticălos. Mă mir că nu i-ai deschis şi cuferele, ca să-şi ia din ele cît doreşte!

- Simon de Montfort este liderul ales al baronilor. Mă bucur că el a cîştigat războiul! El este de partea dreptăţii, cum sînt şi eu. Regele Henry este un degenerat fricos, care şi-a călcat în picioare toate promisiunile făcute!

- *Eu, Richard de Gloucester, sînt nobil de neam regesc în ţara asta*| Ai idee cît de umilit m-am simţit cînd sînge din sîngele meu l-a ajutat pe Montfort să ocupe oraşul *meu!* zise el, trăgîndu-i lui Gilbert o palmă peste cap. Mii dc draci, ar trebui să te spînzur pentru trădare! Gloucester fumega de furie şi-i luă din mînă cupa cu vin, pe care o dădu peste cap dintr-o sorbire. Ar fi timpul să nu te mai joci de-a soldatul şi să-i faci un copil soţiei tale!

- Tîrîtura de franţuzoaică pe care mi-ai băgat-o pe gît ca soţie nu este demnă să devină mama copiilor mei! urlă Gilbert, mai roşu la faţă decît tatăl său.

Richard de Gloucester se apucă de stomac cu ambele mîini şi căzu la podea, cuprins de convulsii. Dădea din picioare şi dădea ochii peste cap în agonie, gemînd şi urlînd grotesc.

- Tată! strigă Gilbert îngenunchind lîngă el, extrem de îngrijorat. Richard de Gloucester deveni rigid, mîinile şi picioarele se mai mişcară o dată spasmodic şi îşi dădu sufletul. Ajutor! Ajutaţi-mă! striga alarmat Gilbert cel Roşu.

Valetul lui Gilbert intră în cameră, iar Alyce veni şi ea din dormitor. Făcu ochii mari:

- Ce s-a întîmplat?

- Tata...a băut vinul.,..apoi s-a luat cu mîna de burtă...

Alyce luă cupa dc pe jos, iar în cameră intrară cîţiva servitori,
urmaţi de Richard de Cornwall.

- Ce s-a întîmplat aici? întrebă Richard de Cornwall.

Alyce se oferi să răspundă:

- Gilbert se certa cu tatăl său şi la un moment dat el şi-a dus mîna spre piept. Cred că i s-a oprit inima. Doamne, ştiţi ce temperament afurisit au cei din neamul de Clare! Alyce începu să plîngă. Surprinzător chiar şi

pentru ea, lacrimile ei erau sincere. Dragul ei socru era mort, în timp ce roşcovanul ei soţ era viu şi nevătămat.

Richard de Cornwall încercă zadarnic să-l readucă la viaţă. El ştia foarte bine că firea vulcanică era moştenirea neamului Plantagenet, nu era legată de de Clare! Peste o oră tot castelul Westminster era îndoliat, regele Henry aflase şi el, Edward fusese anunţat la Windsor, iar lui Simon de Montfort primise şi el un mesaj la Durham House.

- Să piei din ochii mei, doamnă, zbieră el printre dinţi. Dispari din casa mea. Poate pe tata l-ai îmbrobodit, dar de cînd aveam pasiprezece ani, ştiu cine eşti! Fă-ţi bagajele şi du-te la castelul Tonbridge.

Alyce nu avea chef de alte scene şi se bucura că părăseşte locul crimei. Acum Gilbert era noul conte de Gloucester; acum ea era contesă, acesta fiind singurul motiv pentru care a acceptat să se mărite cu Gilbert de Clare acum cinci ani.

Va pleca la Tonbridge, dar nu înainte să facă o oprire pe Tamisa la Windsor.

Nan se bucură cînd o văzu pe Rosamond revenind alături de soţul ei la Windsor, însă prinţesa Eleanora era cea mai fericită.

- Oh, Rosamond, ce nefericită am fost; trebuia să mă fi luat cu tine. Edward nu mă iubeşte pe mine, ci pe creatura aceea, Alyce.

- Nu, nu, Eleanora, te înşeli! Ţi-am spus că Alyce de Clare nu se poate stăpîni şi flirtează cu toţi bărbaţii pe care-i cunoaşte.

- Rosamond, mi-a spus că este amanta lui! mărturisi Eleanor, cu ochii înlăcrimaţi. Mi-am încuiat uşa dormitorului, ca să nu intre Edward la mine...şi mi-am pus lacăt şi inimii!

- Alyce de Clare este o femeie diabolică, încîntată să-i vadă pe alţii suferind. Ar dansa de bucurie, dacă ar şti că nu i-ai permis lui Edward să intre în camera ta.

- Rosamond, nu suport să ştiu că sînt amanţi!

- Dar nu sînt! minţi Rosamond. Să-ţi spun un secret, dar promite-mi să nu-l spui nimănui. Soţul meu, Rodger de Leybum, este amantul ei.

Eleanor duse mîna la gură.

- Oh, Rosamond, şi tu? De asta ai fugit?

- Nu...da, acesta a fost unul din motive, Alteţă.

- Nu-mi spune Alteţă, ci Eleanora, te rog.

- Vreau să fii fericită, Eleanora. Te potriveşti perfect cu Edward. într-o zi el va fi regele Angliei, iar tu vei fi regina lui. Ştiu cît de mult îl iubeşti; lasă-l să-ţi arate cît de mult te iubeşte.

- S-a căsătorit cu mine fiindcă familia lui a aranjat asta, din raţiuni politice. Nu a fost iubire. La fel cum a fost şi la tine, nu? Tu poţi să-ţi iubeşti soţul, Rosamond?

- Da...ştiu că trebuie să învăţ să-l iubesc, dacă vreau să fnn fericiţi, zise ea, căutîndu-şi cuvintele. Nu ştia nici ea dacă exista un gram de adevăr în vorbele ei. V-aţi jurat credinţă şi iubire în faţa lui Dumnezeu, spuse Rosamond.

- Eram copii, şopti Eleanora întristată.

Sir Rodger bătu la uşa camerei prinţesei Eleanora, iar una dintre femei deschise.

- Pot să vorbesc cu Rosamond? întrebă el.

Auzindu-l că vorbeşte în spaniolă, ea îşi dădu seama că s-a întîmplat ceva.

- Ce este? zise ea, apropiindu-se de uşă.

- Veşti triste, Rosamond. Edward a primit mesaj de la palatul Westminster că vărul tău, Richard de Glouccster a murit subit.

- Richard? spuse ea mirată şi îşi aminti de ultima dată cînd vorbise cu el, la Kenilworth. Părea un om atît de robust şi sănătos. Cum a murit? întrebă ea şocată.

- Se pare că fiul lui, Gilbert sosise de la Gloucester. Din mesaj înţeleg că i-a cedat inima.

- Trebuie să merg la capelă...

- Te duc eu, Rosamond, se oferi Rodger.

- Nu. Vreau să fiu singură.

- Te conduc pînă acolo şi te aştept la uşă, insistă el.

Rosamond ajunse la capelă, iar Rod îşi ţinu promisiunea, aşa

că ea rămase singură şi îngenunchie la altar, rugîndu-se pentru sufletul lui Richard, ca şi pentru cel al mamei sale, Isabella, care fusese o doamnă de treabă. Rosamond aflase de la Eleanor de

Monfort că Isabella nu şi-a iubit primul soţ, pc Gilbert de Clare, dar cea de-a doua căsătorie, cu fratele prinţesei Eleanor, prinţul Richard de Cornwall, a fost una din iubire adevărată.

Auzi paşi în spatele ei şi observă că Edward venise să se roage şi el pentru bietul Rochar de Gloucester. Rosamond se uită la el şi îşi imagină că prinţul nu se teme de faptul că a trădat, fiindcă un Plantagenet nu se teme de nimic. El era moştenitorul tronului Angliei şi gloria va fi a lui!

Se auziră nişte voci din afara capelei, iar Rosamond şi Edward au recunoscut imediat glasul lui Rodger, care avea o altercaţie cu Alyce de Clare.

- Sînt contesă de Goloucester şi voi merge la el!

Edward se duse către poarta capelei. Rosamond reuşi să asculte lamentările ei, fiindcă vorbea foarte tare.

- Edward, a fost vina lui Gilbert...el şi-a ucis tatăl! A fost groaznic! Se certau. Gilbert a băut şi ţipa...Richard se făcuse roşu la faţă de furie, apoi a dus mîna la inimă şi a căzut lat.Atunci Gilbert s-a răzbunat pe mine...izbucni ea în lacrimi, iar Edward o îmbrăţişă protector.

- Taci, draga mea, ştiu că eşti supărată.

- Oh, Edward, mereu a fost atît de bun cu mine şi am ţinut la el. Mi se rupe sufletul că nu mai este! Nu suport să stau la Wcstminster. Mîine plec la castelul Tonbridge, dar în scara asta pot să rămîn aici?

- Sigur, draga mea. în seara asta nu trebuie să fii singură. Rodger va da ordin să fie pregătită o cameră pentru tine.

Alyce le aruncă Rosamondei şi lui Rod o privire trufaşă.

Cînd Rodger se întoarse în apartamentul lor, Rosamond îl aştepta.

- Dacă Eleanor află că Alyce de Clare este aici cu Edward, va înnebuni. Alyce i-a spus că este amanta lui Edward, iar Eleanora nu i-a mai permis să intre în camera ei şi e pregătită să şi-l scoată de la inimă. Rodger, eu...eu am făcut ce am putut ca să aplanez conflictul...i-am spus Elcanorei că Alyce este amanta *ta,* nu a lui Edward. Nu a fost chiar o minciună, fiindcă mulţi oameni chiar cred că sînteţi iubiţi.

- Dar *tu* asta crezi, Rosamond?

După ce s-au privit cîteva minute cu patimă, ea zîmbi şi zise:

- Nu, milord, cred că ai gusturi mai bune la femei. Ştia că răspunsul l-a mulţumit, fiindcă acum în ochii lui se aprinse o licărire jucăuşă.

- Am dus-o pe Alyce la etajul unde sînt camerele reginei.

- Dar înseamnă că este exact deasupra camerelor lui Edward. Alyce va avea grijă ca Edward să petreacă noaptea cu ea, apoi va găsi cum să i-o trîntească în faţă Eleanorei!

- Doar nu vrei să-mi petrece *eu* noaptea cu Alyce, ca să o feresc de Edward?

- Ce soluţie, ciudată, zise ea. Mai degrabă ai putea să-ţi petreci următoarele cîteva ore cu Edward, ca să nu rămînă singur cu Alyce, dar dacă preferi altfel...

Rod o trase spre el şi-i mîngîie buclele blonde.

- Ştii cu cine doresc să-mi petrec noaptea, Rosamond. Ştia că pierderea lui Richard de Gloucester o afecta mult, aşa că voia să fie cu ea dacă iar avea coşmarul acela îngrozitor. Bine, merg la Edward, dar s-ar putea să nu fie încîntat. Au şi prinţii nevoie de intimitate şi oricum nu e treaba noastră cu cine îşi petrece el noaptea, Rosamond.

Exact cum a prezis soţia lui, Rod o găsi pe Alycc în camera
lui Edward cînd urcă la el.

- Ştii că nu ar trebui să fii aici singură, cu lordul Edward, o dojeni el. Ar fi mai bine să vă întîlniţi la castelul Tonbridge.

Alyce îi aruncă o privire revoltată lui Rod.

- Edward, zise ea, nu-i permite să-mi vorbească astfel; nu este temnicerul meu.

- Dacă aş fi, Alyce, ţi-ar fi imposibil să stai jos o săptămînă.

- Oh, Edward, l-ai auzit? strigă ea.
- Da, îl aud şi sînt de acord cu el, replică Edward.

Sosirea lui Harry de Almaine puse punct unei dispute iminente.

- Este adevărat? întrebă Harry neîncrezător.
- Bea asta, Harry, îi spuse Edward, oferindu-i o cupă cu coniac.
- Ce s-a întîmplat cu fratele meu?
- Se pare că a făcut atac de cord, imediat ce Gilbert a venit de la Westminster. Aşa ni s-a spus şi nouă. Oricum, nu a suferit, Harry; s-a sfîrşit în cîteva minute, îi explică Rodgcr.
- Doamne, Gilbert şi-a văzut tatăl murind? întrebă el copleşit.
- Se certa groaznic cu tatăl lui! se amestecă Alyce. Nu continuă să-l acuze pe Gilbert de moartea tatălui său, fiindcă ştia că Harry este cel mai bun prieten al lui Gilbert.
- Trebuie să plec imediat la Westminster, zise Harry supărat. Edward, îmi las oamenii sub comanda ta cîteva zile.
- Spune-i tatălui tău că venim şi noi miine să prezentăm condoleanţe, zise Edward.

Rosamond o ţinea pe Chirk în braţe şi o mîngîia.

- Prostuţo, l-ai lăsat pc Bebe să-ţi facă pui? şopti ea cu mîna pe abdomenul rotund al căţeluşei. Se gîndea şi la starea ei. *Naştere şi moarte...viaţa nu este*

decît un ciclu de naşteri şi morţii Cum Richard murise, acum îl mai avea doar pe Harry ca radă de sînge. Gîndurile negre nu-i dădeau pace, iar ea ştia că trebuie să le alunge. *Trebuie să separ moartea de naştere, altfel căţeluşii vor suferi...chiar şi copilul meu poate va suferi!*

Prinţesa Eleanora bătu la uşa ei, iar Nan deschise.

- Rosamond, îmi pare rău pentru vărul tău, Richard, zise ea compătimitor. Cînd mă gîndesc cît de scurtă poate fi viaţa, îmi spun că nu trebuie să pierdem timp fiind supăraţi pe cei dragi. Cred că voi merge la Edward...am fost despărţiţi prea mult timp.

- Nu! sări ca arsă Rosamond, trezindu-se din contemplaţie. Nu putea să o lase pe Eleanora să-l găsească pe Edward cu Alyce de Clare. Va veni Edward la tine, Eleanora! El trebuie să te curteze. El este prinţ şi femeile i se aruncă la picioare, dar tu eşti altfel. Eşti prinţesă şi o lady. Să-l laşi să-ţi cucerească el inima.

- Rosamond, cîte lucruri ştii despre bărbaţi.

Doamne, măcar dacă ar fi adevărat, se gîndea Rosamond. *Atît de puţin îmi cunosc soţid, încît nu sînt în stare să-i spun ca-i port copilull*

- Tu urcă la tine, iar eu merg să-l caut pe soţul meu, care este la Edward acum. îi voi sugera soţului tău că, dacă vine acum la tine, poate vei accepta să-l ierţi. Văzu că propunerea ei îi înveseli privirea Eleanorei.

Owen o conduse pe Rosamond în anticamera lui Edward. Rodger deschise uşa interioară şi o privi

contrariat cum intră şi se apropie de Edward şi Alyce de Clare, care purtau o conversaţie intimă.

- Scuze, Lord Edward, trebuie să-ţi vorbesc în legătură cu soţia ta.

- Soţiile cred că sînt stăpînele soţilor lor, dar nu este aşa, se amestecă Alyce.

- Eleanor se simte bine? întrebă interesat Edward.

- Depinde de alteţa ta.

- Atunci trebuie să-ţi urez noapte bună, Alyce. Rodger, te rog, condu-o pe contesă în camera pe care i-ai pregătit-o, zise Edward, hotărît să nu asculte nici un protest.

Alyce stătea cu pumnii strînşi şi cu buzele ţuguiate, dar nu cuteză să comenteze. îl luă de braţ pe Rodger într-un mod foarte familiar.

- Dragă Rod, tu reuşeşti întotdeauna să te ocupi de nevoile mele, cheri, cum şi eu sînt dispusă să fac la fel pentru tine, nu?

Rosamond se întoarse cu spatele către cei doi, care tocmai ieşeau.

- Nu este amantul ei, Rosamond, îi şopti Edward.

- Nu, milord, tu eşti. Nu Rodger mi-a spus-o, se grăbi ca să adauge. V-am auzit într-o noapte, cînd eraţi împreună la Kenilworth.

- Şi cine mai ştie? întrebă el curios.

- Eleanora ştie, fiindcă Alyce a avut plăcerea să o informeze!

- Cerule, mare, de aceea îmi încuie uşa în nas! De ce să facă o asemenea faptă josnică, tîrfa brunetă?

- Din gelozie, desigur. O invidiază pe Eleanora pentru frumuseţea şi inocenţa ei. Alyce se împăunează cu tine de parcă ai fi un trofeu, pe care se teme să nu-l scapc din mîini, acum că mireasa ta virgină locuieşte la Windsor.

- Ştiam că Eleanora bănuieşte ceva, dar nu mi-am imaginat
că i s-a spus direct!

- Am asigurat-o pe Eleanora că este o minciună şi i-am zis că Alyce este amanta lui Rodger, nu a ta. Mulţi cred că ei doi sînt iubiţi.

- Eleanora oare te-a crezut?

- Depinde numai de tine dacă mă va crede. Ştie că în copilărie aţi fost căsătoriţi pentru scopuri politice. Nu crede că o iubeşti; va trebui să-i dovedeşti contrariul, Edward. Mergi acum la ea. pînă ce nu va fi prea tîrziu!

Edward rămase singur şi cîntări bine tot cc i-a spus Rosamond înainte să plece. Era un bărbat hotărît, aşa că merse şi bătu la uşa camerei alăturate, unde stătea Eleanora. Aşteptă să i se deschidă, deşi răbdarea nu era printre virtuţile lui. Aceasta deschise, ca şi cînd l-ar fi aşteptat.

- Intră, Edward, zise ea emoţionată.

- Eleanora...Nora, nu te voi întreba de ce mi-ai încuiat uşa, dar îţi voi spune că sînt fcricit că mi-ai descuiat-o. Îi ridică mîna şi i-o sărută galant. Nu-mi doresc să locuim separat. Nu vreau să existe uşi încuiate între noi, scumpa mea. Eşti atît de frumoasă. Nora mea.

- Mulţumesc, spuse ea sfioasă, poate datorită rochiei de culoarea piersicii.

- Nu e de la rochie, iubita mea, ci părul tău şi faţa ta sînt deosebit de frumoase. O trase uşor spre pieptul lui, într-o îmbrăţişare timidă.

- Ne văd femeile mele, se retrase ea uşor.

- Vor trebui să se obişnuiască, zise el zîmbind.

- *Eu* va trebui să mă obişnuiesc; trebuie să ne cunoaştem mai
bine.

- Şi în intimitate, acceptă el, apoi o sărută pasional. Buzele ei delicate şi proaspete îl atrăgeau. Nora...vreau să petreci noaptea cu mine...este timpul ca uniunea noastră să fie deplină.

- Edward...nu mă simt căsătorită.

- Scumpo, fiindcă nu am dormit în acelaşi pat.

- Noi nc-am căsătorit pentru motive politice, nu din dragoste.

- Nora, eu chiar te iubesc. Cînd am venit la Windsor şi te-am găsit aici, m-am îndrăgostit din clipa în care te-am văzut. Inima mea îţi aparţine...deplin. Mai mult ca orice pe lume, acum Edward dorea să o facă fericită. Cînd aveai zece ani, începu el, totul s-a tăcut în scopuri

politice, dar acum, cînd ai şaisprezece ani, te doresc din cu totul alte motive. Hai să ne căsătorim din nou, zise Edward spontan...în noaptea asta.,.vreau să chem preotul!

- Edward, ce romantic!

- Tu mă faci să fiu romantic; Nora, iubirea mea, vrei să fii soţia mea?

- Da, Edward, sigur că da, da!

Lordul Edward îl trimise imediat pe Owen după preot şi, fiindcă oricum erau căsătoriţi legal, nu consideră că mai erau necesari şi martorii. Aşadar, la lumina intimă a cîtorva zeci de lumînări aromate, cei doi şi-au jurat iubire din nou, iar după ce preotul a plecat, iar Owen s-a întors la locul lui, în anticameră, să- şi păzească stăpînul, mirele şi-a luat de mină mireasa şi i-a spus:

- Pune-ţi o dorinţă şi apoi să stingem toate lumînările împreună. încet, încet, au suflat în toate lumînările, iar cînd au ajuns la ultima, el o trase uşor spre pat, primind-o între pulpele lui. îi cuprinse obrajii cu un gest delicat şi o sărută tandru, apoi pătimaş, apoi şi ea îi răspunse cu aceleaşi sărutări.

Edward îi desfăcu şireturile cu care era legată cămaşa de noapte la gît, apoi i-o trase uşor în jos, iar ea roşi, plecîndu-şi privirea. Se uită lung la sînii ei ca două mere pîrguite şi îi veneră cu sărutări timide, apoi îndrăzneţe, iar cînd văzu că piscurile lor răspund, îi cuprinse în palme.

O mîngîie apoi pe abdomen, coborînd încet spre coapse şi într-o fracţiune de secundă se gîndi că în viaţa

lui nu o va mai găsi atrăgătoare pe Alyce de Clare, cînd avea în faţă o zeiţă inocentă.

Cînd îşi trecu degetele prin buclele ei dintre pulpe, ea se înfioră şi din nou sfiala ei îl aţîţa. Se lăsă în genunchi şi începu tacticos să-i guste dulceaţa în locurile cele mai intime şi excitante. Se dezbrăcă şi el, iar ea îl admiră curioasă, dar şi fascinată de trupul masculin pe care-l vedea dezbrăcat prima dată în viaţa ei.

Acum nu mai era ca la paisprezece ani, ci devenise un bărbat înalt, zvelt şi bine făcut, cu umeri laţi şi muşchi conturaţi, iar Eleanor admira tot ce i se oferea vederii. Edward era fascinat de contrastul trupurilor lor. Cînd o ridică şi o aşeză pe pat, ea nu protestă. II mîngîie şi ea timid, jucîndu-se cu barba lui şi întrebîndu- se dacă accst bărbat cu alură de zeu va fi vreodată rege.

Edward era la fel de vrăjit de inocenţa sofiei lui şi fascinat de tot cc vedea la ea. îşi jură în gînd că o va proteja şi o va iubi, apărînd-o cu viaţa. De-abia aştepta ca ea să-i ofere primul moştenitor. Şi-o imagina ca mamă, blîndă, iubitoare, calmă şi inteligentă. *Trebuie să fie un dar de la Dumnezeul* se gîndea el.

începu preludiul încet, dezmierdînd-o atent şi era prima dată cînd nu se grăbea să penetreze o femeie. Devenise exact ceea ce nu a fost el niciodată în viaţă: răbdător, blînd, tandru şi altruist. Ştia sigur că o va face să sufere cînd îi va perfora himenul, fiindcă îşi cunoştea dimensiunile, dar îşi promise că o va face să uite,

dăruindu-i o noapte de plăceri care o vor ajuta să treacă mai uşor peste această durere scurtă.

Şi a făcut dragoste cu ea. Cît a fost noaptea de lungă.CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI UNU

Unul cîte unul, tinerii influenţi au început să-l viziteze pe Edward la Windsor. Au venit Warren de Bassingboume, Mortimer şi Clifford, apoi Harry de Almaine.

- Din ce în ce mai mulţi ni se alătură cauzei, zi de zi, Edward, îi spunea Rodger. Trebuie să-ţi alegi un loc, departe de Windsor, unde să ne mobilizăm în secret.

- Aş prefera Oxford, unde să-mi adun armata, luîndu-mă după exemplul lui Simon.

- Toate drumurile se separă de la Oxford; bună alegere, cred. Dar să nu aşteptăm prea mult. Ar trebui să trecem la acţiuni armate.

- Ştiu, prietene. Hay şi Montgomery vor fi şi ei aici în curînd. Trimite un mesager, ca să-i intercepteze şi să le spună să aştepte la Oxford.

- îl trimit pe Griffin. De-abia a venit de la Kenilworth, pe Nimbus, calul Rosamondei.

- Rod, crezi că am putea captura castelul Kenilworth?

- Nu, fiindcă este înconjurat de apă şi accesul se face doar peste un pod. Nu avem timp de pierdut cu asedii. Dacă sîntem hotărîţi, cred că măcar pe Northampton am putea să punem mîna.

Griffin venise la Rosamond cu o faţă îngrijorată.

- Milady, sper câ veţi avea bunătatea să mă iertaţi pentru abuzul comis asupra dumneavoastră.

- Vreau să ştiu dacă sir Rickard de Burgh a avut de suferit?

- Nu, doamna mea, cavalerul este un luptător formidabil.

- Nu înţeleg de ce-l asculţi orbeşte pe de Leyburn cîteodată, Griffin, zise ea. Dar învăţ şi eu să îndur ce nu poate fi vindecat. Mulţumesc pentru că ai adus-o pe Nimbus acasă sănătoasă. Văzîndu-l pe valet că ezită să-i spună mai multe, insistă: ce este? I s-a întîmplat ceva?

- Nu, milady. Am avut mare grijă de ea, mai ales că aşteptă un mînz.

- Cum naiba s-a întîmplat?

- În modul firesc, cred, zise Griffin, stînjenit.

Rosamond merse la grajduri şi o mîngîie pe burtă pe iapă,
simţind că valetul avusese dreptate. începu să dea vina pe partea masculină a tuturor speciilor, pentru simplul fapt că îşi împrăştie sămînţa în pîntecul femeiesc.

Cînd aruncă o privire prin celelalte boxe, văzu cai pregătiţi pentru război.

Seara aştepta ca Rodger să-i spună cîte ceva despre planurile lor, dar nu află nimic. De la Edward află că a doua zi plecau.

- Rosamond, îi zise Edward, ţi-aş fi recunoscător pe veci, dacă ai avea grijă de Eleanora cît timp voi lipsi în această campanie. Ea mă crede invincibil,

dar eu nu sînt nemuritor. Ne aşteaptă pericole mari, însă nu vreau să o sperii.

- Sîntem prietene bune de ceva timp; ne vom ţine companie cît veţi fi plecaţi, milord.

- Eşti puternică şi curajoasă, Rosamond. Nora este prea blîndă, dulce şi încrezătoare, însă nu vreau să se schimbe niciodată.

Promit că ne vom întoarce, spuse el.

Cînd Rosamond merse în camera ei, Rodger intră şi el şi începu să-şi adune cîteva lucruri. Ea îl privea cu ochi acuzatori.

- Mîine pleci la război, totuşi mie nu mi-ai spus nici un cuvînt despre asta!

- Nu am vrut să fugi iar la duşman, cînd eu întorc spatele, de aceea am tăcut.

- Cred că am meritat-o. Doamne, Rodger, dacă nu te mai întorci?

- Cherie, mi se pare mie, sau ai început să mă iubeşti un pic? zise el surprins.

- Nu! se repezi ea. Am nevoie de tine. Ce voi face atunci cînd Chirk va făta căţeluşii?

- Chirk se va descurca şi singură, iubito, zise el rîzînd. O mîngîic pe căţeluşă. Naşterea face parte din cursul naturii. Dacă eu nu sînt aici, vei fi tu cu ea, iar dacă îi va fi greu, o vei ajuta.

- Dar nu numai Chirk este gestantă! zise ea, intenţionînd să- i spună despre copil, dar nu a putut.

Numbus va avea un mînz şi mă tem că ar putea să moară...Mă înspăimîntă gîndul că *tu* ai putea să mori.

- Moartea face parte din viaţă, Rosamond, dar nu trebuie să te temi să trăieşti. Ştiu că ai pierdut persoane iubite, dar uită ziua de ieri şi aceptă că nu poţi controla ziua de mîine. Nu avem decît astăzi...diseară.

Se uită adine în ochii lui verzi, incandescenţi şi frumuseţea lui masculină o făcea să se înfioare.

- Du-mă în pat, Rod şi fă dragoste cu mine.
- Tu chiar te aştepţi ca eu să mor, zise el, rîzînd ironic.
- Doamne fereşte, să nu spui asta!
- Atunci mă iubeşti cu adevărat? insistă el.
- Nu! minţi ea. Nu mi-aş ierta-o niciodată, dacă ai păţi ceva...toţi cei pe care-i iubcsc, mor!
- Termină! O luă în braţe şi o duse pc pat. Mă vei iubi, pe cinstea mea, aşa cum orice femeie iubeşte un bărbat, iar cînd mă voi întoarce, mă vei iubi din nou.

în cea de-a treia zi a lunii aprilie armata regală pe care Edward a adunat-o se deplasa spre nord din Oxford, peste dealurile Chiltern, cu destinaţia Northampton. Atacul asupra oraşului s-a derulat foarte repede, fiindcă surpriza şi viteza erau cei mai buni aliaţi ai lui.

Edward nu ştia ce înseamnă oboseala, însă ostaşii lui erau frînţi de pe dram, iar forţele baronilor i-au respins imediat.

Prinţul stătea mohorît în cortul lui, cînd Roger intră cu un
stareţ.

- Sfinţia sa este un regalist fervent, Edward, iar mănăstirea Sf. Andrew are zidurile lipte de poarta nordică, unde există un tunel ce leagă oraşul de zid.

Pînă în zori armata a reuşit să se strecoare, umplînd străzile, astfel că Northampton a fost cucerit. Regele Henry era în Turnul Londrei, iar mercenarii lui, sub conducerea fratelui său, Richard de Cornwall cutreierau ţara şi o prădau, din Northampton, pînă la Leicester, jefuind conacele şi dînd foc satelor.

Edward a reuşit să captureze şi oraşul Tonbridge, unde se afla castelul lui Gilbert de Gloucester. Alyce dădu ordine să-i fie deschise porţile lui Edward, iar aparenţele cereau ca el să o ia prizonieră. Evident, trebuia păzită de Rodger de Leyburn, fiindcă doar el cunoştea relaţia adulteră a Alycei cu Edward.

Pentru seară Alyee îşi făcu un duş vaginal cu alaun, care o iacea să pară strimtă. Cum Edward prinsese gust pentru virgine, acum ea se folosea de această şmecherie învăţată de la mama ei franţuzoaică. Ieşi din baie, îmbrăcată într-un halat vaporos şi anunţă:

- Sînt gata.

- Gata pentru ce? o întrebă sec Rod, deşi ştia că ea se aşteaptă ca el să o ducă în camera lui Edward.

- Ticăloşiile, cum îndrăzneşti să-mi pui piedici să ajung la el?

- Alyce, nu fac dccît să respect ordinele.

- Atunci dă-mi voie să te fac să te răzgîndeşti, frumosul meu Rod. Se apropie de el şi îşi încolăci braţele

de gîtul lui, apoi se ridică pe vîrfuri, dar tot nu ajungea la buzele lui. Era revoltată că el nu-şi înclină capul şi atunci începu să se unduiască, lipindu-se cu totul de el.

Rod simţi un dezgust revoltător faţă de femeia care şi-a trădat soţul într-un mod atît de mişelcsc.

- Alyce, eşti foarte apetisantă, dar nu-mi place să mănînc fărîmituri căzutc de la masa regală.

Ea îl plesni peste faţă.

- Căţeaua pe care ai luat-o de soţie te ţine din scurt. Te avertizez că nu e înţelept să faci din mine un duşman...ştiu multe despre tine, Rodger de Leyburn!

- Întîmplător îmi iubesc soţia, Alyce, dar tu nu înţelegi acest concept. îţi urăşti soţul atît de mult încît să-l otrăveşti - poate că Gloucester a băut vinul care-i era destinat lui Gilbcrt? Toţi putem să spunem poveşti oribile, Alyce, dacă am fi chiar nebuni.

Alyce de Clare, contesă de Gloucester a fost trimisă să locuiască sub aripa protectoare a reginei. Aici trăia tot în lux, însă constată că la curtea reginei distracţiile erau ca acelea dintr-un cimitir. îl acuza pe Rodger de Leyburn că el o ţinea departe de Edward şi jură să-l doboare pe el şi pe soţia lui, căţeaua blondă.

Edward Plantagcnet avea o strategie sănătoasă. Ştia că acela care stăpîneşte ţinuturile Sussex şi Kent, conduce Anglia. Dacă regaliştii controlau ţinuturile din sudul Londrei, ei puteau să ţină drumul deschis pentru forţele din Franţa, pe care le recrutaseră regele Henry şi regina Eleanor. Tabăra baronilor lui Simon controla şi

acum Cinque Ports, deci armata lui Edward va încerca să cîştige unul cîte unul ţinturile din spatele lor.

Armata lui Simon de Montfort era în putere, iar soldaţii baronilor ocupaseră oraşul Rochester şi acum atacau sălbatic castelele de aici. El îşi mută apoi oamenii la Lewes, unde el şi cavalerii lui erau găzduiţi de John de Warenne. Pe 13 Mai trecuseră deja zece zile de cînd foiţele armate au pornit din Oxford.

Simon de Montfort avea acum soldaţi pedeştri, precum şi arcaşi împrăştiaţi pe colinele de lingă muntele Harry. Cavalerii în armuri şi trupele înarmate veneau şi ele din spate.

Armata regală tocmai se trezea, cînd Simon de Montfort a dat atacul şi i-a luat prin surprindere. Edward Plantagenet, Harry de Al mâine şi Rodger de Leyburn au sărit în şa, conducîndu-şi cavalerii şi oştenii cu o energie debordantă.

Prinţul Edward prefera să preia comanda trupelor, însă i se oferi doar atacul pe flancul drept, iar Richard de Cornwall marşă pe flancul stîng, lăsîndu-i lui Henry centrul.

Simon de Montfort lăsase comanda centrului contelui de Gloucester, înfocatul Gilbert de Clare, flancul drept era sub comanda fiilor lui, Hemy şi Simon de Montfort, iar flancul stîng revenea cavalerilor veniţi din Londra.

Astfel începu măcelul. Richard de Cornwall căzu sub loviturile baronilor şi a fost luat prizonier. Apoi regele Henry s-a refugiat la Abaţia din Lewcs.

Străzile din Lewes erau pline cu cadavre şi răniţi care cerşeau ajutor, iar tot oraşul arăta ca un abator.

Rodger şi Edward s-au refugiat în castelul lui John de Warenne, iar pentru ei a fost o noapte ruşinoasă, mai ales că Simon de Montfort înconjurase atît Abaţia, cît şi castelul şi nu dorea să continue vărsarea de sînge, ci mai degrabă prefera să-i convingă să se predea prin intermediari şi negocieri.

Edward începuse să se urască pe sine şi era mînios pe naşul său, de la care învăţase arta de a se lupta, însă acum dibăcia militară a lordului războiului i-a arătat că toată puterea lui armată nu făcea la fel de mult cît fac abilităţile militare incontestabile ale lui Simon de Montfort.

Un singur cavaler îndrăzni să se apropie de lordul Edward. Rodger de Leybum îi privea chipul tînăr şi încerca să-l consoleze.

- Nu lua toată vina asupra ta, Edward; ai luptat ca un erou.

- Nu pot să dau vina pe altcineva! zise el trist. Scuzele sînt pentru bărbaţi slabi. Azi am făcut greşeli impardonabile; vreau să învăţ din greşelile mele. Nu le voi mai comite niciodată! îşi jură el.

- Trebuie să te gîndeşti la viitor, cînd vei accepta condiţiile, îi zise Rod abil.

- Da, tata ar promite orice, dar eu nu! Harry, tu vei fi ostaticul regal, împreună cu mine. îmi vreau

cavalerii eliberaţi. Mai presus de orice vreau libertatea baronilor de la graniţe.

- Vom face presiuni asupra lui de Montfort să vă elibereze pe amîndoi, îl asigură Rodger, dar dacă nu va merge aşa, vom aranja noi evadarea.

Prinţul Edward, Richard de Cornwall şi Harry de Almaine au fost duşi la castelul Dover, dar fiindcă baronii se temeau că vor evada prin Canalul englez, au fost mutaţi la Kenilworth la sfîrşitul lunii Mai. Simon de Montfort l-a dus pe regele Henry înapoi la Londra şi l-a instalat în catedrala St. Paul, unde regina Eleanor se refugiase.

La Kenilworth contesa Eleanor de Montfort îşi conducea castelul ca o regină. Simon făcea naveta între Durham House la Londra şi castelul Kenilworth. La ultima lui revenire acasă, de cum trecu prin porţile bine păzite şi intră în holul mare, o căută cu privirea pe soţia lui, iar în clipa cînd a zărit-o, s-a luminat la faţă iar inima a început să-i tresalte în piept. Eleanor îi ură un călduros bun venit.

- Sînt atît de mîndră de tine, Simon, şopti ea.

- Nu, iubito, eu sînt mîndru de tine. Fără dragostea şi sprijinul tău nu aş fi fost victorios niciodată. Deşi tu însăţi eşti o Plantagenet, ai rămas cu mine, împotriva familiei tale, iar asta mă face să par neînsemnat.

- Tu? Neînsemnat? zise ea rîzînd. Nu cred că vreunul din noi doi trebuie să se simtă astfel. Eleanor îl vedea exact aşa cum este: un om ambiţios, iar pentru Anglia, Simon de Montfort era un simbol, pentru baroni era un lider, iar pentru ea era dragostea veşnică.

- întotdeauna tni-ai dat numai sfaturi înţelepte, Eleanor şi, cu toate că nu ţi-am spus-o pînă acum, mă gîndesc la tine ca la un egal. De azi încolo vreau să semnezi şi tu pe toate documentele oficiale.

Ea se simţi flatată de cuvintele soţului ei şi era chiar dornică să-şi alăture numele Plantagenet pe locul unde Simon de Montfort,
protectorul Angliei va semna.

- Eu sînt...femeia ta pe veci.

De Montfort p re luă conducerea tuturor castelelor regale şi îl numi pe fiul său mai mare, Henry, guvernator în Hereford. Pe cel de-al doilea fiu, Simon îl numi comandantul forţelor din Surrey şi Sussex. Apoi pe toată coasta estică şi-a instalat străjeri, de la nord la sud, ca să fie sigur că regele Louis al Franţei, cumnatul regelui Heniy, nu va invada Anglia..

Pentru a asigura pacea cu Ţara Galilor, Simon de Montfort l-a invitat la Kenilworth pe auto-proclamatul rege Llewelyn, sperînd că acesta va semna un

tratat şi va promite că nu vor exista ostilităţi timp de doi ani. Marele lord al războiului deveni om de stat şi aşa avea de lucru din zori şi pînă-n noapte. însă undeva, într- un colţ al minţii lui se gîndea la prinţul Edward Plantagenet. în bătălia de la Lewes a constatat pentru prima dată abilităţile prinţului în arta războiului. îi văzuse înflăcărarea şi sabia, dar recunoscuse

vigoarea, puterea şi hotărîrea lui Edward. însă ce alimenta ccl mai mult constatările lui era abilitatea naturală a lui Edward să conducă oamenii. Simon de Montfort se întreba doar cît timp va mai putea să fie ţinut în cuşcă tînărul leu

.CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI DOI

Rosamond era într-un tumult emoţional cînd primi mesaj de la soţul ei. Raţiunea îi spunea că era corect că Simon de Montfort şi baronii au obţinut victoria la Lewes,' totuşi i se frîngea inima că Edward şi Rodger au fost înfrînţi şi că acum toţi bărbaţii cu rang înalt erau prizonieri.

Se aştepta ca Rod să sosească din clipă în clipă şi duse mina spre pîntec. Era în luna a cincea de sarcină şi, deşi rochiile îi ascundeau bine formele, talia i se îngroşase şi sinii îi crescuseră. Ştia că, odată ce soţul ei o va vedea dezbrăcată, secretul ei se va spulbera.

La începutul lui mai Chirk a fătat trei pui, iar Rosamond a fost foarte îngrijorată de derularea acestui eveniment. Totul a mers bine şi, cu toate temerile ei că micuţii vor fi călcaţi de cai sau agresaţi de cîinii mai mari, Chirk îi ducea pe rînd în locuri ferite de pericole, ceea ce însemna că este fericită în rolul de mamă. Temerile ei veneau din propria-i sarcină şi pentru pruncul pe care- 1 va naşte peste patru luni.

Splendida lună iunie debutase cînd Rodger de Leyburn ajunse la Windsor pe calul lui. Eleanora şi Rosamond erau cu cîinii, pe malul lacului, cînd l-au zărit. Au alergat să-l întîmpine, iar prinţesa a izbucnit în lacrimi cînd el i-a înmînat un mesaj de la soţul ei.

- îmi este greu sâ suport gîndul că Edward este luat prizonier!

- El s-a oferit, ca să fie eliberaţi cavalerii lui, îi explică Rodger.

- Are atît de mult curaj! spuse Elcanora printre suspine.

- Trebuie să împrumuţi şi tu din curajul lui. A fost dus la Kenilworth împreună cu Harry şi Richard dc Cornwall şi ştiu că Eleanor de Montfort îi va trata ca pe nişte oaspeţi de onoare, deşi vor fi păziţi îndeaproape.

Rosamond cunoştea priccperea lui Rodger de a spune mereu ceea ce trebuie, aşa că nu se miră cînd o văzu pe Eleanora că-şi şterge lacrimile, apoi zîmbeşte.

- Eşti bine, milord? îl întrebă ea, studiindu-l din cap pînă-n picioare, ca să vadă dacă nu era rănit.

- îngrijorarea ta îmi place, cu toate că am sperat că vei sări de gîtul meu cînd mă vei vedea, zise el zîmbind. Sînt la fel de întreg ca la plecare.

- Eşti acelaşi diavol, de Leyburn, spuse ea. îmi place de tine cînd eşti glumeţ, dar mai mult îmi place de tine cînd taci.

El privi căţeluşii, apoi i se adresă lui Bebe, terierul maltez al Eleanorei:

- Vezi ce a ieşit, dacă te-ai împerecheat la întîmplare? Să-ţi fie o lecţie pentru viitor!

- Dar căţeluşii sînt superbi! protestă Rosamond, apoi înţelese că Rod o tachina şi mai mult îşi dădu seama cît se bucură că-l vede revenit acasă nevătămat. îi fusese foarte dor de el.

Cînd au rămas singuri, el o privi cu coada ochiului şi-i zise:

- Rosamond, dacă nu te cunoşteam mai bine, aş fi zis că eşti

fericită că mă vezi.

- Oh, dar sînt! Nimbus va avea nevoie de tine cînd vor începe durerile. Cu Chirk m-am descurcat, dar la cai e prea complicat pentru mine. îţi dai seama că-l bănuiesc pe Stygian, armăsarul tău
nărăvaş?

- Ai o fire prea bănuitoare cînd e vorba de mine şi ce-i al meu, dar de această dată te înşeli, cherie.

- De unde ştii? întrebă ea furioasă.

- Ai idee cîte luni ţine iapa mînzul în pîntece?

- Păi, la cîini şi pisici gestaţia durează şase săptămîni...

- Habar nu ai, spus el foarte amuzat. Gestaţia la iapă durează mai mult decît la femeie - adică unsprezece luni şi jumătate, mai exact. Grăjdarii bătrîni zic mai degrabă nouă luni, nouă săptămîni şi nouă zile, aşa că s-a întîmplat cu mult înainte să mergem la Kenilworth, după campania galeză.

- Nouă luni, repetă ea cu lacrimi în ochi.

Rod o cuprinse în braţele lui puternice şi înţelese imediat care era cauza lacrimilor ei.

- Oh, iubire, vei avea un copil! Rosamond, ce veste minunată! Nici nu-ţi dai seama ce fericit sînt!

- îmi este teamă, şopti ea.

- înţeleg, iubito, spuse el şi o sărută pe frunte. Naşterea este dureroasă; toate doamnele se tem la naşterea primului copil.

- Rodger, nu mă tem de naştere! explodă ea, înfuriată că el nu o înţelege. Nu-mi pasă de durere, ce naiba! Mă tem să nu pierd copilul. Există copii care mor foarte mici! E numai vina ta! Nu am vrut să mă mărit...nu mi-am dorit un copil!

El se aşeză şi o trase uşor pe genunchii lui. Ştia că Rosamond se teme de moarte şi auzise că unele femei însărcinate dezvoltă tot felul de temeri, aşa că îşi alese cuvintele cu grijă, ca să-i mai diminueze spaima.

- Rosamond, există riscuri în fiecare zi pe care o trăim, în tot ce facem, dar nu putem să nu mai facem nimic din cauza asta. Nu e bine să te tot gîndeşti la moarte. Dacă cu gîndeam aşa înainte de fiecare bătălie, aş fi paralizat de teamă şi nu aş fi supravieţuit. Am constatat că teama poate deveni putere, dacă dai piept cu ea! În trupul tău se dezvoltă miracolul vieţii şi vreau să te bucuri de fiecare clipă, fără să te temi! O cuprinse cu ambele mîini peste abdomen şi adăugă: copilul nostru va înflori!

Rodger de Leyburn era atît de sigur pe sine, atît de puternic şi posesiv, încît încrederea lui se strecură încet, încet şi în inima ei. El îi arătă verigheta, pe interiorul căreia era inscripţionat: ** Rosamond * Rodger**.

- Cînd e vorba de viaţă, nu te mai gîndi că ea are un început, un mijloc şi o încheiere, ci priveşte-o ca e un cerc nesfîrşit, infinit, îi sărută degetul inelar. Ai vrea să mergi în vizită la Kenilworth, să le vezi pe Eleanor şi pe Demi? Poţi vorbi cu ele despre copil; cred

că s-ar bucura şi presupun că nu se vor supăra că vin să-l văd pe Edward.

- Acum două luni m-ai scos cu forţa de la Kenilworth şi mi- ai zis că data viitoare mă vei scoate de acolo de păr. Chiar vrei să mă duci acolo?

- Pentru mama copilului meu, aş face orice. Rodger nu-i mai spuse că era necesar să discute cu lordul Edward.

- Oh, nu pot să merg, se lamentă ea. Nu pot să merg călare pe Nimbus şi refuz să o las aici.

Hai să ne uităm la ea. O luăm şi pe ea cu noi, dar legată de calul care te va duce în spate. Nimbus nu va fata pînă la următoarea ste trei săptămîni.

ă o luăm cu noi? ■ar scopi, dacă i-aş pune în pericol . ieritoriul baronial; ar putea să fie ^ ^ xoiosi de ea ca să ceară răscumpărare. Mîine

_,circ pe barja regală, spre Londra. Va merge să >t ia catedrala Sf. Paul, împreună cu regina.

- Dar dacă refuză? Ştii că nu o place pe regină.

- Nu va refuza. Este o soţie care ştie ce înseamnă simţul datoriei şi nu doreşte să încalce ordinele date de soţul ei.

- Este cumva o aluzie la nesupunerea mea, de Leyburn?

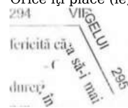
- Sarcina îţi conferă nişte capacităţi perceptive speciale. Ai ales un nume pentru copil? Eu aş opta pentru Edward, un nume pulernic, de nobil, zise el. Dacă vom avea un moştenitor.

Rosamond îi răspunse imediat:

- Eu aş opta pentru Simon, un alt nume puternic şi nobil. Yăzîndu-i dezamăgirea pe chip, ea se

răzgîndi: oricum, numele meu preferat este Jason, din mitologia greacă.

- Mă voi mulţumi să alegi tu numele, cherie. Orice îţi place (ie, îmi place şi mie.

Simon de Montfort nu venise încă de la Londra, iar în absenţa lui Eleanor de Montfort şi fratele ei Richard stăteau la masă, în holul central al castelului Kenilworth. Lordul Edward prefera să ia masa mai într-un colţ, alături de administratorul lui, Rodger de Leyburn. Harry de Almaine ar fi stat bucuros la masă cu prietenii lui, dar un semn discret al lui Rod îi aminti că trebuie să rămînă la masa principală, alături de tatăl său, Richard. Rosamond stătea la o altă masă, împreună cu draga ei prietenă, Demoiselle de Montfort.

- Rosamond, mă bucur pentru tine. Ai avut atîtea regrete în privinţa căsătoriei, dar se vede cum înfloreşti.

- Da, bineînţeles că înfloresc; voi avea un copil!

- Ce frumos, Rosamond! Cînd? Eşti sigură? Nici nu pare că eşti însărcinată. Demi o măsură din priviri pe prietena ei care purta oricum o rochie destul de largă..

Rosamond ştia că prietena ei trebuie să fie foarte curioasă pe această temă. Toate fetele nemăritate sînt aşa fiindcă nimeni nu le spune nimic intenţionat.

- Sînt sigură, Demi. Mai am trei luni şi jumătate pînă nasc. Am greţuri matinale şi am leşinat o dată. Doar tu şi Roger ştiţi deocamdată.

- Pun pariu că Rodger i-a spus deja lui Edward. Ştiu cît de mîndri sînt bărbaţii cînd vine vorba de moştenitori.

La o masă ceva mai îndepărtată Rodger şi Edward discutau, dar nu despre sarcinile soţiilor.

- Lorzii îţi sînt pe deplin devotaţi: Mortimer, Hay, Clifford, Montgomcry şi Bassingbourne. Baza operaţiilor noastre va fi la castelul meu din Tewkesbury, care este aproape de Hereford şi Worchester.

- Humphrey de Bohun, conte de Hereford nu-l va ierta niciodată pe Simon de Montfort pentru că l-a înlocuit ca judecător şi pentru că l-a arestat pe episcopul de Hereford. Edward clătină din cap, semn că regretă. Omul de rînd este de partea lui Montfort; contele are ovaţiile mulţimii.

- Edward, omul de rînd nu are nici proprietăţi, nici bani mulţi. Pe marii baroni trebuie să ni-i aduccm aproape. Deja nobilimea este cumva împărţită; baronii din nord s-au distanţat de contele Simon şi ar putea să refuze participarea la sesiunea parlamentară convocată de el.

- Tu eşti expertul în natura umană: de ce spui că ar putea să refuze?

- Mersi. Cei mai mulţi sînt împotriva unei guvernări proaste şi a unui rege slab, risipitor. Totuşi, garantez că nu le va fi comod ca unul de acelaşi rang cu ei să se ridice într-o poziţie înaltă, de unde să le mai şi dicteze. Natura umană este natura umană, zise Rod, ridicînd din umeri.

- De Montfort a făcut o greşeală tactică atunci cînd şi-a asumat conducerea asupra castelelor regale. Baronilor nu le va pica bine. Nici măcar Gilbert de Gloucester nu va sta mult cu capul ascuns.

- Presupun că baronii de la graniţe vor fi totuşi de partea mea fiindcă sîntem de-o vîrstă apropiată. Toţi privim spre viitor.

- Din nou natura umană, zîmbi Rodger. Regele Henry şi contele Simon îmbătrînesc. Baronii ştiu că tu vei fi regele lor într- o zi şi nu doresc să te supere.

- Sînt lacomi după teren şi castele, ca oricare nobil, zise Edward.

- Da, Mortimer de Wingmore este de partea noastră fiindcă s-a cununat cu Maud de Braose. Mama ei şi Eleanor de Montfort sînt duşmance de moarte din pricina pămîntului. Ea a moştenit terenuri vaste, în Breconshire, Ţara Galilor, dar era o moştenire Marshal. Cînd primul soţ al Eleanorei a murit, şi-a disputat dreptul ei de Braose pentru Breconshire.

Cînd Rosamond îl văzu pe Edward lovindu-l frăţeşte cu palma pe spate pe Rodger, ca şi cînd l-ar fi felicitat, ea a presupus
că soţul ei tocmai se lăudase cu virilitatea lui.

- Trebuie să-i spun mamei tale, îi zise ea lui Demi, înainte ca toţi cei de la Kenilworth să-mi afle secretul.

- Vei avea nevoie de rochii noi! Mama mi-a comandat rochii noi, acum cînd oameni importanţi din regat vor veni la Kenilworth, ca să discute cu tata. Cred că pînă la sfîrşitul anului voi fi şi logodită, zise rîzînd Demi. Ştii că ultima modă este să porţi pe frunte o bentiţă cusută cu pietre preţioase. Asta ca să distragă atenţia de la talie.

După ce servitorii au luat farfuriile de pe masă, Eleanor de Montfort a venit să o sărute pe Rosamond. Contesa părea din ce în ce mai frumoasă şi vioaie, de cînd soţul ei căpătase putere, iar ochii îi străluceau mai mult.

- Am să-ţi spun ceva, lady Eleanor!

- Eşti însărcinată! Dacă nu eşti, ar trebui să fii, după cinci luni de căsătorie cu un armăsar negru magnific. Spune-mi, Rosamond, te-a bătut cînd te-a răpit de la Kenilworth?

- Nu, dar mi-a promis că mă va tîrî de păr înapoi, dacă mai fac asta o dată.

- Totuşi, iată-te aici, zise Eleanor.

- Rodger m-a adus să vă văd fiindcă este preocupat de bunăstarea mea. Spercă că-mi vei linişti temerile legate de naşterea copilului. Cîteodată frica mă copleşeşte, mărturisi Rosamond.

- Atunci te-a adus unde trebuie. Am patru băieţi mari şi o fiică frumoasă, care fac să merite toate

suferinţele şi grijile avute în timp ce i-am crescut. Te cunosc bine, Rosamond; ai mult mai mult curaj decît îţi dai seama. Un copil te va învăţa că viaţa merită trăită.

Rodger de Leyburn se aventură la masa doamnelor.

- Mulţumesc pentru că ne-aţi permis această vizită, lady

Eleanor. Peste două sâptămîni voi reveni să o iau pe Rosamond. Mîine voi pleca spre Tewkesbury şi Deerhurst; acum nu vă mai împovărez eu prezenta mea. Acest mesaj voia să alunge orice bănuială că l-ar fi vizitat special pe lordul Edward, fiindcă ştia cît de isteaţă era Eleanor.

Rosamond primi vestea la fel de surprinsă, deşi nu se dădu de gol. Din nou era clar că omul avea multe cotloane ascunse, dincolo de faţada lucioasă.

- Vreau să te felicit, sir Rodger. Orice bărbat care devine tată, se ridică deasupra tuturor, spuse Eleanor apăsat, apoi continuă: fiindcă vei deveni tată, va trebui să ai grijă şi să te porţi mai cu măsură.

Rosamond începuse să fiarbă, dar nu spuse nimic, ci aşteptă să fie singuri, în camera lor.

- Eşti un diavol şi ştiu că ai venit aici pentru un scop anume! Ce naivă crezi că sînt, *sir Rodger,* dar lady Eleanor este mult mai pătrunzătoare. Am prins din zbor acel avertisment mascat.

- Mereu îţi imaginezi lucruri, Rosamond.

- îmi imaginez, pe naiba! îmi imaginez şi că vizita la Kenilworth a fost mai mult în beneficiul meu, nu în beneficiul lui Edward Plantagenet!

- Tot ce fac pentru Edward, va fi şi în beneficiul tău, cherie.

- Dacă vei fi ucis, crezi că va fi în beneficiul meu?

Rodger îşi simţi inima arzînd; chiar simţea ceva pentru el.
Oare cît de profunde erau sentimentele ei? O va duce în pat şi va afla! Rîse în hohote, o ridică pe sus şi o duse pe pat.

- Scumpa mea, eu vreau să mor cînd mă urc pe tine, sau cînd mă dau jos din patul tău, nu într-un complot imaginar, pe care tu crezi câ-l pun la cale cu Edward.

O dezbrăcă grăbit, ademenit de nevoia să o vadă goală. Buzele ei îl chemau, sînii ei aşteptau limba lui să-i dezmierde, iar pulpele fremătau de dorinţa mîngîierilor lui.

- Ai idee cît eşti de frumoasă? zise el, sorbind-o din priviri.

- Nu mai sînt subţire, zise ea.

- Ba nu, formele tale sînt ademenitoare, trupul tău e mai împlinit şi mă excită la nebunie. Hai să-ţi arăt! O luă în braţe şi o aşeză în faţa oglinzii, cu spatele la el.

Rosamond privea, aproape fără să răsufle, cum mîna lui puternică îi cuprindea sînul acum mai

voluminos, iar degetul mare dezmierda sfîrcul sensibil. Simţi un val de căldură pătrunzîndu-i direct în initimitate, iar Rod o lipi mai bine de trupul lui, unde fesele ei se ciocniră de erecţia lui. Cînd degetele lui s-au strecurat între pulpele ei, a început să geamă, apoi i se păru extrem de erotic să-l privească prin oglindă cum îi provoacă plăcere.

Se arcui spre spate, savurînd ritmul delicat, dar consecvent al dezmierdărilor lui. Se frecă lent, cu posteriorul de erecţia lui şi îl urmări cum se înfioară de extaz. Realiză că în ochii lui Rod ea chiar era frumoasă, iar contrastul celor două trupuri i se părea cel mai frumos detaliu intim.

Cînd privirea lui se lipi de ochii ei, în oglindă, ea resimţi fiori fierbinţi şi atunci se lăsă pe spate, permiţînd degetelor lui să o pătrundă şi mai adînc, pentru o plăcere şi mai puternică.

- Eşti atît de frumoasă cînd eşti pasională, şopti el cu buzele lipite de urechea ei.

- Tu mă faci să mă simt frumoasă.

Rod o ridică pe braţe şi o duse pe pat, aici ea se întinse pe spate, iar el îi împrăştie pe cearşaf părul blond, ca să se bucure de splendoarea aurie. O adora cu privirea şi în acelaşi timp se dezbrăca grăbit, apoi continuă să-i dezmierde acele locuri care mai întîi au fost adorate insistent.

Dintr-o dată Rosamondei i se făcu poftă de carnea lui, aşa că îl trase deasupra ei, îşi depărtă picioarele şi le încolăci pe spatele lui. Era cuprinsă de o nevoie urgentă

să-l simtă adînc înăuntru, aşa că îi ghidă organul exact în miezul ei de lavă, umed peste măsură, primitor şi dornic de a fi răvăşit. El pulsă de cîtcva ori, pînâ ce ajunse cît de adînc doreau amîndoi, iar cînd se simţea fericită îi şoptea la ureche: "Rod...Rod", astfel că îl înnebunea de pasiune. Răspundea şi el chemării ei dulci cu şoapte de iubire, cu gemete şi suspine provocate de foamea lui sexuală.

Mirosul lui masculin o excita şi o impregna, iar Rodger era în al nouălea cer. îşi jurase că o va face să-i cerşească apropierea fizică şi iată că reuşise mai bine decît ar fi sperat vreodată. Aşa şi- o dorea, copleşită de dorinţă, încolăcită pe trupul lui, lipindu-se într-o îmbrăţişare carnală debordantă. S-au cutremurat de plăcere în acelaşi timp, apoi braţele lui nu i-au mai dat drumul să se ridice de lingă el.

- Rod, aş vrea să te cred că nu complotezi ceva, îi spuse ea mai tîrziu, cînd s-au mai stins aburii pasiunii. Vreau...să am încredere în tine.

- Să crezi un lucru: dacă-mi acorzi încrederea ta, nu o voi trăda niciodată. Ştii cît ţin la ceca ce este preţios pentru mine...tu eşti preţioasă şi copilul este comoara cea mai scumpă pe care mi- ai putea-o dărui. Te sărut pe inimă, Rosamond.

Dimineaţa, cînd Rodger a plecat, Rosamond se uita după el pe fereastră. Urcă în şa, pe armăsarul lui negru şi privi în sus, spre turn. O văzu şi atunci duse

două degete la buze, apoi le lipi de inimă şi abia pe urmă plecă în galop spre destinaţia numai de el cunoscută.

Cînd parcursese cam o milă, îl întîlni pe Simon de Montfort, în fruntea unei armate uriaşe. Cei doi bărbaţi şi-au oprit caii şi s- au privit. Era evident cît de mult se respectau reciproc, în ciuda alegerilor politice pe care le-au făcut, iar Rodger îi oferi contelui Simon o explicaţie pentru prezenţa lui la Kenilworth.

- Milord conte, am adus-o pe Rosamond în vizită la lady Eleanor. Soţia mea poartă în pîntec scumpul nostru copil şi avea mare neoie de sfatul şi siguranţa pc care doar soţia voastră i le poate oferi.

Chipul dur al cavalerului se mai îmblînzi puţin.

- Felicitări, sir Rodger. Rosamond a fost ca o fiică pentru noi. A ocupat mereu un loc special în inima mea. Să ai mare grijă de ea, te rog.

După ce dădu din cap cu o solemnitate cerută de acest moment, Rodger zise:

- Rosamond este un premiu care l-ar onora pe orice bărbat. Vă dau cuvîntul de onoare că o voi apăra cu preţul vieţii mele.

Griffin şi Nan au sosit la castelul Tewkesbury înaintea lui Rodger. El i-a pus să jure că nu-i vor spune nimic, fiindcă nu dorea ca Rosamond să ştie ceva despre planurile lui. Avea grijă să stabilească întîlniri la ambele castele Tewkesbury şi Deerhurst, unde îi aştepta pe cei care îi erau loiali lui Edward Plantagenet.

în cele două săptămîni lorzii grăniceri, Mortimer, Hay, Clifford şi Montgomery s-au întîlnit cu Rodger,

aducînd cu ei arcaşi galezi şi cavaleri în armuri. Lor li s-au alăturat baronii din vest, Bohun şi Bassingboume, apoi Lincoln de Warenne, al cărui frate, contele de Surrey, era ocupat să recruteze oameni din Franţa. Planul lor era, evident, să-l elibereze pe prinţul Edward.

- Este practic imposibil să intrăm cu forţa în castelul Kenilworth şi să-l scoatem de acolo, îi informă sir Rodger. Simon de Montfort se află la reşedinţa sa, fiindcă l-a invitat pe Llewelyn de Wales. Intrarea în Kenilworth se face printr-o singură poartă de acces.

- Dacă nu-l putem scoate noi, atunci ar fi bine ca prinţul Edward să evadeze, declară lordul Mortimer. Noi îl vom aştepta cu cai şi ofer castelul meu din Wigmore, ca să-l adăpostim acolo.

E foarte greu să ieşi din Kenilworth. Mai bine ar fi dacă prinţul Edward ar fi mutat într-o fortăreaţă mai slab apărată. Să văd cum aş putea grăbi scoaterea lui de la Kenilworth

.CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI TREI

La sfîrşitul lui Iunie Rodger reveni la Kenilworth şi dădu nas m na§ cu simon de Montfort, care se întretinea cu Llewelvn de Wale^.

- Milord conte, mulţumesc pentru că-mi permiţi să o vizitez pe Rogamond. Am promis că revin la timp, pînă ce va făta iapa ei.

- Cum este lună plină, accept explicaţia ta, deşi instinctul îmi spune că nu ar trebui să te las prea aproape de lordul Edward.

- Tot aici este? întrebă Rodger, prcfăcîndu-se mirat.

- Tot aici? repetă Simon.

- Nu aveţi de gînd să-l mutaţi de la Kenilworth? întrebă nerăbdător Rodger.

Imediat Simon de Montfort deveni bănuitor că se plănuieşte scoatерea lui Edward din castel.

- De ce eşti nerăbdător ca Edward să rămînă la Kenilworth?

- Păi...eu am crezut că Edward ar fi fericit aici, cu Harrv şi unchiui său Richard drept companie.

Explicaţia lui lamentabilă nu-l păcăli pe Simon.

- Llewelyn de Wrales este aici ca să semneze un tratat, diplomaţia funcţionează, dacă i se dă ocazia; ambele ţări vor PrrosPera dacă va fi pace.

Cînd Rodger merse la grajduri, o găsi pe Rosamond în boxa lui Nimbus. Pusese o pătură pe stratul de paie şi aparent intenţiona să doarmă acolo.

- Edward, cît mă bucur că ai venit azi...credeam că ai uitat de Nimbus. Pe chipul ei strălucea speranţa şi liniştea.

- Cît de puţină încredere ai în mine, o tachină el. Ştia că îşi făcuse planuri să stea cu iapa cînd va făta, fiindcă mereu găsea curaj să facă exact ce credea că se cuvine. Iubito, mai bine mă laşi pe mine cu Nimbus.

- Rod, nu pot! Am încredere în tine, dar vreau să fiu aici ca să o mai liniştesc. Am asistat la naşteri atît la cai, cît şi la femei, ajutîndu-le cu ierburi contra durerilor.

- Iubita mea, o iapă fată altfel decît naşte o femeie un copil.

- Pot să stau şi eu cu tine?

- Bine, dar cînd va începe, să stai de-o parte şi să nu te amesteci.

Rosamond o mîngîie pe iapă pe nas şi îi vorbi duios, ca să o liniştească. Apoi se aşeză pe pătură alături de Rodger şi aşteptă. Rodger ştia că în momentul cînd discul lunar va ajunge în punctul cel mai înalt, atunci iapa va făta.

Problema lui era că ştia că iapa va făta doi mînji, iar unul va fi mort, aşa cum se întîmpla mereu, dar se temea să-i spună şi ei acest detaliu.

- Stai în spate, Rosamond, o avertiză el, cînd văzu că animalul începuse să se agite, să necheze nervos şi să scoată sunete ciudate. O mîngîie pe burtă. Brusc se auzi un plescăit putcrnic şi din vaginul iepei se scurse un

sac translucid, plin cu lichidul amniotic. Rodger îngenunchie şi ajută mînzul să iasă din membrane, apoi îl împinse uşor spre mama lui.

- Oh, ce frumos este, se minună ea cînd îl văzu deja ridicîndu- se pe cele patru picioare. Oh, dar mai este unul? strigă imediat. Văzu încă un mînz inert, în braţele lui Rodger.

Cum el ştia că geamănul nu supravieţuise, încercă totuşi să- 1 readucă la viaţă, dar în zadar. Rosamond începu să plîngă de durere, iar Rodger se şterse pe mîini şi o strînse la piept.

- Rosamond, poţi să te bucuri pentru mînzul care trăieşte?

- Da, zise ea plîngînd. Pot...trebuie. Merse şi o mîngîie pe Nimbus. Rod începu să frece iapa cu nişte paie, iar Rosamond îl întrebă: ce este: băiat sau fată?

- Este băiat şi îi e foame, spuse el zîmbitor.

S-au îndepărtat puţin, ca să lase tînăra mamă să-şi alăpteze
puiul.

- Slavă cerului că ai fost aici, spuse ea. Aş fi fost pierdută fără tine. Cum o ţinea lipită de el, simţi mişcările fătului în pîntecul ei şi se rugă în gînd.

- Să fii pregătit pentru o mutare la alt castel, îi zise Rodger lui Edward. De la Kenilworth nu se poate evada.

- Soţia mea este în siguranţă la catedrală, Rodger?

- Da, e bine şi te iubeşte mult, milord.

- Şi eu o iubesc. Nu seamănă cu alte femei.

- Da, de aceea te simţi atras, adăugă el încet. Mortimer îţi oferă castelul de la Wigmore, la graniţa galeză, unde vei fi în siguranţă. Te vom aştepta cu cai odihniţi, cînd vom şti unde şi dacă te mută de aici. Am concentrat toate forţele la castelul Ludlow, la şapte mile nord de Wigmore.

La mijlocul zilei se servea prînzul în holul mare al castelului Kenilworth, iar Rosamond văzu cum Llewelyn o sorbea din priviri pe Demoiselle de Montfort, aşa cum un lup îşi urmăreşte prada din ascunzătoare. La sfîrşitul festinului Demoiselle veni veselă la Rosamond.

- Ce părere ai despre el?

- Despre cine? întrebă Rosamond, îngrozită de răspunsul aşteptat.

- Despre prinţul de Wales. Este brunet şi are un aer misterios, aşa încît simt că-mi tremură genunchii cînd mă priveşte! Bine că am studiat limba galeză, aşa că voi putea conversa cu el diseară la cină!

- Tc simţi atrasă de el exact cum eu m-am îndrăgostit prosteşte de sir Rickard de Burgh. spuse Rosamond. Totuşi, nu uita că Llewelyn este duşmanul Angliei.

- Ştiu şi de aceea este palpitant. Demi îşi linse buzele, însă Rosamond o considera prea tînără pentru a putea avea o relaţie cu un bărbat mult mai în vîrstă decît ea.

Seara, la cină, Rosamond îi urmări pe cei doi, care erau pierduţi în conversaţie şi se părea că şi Rodger observase, ba chiar urmărea totul cu atenţie.

- Cînd el o să plece, ea o să aibă inima frîntă.

- Nu şi dacă o vor logodi cu el.

- Să o logodească? Demi are doar cincisprezece ani împliniţi. Doar nu-şi căsătoresc fecioara cu duşmanul!

- Crezi că nu ar face-o? Nu-l cunoşti prea bine pe Simon de Monfort. Llewelyn este auto-descmnatul prinţ de Wales, rege peste toate, mai puţin cu numele, aşa cum este şi Simon. Prin căsătoria lor s-ar asigura pacea între Anglia şi Ţara Galilor.

Rosamond se uită atentă la Simon de Montfort, apoi la lady
Eleanor, cu alura ei regală. Acum îi privea prin ochii lui Rodger şi vedea că amîndoi sînt ambiţioşi după putere. Dacă-şi măritau fata cu un prinţ, ar face-o, chiar dacă el ar fi duşmanul? Demi ar fi sacrificată pentru putere!

- Nu vreau să mai stau la Kenilworth, îi spuse ea. Putem să mergem înapoi la Windsor?

- Nu incă, iubito. Te voi duce la Tewkesburyşi de acolo poţi să vizitezi castelul tău din Deerhurst, care este foarte aproape.

- Oh, ce bine, ar fi minunat, te rog, zise ea.

- Bine, acum hai să mergem sus, şopti el.

Rosamond începu să se dezbrace, iar soţul ei o studia zîmbitor.

- Lasă-mă pe mine să te dezbrac.

- Eu...corpul meu nu mai este atrăgător acum.

- Nu este adevărat, Rosamond. Eşti atît de frumoasă, cum nu te-am mai văzut vreodată. începu să o sărute mărunt peste tot, prin materialul subţire al cămăşii de corp. Mă excită silueta ta. Rosamond. Vino şi sărută-mă.

Ea se apropie şi-l linse pe gît, apoi îi desfăcu nasturii dela vestă, îi scoase cămaşa şi începu să-l sărute pe pieptul puternic, apoi pe gît în sus şi îl privi în ochi provocator, spunîndu-i:

- Vreau să te gust, Rod. îmi place mirosul pielii tale.

El era îneîntat de curajul şi îndrăzneala ei, aşa că o lăsă să se desfete cu toate zonele erogene pe care dorea să le lingă. O văzu cum coboară spre abdomen, cum se uită lung în ochii lui şi începe să savureze pielea întinsă pe muşchii pectorali. Supsc uşor sfîrcurile, tacticos, revenind la fiecare pînă le făcu tari ca plumbul.

Rosamond se dezlănţuia acum, iar Rodger nu avea de gînd să o oprească. Era soţia lui, se bucura că are o soţie ca ea şi bănuia că iubirea ei ajunsese la cote pe care el le sperase doar În visele cele mai îndrăzneţe. Atîta senzualitate era în privirea ei şi în mişcările ei lascive, încît îl devoră mai întîi cu privirea, apoi cu gura, parcurgînd exact traiectoriile pe care le cunoştea din aventurile lui erotice pe trupul ei.

Extazul era pe măsura gesturilor, iar pe măsură ce făceau dragoste, mişcările lor funcţionau ca un afrodiziac.

- De mult voiam să fac asta, zise ea.

Rodger o văzu că se lasă în jos, lingînd întîi cicatricea lungă, care cobora de pe coapsă, spre genunchi, apoi reveni la organul lui, pe care-l savură în fel şi chip. Norocul lui că părul ei o camufla şi nu putea să-i vadă prea bine mişcările ascendent-descendente, fiindcă ar fi ejaculat mai repede.

După ce jocurile erotice au culminat cu descătuşarea aşteptată de amîndoi, el o sărută pe buze, spunîndu-i:

- Te iubesc, Rosamond.

-Atunci demonstrează-mi! sări ea deasupra, fiindcă voia să- 1 simtă adînc în ea. în scara aceasta puterea era a lui, dar gloria era a ei!

Cînd Rosamond îşi luă rămas bun de la Demi, prietena ei îi mărturisi că tatăl ei şi Llewelyn de Wales au discutat despre o posibilă logodnă. Ochii Demoisellei scînteiau, iar Rosamond nu voia să-i spulbere fericirea.

- Am fost logodită cu sir Rodger cu mulţi ani înainte să ne căsătorim. Nu te grăbi să dai Kenilworth pentrru Ţara Galilor.

Rodger a insistat să facă o oprire la Pershore, unde Rosamond a constatat că proprietatea ei prospera cu noul administrator şi ea îi mulţumi în gînd soţului ei pentru asta.

Ajungînd la Tcwkesbury, s-a bucurat şi mai mult cînd i-a găsit aici pe Nan şi pe micuţa Chirk.

- Mieluşica mea, vei avea un copil! Sir Rodger nu a suflat un cuvinţel despre asta. Cred că eşti epuizată de pe drum. Trebuie să mergi să te odihneşti.

- Nan, termină. Parcă ai fi Rodger. A fost drum lung fiindcă el a insistat să mergem încet ca melcul. Totuşi, mi-ar plăcea să fac

0 baie în cada aceea în formă de corabie vikingă!

- Cînd trebuie să naşti? o întrebă Nan pe cînd o ajuta să se dezbrace.

- Nu ştiu sigur, ezită ea, reflcctînd la posibilitatea ca Nan să-

1 interzică orice fel de activitate, dacă afla că a intrat în luna a şaptea.

- Cred că sînt cam în cinci luni.

Rodger intră şi încercă să o expedieze pe Nan.

- Mă ocup eu de Rosamond, dacă mai doreşte ceva. Nan.

- Trebuie să scot din cufere toate rochiile acelea frumoase, milord; doar nu vrem să se strice.

Rod îi zîmbi Rosamondei:

- Rochia nu are nici o valoare decît atunci cînd bărbatul se grăbeşte să o dezbrace pe femeie. Cred că mă voi mulţumi cu o sărutare, dacă Nan refuză să ne acorde intimitate.

- După cum se vede, voi aţi avut parte de destulă intimitate, glumi Nan.

După ce şi-a căpătat recompensa şi a ieşit. Nan continuă:

- Este şi normal să vrea ca fiul lui să se nască la castelul lui din Tewkesbury.

Rosamond se cufundă în apa parfumată, reflectînd la ce a spus Nan. într-o zi acest castel plin de comori va ii al copilului lor.
la fel cum vor fi Pershore şi Deerhurst şi acum era prima dată cînd şi ea aproba ambiţiile imobiliare ale lui Rodger. Deţinerea de terenuri înseamnă bogăţie, putere şi siguranţă, iar ea devenise la lei de ambiţioasă, de dragul copilului ei.

Oftă, simţind încă pe piele sărutarea fierbinte a lui Rodger, apoi reflectă îndelung la promisiunile lui, menite să-i sporească încrederea în el.

A doua zi la Rodger au început să sosească nobili tineri, iar ca să-i identifice, ea îl întrebă pe castelan, maşter Burke.

- Cel negricios este lordul Mortimer, care are castele de-a lungul graniţei cu Ţara Galilor, la Wigmore şi Chirk. Domnul acela grăsuţ şi încruntat este lordul Hay, iar cel chipcş este Montgomery.

- îmi este de ajuns, maşter Burke. Toţi aceşti baroni au castele strategice pe toată linia graniţei.

Mai tîrziu, cînd Rodger veni în cameră să se schimbe pentru masa de seară, Rosamond trecu la ofensivă:

- Ce planuri secrete puneţi la cale? întrebă ea furioasă.

- Ţi-aş spune, iubito, dacă nu ar fi secrete, o tachină el.

- Nu mă lua de sus, domnule! M-ai minţit atunci cînd mi-ai spus că-mi imaginez comploturi în care este implicat prinţul Kdward! Mi-ai promis că nu faci asta!

- Ţi-am promis că, dacă ai încredere în mine, nu ţi-o voi trăda niciodată. Este clar că nu ai avut niciodată încredere în mine, Rosamond.

- Doamne, ai luptat în război, dar ai pierdut! Nu poţi să accepţi asta? Nu putem să trăim în pacc?

- Noi nu am pierdut *războiul,* Rosamond, am pierdut o *bătălie.*

- Eşti nebun! Doar la război te gîndeşti? Simon de Montfort
Vlrea să introducă Prevederile de la Oxford, a convocat Parlamentul Şl. negociază pentru pace cu Ţara Galilor. Asta e foarte bine pentru ţ%ă.

- Să-ţi spun eu cum stă treaba, Rosamond. Ţara fierbe şi toţi răzvrătesc. Simon de Montfort se ţine de un rege slab, pe care-1
P'oate manipula, ca să le bage pe gît baronilor politica lui. Devine r<âpid un dictator şi un fanatic. A promis schimb de prizonieri, dar a-cum cere răscumpărare pentru fiecare nobil. Chiar i-a făcut c-oncesii ridicole lui Llewelyn, căruia îi va lăsa tot ce a cucerit pe lîinia graniţei. Vezi bine că Simon îl vrea pe Llewelyn ginere! Vrea să pună mîna pe posesiunile prinţului Edward: Bristol, Chester, Ncwcastle, Nottingham. I-a dat unuia

dintre fii Dover, iar celuilalt ᶜastelul Hereford. îşi consolidează propria putere.

- Nu te cred! îi ţii partea lui Edward fiindcă eşti prieten cu
SI!

- îi ţin partea fiindcă el este viitorul rege. Tronul Angliei este dreptul lui divin. A lui trebuie să fie puterea, a lui este gloria şi nu n unui conte oarecare.

Rosamond îşi acoperi urechile cu palmele şi se întoarse cu Spatele la el. Rodger o întoarse cu faţa spre el şi găsi puterea să-i Spună pe tonul cel mai calm cu putinţă:

- Rosamond, sînt de acord că ai o părere personală în această brivinţă şi am fost amîndoi dc acord că nu putem să fim de acord în toate. Cu toate astea, acum îmbracă rochia cea mai elegantă, Arborează zîmbetul acela irezistibil şi vino jos la masă, unde Oaspeţii mei te aşteaptă. Eşti lady Rosamond de Leyburn, castelana ie la Tewkesbury şi te rog să te comporţi ca atare.

Cu obrajii roşii de furie, ridică bărbia sfidătoare, dar nu îuteză să i se opună.CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI PATRU

Alycc de Clare nu ai suporta să stea închisă în apartamentele reginei. înainte de sosirea prinţesei Eleanora, regina asculta cu atenţie criticile aduse de Alyce împotriva lui sir Ridger de Leyburn. Regina îl ura demult pe administratorul lordului Edward, despre care considera că are o influenţă teribilă asupra fiului ei şi pe care- 1 condamna pentru furtul bijuteriilor ei de la Noul Templu.

Cînd Alyce i-a sugerat că administratorul regal s-a îmbogăţit practic băgînd mîinile în cuferele regale, regina a iniţiat o anchetă de verificare a registrelor contabile şi a jurat să-i confişte lui de Leyburn toate terenurile şi castelul de la Tewkesbury.

Regina era revoltată şi fiindcă soţul Alycei, Gilbert de Clare l-a sprijinit pe trădătorul Simon de Montfort; aşadar ea o îndemnă pe Alyce să se întoarcă la Gloucester şi să-l convingă pe Gilbert să îşi regîndească poziţia faţă de rege. Alyce începuse şi ea să fie convinsă că, întrucît acum era contesă de Gloucester, locul ei se cuvenea să fie alături de soţul ei puternic şi bogat. Tinerelul Gilbert va fi ca plastilina în mîinile ei! Alyce îşi convocă toţi servitorii şi porni spre Londra.

Pe timpul verii Rodger de Leyburn stătea rareori la Tewkesbury. A aflat cu bucurie câ prinţul Edward a fost mutat la castelul Hereford, unde era prizonierul lui Henry de Montfort.

De Leyburn decise că era timpul sâ-l recruteze pe Gilbert de Clare. Acesta avea sub comanda lui mulţi oameni, iar Rodger a petrecut o sâptămînă la Gloucester flatîndu-l convingîndu-l şi îndemnîndu-l pe Gilbert să-şi modifice alegerea, cum ar fi făcut şi tatăl său.

- Doar nu ai de gînd să-i predai lui Simon de Montfort castelul Gloucester, după cum a solicitat el! îl provocă Rodger.

- Cum să fac aşa ceva? De Montfort este conte de Leicester, rang cu mult inferior lui Gloucester! Dacă va numi castelani noi pe moşiile mele, cu mîna mea îi voi spînzura!

Rodger bănuia că Gilbert avea reţineri să li se alăture din cauza bîrfelor despre soţia lui, Alycc de Clare, dar cînd Rod a abordat subiectul, Gilbert a făcut un semn de lehamite, declarînd: "nu vreau să vorbim de femeia aceasta". Nu era de bun augur pentru Alycc de Clare că a numit-o "femeia aceasta", se gîndi Rodger.

Gilbert se inflama cînd află că Simon de Montfort a logodit- o pe Dcmoiselle cu Llewelyn de Wales. Rod îşi aminti de privirea flămîndă a lui Gilbert asupra Demoisellei, pe timpul vizitei lui la Kenilworth. Bănuia că Gilbert este îndrăgostit de fiica lui Simon.

Spre finalul vizitei lui Rodger Gilbert a cedat şi a acceptat să se întîlnească în secret cu Edward, cînd şi dacă prinţul va fi eliberat.

Rodger reveni la Tewkesbury pentru o zi, apoi plecă la Londra, ca să participe la sesiunea parlamentară convocată de Simon de Montfort. Rosamond rămase rece

faţă de el, iar el nu avea acum timp să-i dedice, pentru ca să o provoace la gesturi tandre. Promise că va reveni înainte de naşterea copilului.

Rosamond îşi dedica timp egal castelelor Tewkesbury şi Deerhurst. Maşter Burke o însoţea mereu şi îi cerea părerea pentru orice schimbare la Deerhurst. Deja proprietatea prospera, iar Rosamond era bucuroasă că s-a pus problema contopirii celor două proprietăţi, aşa cum era bucuroasă şi de uniunea lor.

Era totuşi supărată pentru că Rodger i se opunea lui Simon de Monfort. Nu-şi imagina de ce nu puteau să trăiască în bună înţelegere.

Serile, cînd cosea hăinuţe pentru copil împreună cu Nan gîndurile ei erau ocupate de frumosul cavaler cuceritor, iar mai ales atunci i se făcea un dor nebun de el. Regreta răceala cu care l-a tratat înainte de plecarea la Londra şi-l admira pentru loialitatea faţă de Edward.

Cu toate că-i iubea pe soţii Monfort, ştia că trebuie să fie loială mai întîi soţului ei, pentru binele personal şi al copilului ei de-acum. Era convinsă şi că Edward avea dreptul legal la tron, prevăzînd că el va fi un rege minunat.

într-o dimineaţă de August Rosamond auzi copite de cai galopînd pe caldarîmul din curtea interioară şi veni în grabă, crezînd că soţul ei a revenit acasă. Cînd o văzu pe Alyce de Clare, se prăbuşi cerul peste ea. Aceasta venise însoţită de trăsuri şi bagaje multe.

- Bună ziua, lady de Clare, o primi ea destul de rece, dar politicos.

Alyce se uită invidioasă la burta Rosamondei, apoi zise:

- Eram în drum spre Gloucester şi am trecut pe aici să-i las dragului meu prieten. Rod un mesaj din partea reginei.

- Sir Rodger nu este acasă, dar vă ofer eu găzduire la castelul Tewkesbury.

Alyce rîse, lăsîndu-şi capul pe spate.

- Ce ciudat!

- Ce vreţi să spuneţi? întrebă interesată Rosamond, aşteptîndu-se la un răspuns tăios.

- îmi pare rău că trebuie să vă aduc veşti proaste, mai ales că sînteţi însărcinată, dar regina a decis să confişte Tewkesbury şi toate bunurile administratorului regal vor fi de asemenea confiscate, zise Alyce cu satisfacţie.

Rosamond ar fi dorit să o lege pe Alyce de Clare de portdrapelul din mijlocul curţii, apoi să-i smulgă părul de pe cap şuviţă cu şuviţă. Totuşi, rămase pe loc, aparent calmă.

- Cum Rod nu este aici, nu voi rămîne. Gloucester este foarte aproape şi mai bine mă simt în confortul propriu.

Rosamond o urmări cum pleacă, însoţită de tot alaiul ei. Master Burke o susţinu exact în momentul cînd simţea că va leşina. Totuşi, furia a salvat-o.

- Master Burke, zise ea mînioasă, vreau să mutăm tot ce se află la Tewkesbury la Deerhurst: oameni

şi obiecte. Trebuie să începem chiar acum! Aşadar începu să dea ordine prin tot castelul, energizată de aceeaşi furie. Le dădu dispoziţie să dezasamblezc tot mobilierul, să împacheteze repede lucrurile de valoare şi toate comorile, pentru a le transporta la Deerhurst.

Cei de la destinaţie au fost înştiinţaţi, ca să se pregătească pentru primirea şi aranjarea obiectelor prin ce locuri se putea. În doar două zile mobilei, covoare, bibelouri, lenjerie, tacîmuri, haine, veselă, draperii, tot ce mobila castelul Tewkcsbuiy era deja ambalat pentru a fi transportat la Deerhurst.

Trăsurile lăsau gol castelul, ai căror pereţi parcă plîngcau.

Nan se urcă în trăsură, luîndu-i cu ea pe căţeluşi, împreună cu Chirk.

- M-aş simţi mult mai bine dacă ai veni cu noi, insistă Nan, privind-o dezaprobator.

- Voi fi bine aici, cu maşter Burke. Tu mergi şi pregăteşte dormitoarele peste tot. Promit că vin şi eu curînd. Trebuie să mai dau o raită prin toate camerele, să nu fi uitat ceva de valoare în urma noastră.

Pe cînd urca scările Rosamond resimţi o durere ascuţită în spate, dar nu i-a dat atenţie, ci s-a concentrat asupra treburilor presante. îşi aminti de cada cu forma unei corăbii vikinge. Alergă la parter şi-i spuse domnului Burke de ea.

- Am uitat de cada roşie! Aveţi loc pentru ea?

- Suficient. Putem să o aşezăm deasupra şi o legăm bine.

Rosamond ţinu frîiele cailor, în timp ce oamenii urcară să
scoată cada. Cînd cei doi bărbaţi au coborît cu cada în cîrcă, unul din ei a alunecat, şi-a pierdut echilibrul şi a căzut.

- Şi-a rupt piciorul! strigă ea, după ce se uită atent la piciorul omului. Este numai vina mea!

- Are nevoie de aţele, iar cel mai bine ar fi să ajungă întîi la Deerhurst. Voi mîna eu trăsura, se oferi Burke, apoi îl ajută pe om să urce.

- Grăbeşte-te! îl îndemnă ea. îmi aduci trăsura înapoi, după ce te îngrijeşti de rana lui.

Rosamond i-a privit cum pleacă, iar în suflet simţea un mare regret pentru că acest accidcnt s-a petrecut din cauza căzii ei. Parcă o cuprindea şi ameţeala, aşa că merse încet şi se aşeză pe scări. O durere ascuţită, ca un cuţit, o lovi în spate, străpungîndu-i trupul spre abdomen. Rosamond ştia că au început durerile facerii, deşi o
voce interioară striga: *e prea devreme, mult prea devreme*!

0 cuprinse panica, fiindcă era complet singură, iar gîfîitul ei răsuna cu ecou în castelul gol. Cînd durerile s-au mai domolit, a încercat să se calmeze. *Mă aflu la doar două mile de Deerhurst...voi fi în stare să merg pe jos.* Se ridică şi merse spre uşa metalică a castelului, apoi durerea o cuprinse din nou, mai ascuţită şi atunci realiză

că nu avea cum să ajungă nici măcar pînă la grajduri, dară-mi-te să meargă spre Deerhurst. Se sprijini de uşa grea, să nu cadă, apoi se tîrî înapoi spre scări.

în aceste momente de singurătate cumplită, singura ei teamă era pentru copil. Ar fi fost culmea să salveze toate bunurile preţioase din castel, iar tocmai pe copil să nu-l poată salva. Se îngrozea la acest gînd. De-abia acum realiză că pentru ea, ca şi pentru Rodger era la fel de important acest copil. Aşadar ea îl iubea pe Rodger, deşi continua să nege acest adevăr. Totuşi, iubirea pentru el creştea şi se insinua în sufletul ei pînă ce toată fiinţa ci deborda de Rodger de Leyburn, iar copilul lui înflorea în pîntecul ei.

Mă voi lupta din tot sufletul să salvez acest prund

îşi aminti că în dormitor lăsase pe jos o saltea, apoi cu greu se tîrî pe trepte, cu gîndul să ajungă acolo, iar durerile începură din nou să o sfîşie.

Timpul parcă se oprise în loc pentru Rosamond. Orele treceau, totuşi nimeni nu venea după ea. Întrucît ajutase multe femei să nască, ştia prea bine ce înseamnă travaliul şi mai ştia poziţia în care ar fi trebuit să fie capul copilului, dar cînd şi-a palpat abdomenul, a constatat că micuţul nu era bine poziţionat. Ştia că are nevoie de ajutor, dar nu-l va primi prea curînd. Prin faţa ochilor minţii îi treceau acum imagini cu naşteri tragice, la care a asistat la Keniworth, dar şi mînzul mort, fătat de Nimbus. Alungă imaginile şi moartea, apoi începu să se roage. "Fiindcă El îşi va pogorî îngerii Lui asupra ta, ca să tc apere de tot răul". Cuvintele ei deveniră ţipăt

ascuţit, la fel ca durerea ascuţită care-i pătrundea pîntecul, facînd- o să-şi piardă cunoştinţa.

Rodger de Leyburn era nerăbdător să se întoarcă la Tewkesbury, aşa că le-o luă înainte cavalerilor săi şi lui Griffm. La sesiunea parlamentară doar douăzeci de baroni au apărut, ca să-l sprijine pe Simon de Montfort, iar regele fusese şi el acolo, ca o marionetă, extrem de îmbâtrînit şi slab, o plăpîndă umbră a celui care a fost cîndva.

Cînd ajunse la Tewkesbuiy, intră în curtea interioară, dar privi mirat că nu vine nimeni să-l întîmpine. Oare castelul a fost atacat şi prădat? O linişte apăsătoare plutea în aer, avertizîndu-l că se întîmplase ceva. Cînd auzi un strigăt agonizant venind dinspre castel, se repezi într-acolo, cu sabia trasă.

Camerele erau goale, mobilierul dispăruse şi el tot nu înţelegea ce se întîmplă. Urcă pe scări, apoi o văzu:

- Doamne, sfinte, Rosamond! aruncă sabia şi îşi scoase armura, apoi o luă în braţe şi imediat înţelese că începuse travaliul. Atunci deschise şi ea ochii. încet, iubito...sînt aici, sînt aici.

Rodger de Leyburn era furios că toţi servitorii au lăsat-o singură pe Rosamond, doar că acum nu era timp pentru mînie. O duse în camera lor şi privi mirat că era goală, aşa că o aşeză pe o saltea rămasă pe podea. încerca să o calmeze, vorbindu-i blînd.

- Te voi ajuta...vom face asta împreună.

Ea îl strînse de mînă, înfigîndu-şi unghiile în carnea lui, iar el îşi dădu seama cit suferă.

- Floarea mea, stai cu mine! îi spuse el apăsat, iar ea deschise ochii, apoi îi închise din nou. Rod văzu că în locul capului, începuse să iasă posteriorul său, aşa că înţelese poziţia nepotrivită pentru naştere. Doar instinctul îl ghidă şi trecu la fapte; apăsă uşor abdomenul ei, cu cîte două degete de la fiecare mînă, pînă ce reuşi să întoarcă fătul în burta mamei.

Rosamond începu să ţipe de durere, fiindcă mişcarea lui îi provocă o durere şi mai cumplită decît cea a contracţiilor fireşti. Ca prin minune, manevra lui reorientase copilul în poziţie normală pentru naştere. Cînd îi văzu capul, atunci el strigă:

- împinge, iubito, împinge! Ea îl ascultă, se forţă şi, încurajată de el, mai cu glume, mai cu dezmierdări, reuşi să expulzeze fătul. Cînd îşi văzu copilul în braţe, Rod începu să tremure; avea cordonul ombilical înfăşurat în jurul gîtului. Foarte delicat, reuşi să-l desfacă, dar era îngrozit că va trebui să-i spună Rosamondei că micuţul murise. *Fii calm, fii calm*! îşi tot repeta, desfacînd cordonul din jurul gîtului acestuia. Copilul trase aer în piept, apoi începu să scîncească, iar Rodger rîse, uşurat. Avea un briceag, ca să taie cordonul ombilical, dar nu sc grăbi; mîinile îi tremurau prea tare.

La castel reveniră acum Nan şi maşter Burke, precum şi cavalerii lui. Nan veni grăbită şi speriată, dar nu se pierdu cu firea, ci legă repede cordonul, apoi Rodger îl tăie, apoi Rosamond îşi primi micuţul în braţe.

Nan dădu fuga să aducă nişte apă, cu care să-l cureţe pe copilaş, iar Rodger merse să-I întrebe pe castelanul său ce se întîmplase.

- Ce naiba a fost aici, Burke?

- Alyce de Clare a adus vestea că regina a decis să confişte Tewkesbuiy şi toate bunurile dumneavoastră, iar lady Rosamond a dat ordin imediat să împachetăm tot şi să mutăm ce e de valoare
la Deerhurst, înainte să se întîmple ceva.

- Regina nu are nici un drept să confişte proprietăţi! se răsti Rodger. Simon de Montfort conduce Anglia în acest moment.

- Atunci să aducem totul înapoi, sir Rodger?

- Oamenii şi mobilierul obişnuit pot fi oricînd aduse înapoi, dar Rosamond s-a gîndit bine să pună la adăpost lucrurile valoroase, întrucît contele Simon a ordonat ca toate castelele regale să intre sub comanda lui.

De sus se auzea acum plînset de nou-născut, iar Rod rîse fericit.

- Am un fiu! Griffin, dă fuga şi adu leagănul.

Toţi bărbaţii l-au ovaţionat, apoi l-au felicitat şi au aprins torţele, ca să se facă lumină.

Rodger urcă la soţia şi la fiul lui şi sufletul i se umplu de fericire cînd îl văzu ăe micuţ la sînul mamei lui.

- Rod, mulţumesc pentru că ai venit. Aveam nevoie de puterea ta, şopti ea.

- Ai fost mai puternică decît mine, zise el. O înveli cu pelerina lui, apoi se dezbrăcă şi se întinse

alături de ea. II atinse pe cap pe bebeluş. Mulţumesc pentru că mi-ai dăruit un fiu, Rosamond. Te sărut pe inimă.

- Te iubesc, Rodger de Leyburn.

Scumpa mea, ştiu asta demult. De Leyburn îşi privea soţia şi fiul nou-născut şi ştia că este cel mai norocos bărbat de pe pămînt.CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI CINCI

La castelul Hereford lordul Edward era în relaţii foarte bune cu tinerii care-l păzeau. Nu dădea motive de suspiciuni, mai ales că se cunoştea bine cu vărul său, Heniy de Montfort, cu care copilărise şi cu care acum era foarte bun prieten. Henry îl admira foarte mult, doar că Edward era atît de pornit să pună mîna pe arme şi să-l înfrîngă pe bărbatul care conducea Anglia, încît era hotărît să evadeze de la Hereford cu orice preţ.

Cîteodată tinerii organizau întreceri călare, pe o pajişte de la marginea domeniului, iar cînd veni momentul favorabil, Edward dădu pinteni calului şi se distanţă de Henry de Montfort, apoi se îndreptă spre pădure şi se pierdu printre copaci. în pădure era aşteptat de Lincoln de Warenne cu cal odihnit, aşa că era imposibil ca Henry de Monfort să-l poată prinde din urmă. Au ajuns la castelul Wigmore, unde Maud, soţia lui Mortimer îi aştepta cu mîncare, haine şi ospitalitate.

Rod aştepta liniştit ziua cînd Edward va fi liber, umplîndu-şi timpul cu plăcuta ocupaţie paternă.

Rosamond îşi reveni rapid după naştere, iar tuturor le era foarte clar cît de mult se iubeau cei doi tineri părinţi, fiindcă erau mereu împreună, în jurul micuţului. Rod privea fascinat cum acesta sugea la sînul ei, uitînd complet de problemele războiului.

- Ştii că m-am îndrăgostit de tine pentru picioarele tale lungi, îi zise el drăgăstos într-o zi.

- Eu credeam că pentru păr.

- Da, şi pentru asta, dar acum de-abia aştept să îţi perii buclele aurii, să le privesc cum te înveşmîntează pe umeri, acoperindu-ţi fesele, apoi să te duc în pat şi să-ţi văd picioarele lungi încolăcite pe spatele meu, în timp ce facem dragoste.

A doua zi, spre seară veni un Curier cu un mesaj pentru Rodger de Leyburn.

- Veşti de la lordul Edward? îl întrebă ea, după ce acesta citi biletul.

- Da, zise el.

- Mesagerul era omul lui Mortimer...a evadat Edward? întrebă ea perspicace.

- Da, şopti el din nou, mirat de profunzimea ei.

- Aşadar începe, spuse ea şi-i ridică o mînă, apoi îşi lipi obrazul de palma lui. Mulţumesc pentru că ai avut încredere să-mi spui.

- Am deplină încredere în tine, Rosamond, zise el, cuprinzîndu-i obrajii cu palmele. Îi şterse apoi o lacrimă care se prelingea pe bărbie. Problema este dacă tu ai încredere în mine?

- Da, am, zise ea cu convingere. îşi aminti că de două ori i-a salvat viaţa pînă atunci. Mi-ai zis cîndva că, dacă-ţi voi acorda încrederea mea, nu mi-o vei trăda şi aşa a fost.

- Mîine plec la Gloucester. Gilbert a acceptat să se vadă cu lordul Edward; cred că ni se va alătura.

A doua zi de dimineaţă Rodger se trezi devreme, dar o lăsă să doarmă, însă cînd ea simţi patul rece, se trezi şi reuşi să-l vadă plccînd.

La Gloucester Alyce de Clare era nemulţumită fiindcă soţul ei, Gilbert o trata cu indiferenţă rece. Sosise cînd el era plecat de acasă, aşa că a avut timp să-şi aranjeze lucrurile, să dea ordine la bucătărie şi tuturor servitorilor, tratîndu-i pe toţi ca pe nişte gunoaie.

Gilbert veni şi o puse la punct imediat.

- Doamnă, te vei limita la ordine adresate servitoarelor tale; aici, la Gloucester, nu ai nici o autoritate.

- Dar sînt soţia ta...sînt contesa de Gloucester! protestă ea.

- Crezi că eşti? Nu-mi amintesc să nc fi consumat căsătoria. Reţine, Alyce, eşti aici din bunăvoinţa mea. O sfredeli cu privirea pînă ce ea îşi plecă ochii în pămînt.

Din acel moment Alyce schimbă tactica şi deveni supusă. Serile, cînd el revenea la castel, ea căuta să-i atragă atenţia cu gesturi şi ţinute seducătoare. Era hotărîtă să-l aţîţe pînă ce-l va atrage în patul ei, ca să consume căsătoria. Dacă-i va oferi un moştenitor, poziţia ei va fi sigură. Văzîndu-l indiferent pe Gilbert, Alyce îşi dublă eforturile.

Rodger de Leyburn şi Gilbert s-au întîlnit în pădurea Dean, spre Gloucester.

- Veştile călătoresc repede, remarcă Gilbert. Am aflat că puţini baroni au participat la sesiunea parlamentară a lui Simon de Montfort!

- Precis a fost şocat că nu te-a văzut şi pe tine, Gilbert.

- După cum am fost tratat, nu trebuie să se mire nimeni! îl aştept aici, să-mi ceară socoteală de ce nu am venit la Londra să-l sprijin.

- Iar cînd va veni va vedea că la Gloucester este adunată o adevărată tabără de cavaleri înarmaţi. Este o demonstraţie de putere, Gilbert.

- Da şi va înţelege că nu are destulă putere fără susţinerea mea. Prevăd că numeric armata se va dubla, cînd se va afla că Edward este liber.

Seara, la cină, Alyce alese să se aşeze chiar lingă Rodger, în ideea să-l facă gelos pe Gilbert.

- Contesă, murmură el politicos, deşi i-a venit să o sugrume pe parşiva care provocase haosul la Tewkesbury. Preferă să tacă.

- Soţia ta te-a făcut tată? îl întrebă ea, jucîndu-se cu cupa de vin, cu gesturi provocatoare.

- De fapt, am un fiu, spuse el.

- Felicitări, Rodger, ce veste minunată! zise Gilbert şi se ridică să toasteze în cinstea lui.

Alyce de Clare îi puse mina pe braţ şi-l mîngîie sugestiv.

- Doar un bărbat viril este capabil să facă un băiat; nu eşti invidios, Gilbert?

- Ba da, îl invidiez pentru frumoasa lui soţie, Rosamond.

în acel moment Alyce îşi plimbă degetul arătător pe pieptul lui Rod, în timp ce-i aruncă o privire seducătoare lui Gilbert.

- Poate că ar trebui să-i ceri lui Rod o lecţie, ca să ştii şi tu cum se poate face un moştenitor.

Gilbert roşi puternic. îşi scoase pumnalul ascuţit şi-l înfipse în tăblia mesei, în faţa Alycei.

- Dacă-l mai atingi o dată, vei rămîne fără degete!

Alyce sări alarmată.

- Oh! îndrăzneşti să mă ameninţi cu violenţe? Rod, vezi cum se poartă cu mine? Nu mai suport să stau aici şi să-i înghit abuzurile! spuse apăsat, apoi ieşi, urmată de doamnele ei de companie.

Era pentru prima dată cînd Rodger de Leyburn nu ştia ce să spună, ca să aplaneze tensiunea creată.

- Gilbert, îmi cer scuze...

- Nu, prietene, eu îmi cer scuze, pentru că te-am făcut martor la o scenă deplorabilă. Tîrfa franţuzoaică atîta poate. Peste cîteva minute Gilbert se linişti, apoi a început să discute cu Rodger despre călătoria spre Ludlow, a doua zi dimineaţa. Asta i-a demonstrat clar lui Rodger că soţia lui nu însemna chiar nimic pentru el.

înainte să meargă să se culce, Gilbert merse în camera Alycei.

- Mîine dimineaţă, foarte devreme, voi pleca. Atunci cînd mă voi întoarce, vreau să nu te mai găsesc la Gloucester. Am de gînd să te repudiez ca soţie; nu eşti potrivită să fii mama copiilor mei.

Ea alergă disperată spre el şi-l imploră, cu mîinile împreunate.

- Gilbert, îţi jur că nu ţi-am fost necredincioasă cu sir Rodger de Leyburn...îl urăsc pe porcul acela arogant!

- Femeie, pentru mine nu contează că te-ai culcat cu alţii; doar că asta mă îndreptăţeşte să renunţ la tine ca soţie. •

- Divorţezi? Nu poţi să divorţezi de mine, sînt contesa de Gloucester! protestă Alyce.

- Divorţ: sau moarte, zise Gilbert sumbru. într-un fel sau altul, tot am de gînd să mă debarasez de tine.

Ultima persoană din lume pe care Rosamond se aştepta să o vadă la Tewkesbury era Alyce de Clare. Cînd maşter Burke îi anunţă sosirea contesei, arborînd o mină de piatră, Rosamond îi dădu copilul lui Nan şi o rugă să-l ducă sus. Apoi ieşi în curte, pregătită pentru confruntarea cu detestabila femeie. Spre mirarea ei, Alyce izbucni în plîns imediat ce o văzu.

- Ce s-a întîmplat? întrebă Rosamond.

- Lady de Leyburn...Rosamond...trebuie să te implor să mă găzduieşti.Doar pentru o noapte, zise ea, privind disperată spre alaiul de servitoare şi trăsura înţesată eu bagaje. Ai milă! strigă Alyce.

Cum soarele era spre apus, iar în noaptea respectivă femeia nu putea călători mai departe, Rosamond o invită.

- Pofteşte înăuntru. Îi făcu semn valetului să ducă toţi caii în grajd. Maşter Burke, te rog, spune să fie pregătite camere pentru doamne. Le conduse în holul grandios şi le oferi puţin vin.

Alyce bău prima cupă, apoi începu să se plimbe nervoasă, în timp ce-şi expunea varianta.

- Soţul meu m-a dat afară din casă şi mi-a interzis să mă mai întorc! Nu am făcut *nimic,* absolut *nimic,* ca să merit un asemenea tratament nemilos! Rosamond, ştii cît este de furtunos! M-a ameninţat că mă *omoară* şi cunoşti că din cauza firii lui a murit tatăl său! Ajurat că mă repudiază ca soţie...nu voi mai fi contesa de Gloucester!

- Dar de ce v-aţi certat? întrebă calmă Rosamond.

- Din cauza netrebnicului de Leyburn! şuieră ca printre dinţi. Eu şi Gilbert am fost fericiţi pînă să sosească el şi să înceapă să- mi facă avansuri...

- Alyce, minţi! o acuză ea. Tu faci avansuri fiecărui bărbat pe eare-l cunoşti. Rodger nu ar face aşa ceva...ştie prea multe despre tine! Soţul meu mă iubeşte şi eu am marc încredere în el!

- Iubire? încredere? zise Alyce rîzînd batjocoritor. Ce naivă eşti. Toţi bărbaţii sînt nişte porci egoişti şi lacomi. Toţi bărbaţii sînt întruchiparea răului!

- Nu şi Rodger de Leyburn, zise Rosamond.

- Naivitatea ta mă face să vomit! Rodger de Leyburn l-a ucis pe fratele tău, Giles!

- Ticăloasă mincinoasă! zbieră Rosamond, deja enervată peste măsură.

- Rod îl ura pe Giles...erau mereu rivali la tumiruri.

Rosamond îi trase o palmă peste faţă Alycei, iar aceasta se
repezi cu unghiile spre faţa Rosamondei, reuşind să-i lase cinci dîre sîngerînde pe obraz.

- Acum cîteva luni, cînd s-au întrecut la Ware, fratele tău şi- a lăsat lancea prea jos şi l-a străpuns pe Rod în pulpă. Aşa a rămas cu cicatrice pe viaţă!

Rosamond se repezi spre Alyce cu pumnii încleştaţi şi reuşi să o doboare în genunchi.

- închide-ţi odată gura spurcată! Eşti geloasă şi încerci să-mi distrugi căsnicia fericită cu sir Rodger.

- Căsnicia care i-a adus Pershore şi castelul fratelui tău de la Perhurst? întrebă ea cu răutate. De Leyburn a provocat moartea lui Giles, pentru ca să se dubleze proprietatea ta! Porcul avar nu a mai aşteptat nici o zi ca să-i ceară lui Edward să stabilească logodna cu micuţa moştenitoare!

Rosamond se opri în loc, cu mîna ridicată, pregătită fiind să- i mai aplice o lovitură Alycei.

- De unde ştii toate astea? o întrebă ea.

- Eram cu Edward şi cu amicii lui după turnirul de la Ware. I-am auzit cum s-au înţeles, ca să pară totul un accident!

- Nu cred un cuvînt din toate minciunile tale, zise Rosamond, bravînd. Poţi să rămîi aici la noapte, numai fiindcă mi-e milă de femeile care te servesc. Mîine, cînd voi coborî, ai face bine să fi plecat deja de la Tewkesbury, altminteri voi asmuţi cîinii pe tine.

Cînd Rosamond urcă în camera ei, Nan îi zise îngrijorată:

- Mieluşica mea, ai obrazul însîngerat!

- Nu e nimic, Nan. *Inima îmi este însîngerată.*

- Hai să te ajut să te speli.

- Nu, Nan, hrăneşte copilul şi lasă-mă...vreau să fiu singură. Se aşeză pe balansoar, ţinîndu-şi strîns copilul la inimă. *Minciuni! Minciuni! Minciunii* Cuvîntul îi revenea obsesiv în minte.

Dar oare era adevărat? Alungă departe acest gînd, îngrozită. Se calmă destul de repede, apoi îşi descheie bluza şi alăptă bebeluşul, surîzînd ori de cîte ori el îşi ridica privirea spre ea. Copilaşul adormi curînd, iar ea îl aşeză în leagăn şi-l acoperi cu păturica. Se dezbrăcă şi ea, apoi se culcă, iar bezna nopţii o învălui, deşi ea rămase cu ochii deschişi. Ar fi îngrozitor dacă Alyce de Clare nu a minţit; dacă Rodger l-ar fi ucis pe Giles, viaţa ei ar fi fost distrusă pe veci.

O groază atît de cumplită o cuprinse pe Rosamond Marshal, încît i se tăie răsuflarea. O rupse la

fugă din clipa cînd a zărit călăreţul pe un cal negru, ştiind instinctiv că o va urmări. Fără milă! Faţa călăreţului nu se vedea. Doar atît ştia: că necunoscutul este brunet, însă cel mai mult o înspăimînta calul. Era uriaş, negru şi înfricoşător.

Un fior rece o străbătu pe şira spinării. Părul ei blond îi cobora în valuri pe umeri, fluturind în alergare, iar ea îşi tot ridica poalele rochiei, ca să alerge mai uşor şi să se depărteze mai rapid din calea copitelor necruţătoare.

Simţea că nu mai poate respira pînă ce va ajunge într-un adăpost. Îşi auzea propriul puls bufnind asurzitor în urechi şi îndrăzni să privească înapoi. Făcu ochii mari de spaimă şi scoase un ţipăt ascuţit tocmai cînd văzu picioarele animalului ridicate spre ea, după care se prăbuşi la pămînt, sub copitele ucigătoare.

Rosamond deschise, ochii şi realiză că se află în patul ei, acasă. Cămaşa de noapte i se ridicase pe corp, din cauză că se tot răsucise, iar acum îşi simţi picioarele dezgolite. Se ridică şi suspină prelung. Iar avusese acel coşmar; frica provocată de el era încă adînc strecurată în carnea ei. De data aceasta reuşise să vadă chipul Morţii şi era cel al lui Rodger de Leyburn.

Peste două zile Rodger sosi, însoţit de Gilbert de Clare, iar în apropierea castelului el ridică ochii spre creneluri, unde o zări pe Rosamond şi-i făcu semn cu mîna. Se aştepta să-l întîmpine în curte, ca să-i ureze bun venit, dar nu o văzu.

în holul mare castelana era alături de maşter Burke, pregătită să-şi întîmpine vizitatorul. Rod o luă în braţe şi se răsuci pe vîrfuri de cîteva ori, o sărută şi-i zîmbi.

- Milord, te rog, zise ea, destul de tensionată.

- Nu e nevoie să te formalizezi de faţă cu Gilbert; a venit să- 1 vadă pe minunatul nostru fiu!

Rosamond făcu o reverenţă, aşa cum era educată de mică.

- Milord conte, bun venit la Tewkesbuiy, zise ea şi-l îmbrăţişă distant. Merg sus să văd dacă micuţul s-a trezit. Te rog să te simţi ca acasă.

Rodger veni sus, după ea, însă ea evita să fie singură cu soţul ei. Era extrem de preocupată de acuzaţiile teribile, făcute de Alyce de Clare. Acum refuza să creadă ce i-a spus femeia detestabilă, acum judecata îi era umbrită de suspiciuni grave. Trebuia să-l confrunte, ca să afle adevărul de la el.

Rodger o strînse în braţe drăgăstos, prin spate.

- Iubito, atît de dor mi-a fost de tine, dar întîlnirea lui Edward cu Gilbert a avut mare succes! A fost de acord să-şi unească forţele cu noi.

îl luă în braţe pe bebeluş, iar Rosamond simţi cum i se frînge inima, findcă îi citea fericirea pe chip. Era imposibil ca mîinile acelea să-I fi ucis pe Giles. Au coborît împreună, iar Gilbert de Clare a rămas impresionat de micuţ şi i-a rugat să-l accepte ca naş, poate chiar Gilbert să fie unul din numele lui de botez.

După ce au mîncat, Rosamond a urcat cu copilul, iar cei doi au rămas jos. Cînd în sfîrşit el a urcat în dormitor, Rosamond îl privea pierdută cum s-a aşezat în genunchi lîngă leagăn şi a început să şoptească tot felul de cuvinte dulci, apoi i-a şoptit ceva micuţului rîzînd; în clipa aceea s-ar fi îndrăgostit din nou de el, dacă inima nu i-ar fi fost îngheţată.

A adormit lîngă el, suspinînd mulţumită de căldura trupului puternic întins lîngă ea, dar la miezul nopţii s-a trezit brusc, ţipînd. Rodger o strînse la piept.

- Nu-i nimic, iubirea mea, sînt aici. Sînt aici!
- Iar am avut acel coşmar.
- Spune-mi, zise el, lipindu-şi gura de tîmpla ei.
- I-am văzut faţa clar...zise ea. Călăreţul erai *tu*!

Imediat Rosamond recunoscu în ochii lui regretul şi vinovăţia ascunse, deşi căuta să se prefacă. Privirea lui prevestea că el îi va spune ceva groaznic, de care ea se temea.CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI ŞASE

Cînd ea se trezi de dimineaţă, Rodger nu mai era în dormitor. Bănuia că plecase undeva cu Gloucester. Astă noapte a evitat o confruntare atunci cînd i-a mărturisit cine era omul din coşmarurile ei, iar acum, la lumina zilei, Rosamond realiză că nu mai avea motive să prelungească nesiguranţa. Trebuia să afle dacă Alyce de Clare a minţit.

îl căută pe Griffin, care se afla la forjă, unde reparau arme şi armuri.

- Pot să vă ajut, milady? zise el.

- Sper, Griffin. Ştiu că ai fost cu sir Roger de mulţi ani. El tot ezită să-mi vorbească despre rana de la coapsă...A fost rănit în luptă?

- Nu, milady, s-a rănit într-un turnir. A fost o experienţă extrem de periculoasă; a rămas imobilizat la pat cîteva săptămîni.

- Aşadar rana a fost provocată de o lance?

- Da, milady.

Rosamond părea îngrozită de următoarea întrebare care urma, dar i-o puse totuşi. Mai mult se temea dc răspuns.

- Fratele meu, Giles i-a făcut rana aceea, cu lancea lăsată în
jos?

- Da, milady.
- Mulţumesc pentru că mi-ai spus adevărul.

Rosamond se îndreptă spre castel, mergînd de parcă ar fi fost în transă. în curte cavalerii şi Gilbert se pregăteau de plecare. Rodger se apropie de ea, privind-o cu o energie debordantă; ea înţelese că următoarele momente care-i aşteptau pe soţul ei şi pe prinţ vor schimba istoria Angliei; totuşi, pentru Rosamond, nimic nu mai conta în acel moment.

- Rodger, trebuie să-ţi vorbesc.
- Nu mai poţi aştepta, iubito?
- Nu, milord, nu pot. Te rog să vii cu mine în seră, unde vom fi singuri.

Tonul ei îl preveni că va urma ceva tragic. Spera să nu-l implore să-şi abandoneze planurile.

- Tu l-ai ucis pe fratele meu? au fost cuvintele ei şoptite.

întrebarea îl surprinse. Nu se aştepta la ea acum, dar oare nu
ar fi fost ea îndreptăţită să-l întrebe lucrul acesta încă de cînd avea doisprezece ani?

- Pe crucea mea, spuse el uimit, dar foarte îndurerat şi sincer. Rosamond, a fost un accident!

O urmări cum se retrage încet, apoi se albeşte la faţă şi pierde orice speranţă, iar lui ai fi zis că i-a răsucit cineva cuţitul în rană.

- A fost un accident...îţi jur!

Rodger ar fi dorit să o vadă că sare să-i scoată ochii, sau că- 1 împroaşcă instantaneu cu otrava

blestemelor femeieşti, însă Rosamond a rămas inertă, parcă lovită din nou de un val oribil, care i-a adus adevărul. Rodger se apropie de ea.

- Nu mă atinge. Nu veni aproape de mine. îl privi acuzator, ca şi cînd i-ar fi provocat o lovitură mortală.

- Nu mă crezi? întrebă el.

- Nu ştiu ce să cred. *Doamne, sfinte,* se gîndi ea, *vreau să te cred, fiindcă te iubescl*

- Turnirul este un sport periculos. Mereu au loc accidente mortale. De aceea au fost scoase în afara legii. Regele i-a interzis lui Edward, dar el nu a ascultat. în ziua aceea, la Dare, s-a desprins suportul care sprijină lancea pe şa...Giles a murit instantaneu. Rosamond, trebuie să crezi că a fost un accident.

- De ce? Ca să nu bănuiesc că l-ai ucis drept răzbunare pentru rana pe care ţi-a facut-o...sau din lăcomie? Dacă a fost un accident, de ce nu mi-ai spus adevărul?

- Rosamond, îţi jur că nu mi-am dat seama că tu nu ştii adevărul. La vremea aceea nu era un secret că Giles a murit de mîna mea. Eu m-am temut să-ţi spun, de teamă că te voi pierde.

- Şi vei pierde şi proprietăţile pe care le-ai obţinut ucigînd?

- Eşti extrem de crudă, dacă-mi spui una ca asta.

- Dar tu nu ai fost extrem de crud şi parşiv cînd m-ai făcut să mă îndrăgostesc de tine, apoi m-am

măritat cu tine, ştiind că fratele meu a fost ucis chiar de mîna ta?

- Aş fi dat orice pe lume, ca să-l aduc înapoi, dar nu am putut. Mă crezi, sau nu mă crezi, cînd îţi jur că a fost un accident. Ai încredere sau nu în mine, Rosamond. *Tu* trebuie să decizi.

- Aş dori să cred asta, dar sînt frîntă în două. Am nevoie de timp să mă gîndesc...departe de tine.

- O să-l rog pe maşter Burke să te însoţească la Deerhurst.

- Deerhurst nu e suficient de departe şi oricum e prea dureros să stau într-un castel care a fost casa lui Giles. Voi pleca la Pershore, declară ea, cu semeţia unei regine.

El făcu o plecăciune scurtă, dar evită să-i spună că nu ea trebuie să plece, fiindcă el va pleca oricum departe, ca să soluţioneze conflictul iminent. Aranjâ rapid o escortă care să-i ducă în siguranţă soţia şi copilul la Pershore.

După plecare ei, se simţi gol pe dinăuntru. Se văzu cu ochii ei şi examină rolul pe care l-a jucat în moartea fratelui ei, apoi încercă să simtă durerea. Deoarece era foarte orgolios, nu se gîndi să meargă să-i ceară iertare, deşi se simţea foarte vinovat.

Recunoscu în sinea lui că ar fi trebuit să-i spună măcar că Giles Marshal a murit de lancea lui şi nu fiindcă a fost trîntit la pămînt de un armăsar năbădăios. Acuzaţiile ei nu erau oricum fondate. Cum şi-a închipuit că l-ar fi pultu ucide pentru o rană provocată în turnir?

Ba mai mult, cum a putut să-l acuze că l-a ucis pe fratele ei, ca să-i moştenească ea castelul Deerhurst?

Era furios. De ce să-l părăsească? Cum să-i ia fiul de lîngă el? Ar fi trebuit să o ia de păr, să-i arate unde îi este locul, alături de domnul şi stăpînul ei, pe care ajurat să-l onoreze şi să-l asculte, *orice ar fi fost*|

Totuşi, nu făcu nici asta, fiindcă îşi iubea soţia peste măsură. Trebuia să-i recîştige încrederea. Trebuia să o lase să-şi limpezească gîndurile şi să-şi uşureze inima. Dacă Rosamond îl iubea, ea îl va crede că moartea lui Giles a fost un accident nefericit.

Simon de Montfort spera să aducă pace în Anglia cînd a convocat şedinţa Parlamentului. Totuşi, lucrurile au evoluat prost. A fost ales noul Papă Clement, care îi era ostil lui Simon, drept urmare a fost emisă o bulă papală prin care contele Simon a fost excomunicat, iar regele Angliei era susţinut. Acum exista ameninţarea invaziei.

Simon a fost surprins că la sesiunea parlamentară au venit foarte puţini baroni, iar baronii de la graniţe se răzvrăteau, aşadar a constatat că Edward a fost foarte viclean atunci cînd a promis că va rămîne prizonier, dacă graniţele vor fi eliberate.

Simon a trimis-o pe soţia lui la castelul Dover, însoţită de cavalerii lui sir Rickard de Burgh, care urma să asigure pacea în ţinuturile estice, dar şi să supravegheze Cinque Ports, pentru ca regele să nu debarce forţele aliate franceze.

Cînd Simon de Montfort ajunse la Gloucester, găsi un castel- tabără de război. Pe Gilbert de Clare îl găsi

extrem de furios, fiindcă familia de Montfort deţinea toată puterea în Anglia. Simon îi promise funcţia de guvernator tînărului Gilbert.

A doua zi se află de evadarea prinţului Edward şi Simon a primit imediat mesaje de la spionii săi că oameni de pretutindeni i se alăturau prinţului. John de Warenne, conte de Surrey ajunsese la Pembroke cu forţe uriaşe, iar acum se aştepta debarcarea pe coasta vestică a Ţării Galilor.

Simon de Montfort era sfîşiat în două. Să încerce să-l recîştigc pe Edward sau să continue marşul spre Ţara Galilor, ajutat de aliatul său, Llewelyn. Decise pentru a doua variantă şi-l cooptă pc Gilbert de partea sa.

La Ludlow armata regalistă se întărea ca forţe în fiecare zi. Edward Plantagenet era plin de zel şi hotărîre, ca şi soldaţii lui, iar acum plănuia răzbunarea şi îşi făcea strategii de luptă. Totul era meticulos planificat de prinţul carc trebuia să-şi recîştige coroana.

Rodger de Leyburn asigura comunicarea între grupările loiale regelui. Cînd intră pe poarta castelului Ludlow, îl zări pe Edward aplecat asupra unei hărţi, discutînd cu Lincoln de Warenne.

- Leul şi Linxul, exact persoanele pe care mă aşteptam să le găsesc. Vin direct de la Gilbert, din Gloucester şi am veşti bune! Simon de Montfort şi-a dus armata la Gloucester, sperînd ca Gilbert să i de alăture şi să aducă la comandă baronii de la graniţe. Gloucester a aflat de evadarea ta şi a ordonat să plece armatele spre

Hereford. Simon a traversat rîul Severn, spre Ţara Galilor, ca să-şi reunească forţele cu John de Warenne.

- Prostul! Ce greşeală fatală. Creierul i-a îmbătrînit, să ştiţi! Prioritatea lui trebuia să fiu eu, zise Edward.

La Pershore Rosamond constata efectele deciziilor luate de Rodger în toate privinţele. Hutton, castelanul, îi îndruma pe toţi, iar soţia lui Lizzy făcuse castelul lună, mobila strălucea, aşternuturi le erau albe ca laptele, iar bucătăria era ordonată ca într- un magazin cu bunătăţi.

Cameristele s-au bucurat că în casă a apărut un copil şi stăteau cu ochii pe el, dar şi pe Rosamond, aşteptînd orice fel de dispoziţii. Grădinile erau îngrijite, copacii vopsiţi cu alb şi atmosfera în castel era de pace şi linişte.

Exact într-un asemenea colţişor putea Rosamond să-şi pună ordine în gînduri şi în suflet. încet îşi aminti cum lady Eleanor i-a spus despre decesul fratelui ei, Giles, cu mult timp în urmă, doar că ea avea doar doisprezece ani şi nu înţelegea ce este acela un turnir, dar nici să pieri de mîna adversarului. Cam atunci a început să aibă şi coşmarul cu calul negru şi cu cavalerul fără chip, în armură.

Tot acum îşi amintea cum toată lumea o privea cu înţelegere şi compasiune, dar toţi evitau să discute detaliile sîngeroase ale tragediei în faţa ei, fiindcă era doar o copilă de doisprezece ani. Acum nu înţelegea de ce nu ceruse ea amănunte; fiindcă îi lipsea curajul. I-a fost mai uşor să se ecraneze şi să refuze să accepte faptele.

Acum înţelese cît de greu trebuia să le fi fost şi camarazilor lui Giles, care au fost martori la tragedie, dar cît de greu trebuie
să-i fi fost şi lui Rodger de Leyburn!

Sc gîndi acum că el a cerut-o de soţie fiindcă se simţea responsabil faţă de ea. Giles Marshal murise de mîna lui, iar Rodger de Leyburn, cavaler neînfricat şi onorabil, a luat asupra lui răspunderea pentru sora defunctului. Aşa i-a dictat onoarea. Evident că peste cinci ani, cînd a văzut-o că s-a transformat într-o frumoasă domnişoară, s-a îndrăgostit de ea.

Rodger a jurat că nu o va lăsa niciodată şi asta a lăcut. Cu toate că mîinile lui i-au ucis ce mai avea ea drag pe pămînt, aceleaşi mîini au tras-o pe ea din apele învolburate ale rîului, apoi au ajutat- o pe Nimbus să fete şi mai recent au ajutat-o pe ea însăşi să nască în siguranţă, facînd manevrele dificile, care au salvat viaţa copilului.

Cugetul ei începea să se limpezească, iar sufletul să se dezbare de regrete şi reproşuri nefondate. Inima ei ştia că Rodger de Leyburn nu ar fi putut să comită o crimă. Omul acesta făcea acum parte din existenţa ei, chiar şi cînd nu era cu ea. Tot ce purta ea din sufletul lui era dragostea necondiţionată. Iubirea lui nemărginită o însoţea ziua şi noaptea, pretutindeni unde mergea.

Şi ea recunoştea cît de mult îl iubeşte pe Rodger de Leyburn, aşadar trebuia să-i acorde încrederea necondiţionat. Dacă el ajurat că moartea lui Giles a fost pur accidentală, Rosamond ştia că trebuie să-l creadă. îşi aminti de regretul pe care i l-a citit în ochi şi se gîndi cît dc greu trebuie să-i fi fost să poarte această povară în

suflet. Deşi el tînjea după iertarea ei, îl îngrozea gîndul că o va răni cu purul adevăr.

Rosamond se simţea completă doar cu Rodger; fără el ar fi fost pierdută. *Povestea vieţii mele depinde de mine*, îşi spunea ea. *Eu aleg fericirea*! De-abia acum înţelese că dragostea este un miracol. îşi privi pruncul dormind şi-l sărută pe frunte,

- Am hotărît că numele tău va fi Rodger!

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI ŞAPTE

Cînd administratorul regal sosi la castelul Worcester, sir Rodger a fost primit cu aceeaşi căldura şi respect de către curtenii pe care el însuşi i-a angajat, cînd lordul Edward a revenit din Gasconia. Noul castelan numit de Simon de Montfort evită o confruntare cu el, aşa că preferă să plece, predîndu-i comanda aceluiaşi administrator puternic şi autoritar.

Rodger nu prea avea timp să reflecteze, nici să doarmă, fiindcă îl aştepta pe Edward, cu armatele lui reunite şi se uita lung spre Pershore, aflat la doar şapte mile depărtare. îl durea sufletul de dorul ei, dar şi trupul îi simţea lipsa în momente ca acestea. Atît de puternic era dorul de ea şi de copilaşul lui, încît nu rezistă şi pomi călare, mai ales că nu se lăsa doborît de o distanţă atît de mică. Va pleca spre ca chiar acum. Totuşi, avea îndoieli. Dacă ea se va supăra şi-l va respinge? Doar i-a cerut să fie lăsată singură. Dacă-l va privi acuzator? Dacă inima ei nu va mai fi deschisă pentru el niciodată?

Temîndu-se de toate aceste gînduri negre, care-l frămîntau, alese să nu mai plece, dar îl trimise pe Griffin la Pershore cu un bilet, prin care întreba de sănătatea fiului său. în felul acesta o informa pe Rosamond că tabăra principală era acum la Worcester, în caz că va avea nevoie de el.

Rosamond tresălta de bucurie cînd l-a văzut venind pe Griffin.

- Sir Rodger vă trimite salutări, milady, zise el zîmbitor. li dădu biletul, despre care ea ştia dinainte că trebuie să conţină un mesaj de dragoste din partea lui.

- Hai să-ţi arăt cît de mult s-a schimbat Pershore de cînd ai fost aici ultima dată, îi zise ea tînărului. Trebuie să te odihneşti şi tu, iar calul de asemenea, înainte să plecaţi spre Ludlow.

- Nu, milady, acum tabăra este la Worcester.

- Worcester? repetă ea mirată. Nu a putut soţul meu să vină în persoană, avînd doar şapte mile de parcurs?

- Este ţinut cu treabă din zori şi pînă-n noapte, milady. Sir Rodger este indispensabil.

Rosamond se simţea ea însăşi dispensabilă, aşa că se retrase într-un colţ şi citi biletul:

Te rog să ai bunătatea să-l informezi pe Griffin despre sănătatea fiului meu.

R. Castelul Worcester.

Era scris într-un stil atît de sec, insultător. Tonul era rece, dar politicos, încît părea că biletul a fost conceput de un străin. Pe Rosamond o deranjă şi formula fiul "meu", în loc de fiul "nostru".

- Griffin a fost trimis să afle starea de sănătate a fiului meu, îi zise ea lui Nan. Merg să-l smulg din braţele cameristelor, ca să- 1 poţi inspecta, îi zise ea dur lui Griffin.

în scurt timp Rosamond reveni cu bebeluşul în braţe, iar Griffin îl prelua speriat, neştiind cum să ţină un copil. Fetele au început să rîdă de el. iar bietul tînâr se

uita disperat spre Rosamond, implorînd-o să-l scape de odorul preţios al stăpînului său.

După ce-i mai trecu furia. Rosamond compuse un răspuns:

Fiul dumitale înfloreşte! Sînt uluită că poţi să-l îndepărtezi pe Griffin de la îndatoririle care te copleşesc zi şi noapte. Worcester şi Pershore sînt atît de apropiate, încît data viitoare, cînd vei dori să afli starea de sănătate a fiului domniei tale, îţi sugerez să mergi la fereastră, să priveşti în depărtare, iar eu îl voi ridica în braţe, ca să-l poţi inspecta şi singur! Vei fi fericit să afli că am ales un nume pentru fiul domniei tale.

Rosamond împături biletul, mulţumită de isprava ei. Desigur, nu i-a spus ce nume a ales. Era destul de arogant şi aşa, iar dacă voia să-i ştie numele, va trebui să vină să-l afle singur! înainte ca Griffin să plece totuşi, ea nu rezistă să nu afle dacă soţul ei nu este cumva în pericol.

- Ştiu că lordul Edward recrutează oameni pentru armata lui; crezi că bătălia va începe foarte curînd?

- Nu este nici un pericol, milady. Simon de Montfort şi-a dus armatele în Ţara Galilor, la Glamorganshire.

Plantagenet era destul de încîntat că tabăra principală se aña la Worcester, iar trupele creşteau numeric într-un ritm alert. Era bucuros să constate că oamenii au păstrat sentimentul regalist, însă devenise mai precaut şi nu concepea să greşească, tratînd

lucrurile mult prea uşor. îşi împrăştie trupele de la Worcester pînă la Gloucester.

Se folosea de cercetaşi şi de spioni, ca să afle ce se petrece pînă la canalul Bristol. Ştia că Simon de Montfort avea să traverseze Scvernul la un moment dat, iar cînd acesta va reintra în Anglia astfel, Edward intenţiona să fie pregătit, A dat ordine ca toate ambarcaţiunile folosite pentru traversarea rîului să fie prinse sau distruse. A trimis spioni care să afle exact unde se afla tînărul Simon de Montfort, ca să-i afle toate mişcările.

Sosi un curier de la Gilbert de Clare, cînd Edward era înconjurat de ofiţerii lui, împrejurul unei hărţi, în castelul Worcester. Prinţul desigilă biletul şi citi:

- Gilbert spune că Simon de Monfort va traversa rîurile Usk şi Wye, care se unesc şi se varsă în Severn, dar nu a văzut bărci, ci doar forţe numeroase aşteptîndu-l pe malul opus, aşa că el şi-a întors armata spre nord.

- E clar că Bristol era destinaţia finală, zise Rod. Dacă ajungea la Bristol, ne-ar fi aşteptat el pe noi acolo.

- Exact! spuse Edward. Ar fi ales el cîmpul de luptă şi ar fi desfăşurat strategic forţele în avantajul lui, cum a facut-o la Lewcs. Apoi şi-ar fi aşteptat fiul, pe Simon, care ne-ar fi atacat dinspre est, iar noi am fi fost prinşi între armatele lor.

-Ar fi aşteptat în zadar, zise Rodger zîmbind. Tînărul Simon trebuia să-şi întîlnească tatăl la Kenilworth, iar el se deplasează spre nord, încetişor.

- Oricum, zise Rodger, noi sîntem superiori numeric, iar cu oamenii lui Gilbert de Clare în plus, vom învinge armata lor!

- Să ştii că va fi o bătălie pe viaţă şi pe moarte, zise Edward, bătîndu-l pe spate. Ori luptăm şi învingem, ori luptăm şi murim, iar eu am de gînd să înving *cu orice preţ*.

- Eşti pregătit să-l ucizi pe Simon de Montfort? îl întrebă direct Rod.

- Oh, da...dacă mi se va ivi ocazia. Mă întrebam dacă tu...

- Nu c nevoie să întrebi. Sînt omul tău, *indiferent de situaţie*. Simon este ultimul cavaler din ordinul vechi.

- Da, el m-a învăţat tot ce ştiu despre războaie, dar am şi eu ideile mele moderne, iar nici una dintre ele nu este cavalerească! Nu are rost să lupţi în armură, pe cal, cînd soldaţii pedeştri sînt în urmă şi se ocupă de altele. Orice om înarmat trebuie să lupte. Iar o regulă prostească spune că nu trebuie să ataci noaptea. în război o singură regulă contează: omoară mai mulţi inamici decît pot să omoare ei dintre ai tăi!

Aşa se făcea acum că Rodger de Leyburn aştepta liniştit, alături de oamenii săi, pe întuneric, pregătiţi să primească ordinul de la Edward Plantagenet. Rodger ştia că înainte de primele raze ale soarelui vor ataca, iar cei

mai mulţi aflaţi în tabăra din castelul Kenilworth vor dormi.

Atacul s-a dat cu o oră înainte de răsărit şi a fost pe bîjbîite, rezultatul fiind măcelărirea duşmanului care dormea. S-a dat foc la corturile înţesate cu soldaţi, iar cei care au reuşit să iasă au fost ucişi imediat. Rodger de Leyburn nici nu mai ţinea socoteală cîţi soldaţi a ucis. Griffin îi apăra spatele, iar el îşi vedea de treabă.

în toiul luptelor el îl zări pe tînărul Simon de Montfort şi se avîntă asupra lui cu toată forţa. Văzîndu-l cît era de speriat şi debusolat, Rodger nu a avut suflet să-l răpună şi a zbierat spre el:

- Fugi spre castel, omule!

Castelul Kenilworth nu putea fi asediat atît de uşor, aşa încît Edward a ordonat întoarcerea la Worcester.

La Pershore Rosamond aştepta nerăbdătoare vizita soţului ei. Întîrzierea lui îi dădea de înţeles că încăpăţînarea lui era mai puternica decît dragostea faţă de ea. Atunci, de ce să stea aici, să-l aştepte să vină? Se hotărî să-şi vadă de treburi, adică să viziteze fermele de la Pershore, iar cu puţin noroc, dacă diavolul ei de soţ va veni, o va găsi plecată cu treburile ei!Aşa se face că a doua zi de dimineaţă Rosamond şi-a alăptat copilul, apoi a pornit însoţită de maşter Hutton, în vizită la fermele deja cunoscute. Merse la grajduri, unde Nimbus o aştepta nechezînd, nerăbdătoare să pornească la galop într-o dimineaţă frumoasă de toamnă.

Aerul proaspăt, soarele încă mîngîietor şi peisajul perfect verde o însufleţeau, iar calul de-abia aştepta să fie strunit, ca să-şi dezmorţească picioarele.

- Daţi-i pinteni, milady, îi zise el. Arde de nerăbdare să alerge pe malul rîului, adăugă el. Vă prind şi eu din urmă.

Rosamond ascultă îndemnul şi îşi struni calul alb pe linia sclipitoare a apei. După cîteva minute de galop calul încetini, parcă temîndu-se de ceva care îi apărea în faţă. Mîngîie uşor calul pe greabăn şi dădu să se întoarcă, pentru a fi mai aproape de Hutton, dar văzu ceva în depărtare. O linie neagră părea că se deplasează şi traversează rîul. Linia aceea neagră era formată din cai...şi căruţe...şi oameni.

Parcă erau soldaţi, îşi zise ea. Se apropie de rîu, ca să vadă mai bine stindardul pe care-l ţinea ridicat primul călăreţ şi văzu crucea baronilor! Ştia că este armata de baroni a lui Simon de Montfort. Nu erau în Ţara Galilor, cum se ştia. Erau aici, traversau rîul Avon, spre Pershore! îi îngheţă sîngele în vene şi gîndul îi zbură spre un singur om: Rodger!

întoarse calul, apoi trecu în galp pe lîngă Hutton, căruia îi
strigă:

- înapoi! înapoi!

Ajunsă la grajduri, sări din şa, apoi ceru un cal mai rapid, iar cînd i s-a adus un armăsar negru, iute ca focul, l-a încălecat rapid şi a pornit într-o cursă, în care timpul era cel mai aprig duşman. Trebuia să-şi anunţe

soţul şi călărea ca vîntul, instinctiv, spre Worcester, ca să-i salveze viaţa.

Deja văzu pe străzile cetăţii ostaşi aliniaţi sau grupaţi şi nu ştia unde-l poate găsi pe Rodger. Văzu că pe poartă soseau mulţi soldaţi răniţi, alţii plini de sînge şi unii morţi, întinşi pe nişte cărucioare trase de patru cai.

începuse să se teamă cînd văzu atîta suferinţă şi se întreba dacă nu cumva Rodger a căzut răpus în luptă. Rodger, iubirea vieţii ei, viaţa ei însăşi!

Rodger căuta să păstreze ordinea în haosul creat de mişcările de trupe, aşa că trimitea răniţii spre tabăra medicilor, iar pe cei rămaşi în viaţă îi direcţiona spre cimitir, unde era mai mult spaţiu. La un moment dat văzu un cal negru, o rochie verde şi un cap cu bucle aurii şi se simţi în al nouălea cer.

- Rosamond! Rosamond!

Ea îşi auzi numele, deşi haosul şi ţipetele cuprinseseră toată cetatea, apoi îl văzu pe calul lui, venind spre ea; descălecă într- clipă şi o trase jos din şa. O strînse în braţe.

- Ce faci aici, printre soldaţii mei răniţi? Este ceva cu copilul?

- Nu, micuţul e bine. Rodger, bine că nu ai murit...slavă cerului că nu eşti rănit! Se agăţă de el cu ambele braţe împrejurul gîtului şi-l strînse cu toată forţa. Căuta să preia din forţa pe care el o emana. Rodger, le rog să mă ierţi findcă m-am îndoit de tine. Dragul meu, vreau să ştii că am încredere în tine şi că ai toată dregostea mea!

O mîngîia pe păr, iar ea mulţumea în gînd cerului pentru că era sănătos; îl iertase, findcă îl iubea enorm.

- Scumpa mea, nu te temi de bruta asta de armăsar?

- Trebuia să ajung mai repede, ca să te previn. Simon de Montfort şi armata baronilor traversează rîul Avon, spre Pershore!

- Scumpo, dar nu se poate. Mai întîi trebuia să traverseze Sevemul.

- Rodger, jur pe viaţa mea! I-am văzut cu ochii mei!

O privi îndelung şi vedea că ochii aceia îl implorau să o creadă. Apoi privi spre Stygian, pe care venise ea călare şi orice îndoială îi dispăru. Rosamond nu doar că şi-a riscat viaţa, dar şi-a înfrînt una dintre cele mai urîte temeri, ca să-l anunţe cît mai repede. Acum deja era clar de partea cui se află, în aceste zile de frămîntări în toată Anglia şi îl alesese pe el! O ridică în braţe şi cu ea urcă pe Stygian, apoi mînă armăsarul:

- Haide, frumosul meu viteaz, să-l găsim pe Edward

.CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI OPT

Holul mare al castelului Worcester era înţesat cu soldaţi care stăteau la masă umăr la umăr şi mîncau pentru prima dată în ultimele trei zile. Mesele au fost

aliniate la perete, ca să încapă cît mai multe, iar bucatele erau aduse în continuu, atît de mare le era foamea; unii mîncau chiar din picioare.

Edward era în toane bune, fiind victorios, iar cînd îi văzu pe cei doi soţi, îi făcu semn lui Rod. Într-o mînă avea un copan de fazan, iar în cealaltă o halbă cu bere.

- Sînt mort de foame! Iartă-mi manierele, Rosamond, deşi ştiu că tu crczi că prinţii nu dovedesc nicicum că au aşa ceva! Se uită spre Rod zîmbind: norocosule, cît mi-aş dori să fie aici Eleanora, ca să-mi ureze bun venit din luptă!

- Milord, soţia mea a venit degrabă, ca să ne prevină că Simon de Montfort şi armata lui au traversat Avon, spre Pershore.

- Dar e imposibil, flutură el prin aer copanul. Nici nu a trecut de Severn. Gilbert ar fi ştiut de mişcări de trupe atît de ample.

Rosamond era năucită.

- Gilbert este un puşti de şaisprezece ani!

- Cînd soţul tău avea vîrsta asta, era bărbat în toată firea, capabil să comande şi nu făcea nici o greşeală.

- Cu cei patru mii de oameni înarmaţi din Gloucester, Gilbert ar fi trebuit să-i împieidcc pc baroni să traverseze Severnul spre Anglia.

-Owen, adu-mi-l imediat pe Gilbert de Clare; dacă nenorocitul de roşcovan a dormit în timp ce noi i-am nimicit pe baroni, o să-i tai testiculele! continuă Edward. Am fost plecat doar trei zile. *Trei zile nenorocite* de marş

pînă la Kenilworth, unde i- am înfrînt pe baroni şi am revenit în marş pînă la Worcester, cu caii şi drapelele lor! Are sub comandă patru mii de oameni, iar mie îmi aduce o femeie veştile de care am nevoie! Rosamond, eşti o doamnă deosebită! Vei fi întotdeauna preferata mea !

Edward trimise imediat cercetaşi şi chemă imediat la hartă locotenenţii săi.

- Avertizaţi-vă soldaţii să fie pregătiţi de marş, le spuse el.

Rodger de Leyburn îi făcu semn valetului său, apoi îi zise
Rosamondei:

- Griffin te va conduce pînă la Pershore. Mi-aş da şi sufletul să pot sta doar o oră cu tine, scumpa mea; te iubesc mai presus decît viaţa! O sărută delicat, apoi o mîngîie pe frunte. Cu buzele lipite de urechea ei îi şopti: te sărut pe inimă Rosamond.

Rosamond ar fi vrut să-i sară de gît şi să-l implore să aibă grijă de viaţa lui. Ştia că ea va trebui să fie puternică pentru el, ştiindu-l invincibil, deşi era îngrozită că pleacă din nou. Nici nu voia să-şi ia rămas bun de la el, de teamă că-l va pierde.îi zîmbi cu calm şi-i spuse un lucru care ştia că-l va însufleţi şi-l va face fericit.

- Am hotărît ca numele fiului nostru să fie Rodger!

- îmi faci o mare onoare, iubirea mea, zise el jubilînd.

Lordul Edward se consultă cu Mortimer, care fusese informat

de cercetaşii săi că armata baronilor tocmai traversase rîul Sevem, la Kempsey, aflat la doar patru mile sud de Worcester.

- Acum trei zile, îi zise el lui Gilbert, cînd am mărşăluit spre Kenilworth, am fost informat că armata lui de Monfort se îndreaptă spre Hereford. Mi-am retras armatele, crezînd că tu cu cei patru mii de oameni ai tăi veţi reuşi să-i opriţi pe baroni. Azi am informaţii că Montfort a traversat nu doar rîul Severn, cît şi Avon. Explică-te, Gilbert!

Rodger recunoscu tonul periculos pe carc-l folosise Edward. Tînărul ştia că Gilbert are o fire vulcanică, dar scînteile pe care le putea scoate un Plantagenet erau mult mai puternice, dacă prinţul îşi elibera furia.

John de Warenne şi Rodger studiau harta de pe masă.

- Acum, după traversare, ştim măcar unde se află de Montfort cu baronii săi.

- Da şi ştim cîţi oameni sînt la Gloucester.

-Aşadar sîntem în avantaj, zise Bassingbourne, deci oamenii noştri ar putea să tragă un pui de somn.

- Să doarmă doar cînd vor fi morţi! tună Edward. Luptele se cîştigâ cu furie şi viteză! Dacă întîrziem pînă dimineaţă, tînărul Simon de Montfort va avea timp să se replieze, să-şi adune oamenii împrăştiaţi şi să ajungă la tatăl lui.

- Sună goarna de adunare, comandă Edward. Nu te mai văicări, fiindcă dacă ţi-ai antrenat

bine oamenii, vor face faţă. Acum vreau să aud ce strategie veţi aborda.

Toţi locotenenţii şi-au expus pe rînd ideile.

Rodger ştia că Simon de Montfort era un bun strateg, un luptător neînfricat, dar şi un om foarte abil, şiret şi diabolic. Ştia că mai presus de toate, el credea în el *însuşi!*

- Nu disperă niciodată înaintea unei lupte şi nu greşeşte, zise

Rodger. Va fi bătălia vieţii noastre.

La miezul nopţii Edward veni cu o idee: va mărşălui în frunte cu cele treisprezece drapele ale baronilor pe care le-a capturat la Kenilworth. Rodger nu putea spune că era cu totul de acord, dar ştia că pe Edward nimic nu-l făcea să dea înapoi atunci cînd îşi punea în minte ceva. Ar fi fost dispus să sacrifice orice, doar să-şi atingă scopul.

- Ai adus drapelele baronilor? îl întrebă el pe Rodger. Dă-le celor din primele rînduri. Astfel vom adăuga un element de surpriză. Duşmanul va crede că noi sîntem cei veniţi să îi ajute.

în tabăra lui Simon de Montfort veştile erau că armata lui Edward se poziţionase între cele două armate ale lor, ca să-i ţină la distanţă unii de ceilalţi.

- Ce-ar fi să ne retragem şi să trecem înapoi rîul Avon? strigă Henry alarmat.

- Cum a desfăşurat forţe la est, Edward va bloca şi flancul vestic, fără îndoială, zise Simon de Montfort. Strategia lui este impecabilă, doar de la mine a

învăţat totul. Astfel el încălecă şi îşi conduse oamenii în luptă.

Atacul a fost sîngeros, iar sîngele şiroia din ambele părţi. Edward lovea ca un colos, cu sabia lui. Era dezlănţuit şi motivat să cîştige. Rodger lupta alături de el, dar, cînd văzu că armăsarul lui Edward se împiedică şi cade în nas, i-l dădu pe al său, aşa că rămase să lupte pe jos. Primea lovitură după lovitură şi-i era greu să se apere, dar continua să atace şi el. Cel mai rău îl durea umărul.

Bătălia a continuat aproape patru ore, iar armata regelui a cîştigat, datorită armamentului, tacticii, dar şi cavaleriei. Forţele baronilor au fost decimate, iar cei rămaşi au fugit care încotro,

Edward era tot călare pe Stygian şi cînd privi în masa de cadavre şi de răniţi agonizînd, văzu un singur bărbat rămas în picioare, iar acela era Rodger de Leyburn.

- Ştii ce înseamnă asta? strigă Rodger spre el.

- Am învins, răspunse Edward.

- A ta este puterea, regatul şi gloria! zise Rodger, cu sabia ridicată.

- Nu-mi vine să cred că am cîştigat, spuse prinţul şi sări să-l îmbrăţişeze pe prietenul său.

Apoi cei rămaşi în viaţă i-au căutat printre morţi pe cei cunoscuţi. John de Warenne începu să plîngă cînd îl găsi pe fratele său Lincoln.

- Doamne, Lincoln a căzut şi avea doi copii - oare de ce nu am murit cu?

- Tu trebuie să le fii de-acum înainte tată, John, îi zise Rodger.

Cînd au mers mai departe pe cîmpul de luptă, au zărit o
mulţime de ostaşi exaltaţi, care tocmai batjocoreau trupul lui Simon de Montfort, decapitîndu-l. Edward şi Rodger i-au privit consternaţi de gestul oribil.

- Opriţi-vă! urlă Edward. Un pas înapoi, sau veţi muri pe loc!

- Milord, sînt însetaţi de răzbunare, îi explică în zadar Rodger.

- Nu voi tolera niciodată barbarsimul. Rodger, ai grijă să-i fie adus corpul în stare bună şi apoi să fie pregătit pentru înmormîntare la Evesham Abey, cum i se cuvine unui lord al războiului.

Edward află că din toţi baronii au mai rămas în viaţă doar doisprezece.

- Dumnezeu să aibă milă de sufletele celor căzuţi şi niciodată să nu inai fie vărsat sînge, după cele ce s-au întîmplat azi la Evesham. Nu va fi executat nici un prizonier - de azi încolo voi domni cu moderaţie şi îngăduinţă, spuse Edward şi îşi făcu cruce.

La Pershore s-ar fi auzit foarte bine toate zgomotele dinaintea victoriei, însă tunetele brăzdau aerul şi zdruncinau ferestrele, speriind toate servitoarele din castel. Rosamond se gîndea să pregătească ierburile

de leac pentru întoarcerea lui Rodger, dacă el ar fi fost rănit şi ar fi avut nevoie.

A doua zi cei care stăteau de pază pe creneluri au observat un alai numeros şi bărbatul de pe cal, unul foarte înalt şi masiv, a fost identificat ca Rodger de Leyburn. Imediat s-a dat de veste prin gospodărie că vine stăpînul.

Rosamond îşi ridică poalele rochiei şi o luă la fugă pe scări, ajunse rapid jos, apoi ieşi în curtea interioară, strigînd cît o ţineau plămînii.

- Rodger! Rodger! striga ea, nepăsătoare că o auzeau toţi cei din curte.

Rodger o ridică doar cu o mînă şi o aşeză în şa, dinaintea lui, apoi o devoră din priviri, mai ales cînd o văzu cum gîfîie, după ce alergase, dar şi fiindcă se lipise cu totul de luptătorul întunecat.

- S-a terminat? întrebă ea.

- Da, gata cu trecutul. Viitorul începe de astăzi.

II văzu şi pe Edward, al cărui păr flutura în vînt ca şi coama unui leu în mişcare. Rodger avea dreptate, pentru Edward Pklantagenet era dreptul lui din naştere să devină rege al Angliei şi luptase cu toată fiinţa lui ca nimeni să nu-i răpească acest drept.

- Rod de Leyburn, strigă el spre cei doi, eşti un bărbat norocos!

- Unde eşti rănit? îl întrebă Rosamond. Pershore s-a pregătit să ajute orice rănit şi să-i hrănească pe toţi cei flămînzi, lord Edward.

- Sîntem foarte norocoşi că-i avem pe călugării de la Evesham Abbey, care se ocupă chiar acum de cei grav răniţi, dar dacă poţi să tratezi rănile mai uşoare şi oasele rupte, noi îţi mulţumim. Avem mare nevoie de mîncare şi, într-un moment de slăbiciune, soţul tău s-a oferit să o ofere. Şi caii noştri au nevoie de nutreţ.

- Ca administrator regal, este responsabilitatea mea. Din fericire, pajiştile de la Pershore hrănesc multe animale, pe care le putem oferi la nevoie.

Imediat ce au intrat în curtea castelului, Rodger a început să dea dispoziţii şi să organizeze cazarea. Grăjdarii preluau caii şi se ocupau de ei, iar maşter Hutton era în spatele lui, indicîndu-i de la care ferme se puteau lua animale pentru hrană.

- Vreau să-mi văd fiul, apoi mergem la ferme, zise Rod nerăbdător.

- În sfîrşit, pot să-mi văd şi eu finul, zise Edward, ajutînd-o pe Rosamond să coboare din şa. Să sperăm că are frumuseţea unică a mamei lui.

- Din păcate, milord, are părul negru, al tatălui său, spuse Rosamond, foarte îneîntată, dc altfel.

Nan veni mîndră, cu bebeluşul în braţe. Cînd dădu să-l lase în braţele tatălui său, Rodger refuză. Rosamond observă imediat că avea braţul stîng rănit.

- Stai pe scaun! îi zise ea cu severitate. Să scăpăm de cămaşa de zale mai întîi. Edward îl ajută să dea jos protecţia metalică, iar ea îi examină braţul. Parcă

nu era rupt, doar că fie umărul, omoplatul sau cotul părea dizlocate. De ce naiba nu ai spus nimic pînă acum? îl dojeni ea,

- L-am avut amorţit şi nu m-a durut deloc în luptă.

- Ei bine, acum sigur te va durea, spuse ea.

Edward îl ţinu să nu se mişte, în timp ce Rosamond îi manevră oasele. Rodger scoase un urlet de cîine lovit cu copita de un cal. După ce Rosamond i-a pus la loc braţul în poziţie corectă, el mai ţipă o dată.

- Unde ai învăţat să te porţi aşa delicat? o ironiză el.

- Călugăriţele m-au învăţat, zise ea rîzînd.

- Nişte răutăcioase înnăscute! se pronunţă Edward.

- O să rîzi mai puţin, cînd Rosamond o să-ţi coasă rana de pe braţ, comentă Rod, ca un copil satisfăcut de suferinţa altuia.

- E doar o zgîrietură. Nu e nevoie să fie cusută, protestă Edward.

- Milord, jos cămaşa de zale, imediat. Doar nu vrei să-i faci silă prinţesei Eleanora cu nişte cicatrici oribile? Merg să aduc accle şi ar fi bine să te aşezi la fereastră, unde e mai multă lumină, milord.

Cînd Rosamond merse să-şi ia trusa medicală, în curte se întîlni cu Rodger, care pleca spre ferme.

Edward stătea pe o căpiţă de fin şi rîdea. Primise de la Rosamond o cupă cu vin vechi, la fel ca şi Rodger,

care o dădu pe gît imediat, apoi se urcă pe capră, alături de maşter Hutton.

- Ah, ce bine e să stai la soare şi să rîzi, în timp ce o castelană superbă, doamna mea preferată, are grijă de mine. Ştii, Rosamond, Rodger este...

- Ştiu, ştiu, spuse ea rîzînd. Rodger este un bărbat norocos! Scoase un ac de cusut dintr-o perniţă specială.

Edward deveni serios dintr-o dată.

- Nu, Rosamond, nu asta voiam să spun. Draga mea, tu eşti cea norocoasă. Odată ce de Leybum ţi-a jurat credinţă, nimic de pe pămînt nu-l mai face să-şi încalce jurămîntul. Este al tău pe viaţă. Din copilărie am fost un iresponsabil. Ştiu că uneori fac lucruri nesăbuite, dar loialitatea lui şi credinţa lui în mine nu s-au schimbat niciodată. Nu cred că aş fi reuşit fără el.

Rosamond asculta acum o mărturisire fierbinte, pornită din sufletul prinţului, care devenise brusc vorbăreţ.

- Prietenia noastră este de nepreţuit pentru mine. Nu au existat decepţii sau falsităţi între noi,, ci doar sinceritate şi adevăr...iar acum trebuie să-ţi spun un adevăr, Rosamond.

- Fratele tău, Giles, a murit de mîna mea, la Ware. A fost un accident, desigur, un moment de neglijenţă din partea mea! Mă certasem cu un alt nobil şi am realizat îngrozit că-l omorîsem cu mîna liberă. Am încălcat regulile cavalereşti doar ca să-l provoc pe bietul

băiat, deşi era un om simplu: moartea lui a adus ruşine numelui Plantagenet.

Rosamond amuţi şi înţelese că Edward i-a spus adevărul.

- La turnirul acela, cînd am văzut că a mai murit unul din cauza mea, după o lună, am fost distrus. Faptul că Giles era prietenul şi camaradul meu a fost şi mai grav. Rodger a sărit să ia vina asupra lui şi a suferit consecinţele. Nimeni nu mi-a fost vreodată un prieten la fel de credincios şi devotat ca el.

Rosamond începu să plîngă şi îl strînse de mînă pe prinţ.

- Mulţumesc pentru adevăr, mi lord, dar te rog să nu-i spui lui Rodger că mi-ai povestit toate astea. Văzîndu-l foarte nedumerit, îi explică şi motivul. Ce a făcut Rodger a fost extrem de nobil şi altruist...nu trebuie să-i luăm acest lucru!

- Aşa să fie. Poţi să mă ierţi?

- Da. A fost un accident; în sfîrşit m-am împăcat cu asta.

- Rodger *este* un bărbat norocos, zise Edward şi-i sărută mîna.

Rosamond îi cusu prinţului rana, care se întindea de la umăr pînă la cot. Ştia că se va vindeca frumos, fără cicatrice, aşa cum si ea se va vindeca total.

- îmi promiţi că veţi veni la Windsor? Nu pot să mă descurc fără Rodger şi ştiu cît de fericită va fi Eleanora în compania bunei ei prietene, Rosamond.

- Va fi o onoare pentru noi, milord.

Două săptămîni mai tîrziu Lady Eleanor, doi dintre băieţii lui, precum şi fiica ei erau aduşi la locul unde fuseseră îngropate rămăşiţele pămîntcşti ale marelui lord al războiului, alături de cele ale fiului său cel mare, Henry. Rosamond ştia că durerea Eleanorei era greu de suportat. Venise şi ea, cu Rodger şi Edward, ca să-i aducă un ultim omagiu lui Simon de Montfort.

Guy de Montfort, cu braţul bandajat şi fratele lui, Simon, stăteau alături de mama şi sora lor, cu capetele plecate. Doar Eleanor avea privirea semeaţă, iar mîndria acestei femei chiar şi în aceste clipe de groaznică suferinţă au impresionat-o pe Rosamond pînă la lacrimi. Cînd îşi văzu fiul cel mic, pe tînărul Simon, îngenunchind şi plîngînd în hohote pc piatra funerară, Elenor îl strînse de umăr şi-i zise:

Ridică-te în picioare, fiule. Să nu uiţi niciodată că numele tău este Simon de Montfort

.CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI NOUĂ

La Windsor, în capcla superbă, cu arcade înalte şi acum decorată cu flori, Rosamond de Leyburn îşi ţinea în braţe fiul, spre a fi botezat. Aruncă o privire mustrătoare spre Edward, Harry de Almaine şi spre soţul ei, Rodger, fiind supărată că au întîrziat la ceremonie.

Preotul încercă să facă linişte printre cavalerii adunaţi cu această ocazie festivă, dar în zadar. îşi începu rugăciunea în latină, dar trecu pe engleză cînd observă că nu-l ascultă nimeni.

Edward Plantagenet îşi drese glasul, pentru a scurta slujba, iar atunci preotul trecu direct la subiect.

- Sfinţeşte, Doamne, apa aceasta, alungind orice urmă de păcat; dă acestui copil deplina Ta măreţie, pentru ca el să rămînă al Tău slujitor şi copilul Tău ales; prin Domnul nostru Iisus Cristos. Amin.

Rosamond îl dezbrăcă şi-l dădu în braţe preotului, care-l susţinea acum deasupra cristelniţei.

- Cum se va numi pruncul acesta?

- Rodger de Leyburn, zise clar Rosamond, spre mîndria tatălui.

Preotul cufundă copilaşul în apă, în timp ce spunea:

- Te botez Rodger de Leyburn...

Sir Rodger făcu un pas în faţă şi adăugă încă un nume fiului
său.

- Se va numi Rodger *Jason* de Leyburn.

Rosamond îi surise iubitoare bunului ei soţ, care nu a uitat că numele preferat de ea era Jason. Preotul îl mai cufundă o dată în apă.

- Te botez Rodger Jason de Leyburn...

De data aceasta prinţul Edward ieşi în faţă, cu autoritatea sa.

- Se va numi Rodger Jason *Edward* de Leyburn.

Preotul făcu o grimasă plictisită şi se uită la toţi cei adunaţi, parcă somîndu-i să iasă odată în faţă, dacă mai aveau şi alţii pretenţii de naş. Cufundă copilul în apă pentru a treia oară.

- Te botez Rodger Jason Edward de Leyburn...

în acest moment Rodger Jason Edward se cam sătura de scufundări. înroşindu-se ca racul, începu să plîngă şi direcţionă jetul cald de urină drept în ochii preotului. Prea-sfîntul începu să ocărască, pe cît posibil nu prea urît, încheie cu "în numele Tatălui, al Fiului şi al Sfîntului Duh Amin". Făcu repede semnul crucii pe fruntea micului creştin, rosti rugăciunea către sfîntul Chrysostom, pentru naşi, apoi l-a redat pe micuţ în braţele mamei lui.

La petrecerea de botez care a urmat, Rodger l-a aşezat pe prunc în mijlocul mesei, iar Eleanora l-a privit cu jind şi şi-a şters o lacrimă de pe obraz, apoi a zis:

- în capelă nu mai avea nimeni ochii uscaţi.

Comentariul ei nevinovat a stîrnit hohote de rîs din partea

tutror celor care au asistat la momentul cînd bietul copil s-a uşurat pe faţa preotului.

- Doamne, sfinte, zise Edward şi ridică o cupă cu vin, fiul tău a patentat un nou toast: iată nişte *pipi* în ochii voştri!

A doua zi banchetul se mutase la castelul Windsor, cu dublu scop. Edward Plantagenet era instalat rege al Angliei, iar prinţesa Eleanora era introdusă la curtea din Windsor. Regina Eleanor, împreună cu regele Henry au fost convinşi să se retragă la castelul din Winchester, la vreo şaptezeci de mile depărtare de Londra.

Au fost invitaţi toţi nobilii care l-au sprijinit şi ajutat pe Edward în ascensiunea lui. S-au acordat recompense substanţiale, dar au fost tăcute şi confiscări dc la nobilii care au luptat împotriva lui Edward Plantagenet.

La castel locuiau acum soţii de Leyburn, cărora li s-a oferit cadou un apartament cu trei camere luxoase şi camere mai mici pentru servitori. Acum Nan se ocupa din nou de garderoba stăpînei sale, care trebuia să facă faţă ultimelor tendinţe ale modei la castelul regal.

Chiar acum îi aduse o rochie de culoarea rubinului, din catifea, cu mîneci largi, decorată cu şnururi aurii, suspendate. Chiar cînd Nan îi încheia rochia la spate, intră Rodger, înveşmîntat doar cu un prosop de baie, în jurul taliei. Nan făcu abstracţie de ţinuta lui, fiindcă se obişnuise să-l vadă parţial dezbrăcat, însă sesiză un semnal discret şi ieşi.

El luă de pe noptieră o casetă mică şi se apropie de soţia lui. Cînd îl văzu că vine spre ea, Rosamond surise. O mîngîie pe umeri, apoi pe gît şi în final îi prinse la ceafa colierul comandat special pentru ea. Erau pietre preţioase, rubine, care formau flori delicate, cu numeroase alte pietricele mai mici căzînd în cascadă spre decolteul generos. în centrul trandafirilor din rubine se aflau diamante mici, albe. Frunzele erau din jad.

- Rodger, este extraordinar, dar cred că a costat o avere!

- M-am gîndit că este potrivit pentru o contesă.

- Contesă?

- Am motive să cred că Edward mă va face conte de Tewkesbury. După ce îi dădu vestea, îi descheie rochia la spate, zîmbind ştrengăreşte.

- Rodger! Ce naiba ai de gînd să faci?

- Exact cc-ţi imaginezi tu că voi face...ce speri că voi face. Pun pariu că o femeie cu firea ta pasională de-abia aşteaptă prima ei întîlnire intimă cu un conte, cherie.

- Dar cc te face să crezi că ar fi prima?

- Doamnă, zise el şi o strînse posesiv, lipind-o de el, sper să fie prima!

- O să-mi strici rochia, spuse ea răsfăţîndu-se.

- O să-ţi cumpăr alta nouă!

- Chiar aşa vei face, diavolul meu nesătul, apoi alta şi alta! Vei constata că o contesă te costă mult mai scump decît o simplă doamnă.

- Iar tu vei constata că un conte este mult mai solicitant decît un administrator regal. Scoate-ţi rochia şi furoul... a trecut mult timp de cînd nu am mai văzut o contesă dezbrăcată.

Rosamond ştia că glumeşte, dar cum putea să-l condamne? Farmecul lui personal şi aspectul seducător îl făceau irezistibil. După ce rămase complet goală în faţa lui, îşi scutură capul, iar părul blond, buclat i se revărsă pe umeri şi pe spatele de alabastru.

- Dacă te debarasezi de prosop, milord conte, putem începe dansul împerecherii.

Dansul lor începu cu mîngîieri lente, senzuale în locurile erogene cunoscute, apoi continuă cu sărutări prelungi, apăsate şi fierbinţi. Cînd el se insinua uşor între pulpele ei cu falusul deja tare ca marmura, ea depărta uşor picioarele şi-l primi, adaptîndu-şi ritmul la puternicele lui mişcări.

Au făcut dragoste cu aceeaşi pasiune care i-a apropiat mai demult, iar ea a atins orgasmul înaintea lui, moment în care el a luat-o pe sus, a aşezat-o pe pat şi şi-a continuat balansul pînă ce a văzut-o din nou cum atinge extazul, lăsîndu-şi capul pe spate, epuizată.

Mai tîrziu au refăcut jocul amoros, de data aceasta mult mai sălbatic, energic şi imperativ. A treia.oară a fost din nou un joc languros, pasional şi lent, plin de tandreţe, moment în care ea s-a aşezat deasupra lui şi şi-a permis orice fel de mişcare i-a făcut plăcere.

- Contesă, rosti ea, să vadă cum suna cuvîntul din gura ci. Ştii, spuse ea provocator, îmi place noua mea poziţie.

- Stai să-ţi arăt eu o poziţie, o ameninţă el glumind, desigur, apoi o prinse de talie.

- Vreau să mai rămîn puţin aici, sus, fiindcă îmi dă o senzaţie erotică agreabilă. îl simţi cum deja era excitat şi pregătit să o penetreze din nou. De data aceasta ea dorea să-l ţină captiv, aşa că se aranjă puţin, apoi se lăsă în jos, reţinîndu-l captiv cu sexul ei fierbinte, neiertător. Se aplecă peste el, apoi îl prinse de umeri.

- Văd că ai prins gustul călăritului pe armăsari. Totuşi, cherie, mă vei mai lăsa şi pe mine deasupra, cîteodată, bine?

- Depinde, dacă te vei ridica la înălţimea numelui.

- Tcwkesbury?

- Numele pe care-l am în minte nu este acesta, ci Rod!

Provocat peste măsură, cl se răsuci şi o aşeză în poziţie culcat
pe spate, apoi începu să-şi reverse energia sexuală asupra ei, pînă ce o văzu epuizată. Atunci o acoperi cu sărutări dulci, prelungi, gustîndu-i fiecare centimetru de piele. După ce partida de amor s- a încheiat, ea a adormit în braţele lui, cu capul pe pieptul puternic.

îşi aminti dc trecut, cînd credea că este îndrăgostită de Rickard de Burgh. Nici nu se putea compara sentimentul cu dragostea sinceră pentru Rodger de

Leyburn. Războinicul irlandez avusese dreptate pînă la urmă cînd i-a spus că Rodger de Leyburn este potrivit pentru ea. Că el îi va oferi puterea şi tăria lui, apărînd- o pe drumul aşternut de istorie.

Iubirea lui era nepreţuită. Cercul iubirii lor se închidea acum , dar rămînea infinit, aşa cum erau numele lor încrustate pe inelele de la ceremonia căsătoriei.

Cei doi şi-au făcut apariţia mai tîrziu la banchet, dar efectul a fost cu totul deosebit. Toţi ochii erau aţintiţi asupra Rosamondei, înveşmîntată în rochia de culoarea rubinului, completată de bijuteriile magnifice. Se alătură Eleanorci, care purta alb şi auriu, cum îi stătea bine unei prinţese.

- Mă bucur mult că eşti aici, Rosamond...toţi oamenii aceştia îmi răstălmăcesc cuvintele.

- Eşti foarte frumoasă şi nu trebuie decît să zîmbcşti.

Rodger se înclină elegant, îi luă mîna să i-o sărute, apoi se
aşeză lîngă Edward. Prinţul îi zîmbi amicului său cu subînţeles, subliniind că ştie motivul întîrzierii lor. Aveau multe de vorbit acum şi au trecut repede la treabă.

Acum toţi nobilii veneau cu petiţii la Edward Plantagenet pentru terenuri sau locuri pe care le vizau la curte, dar cei mai mulţi nobili vizau ambiţii personale. Edward intenţiona să reinstaurezc ordinea în ţară. împreună cu vărul său, Harry dc Almaine, care primise comanda provinciilor nordice, Edward va păstra ordinea în ţinuturile sudice.

Edward Plantagenet nu mai voia să se verse sînge, nici dacă era vorba de cei care i se opuneau. Trebuia să stabilească sume pentru amenzi şi alte pedepse financiare pentru nerespectarea legilor.

Eleanora îl privea pc soţul ei cu multă dragoste.

- Mă bucur nespus că am revenit la Windsor cu Edward. Mama lui nu este o femeie cumsecade.

- Va trebui să te învăţ să înjuri, îi spuse Rosamond. Regina este o nenorocită şi mă bucur că ea şi regele au fost obligaţi să plece la Winchester. Edward nu le va mai permite să se amestece în căsnicia voastră.

- Apropo de bîrfe, ai auzit de scandalul cu Alyce de Clare? Se spune că Gilbert a făcut petiţie pentru divorţ. Eleanora ezita să pronunţe cuvîntul îngrozitor..

- Da, este adevărat. Gilbert spunea că oricum căsătoria nu s- a consumat niciodată, deşi Alyce jură că nu este aşa.

- Mă întreb oare ce o doare mai tare pe Alyce, faptul că a pierdut titlul de contesă de Gloucester sau că nu mai are bogăţiile imense şi castelele pe care i le-a adus căsătoria?

- Oare unde se va muta? întrebă Eleanora cu multă compasiune

- Păi, în nici un caz în Anglia. După ce a fost umilită la culme, Gilbert o va trimite la tatăl ei, Guy de Lusignan. El deja l-a rugat pe soţul tău să-i redea proprietăţile însă Edward nici nu vrea să audă.

- L-am convins pe Edward să permită ca în seara aceasta să dansăm. Vreau ca la Windsor curtea să

răsune de muzică şi veselie, îţi place să dansezi, Rosamond?

- Nemaipomenti de mult! La ce bun să purtăm rochii frumoase şi bijuterii, dacă nu-i tentăm cu ele pe domnii noştri, care să ne învîrtă pe podiumul de dans, ca să le facem geloase pe celelalte femei?

- Ce norocoase sîntem, Rosamond.

- Norocul vine numai la cei curajoşi, declară Rosamond, apoi îl căută din priviri pe soţul ei şi zise, cînd acesta se apropie: următorul dans va fi al nostru, milord?

O oră mai tîrziu Rosamond se bucură să o vadă pe Demoiselle dc Montfort sosind la petrecere.

- Demi, ce faci aici? Credeam că eşti în Franţa!

- Mama mea şi doi fraţi sînt în Franţa, îi zise ea cînd s-au retras să discute nestingherite. Lordul Edward a venit să ne organizeze trecerea la Dover. S-a purtat atît de frumos cu mama, permiţîndu-i să-şi ducă tot mobilierul şi bunurile personale. Au plecat să locuiască pe domeniul familiei Montfort, în Normandia. Tata provenea dintr-o familie renumită şi influentă, iar acum fraţii mei vor fi sprijiniţi de familie.

- Cum se mai simte mama ta, Demi? Simon era viaţa ei şi centrul existenţei. L-a iubit mai mult decît viaţa; sînt cu inima alături de lady Eleanor.

- Este o femeie foarte puternică, Rosamond. L-a făcut pe lordul Edward să promită că îi va trimite la casele lor pe toţi cei care au făcut parte din personalul de serviciu la castel şi a solicitat o pensie anuală de cinci sute de lire, în schimbul terenurilor ei de zestre, iar Edward a

acceptat. Nu sufletul ei este înfrînt, ci inima ei. Din păcate, nimic nu i-o va vindeca.

- Sir Rickard de Burgh a însoţit-o în Franţa? întrebă Rosamond. Demi spuse că da, iar Rosamond continuă: înseamnă că i se va vindeca şi inima, cu timpul. Sir Rickard i-a jurat asta cînd erau foarte tineri şi a iubit-o în toţi aceşti ani. îi este devotat pînă la moarte. Va avea puterea lui pe care să se sprijine; sir Rickard nu o va dezamăgi niciodată.

- Tu erai îndrăgostită de el, Rosamond.

- Nu, a fost doar o toană de fecioară nesăbuită. Nu am avut habar cc înseamnă cu adevărat dragostea pînă cînd nu m-am căsătorit cu Rodger de Leyburn. El a fost destinul meu şi pentru asta le mulţumesc sfinţilor din ceruri.

- Şi eu sînt măritată, Rosamond. Cu Llewelyn, prinţ de Wales, deşi mă tem că nu ne vom mai vedea. De aceea sînt aici. Edward i-a zis lui Llewelyn că, dacă vine la Windsor şi semnează un tratat de pace cu Anglia, va putea să-şi ia cu el mireasa în Ţara Galilor.

- Şi el va veni?

- Oh, da. Ne iubim; va veni pentru mine, Rosamond.

- Mă bucur mult pentru tine. Mîine să vii să-l vezi pe fiul meu. Ce bine că eşti aici, chiar şi pentru foarte puţin timp. Mîine vom petrece toată ziua împreună. Trebuie să o cunoşti pe prinţesa Eleanora; este la fel de dulce şi blîndă ca tine, Demi.

Rosamond merse să discute cu soţul ei, după ce îi ură noapte bună prietenei sale.

- Eşti furioasă că Edward se foloseşte de Demoiselle de Montfort ca să-l forţeze pe Llewelyn să se ţinâ de cuvînt?

- Dar se iubesc, zise ea, privindu-l atentă. Ea este pionul disponibil, cum am fost şi eu.

- Tu? Disponibil? Erai o fecioară de gheaţă, care şi-a închis inima de la bun început, o tachină el. Jur că a fost cea mai lungă perioadă din viaţa mea cît m-am străduit să-ţi fac curte şi tu să cedezi.

- Dar curtatul nu s-a terminat! îşi linse buzele provocator, anticipînd ce urma.

- Bine, uite ce mi-ai făcut! Cum crezi că mai pot să dansez în starea asta?

- Cred că te-ai descurca mai bine cu dansul împerecherii.

Tocmai cînd o cuprinse de mijloc, să se îndrepte spre ieşire,
apăru Edward, care-i opri.

- O clipă, dc Leyburn. De acum încolo trebuie să respecţi protocolul cînd sînt ocazii formale la Windsor.

- Milord, ne scuzaţi puţin pe lady de Leyburn şi pe mine? zise el, împingînd-o uşor pe Rosamond, apoi se înclină politicos.

Edward înţelese imediat unde se duceau şi zise amuzat:

- Ştiu unde mergeţi...toţi cei dc la Windsor ştiu unde mergeţi, în pat, dacă mai ajungeţi pînă acolo. Eşti un diavol norocos! Eu mai trebuie să rămîn aici vreo

două, trei ore, pînă ce voi putea merge şi eu la culcare cu soţia mea.

- Milord, dacă aş fi în locul tău, nu aş mai zăbovi nici două minute, spuse el, privind zîmbitor spre Eleanor. îţi doresc noapte bună.

- Stai! spuse Edward încet, doar pentru Rodger. îţi interzic să o laşi însărcinată pe Rosamond, pînă ce voi reuşi şi cu să vă prind din urmă!

După ce fericiţii părinţi au reuşit să scape pc culoarul care ducea spre casa scărilor, Rosamond strigă:

- Ne luăm la întrecere!

El o ajunse din doi paşi, o luă în braţe şi alergă în sus, fericit, urcînd treptele două cîte două.

- Ce ţi-a spus Edward? întrebă ea gîfîind de rîs.

- E secret, draga mea! Ajunge să spun că m-a provocat la o întrecere şi îmi va fi imposibil să spun nu.

- De Leyburn, eşti un drâcuşor! spuse Rosamond, deşi ştia foarte bine că acesta era şi motivul pentru care îl iubea atît de mult

Sjîrşit